

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Όνειρα κατά βούλησιν!

Διάφοροι τρόποι προκλήσεώς των

Είνε δυνατόν νά προκαλέσωμε κατά βούλησιν ώρισμένα όνειρα καί ν' άπομακρύνωμε άλλα; Μ' άπλοώτερα λόγια, μπορούμε νά διευθύνωμε τόν κόσμο τών όνειρων μας καί, από άσυνάρτητα πού είνε, νά τά κάωμε νά κυλήσουν μέσα σ' ώρισμένα πλαίσια πού έχομε προσδιορίσει;

Η πίστις στη δυνατότητα αυτής της «διευθύνσεως» είνε εξαιρετικά διαδεδομένη μεταξύ όλων τών λαών της γης. Οί Έρυνόδεροι καί οί Έσκιμώοι π.χ. υποβάλλονται σέ νηστείες γιά νά ίδούν όνειρα, πού πιστεύουν ότι θά τούς παράσχουν ώφέλιμες ένδείξεις. Ο Πυθαγόρας, έξ άλλου, έδίδασκε ότι τά όνειρα πού είνε αποτέλεσμα πεπτικών διαταραχών δέν έχουν την παραμικρή σημασία. Μόνον οί λιτοδύται άνθρωποι, ύποστηρίζει, βλέπουν καλά κ' εύχάριστα όνειρα.

Άξιοσημείωτες σ' αυτό τó κεφάλαιο είνε οί έργασίες τού Χάρβεϊ ντέ Σαίν-Ντενί, πού δημοσίευσε τό 1817 ένα βιβλίο με τόν τίτλο: «Περί τών όνειρων καί τών τρόπων νά τά διευθύνωμε». Σ' αυτό, άναφέρει μεταξύ πολλών άλλων κ' ένα πείραμα πού έκαμε στόν ίδιο τόν έαυτό του καί, μάλιστα, άναρίθμητες φορές.

Ο Σαίν-Ντενί άγαπούσε μιά νέα πού έμενε στό Βεδαραι. Άλλ' οί έργασίες του δέν τού επέτρεπαν νά μένη διαρκώς μαζί της. Γιά νά μπορεί νά την βλέπη στόν ύπνο του έκανε, λοιπόν, τó εξής: Είχε δώσει στη φίλη του ένα άρωμα πού τó είχε παρασκευάσει οί ίδιος καί πού διέφερε από όλα τά άλλα. Όταν βρισκόταν στό Παρίσι, ο ύπνρετής του πήγαινε πατώντας στίς μύτες τών τοδιών του κοντά στό κρεβάτι του καί τού έβαζε ένα μπουκαλάκι με παρόμοιο άρωμα κοντά στη μύτη του. Ο κύριός του μεταφερόταν τότε στό Βεδαραι κ' έβλεπε πώς βρισκόταν κοντά στην άγαπημένη του.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο ύπνρετής ου τόν ξυπνούσε. Έτσι, ο Σαίν-Ντενί διατηρούσε ολόκαθαρη την άνάμνησι τού όνειρου πού είχε ιδή. Ξανακοιμόταν κατόπιν κ' ο ύπνρετής του ξανάκανε τό ίδιο τέχνασμα τρείς καί τέσσερις φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας. Μ' αυτό τόν τρόπο, ο συγγραφέας περνούσε τό μεγαλύτερο μέρος της νύχτας νομίζοντας πώς βρισκόταν κοντά στη φίλη του.

Η άφύπνισις έπειτα από μερικά λεπτά ήταν άπαραίτητη, γιατί στόν ύπνο δέν έξουσιάζομε τη συνείδησί μας, άλλ' είμαστε έρμαια της φαντασίας μας, πού μας παρουσιάζει ένα σωρό διαδοχικές παραστάσεις. Κάθε καινούργιο όνειρο έπισκιάζει τά προηγούμενα. Γι' αυτό, ο Σαίν-Ντενί, πού ήθελε νά έχη ζωντανή μέσα στό μυαλό του την άνάμνησι τού όνειρου, έβαζε τόν ύπνρετή του νά τόν ξυπνήση μερικά λεπτά άργότερα, όταν είχε δη στόν ύπνο του την άγαπημένη του.

Σ' άλλες περιπτώσεις, ο Σαίν-Ντενί έβαζε ένα αυτόματο μουσικό όργανο νά παίζη ένα χορευτικό κομμάτι πού άρεσε στην άγαπημένη του. Μ' αυτό τόν τρόπο, έπηρεάζε τά όνειρά του κ' είχε καί πάλι την έντύπωσι πώς βρισκόταν μαζί της.

Οί σύγχρονοι γιατροί συνιστούν στους ανθρώπους πού βλέπουν έφιάλτες στόν ύπνο τους νά ζούν ήρεμα καί ν' άποφεύγουν κάθε είδους κατάχρησι. Ο σύγχρονος Γάλλος συγγραφέας Ζαν Κοκτώ άναφέρει ότι, κατά την νεότητά του, κατεβρόχθισε κουτιά με ζάχαρη, καραμέλλες, κλπ. γιά νά έχη εύχάριστα όνειρα.

Στην άρχαία Έλλάδα καί στη Ρώμη, οί γυναίκες πού ήθελαν νά ίδούν στόν ύπνο τους ώραία έρωτικά όνειρα κρεμούσαν στό λαιμό τους διάφορα φυλαχτά.

Τό 1747 δημοσιεύθηκε, έξ άλλου, στη Γαλλία ένα βιβλίο με τόν τίτλο: «Η Τέχνη της εύτυχίας με τά όνειρα». Μέσα σ' αυτό περιγράφονται πολλοί τρόποι προκλήσεως όνειρων με διάφορα τέχνασματα.

Ένας γνωστός Γάλλος συγγραφέας, ο Φρεντερικ Μπουτέ, δίνει μιά άπλούστερη συνταγή:

«Γιά νά βλέπετε καλά όνειρα, συμβουλευτεί, πρέπει νά πέφτετε στό κρεβάτι σας ένωρίς, έπειτα από ένα έλαφρό δείπνο καί χωρίς διεγερτικά (κρασί, άφθονο καπνισμα, κτλ.). Τό κεφάλι τού κρεβατιού πρέπει νά βρίσκεται στό βορρά ή την άνατολή. Θά άποφύγετε τό ξύλο της καρυδιάς. Άν τó κρεβάτι σας είνε μεταλλικό, θά προτιμήσετε τό χάλκινο. Τά χρώματα πού θά προτιμήσετε γιά την κρεββατοκάμαρά σας είνε τó γκριζό, τó κίτρινο, τό πράσινο ή τό γαλάζιο. Τό δωμάτιό σας δέν πρέπει νά είνε ποτέ λευκό, κόκκινο ή καστανί. Άρκεί ένα πολύ μικρό φώς, βιολετί ή μώβ. Είνε καλύτερο νά προστατεύεται με μιά γάζα, γιά νά μήν πέφτη άπ' εύθείας πάνω στό μάτια σας».

Η «Έκπληξι»

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν ο Μάρτιν Κίντ, στά 71 χρόνια του, παντρεύτηκε την Έλλι Ρέυνολντς, πού ήταν μόνο 31 χρόνων, όλοι οί φίλοι τού καινούργιου άντρώγουνου, μά κ' οί άλλοι κάτοικοί της μικρής πόλεως Νάυακ, πίστευαν πώς δέν υπήρχαν πολλές πιθανότητες νά προκόψη αυτός ο γάμος.

Όστόσο, πέντε χρόνια άργότερα, δέν μπορούσαν παρά νά όμολογήσουν όλοι με ειλικρίνεια πώς είχαν γελαστή στίς άπαισιόδοξες προβλέψεις τους... Πραγματικά, η Έλλι φαινόταν άφοσιωμένη στόν άντρα της. Τόν περιποιόταν στοργικά, φρόντιζε νά μνη τού λειψη τίποτε... Όσο γιά κείνον, τ' άναγνώριζε μ' ευγνωμοσύνη καί της τά πλήρωνε με τό ίδιο νόμισμα.

Στην πέμπτη επέτειο των γάμων τους, ο Μάρτιν σκέφτηκε νά γιορτάση μ' ένα τρόπο άσυνήθιστο. Έστειλε με κάποια πρόσφισι τη γυναίκα του στη Νέα Υόρκη, γιά νά μείνη μόνος. Γέμισε ύστερα τó σαλόνι τού σπιτιού τους με διάφορα δώρα καί προσκάλεσε κάμποσους γείτονες σ' ένα «πάρτυ».

Τό σχέδιό του ήταν λίγο παιδιάστικο: Ένας φίλος του θά φυλάγε σκοπός, κρυμμένος στό σιδηροδρομικό σταθμό, καί θά τού τηλεφωνούσε όταν έβλεπε την Έλλι νά κατεβαίνει άπ' τó τραίνο της Νέας Υόρκης. Όσθδυναν τότε τά φώτα καί θά κρύβονταν όλοι. Όταν θάμπαινε η Έλλι καί θά τ' άναβε, θά παρουσιάζονταν ξαφνικά, φωνάζοντας της με γέλια:

— Έκπληξι!... Ήταν μιά έκπληξι!

Κι' αλήθεια, εκείνο πού συνέβη στην πραγματικότητα, ήταν μιά έκπληξι, μά όχι τόσο εύχρηστη: Μόλις άνοιξε η έξώπορτα, ο Κίντ κ' οί προσκεκλημένοι του άκουσαν την Έλλι νά ψιθυρίζει σέ κάποιον πού τη συνόδευε:

— Σπστ!... Σιγά!... Μπορεί νά ξυπνήση.

— Δέν μ' άρέσει νά κρυβώμαστε έτσι, άπάντησε μιά άνδρική φωνή. Γιατί δέν τού ζητάς διαζύγιο;

— Δέν τρελλάθηκε! Γιόσω θά ζήσθ ακόμα ο γέρος; Όταν τά τινάξη, θά πάρω όλες τις οικονομίες του καί την ασφάλεια της ζωής του... Σ' εύχριστό πού μ' έφερε ως τó σπiti. Θά συναντηθώμε πάλι την Τρίτη, την ώριμένη ώρα. Καληνύχτα.

Υστερα η Έλλι έκλεισε την πόρτα κ' άναψε τά φώτα... Όλοι βρέθηκαν τότε σ' άμηχανία. Δέν ήξεραν τί νά πουν... Οί γείτονες θεώρησαν φρονιμώτερο νά φύγουν.

Υποθέτω πώς θά θέλης τώρα νά με διώξεις, είπε η Έλλι στόν άντρα της, όταν έμειναν μόνοι.

— Γιά ποιά λόγο; άπάντησε εκείνος, άνασηκώνοντας τούς ώμους του. Είνε πολύ φυσικό ν' αναζητήσης έναν άλλον, νεώτερο από μένα.

— Όστε... δέν θέλεις νά χωρίσουμε;

— Όχι, έκτός αν τó θέλης εσύ... Τό μόνο πού σου ζητώ, είνε νά πάψης νά βλέπης τόν άλλο όσο ζω έγώ. Άν συμφωνήσης καί τó γράψης σ' ένα χαρτί, με τήν ύπογραφή σου, θά κανονίσω νά πάρης όλη μου την περιουσία όταν πεθάνω.

Πραγματικά, συνέταξαν την άσυνήθιστη εκείνη έγγραφη συμφωνία, την ύπογραψαν κ' οί δυο την έκλεισαν σ' ένα σκούρο φάκελλο καί την κλείδωσαν στό χρηματοκιβώτιο. Υστερα συνέχισαν τη ζωή τους όπως καί πρώτα.

Στό μεταξύ, τó κουτσομπολιό έδινε κ' έπαιρνε... Οί γείτονες έλε-

γαν ότι η Έλλι εξακολουθούσε νά βλέπη τó φίλο της. Μά ο Μάρτιν δέν φαινόταν νά δίνη σημασία σ' αυτές τις διαδόσεις. Τόν άπορροφούσε άλλωστε μιά καινούργια μανία του: η έντομολογία. Περνούσε τις περισσότερες ώρες του σέ μιάν άδειαν κάμαρα, πάνω άπ' τó γκαράζ, ταξινομώντας πεταλούδες καί κατσαρίδες μέσα σέ χαρτονένια κουτιά μ' έτικέτες.

— Δέν θέλω νά τó πής σέ κανένα, είχε συστήσει στη γυναίκα του. Θά με περάσουν γιά τρελλό. Καί τώρα νομίζουν άλλωστε πώς δέν είμαι πολύ στό λογικά μου...

Ένα βράδυ, λίγο άφού ο Μάρτιν ήπιε τó ζεστό γάλα πού τού πήγαινε πάντα η Έλλι, έπεσε κάτω με σπασμούς. Η γυναίκα του τηλεφώνησε στό γιατρό ότι ο άντρας της είχε πάθει καρδιακή κρίσι. Μά, όταν έφτασε ο γιατρός, τόν βρήκε πιά νεκρό. Εξέτασε τó πτώμα με προσοχή. Υστερα κάλεσε τόν άστυνόμο... Κι' ο τελευταίος πήρε άπό κεί τó νεκρό καί τó άδειαν φυτζίανι τού γάλατος.

Τό άλλο πρωί, ένωρίς, ένας άστυνομικός χτύπησε την πόρτα της Έλλι.

— Έχω ένα ένταλμα συλλήψεώς σας, της άνήγγειλε. Κατά την ιατροδικαστική εξέταση, ο άντρας σας δηλητηριάστηκε με κυανιούχον κάλιο. Κι' ένας φαρμακοποιός άνέφερε ότι αγοράσατε πρό δυό έβδομάδων ένα μπουκαλάκι μ' αυτό τó δηλητήριο.

— Ναί, τó χρειαζόταν ο Μάρτιν, γιά νά σκοτώση τó έντομα πού μελετούσε, εξήγησε η Έλλι. Έχει μάζεψι έκατοντάδες, στό εργαστήριό του, πάνω άπ' τó γκαράζ.

— Πρωτη φορά άκούω πώς ένδιαφερόταν γιά τά έντομα, παρατήρησε ο άστυνομικός. Μπορώ νά δώ αυτό τó εργαστήριό;

Η Έλλι τόν ώδήγησε άπ' τη σκάλα τού γκαράζ κ' άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Μά δέν υπήρχε τώρα εκεί μέσα τίποτ' άλλο από μερικά παλιοσάνδια κ' ένα χαλασμένο ποδήλατο!... Τά κουτιά με τά έντομα είχαν χαθή!

Πολύ άνόητη ή δικαιολογία σας! είπε ο άστυνομικός. Την έχετε άσχημα! Γιατί είσθε τó μόνο πρόσωπο πού μπορούσε νά ώφεληθ ή άπ' τó θάνατο τού Κίντ.

Μά δέν είχα λόγο νά κάνω τέτοιο έγκλημα! φώναξε η Έλλι. Ο Μάρτιν κ' έγώ έέραμε πώς δέν θά ζούσε πολύ άκόμη, κ' είχαμε ύπογράψει μιά συμφωνία πού τά έξηγεί όλα. Βρίσκεται στό γραφείο του...

Έτρεξε μέσα στό σπίτι, άνοιξε τó χρηματοκιβώτιο καί πήρε τó σκούρο φάκελλο. Όταν όμως δέν έσκιζε, βρήκε μέσα μόνον ένα κομματί χαρτί... ένα χαρτί άσπρο, με δυό λέξεις, γραμμένες με τó μολύδι, με γράψιμο παραποιημένο έπίτηδες, σαν παιδιάστικο:

«Περιφημη έκπληξι!».

ΜΠΙΛΛΥ ΡΟΖ

Πατέρας στά 100 χρόνια του

Είνε άρκετοί οί θαλαρόν γέροι, πού κατάφεραν ν' άποκτήσουν παιδιά σέ πολύ προχωρημένη ηλικία. Τά πρώτα όμως άνήλικα δικαιωματικά σέ κάποιον Τζέιμς Σμιθ, ένα νεγρό πάστορα τού Ίλλινόις. Ο κληρικός αυτός είνε σήμερα ηλικίας 101 έτών. Ένα μήνα λοιπόν πριν συμπληρώση τά 100 χρόνια του, έγινε πατέρας... καί μάλιστα διδυμών κοριτσιών!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. : 27-135 — 29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θερινή μελαγχολία

Άπό κάποιο νησί τού Αιγαίου έρχεται η μελαγχολία. Θερινή μελαγχολία έν όψει φθινοπώρου. Ώρια πού κυλά τώρα ή ζωή. Γαλήνιο ήταν τó νησί, κ' έγινε θορυβώδες. Έγινε χαρούμενο, θέλει νά μάς πη ή επίστολογαρχος. Γιατί, ο θόρυβος άν είνε ο έχθρος της πρατεύουσας, είνε ή ζωγνάνια γιά τους ανθρώπους πού έννη μήνες τó χρόνο τους περνούνε στη σιωπή. Η βοή τών ανέμων, τó ξέσπασμα τού κύματος, ή καμπάνα τού άγιου, τó μοιρολόι της κηδείας, είνε οί πέτρες πού πέφτουν καί ταραίζουν τά άκυμντα νερά της σιγής. Καμμία φορά καί τραγούδια χαράς. Βιολιά καί λαγούτα, όταν γίνεται γάμος, ή όταν τυχά νά είνε πλούσια ή συγκομιδή τών ψαριών.

Ίσχνες οί τέρψεις γιά την κόρη αυτή, πού έβγαλε τó Γυμνάσιό της σέ μεγάλο κέντρο, καί τώρα τραβηγμένη στό νησάκι της είνε ύποχρεωμένη νά ζή την ήσυχη ζωή του. Βαρείες πού περνούν οί μέρες, οί ώρες, οί στιγμές της. Τις ζοδεύει σέ όνειροπολήσεις. Η φτωχή κίνησι τού νησιού της δέν την ικανοποιεί. Άδιάφορη την άφίνουν τά πάνε κ' έλα στά γειτονικά. Δέν την συγκινεί ή πορεία τών καραβιών, πού ξεκινούν άπό τó λιμανάκι της καί άνοίγονται σέ μεγάλες θάλασσες. Τί παρ- δώσε έχει αυτή με την έσοδεία τού λαδιού, με την προκοπή τού άμπελιού, με την ποσότητα της ντομάτας πού θ' άποδώσει ή φτωχή γη της; Άλλά καί τά νειάτα τού νησιού δέν έχουν τίποτα νά της πούνε. Τά βρίσκει πολύ φτωχά γιά νά ντύσουν τά όνειρά της. Ο βασιλικός στ' αὐτί, ο στραβός κοῦκος στό κεφάλι, οί παλάμες ροζιασμένες άπό την τσάπα κ' άπό τó κουπί. Γι' αυτό λοιπόν έφαγε έξη χρόνια στό Γυμνάσιό της; Σέ πάνω κινηματογραφικών διαφημίσεων είνε τοποθετημένα τά δικά της βασιλόπουλα, ή τούλαχιστον τά κοσμικά κέντρα της Αθήνας, όπου άγόρια γυμνοτραχλά καί κοντομάνικα, μέσα σέ λευκά μεταξωτά πουκάμισα πού βρούζουν, πίνουν τζίν καί ούίσκυ, φλερτάρουν με κοσμική κυνικότητα, κ' όταν τους κάνει κέφι ρουλάρουν με τις κούρσες τους, άκολουθώντας τ' άσημια πού ρίχνει στην άσφαλο τó φεγγάρι.

Ω, μή της μιλάτε γιά νησί. Πλάσμα ρωμαντικό καί άνήσυχο, πώς νά χωρέση στη στενή περιοχή τού άλμυρού της βράχου όνειρα καί ιδανικά καί δημιουργήματα μιάς γόνιμης φαντασίας; Θά τά πάρη ή μυροδιά τού σκουμπριού καί της σαρόέλλας... Νεκροί είνε οί έννη μήνες νά χρόνου της. Τους περνά ναρκωμένη, με τó ρομαντικό στό χέρι, ζένη στό περιβάλλον της, άδιάφορη στους γύρω της, ψυχρή στους δικούς της. Άδικο σπαταλούν τις θωπίες τους όσοι την περιστοιχίζουν. Τίποτα δέν είνε ικανό νά τη θερμάνη. Τίποτα, έκτός άπό τó τριήμερο της παραθεριστικής κινήσεως. Τό έντομο πού ξυπνά άπό τη γάρκη του, ο Λάζαρος πού βγαίνει άπό τόν τάφο, ο Προμηθέας πού λυτρώνεται άπό τά δε-

σμά του. Τρείς μήνες ζωής. Αυτούς περιμένει όλους τους άλλους, γι' αυτούς ετοιμάζεται, αυτοί είνε ή μεγάλη της προσδοκία. Τους ζή, τους χαιρετά, γαντζώνεται άπάνω τους, τους ρουφα τó μεδούλι. Νεκρανάστασι. Κίνησις, γνωρίμιες, πάρτυ, βαρ-καδα, είδύλλια. Η φυλακισμένη πού βγαίνει γιά τó δεκάλεπτο διάλειμμα στό προαύλιο της φυλακής καί άνοίγει τά μάτια της στό γαλάζιο τ' ουρανό, καί άνοίγει τους πνεύμονες στον καθαρό άέρα...

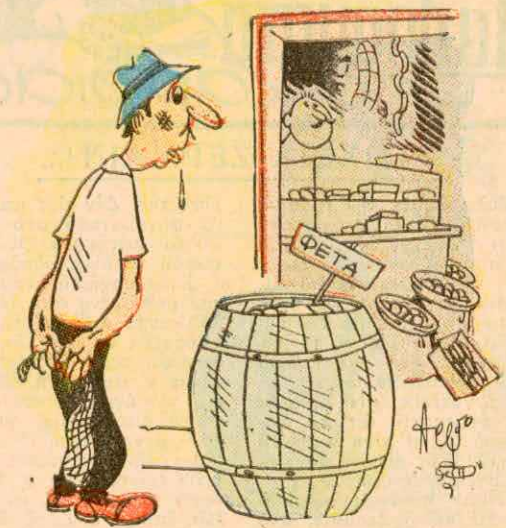
Τί όνειρο!... Ένα όνειρο χειμερινό πού γίνεται τó καλοκαίρι πραγματικότης, πού έρχεται μαζί σχεδόν με τά χελιδόνια καί τó φούντωμα τών λουλουδιών καί πεθαίνει, σβύνει μόλις τά πρώτα πένθη τού φθινοπώρου άπλωθούν στη φύσι...

Τό όνειρο αυτό τó χρετάι έντατικά τώρα πού είνε ακόμα καλοκαίρι. Στα βάθη όμως της χαριτωμένης καρδιάς της κρύβεται ή άγωγία. Ο καιρός περνά. Άφήνουμε πίσω μας τó θέρος καί τραβάμε ν' άνοίχτα πανιά πρós τó φθινόπωρο. Στην εποχή πού όλα σβύνουν, φυλλορροούν, πεθαίνουν...

Τί άτελεια!... «Όσο βλέπω τις μέρες νά περνούν... Όρίστε, μπήκαμε κ' όλος στόν Αύγουστο. Λίγες έβδομάδες ακόμα... Λίγες έβδομάδες ακόμα, καί με την πρώτη νησιό τού φθινοπώρου τó ρεύμα τών παραθεριστών θά πάρη τó δρομο της επιστροφής. Θά φορτωθούν κάποτε καί οί τελευταίες άποσκευές. Θά άραιώσουν τά δρομολόγια τους τά πλοία, καί τά λίγα πού θ' άπομείνουν, άδμα θά σφυρίζουν ύταν φτάνοντας στό λιμάνι δέν θαχουν νά ξεφορτώσουν παρά είδη μπακαλικής καί λίγους νησιώτες πού πήγαν στην Άθήνα γιά τις δουλειές τους.

Όταν τó σκέπτεται... Η σκέψη αυτή δηλητηριάζει ή χαρά της. Πώς νά χαρή όταν ξερη τó πλησιάζει τó τέρας; Σας μετέδωσα τόν καύμό της, γιατί δέν είνε ο καύμος μιάς κοπέλλας. Ένα μεγάλο ποσοστό τών κοριτσιών πού είνε έγκτεστημένα στα χωριά μας, ζουν με την ψυχή στην πόλεις μας. Ίδιως τά κορίτσια, πού ζουν μεσ' στο χωριό, άνήκουν όμως στίς μικραστικές τάξεις. Κορίτσια υπαλλήλων ή μικρεμπόρων, με την κάποια μόρφωσι, με τó κάποιο χαρτί τού ημιγυμνασίου, άπ' όπου δέν κομίζουν παρά μόνο τη δίψα γιά την Άθήνα καί την περιφρόνησι γιά τόν τόπο της διαμονής τους. Καί μόνο τάχα οί κοπέλλες; Καί πόσες γυναίκες πού σχηματίσαν οικογένειες, πού θεμελίωσαν σπitiα στο χωριό, πού έχουν παιδιά, μικρές όμως κυρίες Μποδάρη, αισθάνονται δυστυχίες καί άδικιμένες, έξω άπό τó κλίμα γιά τó όποιο προωρίσαν τόν έαυτό τους! Δέν τις άδικούμε: ούτε τις εірανυνόμαστε. Τις νοιώθουμε. Τις φταίνε αυτές, όταν έχουμε έγκαταλείψει στην τύχη του τó έλληνικό χωριό; Τι φταίνε όταν όλο τó σύστημα της παιδείας μας φυσικώνει τά μυαλά δημιουργώντας κατοίκους τών πόλεων καί όχι πολίτες της υπαίδρου; Η άναζητήσις όμως τών ύπευθυνων είνε άλλη παράγραφος, πού δέν άφορ άυτή τη στήλη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Νά ζή κανείς ή νά μή... ζή!... (Τού 'Αρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Παράκλησις

Παρθένα Παναγιά μου, βοήθησέ με άφού σκορπάς στόν κόσμο, Καλωσύνη καί δίνεις στίς καρδιές μας, Λημοσύνη, τόν πόνο μου, Σου λέω κ' άκουσέ με.

Την μέρα της Γιορτής Σου, πάει χρόνος, στό πανηγύρι, πέρα στό ξωκκλήσι, τόν Τάσο τόν λεβέντη είχα γνωρίσει κ' έφώλησε στά στήθεια μου ο πόνος.

*

Μικρή χωριατοπούλα είμ' έγώ, δέν έχω ούτε δύναμι, ούτε πλούτη τόν Τάσο μου αγαπά, σ' όμολογώ καί θέλω μιά βοήθεια... Δώσε μου τη.

Κι' εκείνος μ' αγαπάει... είνε κακό, πού μέσα στη ματιά του καθρεφτίζομαι κ' έλπίζωμε, Παρθένα μου, έλπίζωμε νάρθη τó βράδυ εκείνο τó γλυκό, πού κάτω άπό τά γέρικα πλατάμια, παπας θά μάς βλογήση τά στεφάνια;

*

Στη Χάρι Σου τόν γνώρισα, Παρθένα κ' άν είνε χρόνος πούχομε μιλήσει, τά χείλη μου, δέν τάχει φιλημένα καί πόσο τó ζητώ νά με φιλήση...

Τόν θέλω... Μέσ' τού χρόνου αυτού τó διάβα δέν έζησα χωρίς νά συλλογίζομαι καί πότε χρόνος πιά πού βασανίζομαι γιάτ' έφυγε κ' είν' ή καρδιά μου σκλάβο κ' είνε τά δυό μου μάτια θολωμένα, στά μάτια τά δικά του, σκλαβωμένα.

*

Άπόψε στη Μεγάλη Σου Χαρά, θά πάη κ' αυτός νά βρη τά γονικά μου καί τρέμει, Παναγιά, στά σάβκα μου ή δόλια μου καρδιά καί λαχταρά.

Τά στεφάνια νά ιδή τά βλογημένα, στά μαύρα μας άπάνω, τά μαλλιά Βοήθεια Σου ζητώ, γλυκερία Παρθένα, νά κάνω κάποια μέρα, φαμελιά καί νάχω άγγελούδια άγαπημένα. Έσένα, νά δοξάζωμε, Παρθένα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΦΙΛΩΧΕΙΑ ΖΕΡΜΑΙΝ!...

Μόλις έμαθε την τραγική είδηση, ο Όλιβιέ έτρεξε στο σπίτι της Ζερμαίν. Τη βρήκε έτοιμοθάνατη. Τό κρεβάτι της καμαρούλας της... Μιά γειτόνισσα, που ήξερε τη φίλα του με την κοπέλλα, είχε τρέξει να τον ειδοποιήσει, στο νοσοκομείο όπου εργαζόταν ως έσωτερικός γιατρός. Η Ζερμαίν είχε γκρεμιστεί απ' το παρόθυρο της κι είχε πληγωθεί βαρεια. Της έμεναν μόνο ελάχιστα ώρες ζωής...

Όταν παιδικό φίλο, ο Όλιβιέ κι η Ζερμαίν, στο χωριό τους, στη Νορμανδία. Όταν μεγάλωσε ο νέος είχε έρωτα με τη συντροφισσα των παιγνιδιών του, χωρίς όμως να της το φανερώνει ποτέ. Γιατί καταλάβαινε ότι, με το άσχημο πρόσωπό του, την καμπούρα του και το κουτσό πόδι του, δεν έπρεπε να της το πει. Γι' αυτό, όμως, η καρδιά του ήταν τόσο τσίμα!

Αργότερα, είχε έγγραφο στο Πανεπιστήμιο. Η Ζερμαίν έμεινε όρφανη κι έγινε γκονδρινά στο πλοιοστάσιο της κ. Λιβερνύ. Ο Όλιβιέ την επισκεφτόταν κάπου - κάπου. Ο κρυφός έρωσ του μεγάλωνε διαρκώς. Εκείνη όμως ένοιωσε γι' αυτόν μόνο μία... αδελφική στοργή...

Πόσο υπέφερε ο Όλιβιέ, την ημέρα που του έμπιστεύθηκε κλαίγοντας το μυστικό της! Είχε αγαπήσει ολόψυχα το Ζωρζ Λιβερνύ, το μεγαλύτερο γιο της κυ-

ρίας της. Δεν είχε μπορέσει να συγκρατηθεί στο γλυκό εκείνο κατήφορο. Κι' είχε συμβεί το ανεπανόρθωτο.

Στην αρχή, η Ζερμαίν ήταν μεθυσμένη από ευτυχία. Άλλωστε ο Ζωρζ της είχε υποσχεθεί να μην την εγκαταλείψει ποτέ. Ύστερα την πίεσε ν' αφήσει τη θέση της και την εγκατέστησε σ' ένα μικρό διαμέρισμα, για να έχουν μεγαλύτερη ελευθερία. Ένα ολόκληρο χρόνο, η Ζερμαίν ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο αγάπης κι ευτυχίας. Μά έπειτα ο Ζωρζ άρχισε, με διάφορες προφάσεις, ν' αραιώνει τις επισκέψεις του.

Κι' ένα πρωί, η θυρωρός της έφερε ένα γράμμα. Ο Ζωρζ της έγραφε πως είχαν τελειώσει όλα μεταξύ τους, πως έπρεπε να λογικευθεί, να καταλάβει τη διαφορά της κοινωνικής τους θέσεως...

Τέλος της υποσχόταν να της στείλει κάθε μήνα ένα χρηματικό ποσό, άρκει μόνο να μη ζητούσε να τον ξαναδεί... Η κοπέλλα σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα, σαν κεραυνωδολημένη. Ύστερα τινάχτηκε όρθια, άνοιξε το παρόθυρο και πήδησε στο κενό!

... Τώρα ο Όλιβιέ την κούταζε με βουθή απελπισία. Η έπιστημη του δεν μπορούσε να τη σώσει! Όλοι οι μεγάλοι γιατροί που είχε καλέσει, είχαν φύγει κουνώντας θλιμμένα το κεφάλι τους...

Πάνω στην επιθανάτια ά-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έπ' αυτόφωρω

Απίεως αισθανόμενος ζέστην ως εις Σαχάραν, προσέτι σφόδρα έρασθείς, Φροσέαν, την κομμάραν, προ ήμερών πεπονηρώς χωρίς να πτοηθώμεν μετέδμεν εις θάλατταν ίνα μβανιαρισθώμεν. Ούτω πως καταβασάντες αούτια εις Καθούριον κι' έχαν εν νώ έρωτικόν φλογώδες νταβαντούριον κι' εν όψει και της κομμάρας, γλυκειάς ως κρηθήρας, έρρίφθην εις την θάλασσαν κι' έκαμνον... μβουρδουλι- (θρας).

Και ήτο ή λεγάμενη λαχταριστόν λιθρίνιον, φορούσε δε προκλητικώς και τό μαγιώ «Μδίκίνιον» μ' έποίησεν τόν δύστηνον, κοντολογίς, μβαρούτιον έφ' ω προς ταύτην έκαμνον τετράκις μακροδούτιον! Κι' ενώ τά πάντα έβαινον σπουδαίως κι' ευχερώς κι' έγω χαρίεις έπαίζον μετά της κομμάρας κι' είχαν τό άπαιτούμενον εν προκειμένω θάρρος, αίφνης έφάνη έξάλλος και λάβρος ό κομμάρας.

— Άπιστοι! ανέφώνησεν με όσιν ζο- (φερών).

Κάγώ με μακροδούτιον έξήλθον στην (ζηράν) κι' ήρξάμην τρέχων ζωηρώς έχων μεγά- (λον τρόμον) και παριστών, τρόπον τινά, τόν... μα- (ραθωνοδρόμον)!

Κι' ότε εις "Αστύ έφθασον μετ' ου πο- (λύ, ό τάλας, τά πλήθη μ' υπεδέχθησαν με άνοικτάς (αγκάλας, καθ' ό εκ της λαχτάρας μου, χωρίς να (κάμνω σπόρ, έθραυσον εις ταχύτητα τό διεθνές... re- (κόρ)!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Τό θέατρο Βέμπο είχε τό Σάββατο γιορτή. Δόθηκε ή 100η παράσταση της έφετεινής μεγάλης έπιτυχίας «Βίρα τις άγκυρες».

Η μεγαλύτερη αυτή θεατρική έπιτυχία της καλοκαιρινής σαιζόν, είχε μέσα σε 50 μέρες, «κίνησι» ενός περίπου δισεκατομμυρίου (μαζί με τόν φόρο), ρεκόρ από τό σπάνια.

Στην επιθεώρηση «Βίρα τις άγκυρες» μετά την άναχώρησι του Ούγγικου μπαλέτου που τόσο άρεσε, θα έμφανισθ ήν προσεχή έβδομάδα τό χορευτικό ζευγάρι Σάσα Πρωτονοτάριου — Άλκαράζ, που ήρθε από τό Παρίσι.

— Ο μουσικός θίασος του θεάτρου Βέμπο, ένισχυμένος από τις άδελφες Καλουτά, άναχωρεί στις 4 Σεπτεμβρίου, για την Αλεξάνδρεια, όπου, θα δώσει σειρά παραστάσεων στο εκεί θέατρο «Λαύνα Πάρκ».

Από κεί θα πάη αργότερα στην Κωνσταντινούπολι και την άνοιξη θα έλθη πάλι στας Αθήνας, για να συνεχίση εδώ τις παραστάσεις του.

— Ο θίασος Μανωλίδου - Παππά που πρόκειται να συνεχίση τας παραστάσεις του και τό χειμώνα, διεκδικεί τόν κινηματογράφο «Στάρ».

— Ο θίασος της κ. Κατερίνας, θα παίξη τόν χειμώνα στο Κρατικό θέατρο της Θεσσαλονίκης.

— Στο Βασιλικό θέατρο προσελήφθησαν ως μόνιμοι σκηνοθέτες από την νέα καλλιτεχνική έπιτροπή οι κ. κ. Σ. Καραντινός, Κ. Κούν και Α. Σολωμός.

— Η Κατίνα Παζιού και ό Άλ. Μινωτής, άναχωρούν την έρχομένη βδομάδα, έπιστρέφοντας στο Χόλλυγουντ.

— Ο Πέτρος Κυριακός έτοιμάζεται να φύγη πάλι τόν χειμώνα για την Αμερική, μαζί με την Κούλα Νικολαΐδου.

— Ο χορευτής Γ. Κουμαριώτης, μετά τό γάμο της Μαρκίττας στην Έλβετία, προσέλαβε ως νέα παρτενάρ του την χορεύτρια του θεάτρου Σαμαρτζή 'Ηρώ Σπαθάρη, με την όποια και θα φύγη στο έξωτερικό ύστερα από λίγες μέρες.

— Η Μόλλυ, έπειτα από τις έπιτυχίες της στην Αίγυπτο, και την Κύπρο, έφτασε στην Κωνσταντινούπολι και έμφανίζεται με μεγάλη έπίσης έπιτυχία σ' ένα από τά κοσμικά κέντρα του Βοσπόρου.

— Πολλοί καλλιτέχναι για να άνταποκριθούν στις ύποχρεώσεις των έχουν παράλληλα και άλλα επαγγέλματα.

Έτσι ή γλυκιά τραγουδίστρια Έφφη Πόλλυ, ή τόσο γνωστή από τό ραδιόφωνο είναι ταυτοχρόνως έκφωνήτρια στο «Σταθμό Ένόπλων». Ένας άλλος τραγουδιστής, ό Λουκάς, έχει κατάστημα ψιλικών! Επίσης ό γνωστός κωμικός Ντουφεξιάδης, είναι έρασιτέχνης κουρέας και ό γνωστός χορευτής Άλιμπέρτι, έχει στο Παρίσι εργοστάσιο κατασκευής πάνινων... «σταλιδών», από τό όποιο κερδίζει μεγάλα ποσά.

— Η έλληνική όρχήστρα του μαέστρου Τσιντινλάκη, έφτασε στην Τεχεράνη, όπου και έμφανίζεται από την περασμένη έβδομάδα.

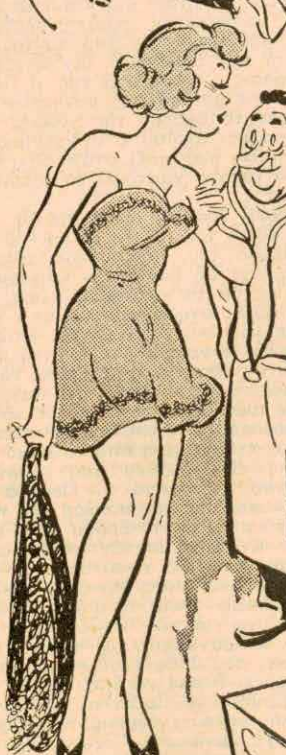
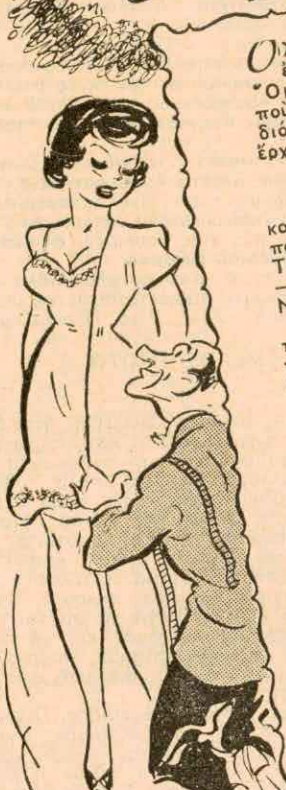
Μία άλλη έλληνική όρχήστρα, των Νεοκλή - Γεωργιάδη, που λείπει από την Αθήνα τρία χρόνια, βρίσκεται τώρα στην Αυστραλία.

— Πρώτη, στη σειρά τών έφετεινών τιμητικών αναγγέλματα του συμπαθούς κονφερανσιέ Γιώργου Οικονομίδη για τις 19 Αυγούστου, στο «Ριάλτο».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ε. ΦΑΡΕΛ

Τυχέρα Έπαρδεύματα

Όλα τά επαγγέλματα, φαιδρά και σοβαρά, έχουν συνήθως φίλοι μου, ποικίλα τυχέρα. Όμως, υπάρχουν μερικά — και όχι τά χειρότερα — που από τ' άλλα φαίνονται άπείρως τυχερώτερα, διότι, μία έξηγησι άμέσως σας οφείλω, έρχονται σ' άμεση έπαφή... με τό άσθενές τό φύλο.

Ο παπουτσίς... Τί τυχερός, που είν' αλήθεια ό πονηρός και τί χαρές άμέτρητες θα νοιώθι και μεράκι παπούτσια δοκιμάζοντας σε θείο ποδαράκι. Τό πιάνει εδώ, τό πιάνει εκεί τό σφίγγει, τό χαϊδεύει! — Αυτό σας έρχεται μαντάμ ή μήπως σας στενεύει; Να ίδουμε κι' άλλο...

Κι' άφελώς, χωρίς τυχόν να δείχνι πως έχει μέσ' τό βλέμμα του της πονηρίας του ίχνη, πιάνει την γάμπα έλαφρά και τό παπούτσι δοκιμάζει. — Αυτό πιστεύω είν' καλό... Τί λέτε; Σας χτυπάει; — Άλλο μαντάμ... Και πιάνοντας την γάμπα — δωρεάν — βγάζει εκείνο, βάσει αυτό, για νάβρη ποιά της πάει, σαν Καζανόβας σύγχρονος, σαν νέος Δόν Ζουάν...

Και ό ζωγράφος, κύριοι! Κι' έκείνος με χαρά του, έχει άναμφισβήτητα τά φινά τυχέρα του. Και είν' αυτά τά τυχέρα τά ζωντανά μοντέλλα. Τά στήνει κάπως νεγκλιζέ στο άτελεί, μπροστά του κι' αυτός, άπάνω στο ταμπλό, δουλεύει τό πινέλλο. — Α! ό ζωγράφος τί όμορφίες σ' αλήθεια, άντικρύζει! Έν πρώτοις τις τοποθετεί, μετά τις ζωγραφίζει, ύστερα την σπουδαία του ύπογραφη προσθέτει και σε μία σάλλα, στο κοινό, κατόπιν τίς... έκβέτει!

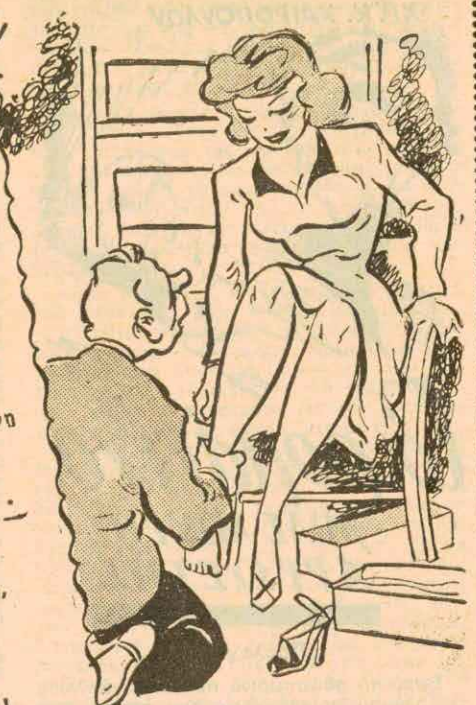
Ο κομμωτής; Άλλος αυτός, στο επαγγέλμα του ζηλευτός. Τά τυχέρα του άφθονα έπάνω στην δουλειά: μπερδεύεται σε καστανά και σε ξανθά μαλλιά, στα χέρια του είνε πάντοτε, τόσες γυναικείες κούκλες, λούζει, χτενίζει διαρκώς ή κατσαρώνει μπούκλες, χαϊδεύει λίγο μάγουλο, με τρόπο δηλαδή, κι' όπως κυττάζει άφ' ύψηλου, και πάντα προς τό ντεκολτέ... κάτι κι' αυτός θα ιδθ

Τί τυχερός ό κομμωτής. Κρατάει κεφαλάκια χαριτωμένα κι' όμορφα χαϊδεύοντας μαλλιάκια, όλα μετάξι ζωικό και είνε ώρισμένως, άπ' την δουλειά του, άρκετά ίκανοποιημένος, γιατί γάβε πελάτισσα, με προσοχή του λίγη, πιό νόστιμη, άπ' τά χέρια του θα είνε νέο — Και ή γυναικία πάντοτε — αυτό δεν είνε νέο — την όμορφιά της τό έσοφει με πουργιπούαρ γενναίο.

Ο ράφτης; Άλλος τυχερός αμίλητος και σοβαρός σε κάθε μία πελάτισσα, χωρίς καιρό να χάνη μετρώοντας με τό μέτρο του, τά μέτρα του λαμβάνει. Τά τυχέρα του είνε πολλά, με προσοχή δεν δίνει που άπείρες πελάτισσες, κομψές κι' άριστοκρατίσσειες, με τά χέρια του τις γδύνει και τις γτύνει. Αυτός δεν πιάνει τά μαλλιά ή μοναχά τά πόδια, έχει πεδίο έλεύθερο χωρίς καθόλου έμπόδια, χαϊδεύει εδώ, θα πιάση εκεί, μία ζάρα την ισώνει, περνά εδώ μία βελονιά, πιό περα καρφίτσινει, αφήνει την πελάτισσα που ήμίγυμνη προσμένει, και τρέχει σ' άλλην, παρακεί πούνε μισογδυμένη, κι' είνε ό ράφτης — κι' άσφαλώς τό νοιώθει υπερηφάνως, σ' ένα χαρέμι ήμίγυμνο, πανίσχυρος Σουλτάνος.

Τά τυχέρα ενός γιατρού; Δεν θα μου άρνηθήτε, πώς είνε ό μόνος που χωρίς να παρεξηγηθ, σ' ένα χαρέμι ήμίγυμνο, πανίσχυρος Σουλτάνος, λείει σε μία πελάτισσα: «Παρακαλώ, γδυθήτε...». — Έτσι συμβαίνει στη ζωή, παντού και διαρκώς. Κι' εδώ εις την πρωτεύουσα και εις τις έπαρχίες κι' έκτός του επαγγέλματος κι' επαγγελματικός άλλοι την τύχη έχουνε κι' άλλοι τις άτυχίες!

Επισημασθείς
Mrs. Ταδία

Ε. ΦΑΡΕΛ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

Πρόλογος

Βαρύ το φθινόπωρο σούρουπο άπλωσε τις δολοφαιρές πτερούγες του άπάνω από τo Σανατόριο. Τά δρομάκια, νοτισμένα άπό τήν πάχνη του Οκτώβρη, είχαν έρμω- θή άπό ώρα. Στά σκτεινόχρωμα πεύκα που ξεπετιόντουσαν μέσ' άπό τις πρώτες σκιές σάν κουστודίες φαντασμάτων, έκλαι- γε με σιγανούς, συγκρατημένους λυγμούς, τo πρώτο βορειάδακι.

Οί άπέραντες βεράντες που άπλωνόντου- σαν μπροστά σέ κάθε κλινική, είχανε κι αυτές έρμωθ. Τά πάνια καθίσματα, τά ντιβάνια, άπλωμένα άραδειαστά στους τοί- χους, είχαν άκόμα άπάνω τους τις φόρμες τών άρρώστων κοριμίων. Μιά μέρα άκόμα «κούρας» είχε περάσει... Μιά μέρα παθη- τικής ύποταξης στό μοιραίο, που πρέπει νά κυλήσει χωρίς στενοχώρια, χωρίς άνα- μνήσεις, χωρίς μελαγχολία, χωρίς νεύρα, γιά νά φέρη ίσως... πόσο άχνά υποθετικό αυτό τo «ίσως»... κάποια καλλιτέρεψή της έπίμονης, της φοιτητής άρρώστης...

Πίσω όμως άπό τις βεράντες, οί μπαλ- κονόπορτες φωτίζόντουσαν έντονα, σάν έ- κατοντάδες μάτια άρρώστων φλογισμένα άπό τόν πυρετό... Πίσω άπό κάθε τζάμι, ένας μέγας θάλαμος, με διπλές και τρι- πλές σειρές τά κρεβάτια. Κι' άπάνω στα κρεβάτια, πόσοι πόνοι, πόσες έφιαλτικές δυστυχίες... Στά κοιμοβόια άπάνω τά μικρά δώρα που τους έφεραν οί στοργικοί συγγενείς τους τo άπόγευμα: Λίγο ψητό κρύο σέ λαδόχαρτο, κανένα δισκάκι με δυο- τρεις πάστες, καμιά χαρτοσακούλα με λίγα πορτοκάλια. Κανένας άρρώστος όμως δέν έχει κέφι νά φάη. Άτιμη έτούτη ή άρ- ρώστεια, κόβει πριν άπ' όλα τήν όρεξη: ξερό τo λαρύγγι, μπουχτισμένο τo στομά- χι... Κι' όμως, πρέπει ό άρρώστος νά φάη — άκόμα και με τή βία... Γι' αυτό οί κακόμοιροι οί συγγενείς ξεκινούσανε κά- θε άπόγευμα με τά χέρια τους γεμάτα.

Όσο βάσταγε ή τσέπη του καθενός. Μ' άλλοιμονο, μπροστά τo κρεβάτι του άρ- ρώστου, άρχισε τo μαρτύριο!... Έκείνος άρνιόταν έπίμονα, ό συγγενής προσπαθού- σε νά τόν τσίπση με τo ζορί... Στό τέλος, τo πιδό πολύ φαί, οί πάστες, τά πορτοκά- λια, μένανε στα κάτασπρα κοιμοβόια, πε- ριφρονιμένα άπό τή σκληρή άρρώστεια που άρνιότανε με πείσμα αυτά που έρχό- ταν νά καταθέσει δακρυσιμένη ή φτώχεια μπροστά της! Τo ύστερμά της...

Σιγά - σιγά, ή νύχτα βάραινε πάνω ά- πό τά κάτασπρα χτήρια τού Σανατορίου. Πολλήν ώρα τώρα, στην είσοδο πούβγαί- νει στη φαρδεία λεωφόρο, στη ζωή, ό θυρωρός είχε διπλομανταλώσει τή βαρεία σιδερένια καγκελλόπορτα. Η άρρώστεια ήτανε γιά μιά νύχτα άκόμα φυλακισμένη, άπμονω- μένη άπό τή ζωή...

Σ' ένα θάλαμο τής δεκάτης τρίτης κλιν-

νικής τών γυναικών, ό άέρας ήτανε βαρύς. Τά χνώτα, άνακατωμένα με λίγες δειλές μωσχολιές μισοπαρμέναν λουλουδιών που ξεφυγούσανε σέ μία γωνία, μέσα σ' ένα ντενεκεδάκι τής κονσέρβας, δημιουρ- γούσανε μιάν άμύσφαιρα άποπνιχτική. Πού και πού, κανένας ξερόβηχας τάραιε κάποιο λιπόσαρκο κορμί πάνω σ' ένα κρεβ- βάτι. Όμιλίες δέν άκούγοντουσαν. Έκει, μέσα στο θάλαμο, μέσα σ' όλόκληρο τo Σανατόριο, οί άρρώστοι είχανε περισσότε- ρο νά μιλήσουνε με τόν έαυτό τους, παρά με τους άλλους... Έδώ μέσα, ή κουδέντα ήτανε λιγώτερα χαρούμενοι διάλογοι, και περισσότερο θλιβεροί μονόλογοι...

Ξαφνικά, ένας βήχας πιδό έπίμονος τάραιε τή βαρεία ησυχία τού θαλάμου. Ήτανε πιδό ξερός, συνεχής, δυνατός, κι' άντηχούσε θλιβερά άπό μία γωνία. Θάλεγε κανείς ό- τι δέν ήτανε δυνατόν άνθρώπινω στήθος νά ύ- ποφέρει τέτοιο φοβερό παροξυσμό... Θά- λεγε κανείς ό-τι τo μικρό, τo άδύνατο κορι- τσίτικο στήθος που μέσα του φούντωνε ολόφανερη ή φωτιά τής άρρώστειας, θά σκίζόταν άπό τo φοβερό αυτό βήχα, κι' ό-τι κομμάτια ματωμένης σάρκας θά πετα- γόντουσαν στους τοίχους!... Οί άλλες άρρώστεις δέν ένοχλήθηκαν. Η άρρώστεια αυτή που κουρελιάζει τά πλεονίδια, πετρών- νει δίπλα τους, μέσα στο ίδιο στήθος, τήν καρδιά. Ό άρρώστος γίνεται έγωιστής, ά- διάφορος, σκληρός στη διπλανή του δυστυ- χία. Όλη του ή έννοια είνε ή δυστυχία ή δική του, που τή ζή σά θλιβερό πρωτα- γωνιστής... Καμιά άρρωστη, λοιπόν, δέν κουνήθηκε άπό τή θέσι της. Μόνο άπό ένα διπλανό κρεβάτι άκούστηκε ένα θυμώμε- νο μουρμουρίσμα:

— Σιγά, βρέ παιδάκι μου!... Έσύ πώς νά έπνίξης όλο τo Σανατόριο με τo βήχα σου...

Η μικρή άρρωστη πούβηχε, είχε πιάσει τώρα με τά δυό της χέρια τo στήθος της που κουρελιαζότανε, σά νά προσπαθούσε νά πνίξη με τά λιγνά δαχτυλάκια της τήν όλέθρια δύναμη τού άνιπόφρου βήχα... Άλλοίμονο!... Δέν τo κατάφερε... Μό- νο, σέ μία στιγμή, ό βήχας τέλειωσε μ' έ- να γουργυρητό. Μουντό, ολόζωντανο, τo αίμα έπεταχτηκε άπ' τά πελιδνία χείλια, και σκέπασε τήν άμφίβολη καθαριότητα τών σεντονιών.

Τότε, ένα - δυό κεφάλια σηκώθηκαν πε- ρίεργα πάνω άπό τά κρεβάτια. Μιά πόρ- τα τού βάθους άνοιξε, και μιά χοντρή νο- σκόμα παρουσιάστηκε.

— Τί τρέχει;... ρώτησε με μία φωνή πούβγαίνε άπό τή μητή, χωρίς νά περάση καθόλου άπό τήν καρδιά...

Η πιδό κοντινή άρρωστη τής εξέηγισε βα- ρυστημένα:

— Νά, ή καινούργια φτύνει αίμα...

— Μπά!...

Η νοσκόμα ζύγωσε τo κρεβάτι τής γωνίας, που άπάνω του τώρα είχε άκινη- τήσει σά νεκρό τo μικρό σωματάκι, νικη- μένο άπό τή φοβερή άιμόπτυση. Βγήκε γιά μιά στιγμή ή νοσκόμα, και γύρισε κου- δαλώντας δυό - τρία κοματάκια πάγο σ' ένα χρωματιστό πιατάκι. Άνασήκωσε τo

Παρακολουθήστε τo νέο μυθιστόρημα
του ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ:

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ μιας μικρής αρρώστης

Είνε ή πονεμένη ιστορία μιας άρρωστης μικρούλας που αγαπάει
τρελλά ένα πλουσιόπαιδο. Ό χω-
ρις έλπίδα έρωτάς της κι' οί πί-
κρες του, καταστρέφουν τήν υγεία
της και τήν οδηγούν στο σανατό-
ριο. Ένας ευγένειος γιατρός προσ-
φέρεται νά της έπουλώσει τις πλη-
γές του σώματος και τής ψυχής
της... Κι' έκει, μέσα στο μεγαλο-
χολικό περιβάλλον τού σανατορίου,
φτερουγίζει ένας δειλός, άρρωστη-
μένος έρώτας...

κεφάλι τής άρρώστης, και τήν έβαλε νά κα-
ταπιή ένα κομμάτι. Τo κεφάλι ξανάπεσε
στο μαξιλάρι πελιδνό. Τά μαύρα μαλλιά
ήτανε κολλημένα στους κροτάφους με τόν
ιδρώτα τής άγωνίας. Και τά πανιασμένα
χείλια μουρμούριζαν:

— Πεθαίνω!... Πεθαίνω!...

Η νοσκόμα έκανε μιά γκριμάτσα:

— Πώς πεθαίνει;... Όύτε ή πρώτη εί-
σαι, ούτε ή τελευταία... Θά περάσει...

Γιά λίγο τά χείλια τής άρρώστης άκινη-
τήσανε, μισάνοιχτα. Ύστερα, άφίσανε νά
βγούνε δυό λέξεις:

— Μαννούλα!... Παύλο!...

Η νοσκόμα σηκώθηκε. Άκούμπησε τo
χρωματιστό πιατάκι με τόν πάγο στο κοι-
μοβόιο, και κύτταξε τόν πλατύ λεκέ πουχε
κάνει τo αίμα. Κούνησε τo κεφάλι της, και
μονολόγησε:

— Τώρα, πρέπει ν' αλλάξω σεντόνια...
Και βγήκε άρκετά δυσχερής.

Στό θάλαμο τώρα είχε ξαναγυρίσει ή
σιωπή. Η «καινούργια», ύστερα άπό τόν
παροξυσμό της, είχε βουλήξει σ' έναν έ-
πινο πούμοιαζε με λήθαργο.

Τo ίδιο πρωί, στο μεγάλο βιβλίο τού
Σανατορίου, είχε πάρει τή θέσι της με άυ-
ξοντα αριθμό 1234: Ρίτα Πλουμίδου. έ-
των 19.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Α'

Ό γερο - Ίάκωβος Πλουμίδης ήταν ένας
ξερακιανός άνθρωπάκος με κατάρματα ρού-
χα πρασινομένα άπό τήν πολυκαρία και
σκληρό κολλάρο, όχι και πολύ καθαρό.
Τριάντα χρόνια τώρα, κάθε μέρα έτρεχε
στις τέσσερις άκρες τής Αθήνας γιά νά
έπιδιδη άποφάσεις. Στή μονοτονία τής
καρριέρας του, έρχότανε κάπου - κάπου σάν
ευχάριστη έκπληξη καμιά «έκτέλεσις». Τo-
τε ό δικαστικός κλητήρας φερούσε τo πε-
ριβραχιόνιο που τόν έκανε νά γίνεται άνώ-
τατος έκτελεστής τού νόμου, και, με βλέμ-
μα παγρό και ύφος έπίσημο, παρακλού-
θούσε τήν έξωσι κανένος φοικαρά άπό κα-
νένα χαμόσπιτο...

Δέν ήτανε γέρος ό Πλουμίδης. Πενητά-
ρης μόνο. Άλλά, κακοζωισμένος, άγέλα-
στος, ζαρωμένος, φαινόταν είκοσι χρόνια
πιδό μεγάλος. Άντίθετα μ' αυτόν, ή γυνί-
κα του, ή Φωτεινή, ήτανε μιά νταρνάνα ως
έκει πάνω, ροδοκόκκινη, γεμάτη πληθωρι-
κές σάρκες που ξεχειλίζουν άπό παντού, με
φωνή δυνατή και ύφος που δέν δεχότανε
ποτέ αντίρρηση... Μπροστά της, ό Πλου-
μίδης στεκότανε φοβισμένος, πανικόβλητος.
Πολλές φορές τo θάρρος τής γνώμης του
τo είχε πληρώσει άκριβιά ό άνθρωπάκος:
Με κανένα πιάτο πούσπαζε στο κεφάλι του,
ή με κανένα δυνατό χαστούκι σ' άδύνατα
μαγουλά του...

Είχε χηρέψει εδώ και δέκα χρόνια. Ίι
είχε μείνει μόνος του, με τή μικρή τού κό-
ρη, τή Ριτούλα του, μόλις έννιά χρονών.
Στήν αρχή, είχε δη βουνό τήν καινούργια
του ζωή: Πώς θά τά κατάφερνε τώρα...

Όλη μέρα αυτός στους δρόμους, στις τέσ-
σερις άκρες τής Αθήνας γιά τήν έπίδοσι
των δικαστικών έγγραφών, κι' ή Ρίτα μόνη
της στο σπίτι, χωρίς έναν άνθρωπο νά τή
φροντίση, νά τήν περιποιηθ, νά μαγειρέ-
ψη και γιά τους δυό τους... Πώς νά τά
βολέψη ό φοικαράς ό δικαστικός κλητήρας;
Η μικρούλα, πελαγωμένη άπό τo χαμό τής
μητέρας της, είχε ανάγκη άπό στοργική
φροντίδα, άπό παρηγορία... Πού νά τά
βρή; Στόν κακομοιρη τόν πατέρα της πού-
τρεχε άπό τo πρωί ως τo βράδυ πίσω άπό
τo καρβέλι; Κι' έτσι, έπιταχτική δημιουρ-
γήθηκε ή ανάγκη μιας γυναικάς μέσ' στο
έρμωμένο σπιτικό - μιας γυναικάς που θ'
ανάπληρωνε όπωρ - όπως τή μητέρα γιά τή
Ρίτα, τή σύζυγο γιά τόν Ίάκωβο, μιας γυ-
ναικάς που θά μαγειρευε έπί τέλους, που
θά μπάλλωνε, που θάβασε σέ κάποια ταξί
τo σπίτι που κινδύνευε νά διαλυθ. Η γυ-
ναικά δέν άργησε νά βρεθ με προσενειό.
Ήτανε ψηλή, καλοστεκούμνη, ή προσενή-
τρα τήν έλεγε νοικοκυρά... «χουσοχέρα»
κι' ό κυρ - Ίάκωβος βιάστηκε νά τή τo
«ναί». Και τo ίδιο βράδυ, χαρούμενος, πή-
ρε τή Ρίτα στα γόνατά του, και τής είπε
μ' ένα χαμόγελο, χαϊδεύοντας τις μελα-
χροινές της μπούκλες:

— Άύριο, Ριτούλα, θά σου φέρω μιά
καινούργια μαμά...

Τής μικρής τά δόλωσαν ματάκια άνοι-
χτήκανε τόσα άπό τήν έκπληξη:

— Καινούργια μαμά;...

— Ναί... Θά δής... Θά σ' αγαπάη,
θά σε συγγιρί, θά μάς μαγειρεύει. Κάθε
πρωί θά σ' έτοιμάζει γιά τo σχολείο σου...

— Καινούργια μαμά;... Ξανάτε τo κο-
ριτάκι. Έγώ θέλω τήν παλιά...

Βούρκωσε ό δικαστικός κλητήρας:

— Η παλιά... ή παλιά δέν ξανάρχεται
πιά πίσω. Πήγε πολύ ψηλά, στόν ούρανό...

Έμεις θα φερούμε μια άλλη μαμά, και-
νούργια, άπό τή γή...

Σά νά τήν έσπρωχνε ένα ένστικτο — τo
άλάνθαστο ένστικτο τού παιδιού... ή
Ρίτα άγκάλιασε σφιχτά τo μπαμπά της:

— Δέν θέλω καινούργια μαμά!... τού
φώναξε άνάμεσα στους λυγμούς της.

— Δέν θέλεις;... Και πιδός θά μάς
μαγειρεύη;... Ποιός θά μάς συγγιρί;...

— Κανείς... Οί δυό μας...

— Οί δυό μας;... Έσύ είσαι μικρή,
κι' έγώ τρέχω άπό τo πρωί ως τo βράδυ
στη δουλεία μου...

Έπίμονη, πεισματάρα, ή Ρίτα έκλαιγε
και φώναζε:

— Δέν θέλω καινούργια μαμά!... Δέν
θέλω καινούργια μαμά...

— Άσε νά τή δής πρώτα αύριο, και τά
λέμε πάλι...

Τήν είδε, πραγματικά, τήν άλλη μέρα.
Η Φωτεινή, πούχε μείνει τόσα χρόνια ά-
νύπαντρη, και μπορούσε άπό μεγαλοκοπέ-
λα νά γίνη πολύ εύκολα γεροντοκόρη, ά-
ποφάσισε — στην αναβροχία... — νά γίνη
κυρία δικαστικού κλητήρος. Άν δέν ήτανε
μιά τύχη βουνό γι' αυτήν, ήταν όμως, έπί
τέλους, μιά λύσις... Έβαλε, λοιπόν, τή
καλά της τήν άλλη μέρα, παγίωσε στα χεί-
λια της ένα υποκριτικό άγγελικό χαμόγε-
λο, έφωδίστηκε με μιά σακκούλιστα κα-
ραμέλλες γιά τή μικρούλα, κι' έκανε τήν
εμφάνισή της στο μικρό σπιτάκι-των Πε-
τραλώνων.

Ό Ίάκωβος, άγαθος κι' εύπιστος, μα-
γευτήκε άπό τήν πρώτη στιγμή. Η Ρίτα
όμως, έμεινε γεμάτη ψυχρή ευγένεια κι' έ-
πιφύλαξη μπροστά στη γυναικά αυτή που
έβλε καλά και σώνει νά διορίστ ή μητέρα
της, στην άδεια θέσι εκείνης τής άλλης,
της πραγματικής, τής αέχαστης, πουχε
φύγει γιά τo άγύριστο ταξίδι τού ούρανού.
Μάταια ή Φωτεινή έδωσε τις καραμέλλες
στη μικρούλα, τή χαϊδεψε, τή φίλησε, τής
έφτιαξε τά κακοχεντισμένα μαλλιάκια της
με καλοπαιγμένο ένδιαφέρον, και τής τα-
γοποίησε τo κακοφορεμένο της φορεματά-
κι. Η Ρίτα τά δέχτηκε όλ' αυτά με τήν «διο-
εγένεια και με τo ίδιο συγκρατημένο ύ-
φος. Δυό - τρεις φορές, στα μάτια τής Φω-
τεινής άστραψε περαστική ή κακία. Ήταν
όμως ύστερα, τά μάτια ξανάπλησαν τή
γλυκεία χαϊδευτική τους έκφρασι τόσο, που
ό Ίάκωβος μαγευτήκε ολότελα, και τήν ώ-
ρα που χωριζόταν άπό τή Φωτεινή στην έ-
ξώπορτα, τής έσφιξε δυνατά τo χέρι με τo
δυό δικά του, και τήν κύτταξε τρυφερά στο
μάτι με τόν τρόπο που κυττάζουν οί έρω-
τευμένοι δικαστικοί κλητήρες...

Ό γάμος δέν άργησε. Κι' έτσι, θέλον-
τας μη θέλοντας, ή Ρίτα βρήκε μιά και-
νούργια μαμά, που έγκαταστάθηκε στο σπι-
τι, κι' άρχισε νά τo διεκθύν. Ό πραγμα-
τικός χαρακτήρας της δέν άργησε νά έκδη-
λωθ. Η Φωτεινή, άφού είχε έξασφαλιστί
με τo γάμο, άφισε πιά τo μελιστάλαχτο
ύφος της — πούχε χρησιμοποιήσει μονάχο
γιά είσιτήριο της στη νέα ζωή — κι' έγινε
αύταρχική, άπότομη, φωνακλού. Τού άντρο
της τού πήρε εύκολα τόν άέρα. Ό κακο-
μοιρης ό δικαστικός κλητήρας μόνο τήν ώ-
ρα που φερούσε τo περιβραχιόνιο είχε κα-
ποια ένόττητα... Και στο σπίτι του δει-
φερούσε όχι περιβραχιόνια, μά ούτε κε
σακκάκι! Στή Ρίτα ή μπτριά φερόθηκε με
μελετημένη διπλωματία: Προσπάθησε στη
αρχή, έπίμονα, νά τής κερδίση τή συμπά-
θεια. Η μικρούλα όμως, έπίμονη κι' αυτή
διατήρησε τήν παντοτεινή της ευγένεια κα-
τήν παντοτεινή της επιφύλαξη. Τότε, ή Φω-
τεινή άλλαξε φύλλο: Έγινε παραέννη, ά-
γρια, σκληρή. Όλη μέρα είχε δίπλα τή
Ρίτα: άπάνω της έξασπάζε όλα τά νεύρε
της, όλο τo θυμό της. Γιά ψύλλου πηδήμο
τή μάλλωνε, κι' άρχισε νά τή δερνι. Η Ρίτα,
βαθεία πληγωμένη — τί όμορφη, αλή-
θεια, ή «καινούργια» μαμά που τής είχε
φέρει ό μπαμπάς της στη θέσι της πο-
λιάς! — παραπονέθηκε στόν πατέρα της.
Έκείνος όμως, γοητευμένος άπό τήν και-
νούργια γυναίκα — τo κολλάρο του τώρα

ήτανε πάντα τής ώρας, τo φαί του πάντα
ζεστό... — δέν θέλησε ούτε ν' άκούση τήν
κορούλα του. Μιά μέρα όμως που ή Φωτεινή
κακομεταχειρίστηκε μπροστά του τή Ρίτα,
θέλησε νά διαμαρτυρηθ. Η Φωτεινή έμπε-
ξε τότε τή φωνή, κι' ό δικαστικός κλητή-
ρας μπήκε τρωαγμένος στο καθούκι του.
Άλλωστε, σέ λίγο ήρθε ένα καινούργιο γε-
γόνος νά σταθεροποιήση τή θέσι της γυ-
ναικάς αυτής στο σπίτι: Ένα παιδί πού-
φερε στόν κόσμο.

Άμέσως ή Ρίτα έννοιωσε πώς είχε χά-
σει και τή μικρή προνομιακή θεσούλα που
διατηρούσε ως τότε στο σπίτι τού πατέρα
της. Τo καινούργιο άδερφάκι της — ένα
άδύνατο κατάχλωμο άγοράκι — πήρε τή
μεγάλη θέσι τής αποκλειστικής στοργής.
Ό πατέρας της δέν τολμούσε νά μιλήση.
Όσο μεγάλωνε τo μωρό, τόσο οί περιποι-
ήσεις τής Φωτεινής τo τυλίγανε προνομιακά.
Η Ρίτα είχε γίνει τώρα ένα είδος υπηρε-
τρίας τού μικρού τής άδερφού. Ό,τι καλύ-
τερο κατάφερε νά οικονομήσ ό Ίάκωβος
ήτανε γι' αυτόν — σαγιά, λιχουδιές, ρού-
χα... Κι' άν καμιά φορά — πολύ σπάνα
... — άνθρωπάκος ριψοκινδύνευε καμιά
διαμαρτυρία — «Μά, γιάτί νά μ' δώσουνε
και τής Ρίτας λίγο φρέσκο βούτυρο, ή κα-
νένα αυγό, ή κανένα πορτοκάκι!...» —
έπαιρνε άπότομα τήν άπάντησι τού άξίε:

— Αυτή πιά είναι μεγάλη... Τo μωρό
πρέπει νά κυττάζουμε, πούναι άδύνατο...

Κι' όμως, ήτανε κι' ή Ρίτα άδύνατη...
Τά μαγουλάκια της ήτανε χλωμά κι' άσσο-
κα, τo μπόι της δυσανάλογο με τήν ηλικία
της. Ήτανε μόλις δώδεκα χρονών, κι' είχε
φτάσει σχεδόν τόν πατέρα της στο ύψος!...
Ύστερα, πήγαινε σχολείο, διάβαζε. Ήτα-
νε καλή μαθήτρια. Τo φαί, και τo καλό
φαί μάλιστα, τής ήταν άπαραίτητο. Ποιός
νά τής τo δώση όμως;... Πού νά τo βρή;...
Τά διαλεχτά πράματα ήτανε σπάνια μέσ'
στο φτωχικό τού δικαστικού κλητήρα...
Κι' ό,τι διαλεχτό ύπνρχε, ήτανε γιά τo
Μίμη — τo μίμ' άδερφό που είχε πάρει
προνομιακά τή έσι τού μικροσκοπικού δι-
κτάτορα άπό τή μητέρα του...

Ύστερ' άπό λίγον καιρό, κι' ένα δεύ-
τερο παιδί — κοριτσάκι αυτή τή φορά —
ήρθε νά ολοκληρώση τήν ευτυχία τού σπι-
τιού. Τώρα πιά, ή θέσι τής Ρίτας έκμηδε-
νίστηκε έντελώς... Τo καμμένο τo κορι-
τσάκι δέν είχε καλά - καλά ούτε τόπο γιά
νά κοιμηθ... Σέ μιά γωνία τής κουζίνας,
δυό κουρελούδες κι' ένα μαξιλάρι γεμάτο
τζίβα αποτελούσανε τή μοναδική πολυτέ-
λεια τού ύπνου της... Η Ρίτα είχε συνη-
θίσει πιά νά μ' διαμαρτυρείται. Τόβρισκε
φυσικό νά κοιμάται κακά, νά τρώη χέρσο-

τερα, νά ύφίσταται τις βρισιές και τo ξόλο.
Η ψηλή αυτή και πληθωρική γυναικά τήν
είχε πείσει πώς έκει μέσα — στο σπίτι
τού πατέρα της — αυτή, ή κόρη του, ή-
τανε μιά ξένη!... Όπως, άλλωστε, ή-
τανε έκει μέσα — στο σπίτι του!... —
κι' ό πατέρας της ό ίδιος...

Κι' έτσι, σιγά - σιγά, περάσανε τά χρό-
νια. Ό κυρ - Ίάκωβος είχε βγή άπό καιρό
άπό τo σύννεφο τής μαγείας που τόν είχε
μπάσει άπατηλά ή καινούργια γυναικά
του... Τώρα, τo κολλάρο του — σκληρό
πάντα — δέν ήταν πάλι έντελώς καθαρό.
Τo φαί του δέν τόν περίμενε ζεστό. Πολ-
λές φορές, μάλιστα, δέν τόν περίμενε κα-
θόλου...

— Ό Μίμης κι' ή Κούλα πεινάγανε...
τού άπαντούσε ξερά ή γυναικά του.
Η Ρίτα, φυσικά, δέν πεινάγε αυτή. Ή-
τανε «μεγάλη», μπορούσε, λοιπόν, νά χορ-
τάση και με σκέτο ψωμί — σάν τόν πα-
τέρα της... Τότρωγε — τo τρώγανε —
και, χωρίς διαμαρτυρία άσκοπη, κοιμών-
τουσαν ύστερα με έλαφρό στομάχι...

Κι' όμως, μέσα σ' όλη αυτή τήν κόλασι
που ζούσε με φιλοσοφική άδιαφορία, είχε
και μιά μικρή παρηγορία ή Ρίτα: Είχε
τόν Παύλο, τo μικρό παιδικό της φίλο, τo
γείτονά της. Ένα ξαυθογάλανο πσίδι,
δυό χρόνια μεγαλύτερο της, που ζούσε
στο δίπλανό της σπίτι με τόν πατέρα του.
Ό κυρ - Σωτήρης, ήταν ένας ροδοκόκκινος
μεσόκοπος άντρας, με χοντρή φωνή, χον-
τρά μουστάκια και χοντρό κομποδέμα.
Κτηματίας άπό τo Κιάτο, είχε ένα σαρδ
αμπέλια, σκυιές, έλές, που τού διναν ένα
σεβαστό εισόδημα κάθε χρόνο, χωρίς νά
κουράζεται με άσκοπες δουλειές... Ό Παύ-
λος ήτανε μοναχογιός του, και συγκέν-
τρωνε όλη τήν αγάπη του, μά κι' όλη τήν
αυστηρότητα. Γιατί ό κυρ - Σωτήρης
είχε τήν άπαίτησι, ό γιός του, έχοντας
άφθονα στη διάθεσί του τά μέσα που τ' έ-
δινε ή πατρική περιουσία του, νά γίνη
ένας μέγας και σπουδαίος άνθρωπος,
κομματάρχης ίσως στην έπαρχία του, σο-
δαρός κι' έπίσημος... Ό Παύλος τραλι,
δέν έδινε και μεγάλη σημασία στα πατρικά
αυτά δνεϊρα. Ζούσε ξενόιαστος τή ζωή του
— σχολείο, παιχνίδι, μικτροτέλλες — και
είχε βρή τήν ευτυχία τής στοργής πιδό
τούχε λείψει με τόν πρόωρο θάνατο τής
μητέρας του, στη μικρή γειτονοπούλα τού,
τē Ρίτα. Μ' αυτήν έπαιζε τις περισσότερες
φορές, μ' αυτήν διάβαζε γιά τo σχολείο,
μ' αυτήν έκανε μακρινούς περιπάτους τήν
άνοιξη και πήγαινε γιά μπάνιο τo καλο-
καιρί.

Τή φίλια αυτή τών δυό παιδιών δέν τήν

ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ό Άμερικανός Φίλιπ Στήβενς, πρώην διευθυντής τής Άμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπου-
δών τών Αθηνών, εργάστηκε επί 26 συνεχείς μήνες γιά νά κατασκευάση σέ γύφο τήν πιστή
αυτή άναπαράστασι τής Άκροπόλεως, όπως ήταν στην αρχαιότητα. Τo έργο αυτό πρόκειται
νά διαρρηθ στο Μουσείο τής Άκροπόλεως γιά ν' άποχτούν οί περιηγηταί πλήρη γνώσι τών ναών
τού Ίερού Βράχου, που δέν υπάρχουν πιά σήμερα ή είνε έρειπώμενοι.

έβλεπε με καλό μάτι ο κύρ - Σωτήρης. Δεν του άρεσε να σχετίζεται ο μοναχο-γυιός του μ' αυτή τη μικρή «κουρελού»... Πολλές φορές τον είχε μαλλώσει, τον είχε δείρει ακόμα - αυτόν, που τον αγαπούσε τόσο!... Ο Παύλος όμως, ίσως από αντίδραση πολύ συνηθισμένη στα παιδιά, ίσως από πραγματική αγάπη στη γειτονοπούλα του, δεν είχε πάψει να τη βλέπει. Μόνο που είχε πάρει πια μερικές προφυλάξεις, και τις είχε επιβάλει και σ' αυτή. Κι' έτσι, από μικρά, τα δύο παιδιά είχαν συνηθίσει ν' αγαπιούνται λαβράκι...

Όσο μεγάλωνε, η Ρίτα γινότανε και πιο όμορφη. Ήτανε τώρα μία ψηλή, ντελικάτη κοπέλλα, με όνειροπολα μάτια και σταράτο δέρμα. Ο Παύλος πάλι ήταν ή ζωτανή της αντίθετη: Ψηλός κι' αυτός, γεροδεμένος, είχε κατάξανθα μαλλιά, γαλανά μάτια, και ήλιοκαμένο δέρμα. Είχε τελειώσει πια το Γυμνάσιο, και πήγαινε στο Πανεπιστήμιο. Ο πατέρας του τον προωρρίζε για δικηγόρο. Δικηγόροι ήταν όλοι οι μεγάλοι πολιτικοί της Αργολίδος και της Κορινθίας... Αδιάφορος ο νεαρός φοιτητής πελαγοδρομούσε ανάμεσα στις σχολαστικές σελίδες του «Κόρτους γιούρις τσιβίλης» ξεκουραζόταν όμως κάθε βραδιά, κι' στις απόμειρες γωνίες της γειτονιάς του, με τη γλυκειά συντροφιά της Ρίτας... Γιατί, σιγά - σιγά, η κατατρεγμένη φίλα τους, είχε γίνει ένας μεγάλος παιδικός έρωτας... Αγνός, άδολος, ρομαντικός... Ένας έρωτας που ζούσε περισσότερο άναμεσα στ' άστρα τ' ουρανού και στ' ασήμια της σελήνης, παρά στις πεζότητες της ζωής.

Ο κύρ - Ιάκωβος, φυσικά, δεν πήρε χαμπάρι τον έρωτα της κόρης του. Κατάκοπος κάθε βράδυ που γυρίζει στο σπίτι του, δεν είχε παρά τη δύναμη ν' ανοίξει το στόμα του, να μασήσει μία «καλησπέρα», να το ξαναπεί, να μασήσει δύο μπουκιές, κι' ύστερα να κλείσει και στόμα και μάτια σ' έναν ύπνο που μοιάζει με λήθαργο... Αντίθετα όμως, η Φωτεινή κατατόπιστηκε με το αίσθημα της προγονής της. Κάποιες γειτονισσες της μίλησαν, κι' ένα βραδάκι παραφύλαξε κι' η ίδια, και είδε τη Ρίτα και τον Παύλο να προχωρούν ἀγκαλιασμένοι μ' στο μισοσκότεινο ερμητικό δρομάκι. Δεν είχε τίποτε η μητριά, μόνο γύρισε σπίτι, κοίμησε τα δύο παιδιά της, και περίμενε. Σέ λίγο, νύσσυ ο κύρ - Ιάκωβος. Κουρασμένος, πτώμα. Μουμούρισε την «καλησπέρα» του, κι' έπεσε βαρύς σε μία καρέκλα.

— Τι θα φάμε, βρε γυναίκα;... ρώτησε ύστερα.

Η Φωτεινή όμως δεν προθυμοποιήθηκε απόψε να τραβήξει για την κουζίνα. Τον ζύγωσε, και τούτε σιγά, με ύφος γεμάτο μυστήριο:

— Πενιάς, έ;...
— Λες νάχω άδικο;... 'Από το πρωί, ημερώματα, είμαι μονάχα μ' έναν καφέ...
— Δίκο έχεις να πεινάς;... Μά, μπορεί και να σου κοπεί ή δρεζί...
— Νά μου κοπεί ή δρεζί!...
— Ναί... 'Αν μάθεις...

Η Φωτεινή σταμάτησε. 'Υστερα, ξαφνικά, αλλάζοντας τόνο, τον ρώτησε:

— Πού είν' η Ριτούλα σου;...
Σε μία στιγμή, ο δικαστικός κλητήρας ξεύσταξε, έξεχασε την πείνα του, και πετάχτηκε όρθος...

— Τι τρέχει;... ρώτησε πιάνοντας τη γυναίκα του δυνατά τα χέρια. 'Επαθε τίποτα η Ρίτα;...
Η Φωτεινή τραβήξε τα χέρια της ήσυχα.

— Μην κάνης έτσι... τούπε με μία συγκρατημένη είνωνεία. 'Η κορούλα σου είναι καλά...

— Τότε;...
— Νά... Μόνο πού... φροντίζει να σέ κάνει μία ώρα άρχιτερά παππού!...

— Τι λές;... Τι θές να πής;...
— Πούντην ή κόρη σου τέτοια ώρα, αντρούλη μου;...

— Πούντην;... Ξέρω κι' εγώ;... Έκανε σαν ήλιθος ο κύρ - Ιάκωβος.

— Γυρίζει στα στενσοκάκα, άγκαλιά με τον αγαπημένο της;...
— Ποιός είν' αυτός;...
— Ο Παύλος... του κύρ - Σωτήρη, του γείτονα...

Ο Φουκαράς ο κλητήρας σκούπισε τον

Ιδρώτα που πλημμύριζε το μέτωπό του μ' ένα μεγάλο καρρώ μαντήλι άρκετά βρώμικο.

— 'Α, έτσι;... κατάφερε μόνο να ψιθυρίσει.

— 'Ετσι και χειρότερα...

'Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ή πόρτα της κουζίνας ν' ανοίγει με προφύλαξι. 'Η Φωτεινή πετάχτηκε.

— Νάτηνε!... ψιθύρισε στ' αυτί του άντρα της.

Ο κύρ - Ιάκωβος με μία νεανική σβελτάδα χύμηξε στην κουζίνα. Βρέθηκε φάτσα με τη Ρίτα, που μόλις είχε μπή...

— Πού ήσουν;... τη ρώτησε, κουνώντας την δυνατά από το μπράτσο.

— Μπαμπά!... παραπονέθηκε εκείνη κατάχλωμη.

— Πού ήσουν;... Ξαναφώναξε, πιό δυνατά, ο κλητήρας.

— Σέ... μία φίλη μου...

Τό εϊρωνικό γέλοιο της Φωτεινής γέμισε την κουζίνα με σαρκασμό:

— Χαχά!... 'Εχεις άρσενικές φίλες, χρυσό μου, που σε τραβολογάνε μ' στίς έρημιές, με τό χέρι τους στη μέση σου;... 'Η Ρίτα χαμήλωσε το κεφάλι της, νοιώθοντας ότι θάτανε δύσκολο ν' άρνηθώ, ιιά και ή μητριά της την είχε δώ...

Μία βαρεία σιωπή απλώθηκε άνάμεσα στους τρεις. 'Υστερα, ο κύρ - Ιάκωβος ξανακούνησε την κόρη του δυνατά:

— Δεν μιλάς;... Δεν λές τίποτα;...
— Τι να πώ, μπαμπά;...
— Είν' αλήθεια πώς είσαι ένα παληοκόριτσο;... 'Εσύ;... 'Η κόρη μου;...

Πνιγόταν ο κακομοιός. Οι λυγμοί του κλείσανε με πίκρα το λαρύγγι... Τα δάκρυα αλσάκωσαν τα άσαρκα, ρυτιδωμένα μάγουλά του...

Η Ρίτα τον είδε και τον λυπήθηκε:

— Μπαμπά!... φώναξε, άγκαλιαζοντάς τον με μίαν αθόρμητη κίνησι.

Μανιασμένος όμως, εκείνος την έσπρωξε μακριά:

— Φύγε!... της φώναξε. Δεν θέλω να με πιάνης!... Είσαι ένα βρωμοθήλυκο!...
— Μπαμπά... του παραπονέθηκε εκείνη άνάμεσα στους λυγμούς της. Μη με βρίζεις...

— Νά μη σέ βρίζω;... Μά, έσύ μ' έξευτέλισες!... Μού κουρέλιασες τη φωχειά μου υπόληψι... Είσαι μία ντροπιασμένη...

Τότε σήκωσε το κεφάλι της ψηλά, κατακόκκινη, γεμάτη περιφάνεια, η Ρίτα:

— Σ' όρκίζομαι, του φώναξε δυνατά, ότι με τον Παύλο δεν μάς δίνει παρά ένα άγνό αίσθημα...

— 'Α, τ' όμολογείς, λοιπόν;... σφύριξε σά φίδι ή μητριά!

— Τί' όμολογώ!... Γιατί να μη τ' ό-

μολογώ;... άπάντησε θαρρετά ή Ρίτα. Είν' ο μόνος φίλος μου... Μόνο αυτός μού δείξε λίγη αγάπη στη ζωή... 'Αν δεν τον είχα κι' αυτόν, θα πέθαινα...

Ξαφνικά, τα λόγια της όρφανής κορούλας του άντηχσαν σαν άβάσταχτα και δίκαια παράπονα στ' αυτιά του κύρ - Ιάκωβου: «Μόνο αυτός μούδειξε λίγη αγάπη στη ζωή...». Και μήπως είχε άδικο ή καυμενούλα;... Προδωμένη από τη στοργή, ή Ρίτα είχε μ' όλο της τό δίκομο δοθή στον έρωτα... Τι νάκανε; Πώς να ζούσε, δίπλα σ' αυτή τη μητριά που τη μισούσε, χωρίς τον πατέρα της που λείπε από τό πρωί ως τό βράδυ;

Δεν τόλμησε να κυττάξη την κόρη του στα μάτια ο κλητήρας... 'Ενοιώθε τον έαυτό του ένοχο, και φοβότανε να «ή διασταυρώση τη ματιά του με τη δική της... Κατάφερε μόνο να ψιθυρίσει:

— Καλά... Θά τ' άναπούμε...

Καί, γυρίζοντας άπότομα, βγήκε σκυφτός από την κουζίνα. Πίσω του, ή Φωτεινή τούρριξε μία φοβερή ματιά, γεμάτη περιφρόνησι:

— Βλάκα! του φώναξε. Καμάρωσε την!... 'Αμα θά σου βάλω κουδούνια στο σπίτι σου, τότε τ' άναλάμε!...

Β'.

Η Φωτεινή έστειλε τη Ρίτα να κοιμηθώ όπως πάντα στην κουζίνα, κι' εκείνη άράτησε κοντά της τον Ιάκωβο.

— Άκου... τούπε. Πρέπει να ένεργήσης δραστήρια;...

— Σάν τί πρέπει να κάνω;... τη ρώτησε πελαγωμένος ο κλητήρας.

— Ρωτάς;... Πρέπει να πας να βρής τον κύρ - Σωτήρη... Γιατί, φυσικά, με τό γυιό του δεν μπορεί να γίνη καμιά σοβαρή συζήτησι... Είν' ένα άμούστακο παληόπαιδο...

— Καλά, λοιπόν... Νά βρώ τον κύρ - Σωτήρη... Καί, τί να του πώ;...
— Τι να του πής;!

Η Φωτεινή σήκωσε ψηλά τα χέρια της με άπόγνωση...

— Τι να του πής;... Ξανάπε. 'Ο, αν ή υπόληψι σου κουρελιάζεται, ρωτάς έμένα τί πρέπει να πής σ' εκείνον που σου την κουρελιάζει;...

Ο Ιάκωβος ξεροκατάτιπε:

— Μά... Δεν μού την κουρέλιασε ο κύρ - Σωτήρης την υπόληψι μου... Έκανε δειλά...

— Ο γυιός του... Τό ίδιο δεν είναι;...
— Πώς είναι τό ίδιο;... Άλλος ο πατέρας, άλλος ο γυιός...

— Με συγχωρείς... 'Ο πατέρας είναι υπεύθυνος για τα καμώματα του γυιού του, όταν ο γυιός είναι άνήλικος...

— Καλά, άς πούμε πώς είν' έτσι...
— Τι θά γυρέψω από τον κύρ - Σωτήρη;...

— Του λόγου σου όμως, που δεν τάχεις, γιατί πας να τό κερδίσης, βάζοντας την κόρη σου να τυλίξη τό γυιό μου πούχει λεφτά;...

Ο Ιάκωβος έγινε κατακίτρινος κάτω από τη φοβερή καμουτσικιά, κι' έκανε άρκετη ώρα να μιλήση... Κατάπιε πέντ' έξη φορές, μά τό λαρύγγι του έμεινε ξερό και σφιγμένο.

Ο γυιός μου σπουδάξει στο Πανεπιστήμιο... Ξανάπε με καμάρι ο Στράλης. Μία μέρα θά γίνη βουλευτής, ύπουργός... Δεν μπορεί να σκεφτή για γάμο πριν περάσουνε πολλά χρόνια ακόμα...

Όσα χρόνια κι' αν περάσουν όμως, δεν θά σκεφτή για ένα γάμο τέτοιο, σάν κι' αυτόν που όνειρεύεσαι του λόγου σου...

Ο Ιάκωβος, μόρρεσε, επί τέλους, να καταπιεί. Σήκωσε περήφανα τό κεφάλι του, ενώ τα δύο μικρά ματάκια του λάμπανε πίσω από τις ρυτίδες:

— Καλά, κύριε... είπε σιγά. Δεν είν' ανάγκη να θυμώσετε... Κρατήστε τό γυιό σας... Δεν πρόκειται, φυσικά, να σας εκδίασή κανείς για να τον δώστε στην κόρη μου...

— Δέν μπορεί να μ' εκδίαση κανείς!... τόνισε ο Στράλης με ύφος αδιάλλαχτο.

— Ήτανε μία κακή περιπέτεια της κόρης μου αυτή... συμπλήρωσε με πίκρα ο κλητήρας. 'Ισως φταίω κι' εγώ σ' αυτό, που δεν μπορώ να βολσκουναι κοντά της...

— Άς όφεται ο θάνατος της μητέρας της...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η φλόγα της αγάπης

9ον

— Λοιπόν; Αυτό δεν φτάνει; 'Η όμολογία σου αυτή, δεν άρκει;...
— Τάσο, πρέπει να με ρωτήσεις και γιατί πήγα. Μας πρό-

δωσαν! Με παρακολούθησαν. Είδαν πού συναντιόμαστε. Έπρεπε, όπωσδήποτε, να σέ σώσω. Άλλος τρόπος δεν ύπήρχε παρά να πλησιάσω τον 'Ιταλό...

— Ατιμη!... ψιθύρισε ο Τάσος, σφίγγοντας τις γροθιές του.

Τα χέρια της Αύγης σηκώθηκαν, σάν να ήθελε να τον ίκετέψη. Έπειτα έπεσαν παγωμένα.

— Τάσο! Για μένα είπες αυτή τη λέξι; τραύλισε.

— Ο Θεός δεν θά σου τό συγχωρήσει αυτό. Μά, ούτε κι' εγώ μπορώ να τό συγχωρήσω, είπε ο Τάσος.

— Θάπρεπε λοιπόν ν' αφήσω να σέ συλλάβουν; ρώτησε ή κοπέλλα.

— Τό ρωτάς; φώναξε ο Τάσος. Χίλια κομμάτια να μ' έβλεπες μπροστά σου, δεν έπρεπε να κάνης αυτό που κανες, Αύγη.

— Άχ, πώς μπόρεσες να τό κάνης αυτό; Κι' ή μάνα σου τό ήξερε, ψιθύρισε δειλά ή κοπέλλα.

— Σώπα! ούρλιαξε ο Τάσος, με ξαφνική λύσσα. Μην πιάνης στο στόμα σου τη μητέρα μου. Κι' αν τόξερε, γριά γυναίκα, καθώς είνε, που τρέμει για τη ζωή μου, τρελλάθηκε από τό φόβο και, ποιός ξέρει, τί σου είπε να κάνης. Πάντως όχι να πας να γίνης φίλενάδα ενός έχθρου μας.

— Δεν ήγινα φίλενάδα του! φώναξε ή Αύγη. Τάσο, σου όρκίζομαι!

— Σέ τί; ρώτησε ο νέος σκληρά.

— Στην αγάπη μας! Γέλασε αυτός.

— Σώπα! Όλα τα παδοπάτησες. Δεν ύπάρχει όρκος για σένα. Είσαι χαμένη!... Τόν κυττάξε με τρόμο.

— Θ' αφήσης να με σφραγίσουν; ρώτησε σιγά.

Άναστéναξε τό παλληκάρι βαθεία.

— Ο Θεός να με συγχωρήσει, είπε σέ λίγο. Μά δεν μπορώ να τό βαστάξω αυτό, δεν μπορώ κι' εγώ.

Με μία ξαφνική κίνησι, έπεσε ο Τάσος σέ μία καρέκλα, και ακύβοντας τό κεφάλι του στα χέρια του, έξαπασε σέ βουδα άναφυλλήτα.

Η Αύγη στάθηκε μπροστά του σαν κεραυνόχτυπημένη. Μέσα στην άπελπισία

της κάτι σαν άγρια χαρά πλημμύρισε την καρδιά της. Την αγαπούσε λοιπόν ακόμα; Για να κλαίη τώρα μπροστά της, σημαίνει πώς την αγαπούσε ακόμα.

Σιγά, δειλά, γονάτισε, και σύρθηκε μπροστά του.

— Τάσο, ίκέτευσε, άκουμπώντας ανάλαφρα τα χέρια της στα γόνατά του, γιατί δεν με πιστεύεις; Σου λέω την αλήθεια. Για σένα πλησίασα τον 'Ιταλό. Είμαι άγνή, Τάσο.

Την έσπρωξε άπότομα, κι' ή κοπέλλα σωριάστηκε κάτω.

Ανατρίχιασε ή Αύγη και ψιθύρισε άχνά:

— Θέλεις να με σκοτώσης, λοιπόν;...
— Δεν τό θέλω! άποκρίθηκε βραχνά τό παλληκάρι. Με δεν μπορώ να σέ συχωρέσω. Τό φταίξιμό σου είνε βαρύ...

Άξασφα τό πρόσωπο της Αύγης φωτίστηκε.

— Καλά, Τάσο, σκότωσέ με. Είμαι εύτυχισμένη, έστω κι' έτσι. Πιό γλυκός θά νατος δεν μπορούσε να γίνη για μένα, παρά να πεθάνω από τό χέρι σου.

Κρύος ιδρώτας έσταξε στο μέτωπο του παλληκαριού.

— Έσύ είσαι εύτυχισμένη, είπε με δόντια σφιχτά. Εγώ όμως;...

— Τάσο, παρακάλεσε ή κοπέλλα, άκουμπώντας τό μάγουλό της τρυφερά στο χέρι του. Έλα, μη δειλιάζης. Χτύπησέ με! Άα πρώτα, φίλησέ με! Και πές μου πώς μ' αγαπάς.

Τραβήχτηκε άπότομα από κοντά της.

— Θεέ μου! βόγγηξε, σκουπίζοντας με άγωνία τό μέτωπό του. Θεέ μου! Συχωρέσέ με! Δεν μπορώ... δεν μπορώ να τη σκοτώσω! Μά δεν είνε άξια και να ζήση.

— Άχ, Αύγη!... άναστéναξε με πόνο. Γιατί να τό κάνης αυτό;

Τριγύρισε κάμψηση ώρα στο δωμάτιο, βογγώντας ο Τάσος. Έπειτα, ξαφνικά, στάθηκε μπροστά της.

— Αύγη, της είπε σταθερά, καλλίτερη λύσι για σένα δεν ύπάρχει. Πρέπει να πεθάνης. Κι' αφού τό προτιμάς τό χέρι μου θά σου δώση τό θάνατο.

— Νά τό φιλήσω τό χέρι αυτό, ψιθύρισε ή κοπέλλα, και φίλησε τό παγωμένο χέρι τό παλληκαριού.

Δίστασε αυτός μία στιγμή. Έπειτα, ένώ τα δόντια του χτυπούσαν έδγαλε τό πιστόλι από την τσέπη του.

— Αύγη! της είπε γλυκά. Κλείσε τα μάτια σου. Δεν θά σέ κάνω να πονέσης.

— Κλείσε τα μάτια της ή Αύγη. Έπρεμε συγγόρμη, μά στο πρόσωπό της ζωγραφίζονταν μία ανέκφραστη εύτυχία.

Ο Τάσος άκούμπησε τό πιστόλι στο στήθος της. Τό χέρι του έτρεμε. Ήταν χλωμός σαν νεκρός.

Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα του δωματίου τραντάχτηκε, και μία γυναίκα φωνή άκούστηκε άγρια:

— Άνοίχτε! Για όνομα του Θεού, άνοίχτε!...

Η Καίτη όμολογεί

— Ποιός είνε; ρώτησε ο Τάσος με φωνή γεμάτη άγωνία.

— Εγώ. Η Καίτη, Τάσο! Άνοίξε! Για όνομα του Θεού, άνοίξε! Μην κάνης κακό στην άρραβωνιαστικιά σου. Είνε άθωα.

Ο Τάσος κύτταξε την Αύγη. Αυτή με τα μάγουλα ξαναμμένα, ψιθύρισε άχνά:

— Η Καίτη. Ναί... Η Καίτη τ' άφέρει όλα. Θά σου πη την αλήθεια.

Πήγε ο Τάσος κι' άνοίξε την πόρτα. Με τό μαλλιά λυμένα, με τα μάτια τρελά, ώρμησε μέσα ή Καίτη, έπρεσε γονατιστή μπροστά στον Τάσο και βόγγηξε:

— Σκότωσέ με! Εγώ φταίω για όλα. Σκότωσέ με, Τάσο... Μά σ' αγαπώ. Δεν μπορούσα να ζήσω χωρίς έσένα!...

— Τι έκανες; ρώτησε ο Τάσος κοφτά. Πές μου άμέσως.

— Θά στα πώ όλα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, με άναφυλλήτα. Κι' όταν στά μορτωθώ όλα, θά με σκοτώσης με τό χέρι σου, έτσι όπως έτοιμαζόσουν να σκοτώσης τώρα την Αύγη. Τάσο, σ' αγαπώ...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ : 'Η συνέχεια.

ΣΤΟ γραφείο του Τουρκοδασίλη, προέδρου του Κόμματος των Εθνικοφρόνων, στην οδό Λέγκα βρίσκονται συγκεντρωμένοι διάφοροι φίλοι του.

— Να γράψετε πως ο αρχηγός μας είναι ένας άνθρωπος με χρυσή καρδιά! μου λέγει μόλις μπαίνω, ο πρώην υπουργός κ. Σταμούλης, στενότερος φίλος και οπαδός φανατικός του αρχηγού των Εθνικοφρόνων.

Και ένας άλλος προσθέτει:

— Όχι μόνο χρυσή καρδιά, μα και ψυχή χριστιανική. Ο Τουρκοδασίλης είναι εξαιρετικά φιλόανθρωπος και δεν χάνει ποτέ την ευκαιρία όταν πρόκειται να κάνει καλές πράξεις, αλλά και να τιμωρή δικαίως. Το απέδειξε ακόμα και τελευταία στην οδόν Αντίμου Γαζή που χειροδίκησε... Είναι φοβερά δέξυμος. Και το ομολογεί και ο ίδιος:

— Όταν με πιάσει ο θυμός, λέει, δεν βλέπω σχεδόν μπροστά μου. Γίνωμαι φοβερά επιθετικός και δεν ορρωδώ προ ούδενός για να φέρω εις πέρας εκείνο που θέλω.

Ευώμος, υψηλός με μαύρα στρογγυλά μάτια που βγάζουν φλόγες, θα έλεγε κανείς, σε στιγμές μεγάλης εξάρσεως ή θυμού, ο Θεόδωρος Τουρκοδασίλης μου αφηγείται ένα από τα ανέκδοτα της πολιτικής του σταδιοδρομίας όταν το 1929 πιάστηκε με τον αείμνηστο Έλευθεριο Βενιζέλο στη Γερουσία. Ο Βενιζέλος τότε είχε ζητήσει μία τροποποίηση του καταστατικού της Αγροτικής Τραπέζης και ο Τουρκοδασίλης αντιμετώπιζε στίς τροποποιήσεις.

— Στις έντεκα τη νύχτα άρχισαν οι συζητήσεις γύρω από το επίμαχο θέμα, μου αφηγείται ο Πρόεδρος του κόμματος των Εθνικοφρόνων. Πρώτος ομιλητής ανέθηκε εγώ στο θέμα και άρχισα να επίθεσι κατά της τροποποιήσεως. Χρησιμοποίησα εκφράσεις πολύ σκληρές. Ο Βενιζέλος από το έδωλό του όπου καθόταν έκνευρίστηκε και σε μία στιγμή με διέκοψε. Έγώ σταμάτησα τότε και τον ανάγκασα να σιωπήσει.

Ο Θεόδωρος Τουρκοδασίλης είναι Πελοποννήσιος. Κατάγεται από την Άλωναίνα όπου γεννήθηκε το 1892. Η Άλωναίνα βρίσκεται στην επαρχία της Μαντινείας, στο νομό Άρκαδίας. Τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Τρίπολη και το 1908 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου των Αθηνών. Το δίπλωμά του το πήρε το 1912.

— Μόλις όμως πρόλαβα να τελειώσω τις σπουδές μου και κηρύχθηκαν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, μας λέει ο Τουρκοδασίλης. Μέσα στον γενικό ενθουσιασμό που επικρατούσε στην εποχή εκείνη, δεν δίστασα να πάω και εγώ μαζί με χιλιάδες άλλους συνομηλίκους μου να καταταχθώ εθελοντής.

— Έτσι ακολούθησα τον Έλληνικό στρατό στη νικηφόρο του προέλαση ως τα Γιάννενα. Λίγο πριν από την κατάληψή τους τραυματίστηκα βαρεια — στο Μπιζάνι — και μεταφέρθηκα στην Αθήνα. Όταν τελείωσαν οι πόλεμοι γύρισα στην Τρίπολη όπου άρχισα να εξασκώ το επάγγελμά του δικηγόρου.

Ο Θεόδωρος Τουρκοδασίλης υπήρξε, και είναι πάντοτε, φανατικός βασιλόφρων και αντιβενιζελικός. Για τα φρονήματά του αυτά τα πολιτικά τον έστειλαν φυλακή για τρία ολόκληρα χρόνια από το 1917 μέχρι το καλοκαίρι του 1920. Μόλις βγήκε από τις φυλακές έγιναν οι εκλογές του 1920 και ο σημερινός αρχηγός του Κόμματος των Εθνικοφρόνων εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής Άρκαδίας.

Χαμογελώντας με ένδομηχη υπερηφάνεια για την εμπιστοσύνη που του δείχνουν οι συμπολίτες του, ο Τουρκοδασίλης με βεβαιώνει:

— Από το 1920 ως σήμερα βγαίνω συνεχώς βουλευτής Άρκαδίας, εκτός φυσικά απ' την περίοδο της Κατοχής.

Το 1922, συνεχίζει ο Αρχηγός του Κόμματος των Εθνικοφρόνων, αποφασίσαμε με τον αείμνηστο Ιωάννη Μεταξά να ιδρύσουμε το κόμμα των Έλευθεροφρόνων. Αρχηγός έγινε ο Ιωάννης Μεταξάς και εγώ έπαιξα την θέση του υπαρχηγού. Ως υπαρχηγός του κόμματος έγινα για πρώτη φορά στην υπό των Αλέξανδρο Ζαΐμη Οι-

Θεόδωρος Τουρκοδασίλης

κομμηνική Κυβέρνηση του 1926, υπουργός της Δικαιοσύνης. Στην ίδια Κυβέρνηση συμμετείχε και ο αρχηγός μου Ιωάννης Μεταξάς.

Για δεύτερη φορά ο Τουρκοδασίλης έγινε υπουργός της Παιδείας το 1933, όταν σχημάτισε κυβέρνηση ο Π. Τσαλδάρης. Αργότερα, το 1935 έγινε και πάλι υπουργός της Παιδείας στην Κυβέρνηση του Κονδύλη. Πρόκειται για την Κυβέρνηση που διενήργησε το δημοψήφισμα της 3ης Νοεμβρίου του 1935 και ξανάφερε το καθεστώς της βασιλευμένης Δημοκρατίας και που επανέφερε στο θρόνο το βασιλέα Γεώργιο Β'. Έπειτα από εξορία 14 ολόκληρων ετών. Τότε ήρθε σε διαφωνία με τον Ιωάννη Μεταξά και φεύγοντας από το κόμμα των Έλευθεροφρόνων ίδρυσε ένα νέο, το κόμμα των Εθνικοφρόνων. Ως αρχηγός του κόμματος και παρά τη διαφωνία του με το Μεταξά για τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου, ο Τουρκοδασίλης διατηρούσε πάντοτε φιλικές σχέσεις με το Μεταξά με τον οποίο άλλωστε τον συνέδεαν κοινοί πολιτικοί αγώνες. Γύρω από τις σχέσεις αυτές μου διηγήθηκε και ένα χαρακτηριστικό περιστατικό που αποκαλύπτει και το μεγαλύτερο πάθος του Τουρκοδασίλη, το κυνήγι.

— Λατρεύω πραγματικά το κυνήγι. Είναι το μεγάλο πάθος της ζωής μου! Κάθε είδους κυνήγι από το ψιλό, τρυγόνια και μικροπούλια, μέχρι το χοντρό, αγριογούρουνά κλπ. Εκείνο που προτιμώ ιδιαίτερα είναι το κυνήγι του λαγού που έχει, κατ' έμέ, μεγαλύτερη δυσκολία για τον κυνηγό.

Το μόνο που δεν κυνήγησα σε όλη τη μακρόχρονη κυνηγετική ζωή μου, αν και μου δόθηκαν πολλές ευκαιρίες, είναι το ζαρκαδί. Το θεωρώ γρουσουζιά να σκοτώσω το τόσο ευγενικό αυτό ζώο που, καθώς λένε οι κυνηγοί, κλαίει σαν άνθρωπος προτού πεθάνει!

— Πού λες λοιπόν, παιδί μου, μία φορά πήγα για κυνήγι στη Μακεδονία και συγ-

Θεόδωρος Τουρκοδασίλης

κεκρίμενα στην περιοχή του Σιδηροκάστρου. Εκεί είχαμε την τύχη να σκοτώσουμε ένα μεγάλο αγριογούρουνο που ζύγιζε πάνω από διακόσιες οκάδες. Το αγριογούρουνο αυτό αποφάσισα να το στείλω πεσκέσι στο Μεταξά. Στο μεταξύ συνηχία το κυνήγι μου.

— Δεν είχαμε περάσει δυο μέρες κι έλαβα ένα τηλεγράφημα απ' το Μεταξά. Με πληροφορούσε:

» Αγριογούρουνα έληφθη. Ευχαριστώ. Διευορίσθη με ταξιδύ μελών της οικογενείας μου. Μεταξάς.

Στο διάστημα της Κατοχής ο Τουρκοδασίλης έμεινε στην Ελλάδα. Το 1943 παρεκλήθη από τον τότε πρόεδρο της κυβέρνησεως να αναλάβει τα καθήκοντα του Διοικητού της Τραπέζης της Ελλάδος. Ο Τουρκοδασίλης πιστεύοντας ότι προσφέρει υπηρεσία στο Έθνος, δέχθηκε το αξίωμα αυτό που τρεις μήνες αργότερα του στήχισε ακριβά.

Στις 28 Οκτωβρίου του 1943 στην Τράπεζα της Ελλάδος ενώ οι υπάλληλοι του ιδρύματος πανηγυρίζανε για τους θριάμβους του στρατού μας στην Αλβανία, εισώρμησαν ξαφνικά ομάδες των γερμανικών Σ. Σ. και με τα πολυβόλα γυρισμένα εναντίον των υπαλλήλων τους ανάγκασαν να σταθούν στους τοίχους με σηκωμένα τα χέρια για πέντε ολόκληρες ώρες. Συγχρόνως αξίωσαν από τον Διοικητή, τον Τουρκοδασίλη, να τους αποκαλύψει ποιοι ήταν οι οργανωτές της συγκέντρωσεως.

Με θάρρος μοναδικό ο Τουρκοδασίλης δήλωσε πως αναλαμβάνει πλήρως τις ευθύνες για την συγκέντρωση και τόνισε πως δεχεται να κρατηθεί ως διηροός, αρκεί να μην συλληφθεί κανένας υπάλληλος.

Οι Γερμανοί όμως δεν δέχτηκαν την πρότασή του. Συνέλαβαν τον ίδιο και πολλούς υπαλλήλους ανωτέρους και κατωτέρους. Οι συλληφθέντες έμειναν αρκετούς μήνες στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου και στις φυλακές Αδερωφ. Ο Τουρκοδασίλης έμεινε τέσσερες μήνες στις φυλακές.

Ως Διοικητής της Τραπέζης της Ελλάδος κατά την περίοδο της κατοχής ο Τουρκοδασίλης έκανε πολλά χάριν των υπαλλήλων του μεγαλύτερου πιστωτικού ιδρύματος της χώρας. Η στάσις γενικά που επέδειξε εναντίον των κατακτητών προκάλεσε την εκτίμησή του κοινού. Στις φυλακές Αδερωφ κατά τις μαρτυρίες των συγκαταδικών του ή γαλήνη και ή ψυχραιμία που επέδειξε στις δύσκολες εκείνες στιγμές της ζωής του, ήταν χαρακτηριστικές του ακατάβλητου χαρακτήρος του.

Κατά τη διάρκεια των εκλογών του 1946 σάρωσε κυριολεκτικά τους αντιπάλους του στην περιοχή της Άρκαδίας και, χωρίς να το περιμένει, εμφανίσθηκε στην τότε Βουλή με τόσους βουλευτές ώστε η ομάδα του να χαρακτηριστεί ως κόμμα.

Στις εκλογές του 1946, με μόνο τρεις συνδυασμούς στην Πελοπόννησο ο Τουρκοδασίλης κέρδισε δέκα βουλευτές. Σήμερα πάλι, συνεργαζόμενος με τον κ. Κ. Μανιάδακη, έχει στη Βουλή 16 βουλευτές.

Και τώρα για την ιδιωτική του ζωή: — Ξυπνώ, το αργότερο, στις πεντέμισι το πρωί, μας λέγει, και στις οχτώ βρίσκομαι στο γραφείο μου. Ξενηχτώ ελάχιστα και μόνο όταν υπάρχει λόγος παρίσταμαι στη Βουλή. Το αργότερο, το βράδυ κοιμώμαι τα μεσάνυχτα. Καθώς βλέπετε η ζωή μου είναι κανονική.

— Πίνω ελάχιστα και τρώω αρκετά καλά. Ο κινηματογράφος δεν μου άρσει. Αντιθέτως λατρεύω το θέατρο. Διαβάζω πολλά και διάφορα βιβλία και εκτός από τη γαλλική μου άρσει ιδιαίτερος και ή γερμανική φιλολογία. Μου άρσει τέλος πολύ το κυνήγι... μα αυτά τα είπαμε... Εκείνο που δεν είπαμε για τον Αρχηγό του Κόμματος των Εθνικοφρόνων, που ομιλείται για τη μαχητικότητα του στο Κοινοβούλιο και για την ένθερμη υποστήριξη που προσέφερε πάντοτε σε κάθε εθνική προσπάθεια, είναι το πάθος του για το καλό ντύσιμο. Όπως ο Τσώρτσιλ, έχει και ο Τουρκοδασίλης συλλογή ολόκληρη από κοστούμια και καπέλλα!...

Υπεράνω όλων ή κομψότης.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ

Η Ελλάδα
Ραδιοφωνία

«Αν κι' ο καθένας στο πλοίο του, ήμασταν τόσο κοντά που μπορούσαμε να δώσουμε τα χέρια μας...

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ και τα «τσερκένια»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Για πρώτη φορά επισκέφθηκα την Τήνο τον Δεκαπενταύγουστο του 1931. Κάθε χρόνο λογαρίαζα να κάνω αυτό το ταξίδι την ημέρα του μεγάλου εορτασμού, αλλά δεν μουρχότανε βαλικά. Εκείνη τη χρονιά τα τακτοποιήσα εγκαίρως κι' έτσι μπόρεσα να λείψω από την Αθήνα δύο εκροσινε-τράωρα και να κάνω το ταξίδι με μία καλή συντροπιά φίλων.

Είχα αναλάβει την υποχρέωση να στείλω τηλεγραφικώς και το σχετικό ρεπορτάζ του εορτασμού, που παρουσιαζε ενδιαφέρον για το αναγνωστικό κοινόν της ειδικής εκρο-κείνης εποχής, όταν δεν υπήρχαν ούτε ε-φομικές βόμβες, ούτε Κορέες, ούτε ψυχροί πόλεμοι. Ήταν ανάγκη, επομένως, το ρε-πορτάζ αυτό να σταλή εγκαίρως και να παρουσιάζει απόλυτη πληρότητα.

Το πλοίο θάφευγε στις τέσσερες το ά-πόγευμα κι' είχα σκοπό, μόλις φτάναμε στην Τήνο να στείλω το τηλεγράφημα και κατόπιν να γράψω μία έκτενή ανταπόκρισι με τις πρώτες εντυπώσεις και να τη στείλω τη νύχτα μ' ένα από τα πολλά πλοία που έκαναν αδιάκοπα τη διαδρομή Πειραιώς - Τήνου.

Τα καράβια ήτανε κολλητά το ένα δί-πλα στο άλλο και γεμάτα επιβάτες, ανε-ξάρτητα από τη γραμμή που έκαναν. Δί-πλα στο δικό μας ήτανε πλευρισμένο ένα άλλο πλοίο που έκανε τη γραμμή Βόλου - Θεσσαλονίκης. Έτοιμαζόμασταν να σαλπά-ρουμε — ο καπετάνιος από το πλοίο του άρχισε μάλιστα να δίνει τις σχετικές δια-ταγές — όταν είδα στην κουπαστή του γειτονικού μας καραβιού μία χαριτωμένη μικρούλα, κάπου 18 έως 19 χρονών λίγο ρωμαντική, λίγο σοβαρή, λίγο ταχαπίνια, λίγο απ' όλα τέλος πάντων. Κρατούσε ένα βιβλίο στο χέρι και δεν ήταν πολύ δύσκολο να συμπεράνω κανείς ότι ήταν φοιτητρι-ούλα. Δεν ξέρω αν συμπτωματικά ή όχι, αλλά είναι γεγονός ότι για μία στιγμή βρεθήκαμε τόσο κοντά — ο καθένας στο πλοίο του βέβαια — ώστε μπορούσαμε να δώσουμε τα χέρια μας. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι τότε μόλις ανακάλυψα ότι δεν μου ήταν εντελώς άγνωστη. Βέβαια. Ήταν η φοιτητριά που είχε έρθει λίγους μή-νες πριν στο γραφείο μου να με παρακα-λέσει να δημοσιεύω κάτι σχετικά με μία παράστιχη του Θεατρικού Φοιτητικού Όμι-λου και θυμήθηκα επίσης πως την είχα κε-ράσει χυμικό του κρουαλιού, πράγμα που δεν ού-χίλα να κάνω στους επισκέπτες. Πιάσαμε κουβεντούλα. Ασφαλώς με θυμή-θηκε κι εκείνη αμέσως. Με ρώτησε για τον καιρό. Ύστερα της προσέφερα μία σκο-

λάτα που είχα στην τσέπη μου. Λίγο άρ-γότερα εκείνη μου προσέφερε δυο μπι-σκότα.

Λίγο πριν περίμενα με αγωνία τη στιγ-μή που θα ξεκινούσε το πλοίο. Από τη στιγμή εκείνη όμως, έλεγα μέσα μου πως δεν θα με πείραζε και πολύ αν βρισκόταν κανένα εμπόδιο που να καθυστερήσουν, έτσι κατά ένα μαγικό τρόπο, και τα δυο πλοία μαζί. Και ο του θαύματος! Τη στιγμή που μέσα μου παρακαλούσα την Παναγία να κάνει το θαύμα της, έρχεται τρέχοντας ο φίλος μου Μεν. Ζουμπουλόγλου, ο ήδη πρό-εδρος της ένωσης Γαλανθακεμπορών και μου λέγει έντρομος:

— Συμφορά! Δεν μπορούμε να φύγου-με... έμπλεξαν τα «τσερκένια».

— Τι είναι αυτά τα «τσερκένια»; Δεν καταλαβαίνω.

— Τσερκένια, βρε αδερφέ... Οι άλυσ-σίδες των άγκυρών. Μπερδεύτηκε η άγκυρα του δικού μας με την άγκυρα του διπλανού καραβιού.

Ο φίλος μου φαινόταν πολύ στενοχωρη-μένος, αλλά εγώ δεν είχα κανένα λόγο να συμμερισθώ τη θλίψη του. Φαίνεται πως η Παναγία είχε εισακούσει την παράκλησί μου και παρενέβαλε ένα ανώδυνο εμπόδιο συνεχίζω την περί καιρού και άλλων τινών συζητήσι μου με τη φοιτητριά. «Ας εί-ναι καλά τα... «τσερκένια». Δεν μπορώ να πω ότι και η συνομιλητριά μου στενο-χωρήθηκε πολύ για το απροσδόκητο ατύ-χημα. Γέλασε με την καρδιά της, μου προσ-έφερε άλλα δυο μπισκότα, έτρεξε και της έφερα ένα πελώριο λουκούμι, με ρώτησε αν αγαπώ το θέατρο, τις είπα ότι λατρεύω τον Καραγκιόζη του Μόλλα... Δεν ξέρω πως εν συνεχεία βρεθήκαμε να κουβεντιά-ζουμε περί Σοπενχάουερ, Κάντ και Πλάτω-νος, και πως μετά από τους μεγάλους φι-λοσόφους συζητήσαμε περί της «φιλοσο-φίας» του Τσελεμεντέ και διαπιστώσαμε ότι εμένα μόν μου άρεσαν εξαιρετικά οι κε-φτέδες και τα φασόλια γιανι, εκείνης δε το κοκορέτσι και το πιπεράτο σπληνάντερο.

Σ' αυτό το μεταξύ έφεραν έναν δότη, του φόρεσαν... την επίσημη στολή του και τον κατέβασαν στο βυθό για να ξεμ-πλέει τα... «τσερκένια». Ή ώρα περνού-σε, η κουβέντα έπεφτε από το ένα θέμα στ'

Τι έγραφε

Τον 'Ανανία, ένα πρωί που έφευγε από το σπίτι του τον δαγκώσε ένα σκυλί της γειτονίας.

Ο 'Ανανίας νευρίασε, βλαστήμησε, έδωσε το πόδι του και πήγε στο γρα-φείο του, χωρίς να δώσει πια καμμία σημασία.

Μα οι μέρες περνούσαν και η πληγή δεν έκλεινε. Τότε πια ο 'Ανανίας ανη-σύχησε κι' έτρεξε σ' ένα γιατρό.

Ο γιατρός ζήτησε να του φέρουν το σκυλί, το εξέτασε και διαπίστωσε πως ήταν λυσασμένο!

— Φίλε μου, είπε στον 'Ανανία, σε πληροφόρώ, με λύπη μου, ότι θα πά-θης λύσσα! Το σκυλί είναι λυσασμένο και είναι άραγ πια για να σου κάνω ενέσεις.

Μόλις το άκουσε αυτό ο 'Ανανίας κάθισε στο γραφείο του γιατρού, έ-δωσε το σημειωματάριό του κι' άρ-χισε να γράφει.

Ο γιατρός συγκινήθηκε.

— Στάσου, φίλε μου, του είπε. Μη βιάζεσαι και τόσο να γράφεις τη δια-θήκη σου.

— Δεν γράφω τη διαθήκη μου, απάν-τησε ο 'Ανανίας. Απλώς κάνω έναν κατάλογο με όνοματα για να ξέρω... ποιούς θα δαγκώσω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

αλλο και το μόνο που δεν προσέξαμε και οι δυο ήταν ότι είχε σεβδισθεί το βαδυνό δειπνο και μείναμε βέρτενοι. Άλλα για την ώρα δεν βλέπαμε τίποτε άλλο.

Ο φίλος μου που με είχε ειδοποιήσει για τις άγκυρες δεν παρέλειψε να μου ά-ναγγείλει και τα του γεύματος, αλλά όταν είδε ότι η δική μου έμπλοκή ήταν πολύ χει-ρότερη από της άγκυρας μ' άφηκε στους οίστρους μου. Άλλο ζήτημα που η κοιλιά μου έπαιξε ήδη ταμπουρά κι' ο καμαρότος δεν θα μου έκανε την τιμή να με σεβδίρα εκτάκτως.

Είπαμε ότι το καράβι μας έπρεπε να φύγει ακριβώς στις τέσσερες. Ήταν ήδη 9.30 περασμένες όταν τακτοποιήθηκε η περιπέτεια του βυθού κι' άρχισε το πλοίο ν' απομακρύνεται σιγά - σιγά από τη βάση του. Αν δεν είχε συμβεί αυτό που συνέβη θα έπρεπε να ήμαστε στην Τήνο και να έγραφα ήδη τις πρώτες εντυπώσεις μου από τις προετοιμασίες της μεγάλης θρη-σκευτικής εορτής. Για να είμαι ειλικρινής δεν σκεφτόμουν και τόσο πολύ την εφημε-ρίδα. Ο νους μου ήταν στα «τσερκένια» και στα εξ άφορητες των τσερκενίων επα-κόλουθα: στη φοιτητριά, στα μπισκοτά-κια, στους κεφτέδες, στον Πλάτωνα κλπ. Χωρίς να υπολογίσω το ότι ήμουνα νηστικός και το σπουδαιότερο ότι φτάσαμε τόσο άρ-γά στην Τήνο που στα διανυκτερεύοντα ε-στιατόρια δεν είχε μείνει ούτε ελάχ για δείγμα! Τόση ήτανε η κοσμοπλημμύρα. Οι συνάδελφοι που είχαν προηγηθή, φρονί-μως ποιούντες είχαν στείλει ήδη τις πρώ-τες ανταποκρίσεις τους και φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν το πρωί της επομένης. Και όπως είπαμε, το ρεπορτάζ της θρη-σκευτικής εορτής της Τήνου ήταν για την καλή και ήρεμη εκείνη εποχή το δημοσιο-γραφικό γεγονός της ημέρας. Σαν να μην έφταναν αυτά δεν βρήκαμε και δωμάτιο. Ανοητότατα είχαμε την εντύπωση πως μό-λις πατούσαμε στην Τήνο θα τα εξασφα-λίζαμε όλα. Και του πουλιού το γάλα. Όσοι επισκέφθηκαν αυτές τις μέρες το ωραίο νησί είναι σε θέση να καταλάβουν το τί μας συνέβη. Όλη νύχτα γυρνούσαμε από δρόμο σε δρόμο και τελικά καταλή-ξαμε σ' ένα πάγκο όπου οι μόν φίλοι μου τον άρπαξαν όπως όπως. Εγώ αν και σε κατάσταση αποσυνθέσεως κατώρθωνα να εί-μαι ο ευτυχέστερος απ' όλους, εξακολου-θώντας ναρκωμένος την κουβέντα μου με τη φοι-τητριά. Χωρίς δυστυχώς να ξέρω αν κι' εκείνη ταξιδεύοντας προς βορράν έκανε την ίδια δουλειά ή κοιμόταν μακριά της καμ-πίνας της Είναι μερικά πράγματα που δεν συμβαίνουν αμοιβαίως.

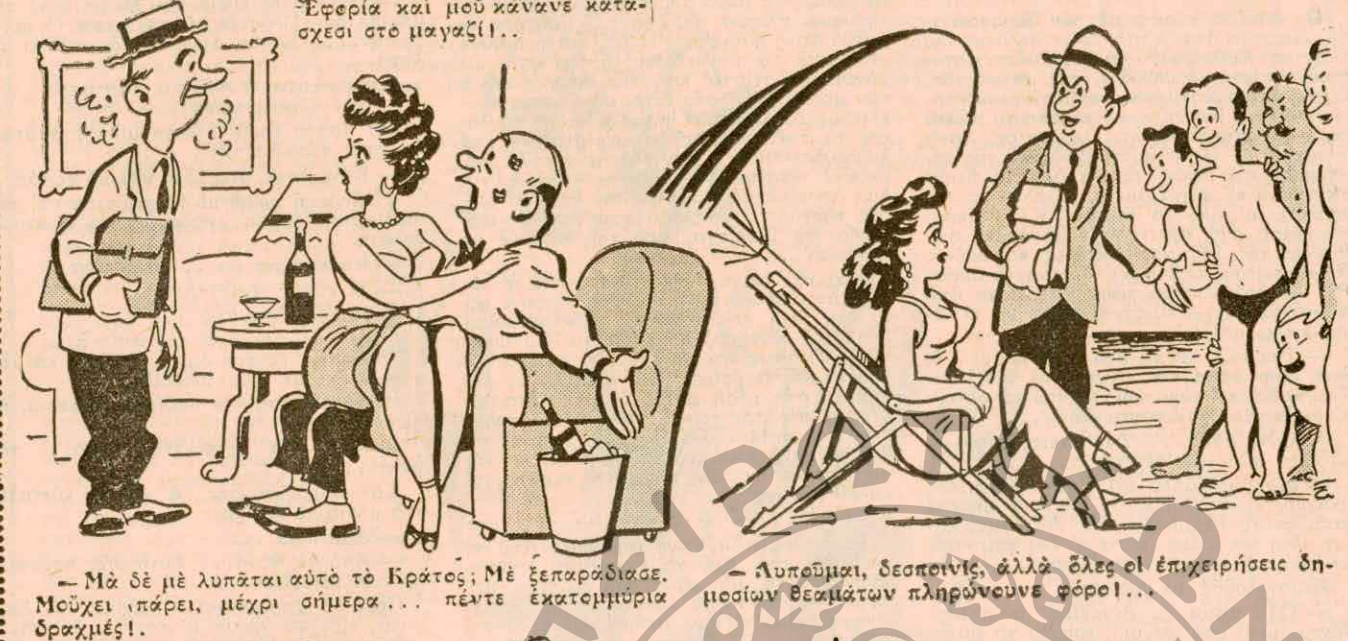
Το πως εφημερώθηκα δεν λέγεται. Γεγο-νός είναι ότι την ώρα που όλος ο κόσμος, και μαζί με τους άλλους και η παρέα μου, συγκεντρώθηκε στην Έκκλησία και παρα-κολούθησε την περιφορά της θαυματουργού Εικόνας, εγώ βρέθηκα χωρίς να καταλάβω πως, ξαπλωμένος πάνω στον ξύλινο καναπέ ενός καφενείου, όπου ζύπνησα όταν είχαν τελειώσει τα πάντα και οι προσκυνηταί ξα-νάφευγαν για τον Πειραιά. Στην εφημερίδα μου δεν έστειλα ούτε μία γραμμή. Η γκά-φα μου ήταν απεριγράπτη. Άλλα δεν βγή-κα ζημιωμένος. Το μπλέξιμο των «τσερκε-νιών» ήρθε σαν ένας απροσδόκητος συμβε-λισμός, που απέτελεσε την αφετηρία μιας εύτυχισμένης ζωής...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μιά εφεύρεσις «ειδίκο»

Η γερμανική αστυνομία της Βάδης συ-νέλαβε πρό καιρού κάποιον μηχανικό, όνο-ματι Χέιντς Μπρέν, που είχε κλέψει και με-ταπουλήσει καμμία εικασαρία αυτοκίνητο. Ο Μπρέν καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους. Αφοσιώθηκε, λοιπόν, μέσα στο κελ-λί του στην ανακάλυψη ενός «συστήματος» που θα εξασφάλιζε ένα αυτοκίνητο από τον κίνδυνο κλοπής και κατάφερε να φτιάξει μία αυτόματη κλειδαριά, που, κατά τη γνώμη των ειδικών, είναι αριστουργηματική στο είδος της. Ο Μπρέν ελπίζει να πλου-τίσει χάρις σ' αυτήν.

Γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας και για την εφεύρεσι ενός Αμερικανού με την οποία ειδοποιεί το ίδιο το αυτοκίνητο ο-ταν επιχειρούν να το κλέψουν.

Η μικρή της γκαρνταρόμπα

Ο γκριζός κύριος με την άριστοκρατική εμφάνιση ήταν ο πιο καλός πελάτης της Λιζέττας. Κάθε βράδυ, θα της αγοράζε ταγιρά, σπιρίτα, λουλούδια, και, φεύγοντας, θα της άφηνε ένα μεγάλο χαρτονόμισμα την ώρα που τον βοηθούσε να φορέσει το παλτό του στη γκαρνταρόμπα. Γυρίζοντας, άργα τη νύχτα, με το Μένιο, το βιολί της ορχήστρας, στο στήθος της, η Λιζέττα ήταν χαρούμενη κι' ευτυχισμένη, μ' όλη της την κόουρα, μ' όλο το ξενύχτι. Κι' ύστερα, φτάνοντας στο σπίτι της, διηγότανε στη μητέρα της τις γενναίες κινήσεις καλωσύνης του ευγενικού κυρίου. Κι' η φτωχιά άρρωστη — ήτανε καιρό τώρα κατάρκη από ρευματισμούς — ευχαριστιότανε μ' α' νησυχούσε μαζί.

— Πρόσεξε, μικρή μου Λιζέττα... Έλεγε στην κόρη της. Συχνά οι άνθρωποι είναι καλοί κι' ευγενικοί, όσπου να φανούνε πρόστυχοι και τιποτένιοι!...

— Όχι, μαμά... Δεν έχεις δίκιο... Νάρεσε πως μου φέρεται!...

— Δεν αμφιβάλλω ότι είσαι έξυπνη και φρόνιμη, κορούλα μου... Έλεγε η μητέρα χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Λιζέττας. Εί-σαι μόνη σου όμως, μέσα σ' ένα καιμπαρέ νύχτα... Κι' είσαι τόσο όμορφη...

Χαμογελούσε το κορίτσι:

— Όχι, μαμά... Δεν είμαι μόνη μου. Πάντα, μέσ' στο μαγαζί, νιώθω τα μάτια του Μένιου στηριγμένα πάνω μου, από την ορχήστρα... Ύστερα, μόλις τελειώ-σουμε τη δουλειά μας, φεύγουμε μαζί, και με φέρνει ως τη πόρτα μας...

— Ναί, ξέρω... Ο Μένιος είναι καλό παιδί... Σ' αγαπάει, θα σ' πάρει, μιά μέρα, γυναίκα του... Μ' δλ' αυτά όμως, πρόσχε, Λιζέττα μου!...

— Έννοια σου, μαμάκα... Μή φοβά-σαι... προσέχω...

Σκεφτική, συλλογισμένη, η μητέρα είπε, σε να μονολογούσε:

— Καί, μόλις μπορέσω να σηκωθώ θάρρω κι' εγώ μαζί σου, να γνωρίσω αυτό τον τόσο καλό κύριο... Νά δω κι' εγώ είναι τόσο καλός, όσο φαίνεται!...

★

Η Λιζέττα ήταν ένα ξανθό άγγελουδι δεκαοχτώ χρονών. Ζούσε με τη μητέρα της σ' ένα δωμάτιο, φτωχικό μ' α' περιποιη-μένο, σε μιά μακρινή γειτονιά της Αθήνας. Η μητέρα της δεν ήταν πάνω από σαράντα χρονών, φαινότανε όμως γρηά... Τι βάσανα, οι πίκρες, οι στερήσεις, την είχαν πρόωρα τσακίσει. Μικρούλα, είχε κάποτε πιστέψει στους δρόκους ενός από πλού-σια οικογένεια, κι' είχε ξεχαστή χωρίς ύ-πολογισμό στην αγκαλιά του. Από τα φίλια του ζευγαριού, είχε βγί, σαν ώραίο δολοφώντα λουλούδι, ένα ροδοκόκκινο μω-ρό με δόχρυνες μπουκλές — η Λιζέττα...

Ύστερα όμως, μιά μέρα, ο Ντίνος — ο δ-μορφος νέος με τα πολλά πατρικά λεφτά — φέρθηκε όπως οι πιο πολλοί πλούσιοι νέοι που μπλέκουνε φτωχά κορίτσια στα έρωτικά τους δίχτυα: Ξαφνικά, μ' ένα λιγούργο γράμμα, αποχαίρετσε τη Φανή κι' έφυγε για το εξωτερικό, για ανώτερες σπουδές, αφήνοντας πίσω του μιά γυναίκα απροστά-τευτη, κι' ένα ξανθό άγγελουδι όρφανο... Η φτωχιά μάνα, μένοντας μονάχη, κατάρ-πτε τα πικρά δάκρυα της εγκατάλειψης, κι' αφοσιώθηκε ολοκληρωτικά στο κορίτσι της. Αντί να πάρει τον εύκολο και γλυστερό δρόμο της ακριβοπληρωμένης ντροπής, προ-τίμησε την αξιοπρέπεια και τη δουλειά... Η βελόνα της μάτωσε τα δάχτυλά της το νε-ανικό κορμί της κυρτώθηκε, στα σκλη-ρά ξενύχτια πάνω στο ράψιμο, τα μάτια της κουρασθήκανε πρόωρα στο χλωμό φως της λάμπας του πετρελαίου... Της Λιζέ-ττας όμως δεν της έλειψε τίποτα. Το μικρό έγινε σιγά - σιγά κορίτσα, το κορίτσακι δεσποίνι... Η Φανή όμως, ήτανε πιά ε-ρείπιο. Σωματικό και ψυχικό. Τότε, η Λι-ζέττα βλέποντας ότι η αγαπημένη της μα-νουλά ήτανε πιά ανίκανη να δουλέψει, προσ-φέρθηκε να δουλέψει κι' αυτή. Κι' έτσι, μη-τέρα και κόρη βρεθήκανε στη γκαρνταρόμ-πα της «Νοσταλγίας», ενός από τα πιο μεγάλα κομπαρέ της Αθήνας. Στην αρχή, η Φανή έτρεμε για την κορούλα της. Μέ-σ' στο έλαφρο περιβάλλον του κεφίου και της ελαστικής ηθικής, φοβόταν η φτωχιά η μά-να μήπως το άθωο της άγγελουδι γνωρίσει την κακή πλευρά της ζωής... Γρήγορα ό-μως η Φανή ήσυχασε: Η Λιζέττα περνούσε μέ-σ' από τα τραπέζια, δίπλα στις μι-σογυμένες αρίστες και στα βραχνά γέλια των μεθυσμένων, σαν ξένη, σαν άψυχη κού-κλα... Δεν πρόσχε παρά μόνο να πουλή-ση τα ταγιρά της, τα σπιρίτα της, τα λουλούδια της... Δεν έλειπε κανένα, δεν άκουγε τίποτα. Μόνο, κάπου - κάπου, γύ-ριζε τρυφερά τα ματάκια της προς το μέ-ρος της ορχήστρας, και χαμογελούσε στο Μένιο, το βιολίστα, που την κτύπαε με λατρεία...

Και νά, τώρα, τόσες νύχτες που η Φανή ήτανε κατάρκη, η Λιζέττα πήγαινε μό-νη της στη «Νοσταλγία», κυκλοφορούσε μέ-σ' στη διαδρομή κι' έμενε το ίδιο άθωα κι' αγνή όπως και πριν... Η μητέρα της έτρεπε να ναι ήσυχη. Και θάτανε, αν δεν υπήρχε στη μέση αυτός ο ανεξήγητα ε-υγενικός πελάτης του κέντρου, που η καλω-σύνη του ανησυχούσε τη Φανή... Είχε πι-κρή πείρα η φτωχιά από τις ευγένειες και τις καλωσύνες των πλουσιών κυριών του καλού κόσμου...

— Ένα βράδυ η Φανή σηκώθηκε από το κρεβάτι της. Κούτσα - κούτσα, στηριγ-μένη από τη μιά μεριά στη Λιζέττα, απ' την άλλη στο Μένιο, έφτασε μαζί τους στη «Νοσταλγία». Ήταν ακόμη νωρίς, οι πε-λάτες λίγοι. Ο Μένιος πήγε στην ορχή-στρα του, η Φανή κι' η Λιζέττα εγκαταστα-θήκανε πίσω από τον πάγκο της γκαρντα-ρόμπα.

— Νά μου τόν δείξεις άμα θάρρη... έλεγε η μητέρα στην κόρη.

Παρακολουθήστε τη νέα αίσθημα-τι-σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

Μπουμπούκια της ΑΓΑΠΗΣ

Είνε μιά σειρά από ποικί-λα και δραματικές ιστορίες παιδι-ών που προέρχονται από μιά πρόσκαι-ρη και διαβατική έρωτική ένωση. Κάθε ιστορία είναι και το θλιβε-ρό ρομάντσο της μαρτυρικής ζωής των παιδιών αυτών που βρίσκονται έρημα, όρφανα κι' απροστάτευτα μέσα στην τρικυμία του κόσμου.

— Έννοια σου, μαμά...

Κατά τις έντεκα, ο ψηλός γκριζός κύριος μπήκε στο κέντρο. Φαινόταν άφορημένος, σε βυθισμένος στις σκέψεις του για το έρ-γοστάσιο του Ιωάν, για τη βιομηχανία του, για την αύξηση της παραγωγής του. Ή-τανοντας μπροστά στη γκαρνταρόμπα, έβι-τε στη Λιζέττα το παλτό του μ' ένα χαμόγελο και πήρε τον αριθμό του. Η Λιζέττα του χαμογέλασε κι' αυτή ευγενικά, ενώ η Φανή, κατάχλωμη, βούλιαζε σε μιά σκοτεινή γω-νιά.

Ο κύριος μπήκε στη σάλα, ανάβοντας το τσιγάρο του. Η Λιζέττα γύρισε, χαμο-γελαστή πάντα, κι' είπε στη μητέρα της:

— Τόν είδες, μαμά!...

Σκοτεινή, η Φανή απάντησε:

— Τόν είδα...

— Μα, τι έχεις, μαμά!... Είσαι χλω-μή!...

— Τίποτα... Νοιώθω μόνο λίγη άδυνα-μία... Τόσον καιρό, βλέπεις, στο κρεβ-βάτι!...

Κατά τις δωδεκάμιση, σ' ένα διάλειμ-μα ανάμεσα στα νούμερα, η Λιζέττα πήρε το καλαθάκι της με τα ταγιρά και τα λουλούδια. Η Φανή διάλεξε ένα μπουκετάκι με τους πιο φρέσκους μενεζέδες, και, χώ-νοντας ανάμεσα τους ένα μικρό χρυσό μεν-ταγιόν που βγαλε από τον κόρφο της, είπε στην κόρη της:

— Δώσε στον κύριο που ξέρεις αυτό το μπουκετάκι. Πρόσεξε, μη σου πέση το μεν-ταγιόν!... Πέστω ότι του τα στέλνει η Φανή!...

Παραξενεμένη η Λιζέττα, ρώτησε:

— Τόν ξέρεις, μαμά!...

Για πρώτη φορά η Φανή μίλησε απότο-να στην κορούλα της:

— Κάνε όπως σου λέω, και μη ρωτάς...

Σε λίγο, η μικρή με τα ταγιρά και τα λουλούδια στάθηκε μπροστά στον ευγενικό πελάτη.

— Καλησπέρα σας... του είπε.

— Τι κάνεις, Λιζέττα!...

— Καλά, ευχαριστώ!...

— Δόσω ταγιρά σου κι' σπιρίτα!...

Τούδωσε, Ύστερα όμως, τούδωσε και το μπουκετάκι με τους μενεζέδες.

Με τη φωνίτσα της που τρεμέε έλαφριά, η Λιζέττα είπε:

— Αυτό το μπουκετάκι, από... τη Φανή!...

Σαν παραξενεμένος, ο κύριος κτύπαε τη μάτια το κορίτσι:

— Από ποιά!...

— Από τη Φανή... Αυτή σας προσφέ-ρει τους μενεζέδες!...

Πήρε το μπουκετάκι ο κύριος, και, ξα-νικά, είδε το χρυσό μενταγιόν. Τον πήρε τα χέρια του, το άνοιξε, και μέσα το-ίδε τη φωτογραφία ενός νέου — του έαυ-τού του, έδω και είκοσι χρόνια!

Πετάχτηκε όρθος:

— Πού το βρήκες αυτό;...

— Μου τούδωσε η μητέρα μου!...

— Η μητέρα σου!...

— Ναί!... Η μητέρα μου!...

— Πώς τη λένε τη μητέρα σου;...

— Φανή!...

— Πού είναι!...

— Έδω!... Στη γκαρνταρόμπα!...

Σαν τρελλός διέσχισε τη σάλα ο γκριζός κύριος, έφτασε στη γκαρνταρόμπα, και είδε μιά γρηούλα να τον κτυπάει δακρυσμένη:

— Φανή!... Έσύ!...

— Εγώ, Κώστα!...

Την πήρε στην αγκαλιά του, την έσφιξε, της φίλησε τα προώρα άσπρισμένα της μαλλιά. Δίπλα τους, άφωνη, χαμένη, τους κτύπαε η Λιζέττα, πουχε ακολουθήσει α-ήσυχη το γκριζό κύριο!...

— Λιζέττα... της είπε η μητέρα της ξαφνικά πνιγμένη απ' τη συγκίνηση. Φίλησε ν πατέρα σου, κορούλα μου!...

Έκείνο το βράδυ, η λιμουζίνα του Κώ-στα Λαμπρίου, του πλούσιου βιομηχάνου, φυγε από τη «Νοσταλγία» κουβαλώντας, εκτός απ' αυτόν, τη γυναίκα του και την κόρη του!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

«Εκλεψαν τη Μεγαλόχαρη»

Μιά δραματική περιπέτεια της δαυματού-ρου εικόνας της Παναγίας της Τήνου

ΠΟ 108 ετών ακριβώς, στις 15 Δεκεμβρίου του 1842, ένα συνταρακτικό γεγονός ανατάτωσε τη μικρή τότε Ελλάδα, και γέμισε με φόβο θεικής τιμωρίας και άδυνας τις καρδιές των Ελλήνων: Η θαυματούργη εικόνα της Μεγαλό-χαρης της Τήνου, η ζωγραφισμένη από το χέρι του Άποστόλου Λουκά έγινε άφαντη!...

Κάποιος ιερόσυλος μπήκε στο ναό, βρήκε την ευκαιρία κατάλληλη, πήρε τη λαοπροσκύνητη εί-κόνα κι' εξαφανίστηκε.

Μόλις έγινε γνωστή η κλοπή, το νησί αναταράχθηκε. Οι καμπάνες του ναού της Παναγίας και των άλλων ναών άρχισαν να χτυπούν, καλώντας το λαό σε συνα-γερμό.

Ο τότε «διοικητής» Τήνου Ίωάν. Θεο-τόκης, έστειλε άμέσως διαταγές σ' όλους τους δημάρχους και τα ύγειονομεία του νησιού να κάνουν αυστηρές έρευνες και ν' αφαίρουν από τα πλοία τα τιμόνια τους και να τους απαγορεύουν να φύγουν απ' τα λιμάνια που βρίσκονταν. Συγχρό-ως ένοπλοι έθνοφύλακες σκόρπισαν σε διάφορα μέρη του νησιού κι' άρχισαν να ερευνούν στις έρ-μους άκτες και στα σπη-λαια, βοηθούμενοι από πλή-θη ενόπλων επίσης κατόικων.

Ο διοικητής Τήνου έδο-ποίησε συγχρόνως και τα γύρω νησιά και έφισε άμοι-ρή 500 δραχμών — ποσό σο-δαρό για την εποχή εκείνη — για τόν έθνοφύλακα η τόν πο-λίτη που θάπινε τόν ιερό-συλο.

★

Στο μεταξύ αυτό ο κλέ-φτης της εικόνας της Μεγα-λόχαρης, κάποιος επιπόλαιος νέος, μόλις 25 χρονών, Χρι-στοδούλος Δημητριάδης όνο-μαζόμενος και καταγόμενος απ' το χωριό της Αχαΐας Δρέπανο, είχε κρύψει τη θαυματούργη εικόνα στο σακκούλι του κι' έτρεχε μ' όλη τη δύναμη των ποδιών του προς το χωριό Πανόρμος, όπου κι' έφτασε, πριν ο άστυνόμος του χωριού λάβη τη διαταγή του διοικητού Τήνου για τη σύλληψή του.

Έτσι δεν ενόχλησε κανένα τόν ιε-ρόσυλο, πού, χωρίς να χάσει καιρό, έ-φτασε στην άκρη της Τήνου που είνε αντίκρου στην Άνδρο. Το πέρασμα της θαλάσσης στο μέρος αυτό είνε πολύ μικρό.

Ο Δημητριάδης ζήτησε από ένα βαρκάρη να τόν περάσει αντίκρου. Ο βαρκάρης δέχτηκε και τόν ζήτησε τρεις δραχμές. Όλη η περιουσία του ιερόσυλου ήταν 4 δραχμές. Σκέφθηκε λοι-πόν ν' αναβάλει την αναχώρησή του για να πε-τύχη φτηνότερο ναύλο και αποφάσισε να κρυφτεί στο μεταξύ σε καμιά έρημια του νησιού.

Ξαναγύρισε λοιπόν πίσω. Έπαιρνε να νυχτώνη όταν έφτα-σε στη θέση «Του Μανώλη το Πηγάδι» και στάθηκε να ξε-κουραστή.

Ξαφνικά τότε είδε να παρουσιάζονται μπροστά του δυο ένσπλοι έθνοφύλακες.

Ο Δημητριάδης τήν έχασε κι' άρχισε να τρέμει. Κι' όταν τόν ρώτησαν ποιός είνε και πού πηγαίνει, μπερδε-σε τα λό-για του. Τον πήραν τότε το σακκούλι, το έψαξαν και βρήκαν μέσα 2 χρυσά περιχειρίδια, 2 άσημένιους άγγέλους, τη χρυσή κι' άδαμαντοκόλλητη κορωνίδα της Θεοτόκου, 2 άδαμαντο-κόλλητα άστέρια, 2 άσημένιες στήλες, έξαρτήματα της άση-μένιας θήκης της εικόνας και 10 ακόμα άσημένια τμήματα της θήκης. Η θαυματούργη όμως εικόνα της Μεγαλόχαρης κι' η άσημένια θήκη της δεν βρίσκονταν μέσα στο σακ-κούλι.

Χωρίς να χάσουν καιρό οι δυο έθνοφύλακες έδεσαν τόν

ιερόσυλο και τήν ίδια νύχτα τόν δόγησαν στην Πανόρμο.

★

Ο δήμαρχος Πανόρμου ύπόβαλε το Δημητριάδη σ' αυ-στηρή ανάκριση. Και ο άθλιος ιερόσυλος όμολογησε τήν άσε-δη πράξή του.

Όπως είπε, μπήκε στο ναό για ν' άκούση τόν έσπερινο δέθεν και κρυφτηκε κάπου στο γυναικωνίτη. Τα μεσάνυχτα κατέβηκε μ' ένα σχοινί στο ναό, πήρε τήν εικόνα του Ευαγγε-λισμού της Θεοτόκου, κι' έπειτα έμπήκε στο 'Ιερό. Δεν βρήκε όμως εκεί τίποτε το πολύτιμο. Άνοιξε κατόπιν μιά μικρή πόρτα του ναού, βγήκε στο περιβόλι, πήδησε τόν τοίχο κι' έφυγε τρέχοντας.

Όταν έφτασε στην Πανόρμο, πριν να μπή στο χωριό, τούπωσε σε μιά έρημη καλύβα κι' έγύμνωσε τήν εικόνα απ' τα χρυσά, άσημένια κι' άδαμαντοκόλλητα στολίσια της. Έ-κρυψε ύστερα τη θήκη σε μιά σπηλιά και τήν εικόνα τήν έβαψε σε κάποιο έρημικό μέρος και τραβήξε μπρος για να πε-ράσει στην Άνδρο. Στο δρόμο όμως τού φαινόταν σαν ν' ά-κουγε βουή τρικυμίας και μιά φωνή να τού λέη:

«— Πού πές, καταραμένε; γύρισε πίσω και βάλε τήν εικόνα μου στη θέση της!...».

Μόλις ημέρωσε κι' οι Πανομήτες έμαθαν πως συνέληφθη ο κλέφτης της εικόνας, μαζεύθηκαν μπρος στη Δημαρχία, με τήν άποφαι να τόν λυντάρουν.

Ο δήμαρχος τούς καθυσύχασε και κατόπιν συν-οδεύόμενος απ' το δημαστυνόμο, τόν ειρηνόδικη και πολλούς πολίτες βγήκαν, μαζί με τόν ιερόσυλο, έξω απ' το χωριό, για να τούς δείξη τα μέρη που είχε κρύψει τη θήκη και τήν εικόνα.

Στο δρόμο ο Δημητριάδης τούς όμολόγησε ότι σκόπευε να πουλήσει πρώτα τα χρυσάφια, τ' άση-μικά και τα διαμάντια της εικόνας και κατόπιν να γυρίση στην Τήνο για να πάρη και τήν εικόνα με τη θήκη της.

Η είδηση της συλλήψεως τού ιερόσυλου είχε γί-νει γνωστή σ' όλο το νησί. Πλήθος κόσμου και ιε-ρέων είχαν τρέξει στο μέρος που ο κλέφτης είχε κρύψει τήν εικόνα της Παναγίας.

Έτσι με μεγάλη πομπή άρχισε η μεταφορά της θαυματούργου εικόνας στην Τήνο, όπου οι καμπά-νες χτυπούσαν χαρμόσυνα. Δυο χρυσοστόλιστοι παπάδες κρατούσαν το εικόνισμα. Τα πλήθη του κόσμου κρατούσαν άναμένες λαμπάδες κι' έλκai-γαν. Άλλοι τριάντα παπάδες ακολουθούσαν φορώντας τα άμφια τους. Προηγούντο ιά έξαπτέρυγα και χορός από ψάλλες που έψαλλε:

«Τήν τιμιωτέραν των Χε-ρουδεμ και ένδοξωτέραν ασυγκρίτως των Σεραφειν, τήν όντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν!...».

Όλα τα πλοία της Τήνου είχαν σηματοδοτήσει και κανονίες δονούσαν τόν άέρα!...

★

Τη στιγμή που η μεγαλό-πομπη πομπή με τήν εικόνα μπήκε μέσα στο ναό, που γέμισε άσφυκτικά από πι-στούς, η συγκίνηση των ιε-ρέων, των ανώτερων υπάλλη-λων και του πλήθους έφτασε στο κατακόρυφο. Μερικές γυ-ναίκες λιποθύμησαν.

Επιτέλους η Μεγαλόχαρη βρισκόταν και πάλι άσφα-λής στον αϊκό της.

Ο διοικητής τηλεγράφησε άμέσως στην Αθήνα ότι ο ι-ερόσυλος συνέληφθη και η εί-κόνα βρέθηκε κι' έγι-ναν και στην προ-τεύουσα δοξολογίες.

★

Μετά ένα μήνα ο ι-ερόσυλος Χριστοδούλος Δημητριάδης δικαστή-κε στη Σύρο και κα-ταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκιση. Άλ-λα δεν πρόφτασε να τελειώση τήν ποινή του. Μέσα στη φυλάκη τρελλάθηκε κι' ύστερα από τρία χρόνια πέ-θανε.

Η Παναγία τόν εί-χε τιμωρήσει όπως τού αξίζει.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Δυο χρυσοστόλιστοι παπάδες κρατούν το εικόνισμα...

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΤΩΝ 'ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Δύσκολα χρόνια και βραχνισμένα

Ο πρωθυπουργός, επί Έπαναστάσεως, Γ. Κουντουριώτης σηκωνότανε πολύ πρωί και οι γραμματικοί του πγαίνοντας σπιτί του, στο Ναύπλιο, τον βρίσκανε να καθίζη, με μια κοντή βέργα και μια παταβουρίτσα, τα γυαλιά από τις λάμπες του σπιτιού.

— Τι να κάνω, έλεγε, κάθε τόσο μου σπάζουν τα λαμπόγυαλα οι υπηρέτες, κι' είνε ανάγκη από οικονομία!

Χειμώνας βαρύς ήταν τὸ 1822 όταν παραδόθηκε στους Έλληνες (14 Ιανουαρίου) τὸ κάστρο τῆς Ἀκροκορίνθου. Πολλὰ λάφυρα εἶχε πάρει τότε ὁ στρατός κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καμιά πενηνταριά ἀκριβὲς γούνες. Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο ὁ γενναῖος Πελοποννήσιος ὁ-πλάρχης Παναγιώτης Γιατράκος, κι' ἀντὶ να πάρη μιά γούνα να τὴν ρίξῃ στὶς πλάτες του, ἔγραψε στὸ σπῆτι νὰ τοῦ στείλουνε μιά παλαιο-καπότα, πού εἶχε κεί περὰ ἀφη-μένη.

Όταν οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν καὶ τὸν ρώτησαν γιατί τὸ ἔκανε αὐτό, ὁ παλιὸς ὀπλάρχης ἀπάντησε:

— Ἀδελφούλα μου, ὅσο βρίσκουνται παλαιοκαζάκες στὸ σπῆτι μου, οικονομίεμαι. Όταν τελειώ-σουν ἄς εἶνε καλὰ ἡ πατρίδα!

Ἡ γυναίκα τὸν στρατηγὸν Γιατράκου, όταν αὐτὸς σκωτώθηκε, πέ-ρασε φτώχεια ἀνείπατη. Εἶχε τυ-φλωθῇ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὶς πε-ρισσότερες φορές κοιμόταν νηστι-κῇ, ἐνῶ ὁ γυῖος τῆς εἶχε ἀναγκα-στῇ νὰ βάλῃ ἐνέχυρο τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του, λάφυρο πολέμου ἀπὸ τὸν περίφημο Κιαμιλίμπε.

Τῶν Ζαϊμαίων τὸ σπῆτι δυστύ-χησε κι' αὐτὸ πολὺ μετὰ τὸν Ἀ-γών. Ὁ Ἄνδρ. Ζαΐμης ὅμως κα-νένα παράπονο ποτὲ δὲν ἔδγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Πληρώνω τὰ πρόστιμα τοῦ Εἰκοσιένα! συνήθιζε νὰ λέῃ καὶ νὰ παρηγοριέται.

Ὁ Φίλωνας, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀρ-χοντες τῆς Λειβαδίας, ἀφὸ ἔχασε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἐπανάστασι ὅλα του τ' ἀγαθὰ, ὅπως κι' ἄλλοι τὸν τόπου, σὲ κάθε ἀναποδιά τῆς τύ-χης, κίνδυνο, πείνα, κρύο κι' ἀρρώ-στειες, πού περνοῦσε τὰ δύσκολα καὶ μαρτυρικὰ ἐκεῖνα χρόνια, παρη-γοριόταν, μὰ παρηγοροῦσε κι' ἄλ-λους, μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Τοῦ ἀγὰ τῆ καβούκι (ἡ σκλα-διά) ἦταν χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ τωρινὰ κακὰ καὶ πάθη μας.

Νὰ κι' ἕνα μέρος ἀπὸ ἀγόρευσι κάποιου βουλευτῆ στὴ Βουλὴ τοῦ 1855 γιὰ μιά ἀρχόντισσα πού κα-τάντησε αὐτοπυλῆτρα:

«Εἰς τὸν πρώτων οἰκοκυραίων τῆς Ὑδρας, ὁ Θεόδωρος Γκίκας, προσέφερεν ὅλην αὐτοῦ τὴν χρημα-»

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας ζητοῦν νὰ μάθουν τὴν διευθυνσιν τοῦ Ἀγγλοῦ θεραπευτοῦ Χάρρυ Ἐν-τουαρντ, τοῦ Ἐλθρῶπου πού κάνει θαύματα, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμε σχετικὸ ἄρθρο στὸ ὑπ' ἀριθ. 604 τεῦχος μας. Ἡ διευθύνσις λοιπὸν τοῦ διαστήμου αὐτοῦ θεραπευτοῦ εἶνε ἡ ἑξής:

Mr Harry Edwards
Healer
Surrey - England

τικὴν κατάστασιν, ἐκ δραχμῶν 900 χιλιάδων, εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πα-τρίδος, καὶ λέγω ὅλην, διότι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ σύζυγος τοῦ ἐπεκαλέσθη τῆς Κυβερνήσεως τὴν συνδρομὴν καὶ μὴ ἀκουσθεῖσα, κατέ-φυγεν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ἀρωγὴν τῶν ἐπτά ὀνίθων τῆς, τὰ αὐτὰ τῶν ὁποίων πωλοῦσα, ἠγόραζε τὸν ἄσπον τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ Παπαμι-χαλάκης, ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας ἡ Ἀνάληψις, συνήθροι-ζεν ἐπ' ὀνοματὶ τῆς κατὰ Κυρια-κὴν διὰ τοῦ δίσκου ὀλίγα λεπτὰ, ἅτινα ἔδιδεν εἰς τὴν χήραν τοῦ Γκίκα, ἕως οὗ ἡ δυσπραγία καὶ ἡ λυτὴ ἔδωσαν τέλος εἰς τὰ δάσανά τῆς.

Περίεργο καὶ συγκινητικὸ εἶνε καὶ κατὰ ἄλλο πού εἰπώθηκε πάλι μέσα στὴ Βουλὴ, κατὰ τὸ 1859, γιὰ τὸν Λάζαρο Κουντουριώτη, πού μαζί με τὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο Κουντουριώτη, πολὺ ὑπόφεραν τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του:

«Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης, ὁ μέγας τῆς Ἑλλάδος πολίτης, ὁ θα-θύπλυντος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἔφερεν ἐπα-ναφόριον ἀπὸ προδιαν, ράβδον φυ-λινὴν κοινοτάτην καὶ ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ συμ-βόλα τῆς ἀρετῆς τῆς τῆς πενίας τῶν τελευταίων χρόνων του, διέτα-ξε τοὺς ἀπογόνους του, ἀποθνή-σκων, νὰ τὰ ρίψωσι εἰς τὴν φωτιάν καὶ τὴν στάτην τῶν εἰς τὴν θά-λασσαν...».

Ἐγραφε ὁ Θεόδωρος Π. Δελ-γιάννης — πρωθυπουργὸς ἀργότε-ρα — σὲ μιά ἀναφορά του πού ἔκανε στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας τὸ 1840, τότε πού ἦταν ἀκόμη παιδί καὶ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ γυμνά-σιο:

«...Καθ' ὃ ἐνταῦθα συγγενεῖς μου μ' ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἡ Α.Μ. εὐχεστήθη νὰ θεραπεύσῃ καθ' ἐμὲ μέρος τὰ δυστυχήματα καὶ τὴν ὀρ-φάνειαν τῆς οἰκογενείας τοῦ παλαιοῦ Ἀγωνιστοῦ Παναγοῦ Δηλιγιάννη, ὅς τε ἀφ' οὗ τὸ πᾶν ἐθυσίανεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος, ἀπέθανε τέλος ἐγκαταλειψάς χήραν καὶ ὀρ-φανά οὐδεμίαν ἄλλην περιουσίαν ἔ-χοντα, εἰμὴ τὴν ὑπερήφανον συναί-σθησιν ὅτι εἶνε υἱὸς πολίτου χρη-στοῦ καὶ ὠφελήσαντος, καὶ τὴν ἐλ-πίδα τῶν εἰς τὸν κοινὸν τῆς Ἑλ-λάδος Πατέρων. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἐθεώρησεν ὡς τῆς πρώτης ἀνάγκης νὰ ἐκτείνῃ τὴν κηδεμονίαν τῆς ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδίων τοῦ ἀποθανόντος, καὶ θαυμιλεύουσα εἰς ἐμὲ τὰς εὐεργεσίας τῆς με διώρι-σεν ὑπότροφον, ὡς με εἰδοποίησαν, εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Γυμνάσιον. Ἐκ-φράζων τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην, τολ-μῶ νὰ παρατηρήσω ὅτι πρὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους ἀπεπεράτωσα τὰ τοῦ Γυ-μνασίου μαθήματα, ἐμελέτων δὲ ἐκτοτε νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Πανεπι-στήμιον, ἂν ἐπισυμβάντος τοῦ θά-νατου τοῦ πολυθρηνητοῦ πατρός μου δὲν ἐστερούμην πάντων τῶν πρὸς τοῦτο μέσων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐλθὼν εἰς Ἀθῆνας τολμῶ νὰ παρα-καλέσω τὸ Σεβαστὸν Ὑπουργεῖον νὰ μεσιτεύσῃ πλῆσιον τῆς Α.Μ., ὅ-πως ἡ τῆς ὑποτροφίας ἐπιδότησις μου χορηγηθῇ οὐχὶ διὰ γυμνάσιον, ἀπ' ὅπου ἡδὴ ἔλαβα τὸ κατὰ τάξιν ἀπολυτήριον, ἀλλὰ διὰ τὸ Πανεπι-στήμιον. Καὶ τότε, ὡς στερηθεὶς τοῦ φιλοστόργου πατρός μου, ὅστις μ' ἔδωκε τὸ εἶνε, θελῶ ἀναμνητὶ εὐχαριστήριους εὐχὰς εἰς τὸν Ὑψι-στον ὅτι με ἤξιωσεν ἄλλου πατρός, ὅστις φιλανθρωπῶς προνοεῖ περὶ τοῦ εὐ εἶνε μου, καὶ θέ-λω ἐγὼ τε καὶ ἡ οἰκογενεία μου αἰωνίως εὐγνωμονοῦμεν τὸν Μεγα-λειότατον Ἀνακτὰ μας, ὅστις δὲν παρορᾷ τὰ λειψάνα τῶν ὑπὲρ πα-τρίδος ἀγωνισαμένων».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Βρε ἀχαίρευτε! Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ξανα-μωράθηκες καὶ πῆρες τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ;... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Συχαμένε! Κι' ὕστερα λέτε πὼς ὑπο-τηρί-ζετε τὴν Ἑλλάδα!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Πτώσις τῆς... θερμοκρασίας!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἡ Μύρνα Λόβ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★Ὁ καινούργιος εὐνοούμενος τῆς Ὑδρᾶς ντὲ Κάρλο ἔ-χει κάπως δυσκολοπρόφερο ὀ-νομα: Λέγεται Κόρτζακ Ζιολο-κόβσκυ καὶ εἶνε γλύπτης. Οἱ δημοσιογράφοι προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν τώρα δυὸ πράγ-ματα: Πὼς φωνάζει καὶ δευτερικῶς ἡ Ὑδρᾶ τὸν καινούργιο τῆς φί-λο καὶ ἐκεῖνος ἐτοιμάζῃ κα-νένα ἀγαλμα τῆς σύγχρονης Ἀφροδίτης του.

★Ἀν καὶ εἶχε δηλώσει πὼς δὲν θὰ ἔπαιζε σὲ ἄλλο φιλμ πού θάχε ἤρῳα τὸν Μίστερ Μπελ-θεντῆρ, ὁ Κλίφτον Γουέμπ Γουέμπ ἐτοιμάζεται τώρα νὰ γυρίσῃ γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Φόξ» ἕνα νέο φιλμ τῆς σειρᾶς αὐτῆς με τὸν τίτλο «Ὁ κ. Μπελθεντῆρ διπλωμάτης». Λέ-γεται ὅτι ὁ Κλίφτον Γουέμπ δέ-χτηκε μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ βρῆκε τὸ σενάριο ἐξαιρετικὰ ἐν-διαφέρον.

★Ἡ μελαγχροὴ καλλονὴ Μά-λα Πόουερς πού πρωτα-γωνιστοῦν στὸ φιλμ τῆς Ρ.Κ.Ο. «Πρόσβολη» θὰ εἶνε ἡ με-γάλη ἀποκάλυψις τοῦ Χόλλυ-γουντ γιὰ τὸ 1950. Τὸ φιλμ εἶνε τὸ πρῶτο πού γυρίζεται ὑ-πὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς σκηνοθέ-τιδος Ἀϊντα Λούπινο.

★Ἡ Τζέννιφερ Τζὼνς ἐξέλεγχῃ τελικὰ ἀπὸ τὴν «Παρα-μάουντ» γιὰ νὰ παίξῃ τὸν πρῶ-το γυναικεῖο ρόλο στὸ φιλμ «Κάρου Αἴμης» πού θὰ γυρίσῃ ὁ Οὐίλλιαμ Γουίλνερ με πρωτα-γωνιστὴ τὸν Λόρενς Ὀλβιδί.

Παρακολουθεῖτε στὴ σελ. 28 τὴ νέα συναρπαστικὴ ἐνδιαφέροντος σειρὰ τοῦ συνεργάτου μας κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΪΜΑΤΟΣ

Πρόκειται γιὰ τὴν τρα-γικὴ ἱστορία διαφόρων μα-κάβριων ἀντικειμένων πού βρίσκονται στὸ Ἐγκλημ-τολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν καὶ συνδέονται με συγκλο-νιστικὰ δράματα πού συνέ-βησαν κατὰ καιρούς: Σχοι-νία κρεμασμένων, μαχαίρια καὶ περιστόφα πού σκορ-πίσαν τὸ θάνατο, φιαλίδια δηλητηρίων πού ἔστειλαν τραγικὰ θύματα στὸν ἄλλο κόσμο κλπ.

Τὸ φιλμ ἔχει καὶ ἕνα δεῦτερο σημαντικό γυναικεῖο ρόλο πού θ' ἀνατεθῇ στὴν Μερσεντές Μὰκ Κάιμπριτζ, ἡ ὁποία κέρ-δισε ἐφέτος τὸ «Ὄσκαρ» γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῆς στὸ φιλμ «Ὁ-λοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως».

★Ἡ Μπέττυ Νταϊδὶς βρίσκεται τώρα στὸ Μεξικὸ καὶ περιμένει ἐκεῖ τὴν ἐκδοσὶ τοῦ διαζυγίου τῆς. Ἐστὶ χωρίζε-οριστικὰ με τὸν Οὐίλλιαμ Γκράντ Σέρρυ. Στὸ μεταξὺ στίς στή-λες τοῦ κινηματογραφικοῦ κου-τομπολίου ἀναφέρεται πὼς ἡ Μπέττυ ἔθεάθη πολλὰς φορές συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἡθοποιὸ Γκάρυ Μερὶλ πού — ὅπως δια-δίδεται — πρόκειται νὰ εἶνε ὁ νέος σύζυγός τῆς.

★Ὁ σκηνοθέτης τῶν φιλμ «Διασταυρούμενα πυρὰ» καὶ «Μὲ ἰδρώτα καὶ αἷμα», Ἐν-τουαρντ Ντμήτρικ καταδικάσθη-κε ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ δικα-στήριο σὲ ἐκτόπιση ἑξῆ μηνῶν καὶ σὲ πρόστιμο χιλίων δολλα-ρίων γιὰ φιλοκομμουνιστικὴ δράσι. Ὡς γνωστόν, ὁ Ντμή-τρικ, πού βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν Ἀγγλία, ἀνήλθε, προ-τοῦ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀμερικὴ, ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρωτηματολό-γιο πού ὑποβάλλεται σὲ ὅλους τοὺς ἀριστερίζοντας: «Εἰσθε κομμουνιστὲς»;

★Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φιλμ «Κουαρτέτο» πού, ὡς γνωστόν, ἀπέτελετο ἀπὸ τέσ-σερα διηγήματα τοῦ Σώμερσετ Μάου, ἡ ἀγγλικὴ ἐταιρεία πού τὸ εἶχε γυρίσει, ἀποφάσισε νὰ πα-ρουσιάσῃ καὶ δεῦτερο φιλμ στὸ ἴδιο στυλ. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως θὰ βαφτισθῇ «Τρίο» γιὰτὶ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 ἱστορίες τοῦ ἴδιου συγγραφέως. Ἡ πρώτη, «Τὸ σανατόριο» θὰ ἔχῃ γιὰ πρωταγωνίστρια τὴν Τζὶν Σίμμοις.

★Ὁ Οὐίσταν Τσῳρτσὶλ εἶ-νε φανατικὸς θαυμαστὴς τῆς 7ης τέχνης. Παρὰ τὶς πολυά-ριθμες ἀσχολίες του, δὲν χάνει κανένα καλὸ φιλμ. Κι' ὅμως... δὲν πηγαίνει ποτὲ στὸν κινημα-τογράφου. Ἐχεῖ στὸ σπῆτι τοῦ μιά μικρὴ αἰθουσα προβολῆς, στὴν ὁποία κάθε ἐταιρεία θεω-ρεῖ τιμὴ τῆς νὰ στείλῃ τὰ ἔργα πού τῆς ζητοῦνται.

★Στὸ προσεχὲς φιλμ τῆς, ἡ Μύρνα Λόβ εἶνε ὑποχρεω-μένη νὰ φορᾷ σὲ μερικές σκη-νὲς ἕνα κοστούμι τοῦ μπάνιου τοῦ... 1920, δηλαδὴ καλὲς, παπούτσια καὶ ἕνα μαγιὸ πού ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ σημερινὸ «μπικίνι». Όταν ὁ σκηνοθέτης θέλησε νὰ τροποποιήσῃ κάπως τὸ μαγιὸ τῆς, ἡ Μύρνα δια-μαρτυρήθηκε λέγοντας: «Δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶμε ἀπὸ τὴν πραγματικότητά. Ἐξ ἄλ-λου θὰ δοθῇ ἐστὶ στὰ σημερινὰ «πὶν - ἄπ - γκέρας» ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦν τί φοροῦσαν οἱ γιαιγιά-δες τους!...».

★Ἡ Κάθριν Γκρέϋ-σσον εἶνε ἡ ἡθοποιὸς με τὴν πῶ-λεπτή μέση. Ἡ περιφέρεια τοῦ σώματός τῆς στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 50 ἐκατοστά-μετρα.

★Ἡ Ἱταλίδα στὰρ Μάρφα Μίτσι, πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Παῖξά» παντρεύθηκε στὴ Ρώμῃ τὸ δοῦκα Τορλάνια, πού εἶνε σήμερα ὁ μεγαλύτερος γαιοκτῆμης τῆς Ἱταλίας.

★Ἡ Τζὼν Φοντᾶν καὶ ὁ σύζυγός τῆς Οὐίλλιαμ Ντοζιὲ χωρίσαν ὕστερα ἀπὸ τριετὴ συμβίωσι. Πρῶτος σύζυ-γος τῆς Τζὼν ἦταν ὁ συνάδελ-φός τῆς Μπράϊαν Ἀχερν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δυὸ ὄνειροπόλα μάτια

Πιστεύετε πὼς ὑπάρχουν γυναῖκες γουρλιδικές καὶ γυ-ναῖκες γρουσουζέες; Ἐστὶ ἔχουν νὰ πουν μερικοὶ προληπτικοὶ καὶ ἀμορφωτοὶ τύποι. Ἐγὼ ὅ-μως εἶμαι ἄνθρωπος μορφωμέ-νος — καὶ παραμορφωμένος μάλιστα — κι' ὡς ἐκ τούτου δὲν δίνω βάσι στὶς προλήψεις τῶν ἀφελῶν. Ἐστὶ καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ κομπολόι τῶν δυσαρέ-στων περιπετειῶν πού μοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐμπλέξα με τὴ Λίτσα, τὸ ἀπο-δίδω σὲ μοιραίες συμπτώσεις. Κάθε ἄλλο, παρὰ γρουσουζικὴ εἶνε ἡ ἐξαισία αὐτὴ κοπέλλα, με τὰ ὄνειροπόλα μάτια, τὰ πικάντικα μαλλιά καὶ τὸ χα-ριτωμένο προσωπάκι.

Αὐτὰ τὰ ὄνειροπόλα μάτια τὰ πρωτοεῖδα ἐντελῶς τυχεῖα, καθὼς περνοῦσα ἕνα ἀπόγεμα, ἀνυπόπτος, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Φι-λισταίων ἀριθμὸς... (δὲν εἶ-μαι κοροῖδὸς νὰ σὰς πῶ τὸν ἀριθμὸ, γιὰ νὰ μοῦ κλέψετε τὴν εὐτυχία μου). Ἦταν ἕνα παρὰθυρο, σὲ δεῦτερο πάτωμα. Στὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου ἕνα χαριτωμένο προσωπάκι. Καὶ στὸ πλαίσιο τοῦ προσω-πακίου, δυὸ μαύρα ὄνειροπόλα μάτια. Τὰ εἶδα καὶ διασταυ-ρώθηκαν με τὰ δικά μου. Ἀ-μέσως, στὸ δευτερόλεπτο, μοῦ ἤρθε κάτι σὰν λιθοθυμία. Τὰ γόνατά μου κόπηκαν, τὸ κεφάλι μου ἄρχισαν νὰ τὸ χτυπᾷ-νε σφυρία καὶ στὸ στομάχι μου ἐνοίωσα μίαν ἀνεξήγητη λιγούρα. Προχώρησα ὅμως πρὶ πάντων, ἔστριψα τὴ γωνία καὶ στάθηκα σ' ἕνα σκαλοπατὶ γιὰ νὰ συνέλθω. Ἐνα ταξὶ περ-νοῦσε. Μπήκα μέσα καὶ τράδη-ξα γιὰ τὸ σπῆτι μου. Δὲν ἤ-μουν σὲ κατάστασι νὰ περη-τήσω.

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

— Βλέπεις; μοῦ εἶπε ἡ θεία μου, με ἱκανοποιεῖς. Κάτι ξε-ροῦμε κι' ἐμεῖς οἱ παλαιὲς γυναῖκες!

— Κολοκύθια! Ἦταν μιά περσικὴ ἀδιαθεσία καὶ πέ-ρασε.

— Ἐσὺ λέγε! Πάρε ὅμως αὐ-τὴ τὴ μπλε χάντρα νὰ τὴν ἔ-χης ἀπάνω σου. Σὲ φυλάει ἄ-

— Ἐσὺ λέγε! Πάρε ὅμως αὐ-τὴ τὴ μπλε χάντρα νὰ τὴν ἔ-χης ἀπάνω σου. Σὲ φυλάει ἄ-

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

τῆς πῶ γιὰ τὰ ὄνειροπόλα μάτια, γιατί ἦταν γυναίκα αὐ-στηρὸν ἀρχὸν — κι' ἐκεῖνη μοῦ ξεφούρνισε ἀμέσως τὴ διά-γνωσιν τῆς, με πεποήσθι:

— Κακο μάτι! μοῦ εἶπε. Σὲ ματιάζανε!

— Τί σαχλαμάρες εἶνε αὐ-τές, θεία; Πού ζοῦμε;

— Μωρὲ ἀκου τὶ σοῦ λέω! Μάτιασμα εἶνε. Στάσου νὰ σὲ ξορκίσω, νὰ σοῦ φύγῃ!

— Ἀφῆσε με ἡσυχο! τῆς ἀ-πάντησα. Τέτοιες ἀηδίες δὲν τίς ἐπιτρέπω. Μάλλον τὸ στο-μάχι μου εἶνε. Θὰ μοῦ περάσῃ!

Ἦρρα δυὸ ἀσπίρινες, ἔκανα κι' ἐντρίδες. Τίποτα. Τὰ συμ-πτώματα ἐξακολουθοῦσαν. Ἀρ-γὰ με πῆρε ὁ ὕπνος. Μὰ κάθε τόσο ξυπνοῦσα. Σὲ μιά ἀπὸ τὶς στιγμὲς αὐτές, ἀκουσα ἀ-πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου κάτι ὑπόπτος φθιθυρισμὸν, σὰν σι-γανὴ φωνή. «Ανοῖξα τὰ μάτια μου καὶ ἀντίκρουσα τὴν παχουλή φάτσα τῆς θείας μου καὶ τὸ χερί τῆς πού πασπά-τευε τὸ μέτωπό μου.

— Τί κάμεις ἐκεῖ; τῆς λέω.

— Σὲ ξορκίζω, παιδί μου. Νὰ ἴδῃς πού σὲ λίγο θάσαι περδίκι!

Ἀγανακτήσα, ἀλλὰ ἦταν ἀρ-γὰ πιά. Τὸ περίεργο ὅμως εἶ-νε πού δὲν εἶχαν περάσει οὔτε τρία λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἤ-μουν μιά χαρά!

— Βλέπεις; μοῦ εἶπε ἡ θεία μου, με ἱκανοποιεῖς. Κάτι ξε-ροῦμε κι' ἐμεῖς οἱ παλαιὲς γυναῖκες!

— Κολοκύθια! Ἦταν μιά περσικὴ ἀδιαθεσία καὶ πέ-ρασε.

— Ἐσὺ λέγε! Πάρε ὅμως αὐ-τὴ τὴ μπλε χάντρα νὰ τὴν ἔ-χης ἀπάνω σου. Σὲ φυλάει ἄ-

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώματά μου — χωρὶς νὰ

Ἦταν ἐκεῖ ἡ θεία μου ἡ Δή-μητρα, μιά μυστήρια καὶ πο-λύξερη γυναίκα. Τῆς εἶπα τὰ συμπτώ

πό το κακό μάτι.

— Άηδίες! είπα.
Και την πέταξα από το πα-
ράθυρο.

Κι ύστερα βάλθηκα να συλ-
λογιέμαι τα όνειρόπολα μά-
τια της όδου Φιλισταίων. Τί
ώραία μάτια! πρέπει να τα
κατακτησω. Αυτά τα μάτια —
που δεν τυχόν ξαναϊδή — τα
είχα έρωτευθεί και είχα το προ-
αίσθημα πως βάπαιζαν σημαν-
τικό ρολό στην ζωή μου. Δύο
τέτοια μάτια ζητούσα τόσα
χρόνια ν' αγαπήσω.

Το άλλο απόγευμα στην ό-
δο Φιλισταίων. Σταθήκα στην
γωνία κι έστησα καρτέρι ως
που να φανούν. 'Επί τέλους
ναι! Πάλι στο παράθυρο και
πάλι με κυττάνε. Διαπεριαιώ-
νομαι στο απέναντι πεζοδρό-
μιο για να περάσω από κάτω.

Τα μάτια μας ξανααντιούν-
ται, αυτή τη φορά υπάρχουν κι'
ένα χαμογελο, γεμάτο σημα-
σία. Θα πάω να σταθώ σκο-
πος στην άλλη γωνία, και θα
περιμένω ένα σινιάλο. Καθώς
προσπερνά όμως και στέκομαι
κάτω από το διπλανό μπαλκόνι,

τόχα για να δέσω το κορ-
δόνι του παπουτσιού μου, που
δεν είχε λυθεί, άκούω ένα
«γκουπ» και βλέπω αστέρια
να ξεπηδούν μπροστά στα
μάτια μου. Μια γλάστρα είχε
γλιστρήσει μυστηριωδώς από
το μπαλκόνι και μου είχε έρ-
θει κατακέφαλα. Εύτυχως που
το κεφάλι μου ήταν από γερό
ύλικο, άλλοις μπορούσα να
μείνω και στον τόπο. Ως που
να συνέλθω, τα όνειρόπολα
μάτια ήταν κι' όλες κοντά
μου, τραυματικά:

— Χτυπήσατε, πολύ;
— Δεν ξέρω, δεσποινίς...
Αισθάνομαι όμως μια ζαλάδα!
— Καλέ, εδώ τρέχει αίμα!
'Ελάτε στο σπίτι να σας ρί-
ξω λίγο νερό...

Ακολουθήσα το 'νδαλμά
μου, ανέβηκα τη σκάλα και
βοήθηκα στο σπίτι. 'Ηρθε και
η μαμά της και μία γειτόνισ-
σα και μ' άρchiσαν τίς περι-
ποιήσεις. Τα χερσάκια της ώ-
ραίας μου έφισαν ανάλαφρα
το κεφάλι μου. Μούπλυναν με
όδυνη το ρήμα, σταμάτησε
το αίμα, εξαλίστηκα — ήμουν
εύτυχης. Μούδαγαν καφέ και
κονιάκ, γνωρίστηκα, έμεινα
διομίου ώρες. Είμαστε πιά φί-
λοι.

Ευλογούσα αυτή τη γλά-
στρα που ό καλός Θεός μου
την είχε στείλει, για να στα-
θώ άφορη να γνωρίσω τόσο
γρήγορα, τόσο ρωμαντικά και
τόσο πρωτότυπα με το πρόσω-
πο των όνειρών μου. Άλλοις,
αν δεν ήταν η γλάστρα, ποιος
ξέρει πόσον καιρό θα παιδεύ-
όμουνα... Αυτή η γλάστρα μού-
φέρει γούρι.

Σάν γνωστός πιά, μπορού-
σα να περνά από την όδον
Φιλισταίων και να χτυπάω
την πόρτα. Μιά έπισκεψι, δυο,
τρεις, κατάλαβα πως η συμπα-
θεια ήταν πιά άμοιβαία και
πέταξα πιά σπόντα για ένα
ρωμαντικό κερτίπτο — οι δυο
μας. 'Η πρότασί μου έπεσε
στά μαλακά.

'Ηταν απόγευμα και τραβή-
ξαμε για μακρινές τοποθεσίες.
Βρεθήκαμε σ' ένα ήσυχο υπαι-
θρο, ανάμεσα σε δέντρα, χω-
ράφια κι' άμπέλια. Σ' ένα
χωράφι έδωσαν δυο γαιδου-
ρια. Ένα μεγάλο κι' ένα μι-
κρούτερο, βρέφος ακόμα. 'Η-
ταν φανερό πως είχαμε να κά-
νουμε με μαμά και νεογνό. 'Η
Λίτσα συγκινήθηκε και είπα:

— Τί όραίο γαϊδουράκι!

Το πλησίασε κι' άρχισε
να το χαιδεύει με τρυφε-
ρότητα. Το γαϊδουράκι στεκα-
ταν σ' αυτά τα χέρια, αλλά,
για να μην τύχη και ξεφύγει,

το κράταγα κι' εγώ απ' το κε-
φάλι. 'Η γαϊδουρομήτορ, όπως
είπα, έδωσε λίγο πιο πέρα.
Και ξαφνικά, ούτε κατάλαβα
πως, — τόσο γρήγορα έγινε
το πράμα — παίρνει φορά,
έρχεται κατά μας και τρώω
μια κλωτσιά στο πόδι, που με
κύλησε χάμω. Πόνοι φοβεροί!

'Η Λίτσα παράτησε τρομαγμέ-
νη το γαϊδουράκι, που ακολου-
θούσε τη μαμά του κι' ήρθε κον-
τά μου.

— 'Η άτιμη ή παληογαϊδου-
ρά! είπα. Γιατί να σάς κλω-
τίζει;

— Γαϊδουρική στοργή, είπα.
Φοβήθηκε πως θα της πάρουμε
το παιδί της!
Με βόηθησε και σηκώθηκα.

Με κόπο έφτασα ως την στά-
σι και γυρίσαμε στην πόλι. 'Η
Λίτσα με πήγε ως το σπίτι.
Φωνάξαμε το γιατρό. Εύτυχως
δεν ήταν κάταγμα, αλλά θα-
πρεπε να μείνω καμιά βδο-
μάδα στο κρεβάτι.

Κι' έμεινα. 'Η καυμένη ή
Λίτσα έρχόταν κάθε μέρα και
μου κρατούσε συντροφία. Το
τελευταίο απόγευμα, ή Λίτσα
πρόσεξε για πρώτη φορά ένα
ζωγραφικό ταμπλώ με τριαν-
τοφυλλα που ήταν κρεμασμένο
στον τοίχο, ακριβώς πάνω από
το κεφάλι μου.

— 'Α! είπα με θαυμασμό.
Τί όμορφα τριαντάφυλλα!
Δεν πρόφτασε να το πη και
το κάδρο που ήταν πάνω από
το κεφάλι μου έρχεται στο κε-
φάλι μου.

Εύτυχως δεν μούκανε μεγά-
λη ζημία. Άπλως με χτύπησε
στο κούτελο και μούκανε ένα
μικρό κορουμπάλο, ίσα μ' ένα
φουντουκι.

— Έφυγε το κορφι! είπα ή
Λίτσα. Μα δεν τοχαφί καρφώ-
σει καλά;

— Περίφημα Λίτσα! Δύο
χρόνια είνε κεί πάνω και το
καρφι δεν είχε φύγει ποτέ.

— Σύμπτωσης! είπα.

Ναι, σύμπτωσης. Τί άλλο
μπορούσε να είνε;

Και τί άλλο μπορούσε να
είνε παρά σύμπτωσης έκείνο
που μου συνέβη λίγες μέρες
αργότερα, με τον αναπητήρα
μου; Έχω έναν αναπητήρα αυ-
τοματο, από κείνους που είνε
χωρίς ροδάκι. Πατάς το έλα-
τήριο και χράτ! ή φλογα έ-
τοιμη. Μονο που τυχαίνει πολ-
λές φορές να μην ανάβη, από
ιδιοτροπία. Αυτό μου είχε τύ-
χει κι' έκείνο το βράδυ. 'Ημα-
στε με τη Λίτσα σε μιαν α-
πόμπερη σκιερή γωνία, σ' ένα
έξοχικο κέντρο. Έκανε ζέστη
και ζήτησα την άδεια να βγα-
λώ το σακκάκι μου, που το κρέ-
μασα στη ράχη της καρεκλάς.
'Ανοιξα το πακέτο μου, έβγα-
λα το τσιγάρο. Τσιφ - τσιφ
άναπτήρας, δεν έννοσασε να
πάρη φωτιά. Τον πήρε στα
χέρια της κι' ή Λίτσα, δοκι-
μασε κι' έκείνη. Μηδέν.

— Ας τονε, είπα, δεν ανά-
δει. Φαίνεται πως διψάει για
βενζίνη!

Τον έβαλε στοργικά στο ά-
πό μέσα τσεπάκι του σακκά-
κι μου. 'Ο αναπητήρας μου
διψούσε για βενζίνη, εγώ δι-
ψούσα για έρωτα, παράτησα
το τσιγάρο κι' έβαλα μπροστά
την έρωτική μου εξομολόγησι.
'Ηταν ή κρίσιμη βραδιά. Βύ-
θισα το βλέμμα μου στα όνει-
ρόπολα μάτια κι' άρχισα τη

φιλολογία. Πώς από τη στιγμή
που την πρωταντίκρυσα και
το λοιπά. Έκείνη γλάσωσε τα
όνειρόπολα μάτια της και κύ-
ταξε με βλέμμα άπλανές κι'
άφορημένο το σακκάκι.

Στόσου. Σε μία στιγμή
που τα χείλη μου άνταμώσαν
τα δικά της, τρόβηξε τα μά-
τια της, τακέισε και παρα-
δόθηκε στους τρυφερούς χειρι-
σμούς μου. Στιγμές παραδει-
σένειες.

Έκλεισα κι' εγώ τα μάτια
μου, γιατί μόνο με κλειστά
μάτια απολαμβάνεις την έρω-
τική εύτυχια. Ξαφνικά όμως
σαν κάτι να μάς φλούωσε και
να μάς έπνιξε. 'Ανοιξα τα
μάτια μου κι' έμεινα. Το σακ-
κάκι μου είχε πάρει φωτιά και
καίγονταν σε λαμπάδα.

— Δυστυχία μου! ξεφώνισε
ή Λίτσα. Φωτιά!

'Αρπαξα το ποτήρια με τη
μπύρα και τ' άδειασα στο φλε-
γομένο σακκάκι. Πρόφτασε και
το γκασονί με νερό! Σβύσα-
με τη φωτιά. Μόνον ένα μανίκι
και ή μισή πλάτη είχε μείνει.
Τη δουλειά μάς την είχε κά-
νει ο αυτόματος αναπτήρας,
που πήρε μόνος του φωτιά.

— Ας πούμε πως ήταν ή
φλογα της αγάπης μας! είπα
και διασκέδασα το ζήτημα.

Μου συνέδρασαν ακόμα με-
ρικά μικροατυχήματα. Π.χ.:
είχα αγοράσει έναν κομψό στυ-
λογράφο. 'Η Λίτσα τον καμά-
ρωσε, ζήτησε να γράψη και
μου τον έδωσε πάλι, με πολύ
κολακευτικά λόγια:

— Τί όμορφα που γράφει!
'Όταν γυρίσα σπίτι είδα
και τρυμάζω. Όλο το μελάνι
του στυλογράφου είχε χυθεί στο
σακκάκι μου και το πουκάμισό
μου. Μια άλλη φορά άνεβαί-
ναμε μαζί σ' ένα μέγαρο, για
κάποια υπόθεσί της. 'Ημαστε
οι δυο στο άσαναξερ κι' ανε-
βαίναμε γλυκά - γλυκά. Άλλά,
ανάμεσα 4ο και 5ο πάτωμα,
το άσαναξερ έπαβε βλάβη.

Μείναμε δυόμισι ώρες εκεί,
ως που να το διορθώσουν και
να βγούμε από μέσα.

Κάτι ανησυχίες μου είχαν
γεννηθεί. Άλλά τις καθυσχάζα
πάντα.

— Σύμπτωσεις! Αυτό θα
μάς έλειπε, να γίνουμε και
προληπτικοί!

— Θέλω τη φωτογραφία
σου! είπα στη Λίτσα. Θα τη
βάλω στο γραφείο μου να σε
βλέπω, τις ώρες που δεν σε
βλέπω.

Μου την έφερε στην άλλη
μας συνάντησι.

— Μονο που θέλει κορνίζα!

Μου είπα.

Την έπηγα πρωί - πρωί σ' έ-
ναν κορνίζα γνωστό μου.

— Ποτε θα είνε έτοιμη;
— Άυριο το πρωί!

Έπηγα το έπόμενο πρωί.
Σάν πλησίασα όμως, τί να
ϊδώ! Το μαγαζί ήταν στάχτη!

'Ο κορνίζας στεκοταν έξω από
τα έρείπια που κάπνιζαν ακό-
μα, και ήταν ό άνθρωπος σε
μια κατάστασι άδιορθήνητη.

— Είνε έτοιμη ή κορνίζα
κυρία Φρίξο; του λέω.

— Ποιά κορνίζα; μου άπαν-
τά ό χριστιανός. Δεν βλέπεις
τί έπαθα; Καταστροφή.

— Καλά και πως έπιασε ή
φωτιά;

— Ξέρω κι' εγώ; Μυστή-
σιο!...

Σύμπτωσης! είπα κι' έφυγα.

Σε λίγες μέρες ή Λίτσα
μου είπα πως θαλειπε για δυο
μήνες. Θα πήγαινε με τους δι-
κούς της σε κάποια μακρυ-
νή έξοχη, να παραβείρη.

— Θα σου γράφω όμως κά-
θε μέρα, αγάπη μου!

Πέρασαν οχτώ μερες ως που
να λάβω το πρώτο γράμμα.
Σ' αυτές τις οχτώ μερες ήμουν
μια χαρά, κανένα απρόσπιτο
ατύχημα δεν μου συνέβη. Το
γράμμα μου ήρθε τη στιγμή
ακριβώς που εβγαίνα από το
σπίτι. Το άνοιξα με λαχτά-
ρα κι' άρχισα να το διαβάζω,
καθώς βαδίζα, άνα άργα στο
πεζοδρόμιο. Όλο αγάπη και
λατρεία. Κάθε άραδα και μια
κουταλιά μέλι στην καρδιά
μου.

Εδιάβαζα. Και ξαφνικά,
γρρρρς... αντιλαμβάνομαι πως
κανω σκι' άπάνω σε μια πεπο-
νοφλουδα. Πέφτω άποτομα
στην πόρτα καποιου μαγαζιού.
Κάνω να σηκωθώ, άδυνατον.
Ο πόδι μου το δεξι δεν με
κρατούσε. Κόσμος μαζεύτηκε
γύρω μου, μ' έβαλαν σ' ένα
ταξί και κατ' εύθειαν στο νο-
σοκομείο. Ακτινογραφίες και
τά λοιπά:

— Καταγμα της δεξιάς κνή-
μης, λέει ο γιατρός. Θα χρεια-
στή να μείνη κανα δυο μή-
νες στο γύψο.

Μουχτίσαν το πόδι και με
ξάπλωσαν. Στο ίδιο δωμάτιο
κι' άλλα κοεββάτι, μ' έναν ο-
μοιοπαθή μου. Πιάσαμε κου-
βέντα:

— Εγώ είμαι θύμα μιάς γυ-
ναίκας! μου είπε ο συμπαθη-
τικός αυτός νεός.

— Σε πυροδόλησε; τον ρω-
τά.

— Όχι! 'Ηταν γρουσουζιά!

— Δεν έννοώ.

— Μπήκαμε μαζί σ' ένα αυ-
τοκίνητο να πάμε έκδρομη. Το
αυτοκίνητο χτύπησε σε μια
καλάνα. 'Ο σωφέρ στον τόπο.

Εγώ δυο κατάγματα, που δεν
λένε να κλείσουν. Έξη μήνες
έχω εδώ μέσα!

— Κι' αυτή; ρώτησα.

— Ούτε σκονίστηκε ή άτι-
μη!

Κάποια ύποψία πέρασε από
το νου μου. 'Ανοιγω το πορ-
τοφάι μου και βγαίνω μιά φω-
τογραφία της Λίτσας.

— Μήπως ήταν αυτή;

— Αυτή είνε! φωνάζει και
τα μάτια του άγριεύουν.

— Κι' εγώ γι' αυτήν είμ'
εδώ! του λέω και του διηγού-
μαι την περιπέτειά μου.

— Πεταξέ τη! μου λέει έπι-
τακτικά ό συναδελφος. Άλ-
λοιώς δεν βγαίνουμε από δω
μέσα ούτε σε δεκα χρόνια. Τη
φωτογραφία της την είχα κι
εγώ μέχρι μιά βδομάδα πριν.

Ύστερα φωτίστηκε ό νους μου
και την πέταξα. Κι' από κεί-
νη την ήμερα πάω προς το κα-
λύτερο.

— Εγώ δεν είμαι προληπτι-
κός, του λέω. Θα κρατήσω τη
φωτογραφία της, γιατί την ά-
γαπάω την κοπέλλα. Και μόλις
βγώ από δω μέσα, θα την παν-
τρευνά!

— Τότε κι' εγώ μεταφέρο-
μαι σε άλλο δωμάτιο! είπα ό
συναδελφος.

Είπα και τόκανε. Έμεινα
μόνος. Άλλά εγώ δεν έχω προ-
ληψεις. Όταν γίνω καλά θα
την παντρευνά τη Λίτσα. Τί
άλλο χειρότερο μπορεί να μου
συμβη;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

☉☉

Έναντίεν της νυχτιάς

Κατά τα έκτελεσθέντα πειράματα
πi 1.366 στρατιωτών, στους οποί-
ους χορηγήθηκε εντρομομίνη, κατά
τη διάρκεια ενός μακρού θαλασσιού
ταξιδιού, δύο μόνον προσεβλήθησαν
από ναυτία. Το νέο φάρμακο γίνεται
ελαχέστατα άνεκτό και δεν παρου-
σιάζει καμιά τοξικότητα.

Η τυχερή σύζυγος του Κάρυ Γκράντ

Όταν εδώ και τρία χρόνια, τόσο οι δικοί
της όσο και οι φίλες της, ρωτούσαν την
όμορφη Μπέτσου γιατί δεν αποφάσιζε να παν-
τρευτεί, άφού την ζητούσαν τόσοι και τόσοι,
αυτή απαντούσε διστακτικά:

— 'Απ' ό,τι ξέρω ό γάμος είνε ζήτημα τύ-
χης. Μπορεί να βγῇ καλός και εύτυχισμένος
αλλά μπορεί να βγῇ και το αντίθετο. Κι' εγώ
δεν θέλω να διακινδυνεύσω. Προτιμώ ν' ά-
γῆσω να παντρευνά, αλλά να έπιτύχω. Έκτός
αυτού, έν αντίθεσι με άλλες συναδέλφους, εγώ
θα προτιμούσα ένα συνάδελφο, έναν καλλιτέ-
χνη για σύζυγο. Και τέτοιος, όπως τον θέλω,
δεν έχει φανῇ μέχρι τώρα...

Περιμένοντας, λοιπόν, τον καλλιτέχνη της,
ή Μπέτσου συνέχιζε τη θεατρική της καριέρα
παίζοντας ρόλους σε κομεντί στα θέατρα του
Μπροντγουάι. Ήταν μιά καινούργια ήθο-
ποιός, με αξιοπρόσεχτο ταλέντο, που θα προ-
ώθευε ασφαλώς με την αγάπη που έδειχνε για
το επάγγελμά της.

Μιά μέρα ή μάλλον ένα βράδυ που ή Μπέ-
τσου έρμηνευε τον πρώτο ρόλο μιάς κομωδίας
γνωστού συγγραφέως, έτυχε να βρίσκεται με-
ταξύ των θεατών και ό γνωστός στάρ Κάρυ
Γκράντ που έδειξε άμέσως ζωηρό ένδιαφέρον
γι' αυτήν.

— Καινούργια είνε αυτή ή όμορφη κοπέ-
λλα; έσκυψε και ρώτησε το διπλανό του.

— Υποθέτω ναι, άπάντησε έκείνος. Πρώτη
φορά τη βλέπω κι' εγώ. Φαίνεται πάντως καλή
ήθοποιός και με μέλλον.

Λίγο αργότερα ό Κάρυ γνωρίστηκε μαζί
της και της πρότεινε να κάνει μιά δοκιμή στην
πρωτεύουσα του κινηματογράφου.

— Δεν σάς υπόσχομαι, μίς Ντρέϊκ, ότι θα
γίνετε από τη μιά μέρα στην άλλη στάρ με
θαυμαστάς και άστρονομικό μισθό, της δη-
λωσε ό Κάρυ. Σας υπόσχομαι όμως ότι θα
κάνω το πάν για ν' άρχιζετε άμέσως την κα-
ριέρα σας. Δεν σάς κρύβω ότι εξετίμησα πολύ
το ταλέντο σας.

Κι' όμως ό Κάρυ κάτι έκρυβε. Δεν είχε έκτι-
μήσει μόνο το ταλέντο της αλλά και την ό-
μορφιά της, το χαρακτήρα της. Δεν της είπα
ώστόσο τίποτα. Έπιφυλάσθηκε γι' αργότερα,
όταν κατά τη γνώμη του θα ήταν καιρός.

Έτσι ή Μπέτσου έπιασε στο Χόλλυγουντ
και σε λίγο καιρό έκανε την πρώτη της έλ-
φάνισι στην αισθηματική κομεντί. Κάθε
κορίτσι πρέπει να παντρεύεται. Μαζί της
έπαιζε ό άνθρωπος και ό καλλιτέχνης που
την είχε ανακαλύψει. 'Ο Κάρυ Γκράντ. Έ-
τσι τους δόθηκε ή ευκαιρία να γνωριστούν
καλλίτερα, να συμπληρώσουν ό ένας τον
άλλο.

Άλλά και πάλι ό Κάρυ δεν άποκόλυσε
σε κανένα τα σχέδια που έκανε για μιά
εύχρισμένη ζωή μαζί της.

Η έπιτυχία της Μπέτσου στο νίλμ αυτό
στάθηκε μοναδική. Σε λίγο υπάγραψε ένα
εύνοϊκό συμβόλαιο με τα στούντιο «Έξ-
κελ» και αργότερα με τον Σέλζνικ. Έξη
μήνες στο ένα στούντιο και έξη στο άλλο.

Μετά το νίλμ αυτό ή Μπέτσου πρωταγ-
νίστησε στο «Χορεύοντας στο σκοτάδι», με
τον Ουίλλιαμ Πάουελ και άμέσως κατοίησε
στο «Έδώ βρίσκεται ή αγάπη», με τον
Ρόμπερτ Γιάγκ. Πέρσι τέλος τα στούντιο
'Ερκειό την «άνεμισαν» στη Γουόρνερ και ή
Μπέτσου πήρε τον πρώτο ρόλο στο νίλμ
'Ωμορφόπαιδο», με τον Ντέννις Μοργκαν.
Αυτό ήταν το τέταρτο κατά σειράν νίλμ
της καριέρας της. Μόλις τελείωσε το γύ-
ρισμα ό Κάρυ αποφάσισε να μιλήση. Και

της ζήτησε να παντρευτούν.
'Η Μπέτσου είπα το «ναι» κι'
έτσι στις 25 Δεκεμβρίου του 1949
έτέλεσαν τους γάμους των.

'Η Μπέτσου Ντρέϊκ γεννήθηκε στο
Παρίσι στις 11 Φεβρουαρίου του
1923. Το 1930 το ζεύγος Ντρέϊκ,
έγκατεστάθηκε στην Ουάσιγκτων, μαζί
με τα τρία του παιδιά, τη Μπέτσου, τον
Κέϊθ και τον Κάρλος.

Στην Αμερική ή Μπέτσου φοίτησε σε
δραματική σχολή και παράλληλα, για
να βοηθήσει τον πατέρα της, εργαζόταν
και ως μαννεκέν σε διάφορους μεγάλους
οίκους μόδας. Έπειτα, όταν πήρε το
δίπλωμα της ήθοποιού, άφιερώθηκε στη
θεατρική τέχνη. Σήμερα είνε μιά και-
νούργια βέβαια στάρ αλλά με μεγάλες
ελπίδες για το μέλλον.

Η Μπέτσου διηγείται συχνά την πασα-
χαριτωμένη ιστορία που της συνέβη στην πόλι
του κινηματογράφου:

— Δεν θα είχα ακόμη ούτε μιά βδομάδα
στο Χόλλυγουντ όταν ζήτησα να πάρω ένα
ταξί και να πάω γρήγορα σε μιά δούλειά μου.
Φαντάσθε όμως, σε λίγο, τον τρόπο μου ό-
ταν διαπίστωσα ότι το αυτοκίνητο, έτρεχε με
υπερβολική ταχύτητα, κάνοντας διάφορα ζιγκ-
ζαγκ.

— Πιό σιγά, παρακαλώ, σκύδω και λέω
του σωφέρ. Φοβάμαι!...

— Μη φοβάσθε, κυρία, με καθυσχάζα-
τε τους γελώντας. 'Αν έσεις τρέχετε για πρώτη
φορά κι' εγώ... οδηγώ αυτοκίνητο για τρώ-
τη φορά!

Από τότε, ή χαριτωμένη Μπέτσου, δεν ξα-
ναμπάκε σε ταξί, εκτός αν το διευθύνει το στα-
βερό χέρι του Κάρυ Γκράντ! Ο. ΠΕΝΝΥ

Η όμορφη Μπέτσου Ντρέϊκ.

Απολονία...

«Η σκηνή σ' ένα βαρύ, πληκτικό γραφείο μελέτης που η "Επιστήμη κυριαρχεί σαν αγέραστη Γόσσα", έγχωστρια κι αυταρχική. Όλοι οι τοίχοι σκεπασμένοι από βιβλία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Αδύνατος, κοντός, ώχρος, σχεδόν άσχημος. Εύγενικά χαρακτηριστικά που κάνουν συμπληκτική την καρέκλα του. Είναι 55 χρονών.

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτύλα, μάλλον μικροσκοπική, φιλάρεσκα ντυμένη και μακιγιαρισμένη, με κομψά καλλοπλισμένα 27 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Βάρους μ' επιδέξια προσποιητή γαλήνη)... Κάτσε, Μαίρη, έχω να σου μιλήσω...

ΕΚΕΙΝΗ: (τοραγμένη απότομα): Γιατί ζητήμα, Πάυλο; Είναι τίποτε σοβαρό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (πικρό χαμόγελο, σ' αγκυρώσει πάνω του): Ναι, πολύ σοβαρό. Τριανταπέντε χρόνια δικαστής έχω αντιπαθήσει το ρόλο μου και ιδίως τις απολογίες. Ωστόσο η Μαίρη θέλησε να πάρω και τη δική σου απολογία.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τόσο παρ'έναντος σήμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: («Ήμαρ»): «Ο άγραφος «φάκελλος» της υποθέσεως, Μαίρη, λέει ότι κατηγορείσαι για μία ήθικη δολοφονία. (Ξερά), δολοφόνισσες την τιμή και την ψυχική γαλήνη του ανθρώπου που παντρευτήκες. "Ήξερες, όταν σε πήρα, πως είμαι γέρος, άσχημος και κάθε άλλο παρά κατάλληλος καθάμιλλος γιόρας για τη ζωή μιας νέας γυναίκας που αγαχεί να ζει. Σ' το είπα. Είπες πως με θαυμάζεις και μ' εκτιμάς. Πολύ τιμία. Δεν προσποιήθηκες έρωτα. Και μουδάρεις το λόγο σου πως αν κάποτε αγαπήσεις κάποιον άλλον — ανθρώπινα είν' αυτά! — θα μου το πης και θα χωρίσουμε ήσυχα χωρίς να με προσβάλλεις... (Αυστηρά). Γιατί δεν πήρες λοιπόν την υπόσχεσή σου, Μαίρη;

ΕΚΕΙΝΗ: (Τρέμοντας):... Δεν ξέρω!... Δεν ξέρω!... Είμ' ένοχη! (Υστερικό κλάμα)... Βγάλε την απόφασή σου... και πές μου να σκοτώθω. Θά το κάνω!...

τά του. (Με δση δύναμι του μένει)... Είσαι άθώος, Μαίρη!... Κι' εγώ, το ίδιο. Είμαι άθώος γιατί είχα... την πλήρη συγχυσή των ταλαιπωρημένων γερατειών μου... η καλύτερα μιας ζωής που άρχισε με γερασμένα Νειάτα... (Απότομο αλλαγμα στο ύφος). Μαίρη, σ' ευχαριστώ και σε συγχώρω. (Προχωρεί στο γραφείο του και παίρνει ένα δακτυλογραφημένο χαρτί). Έδώ έχω γραμμένη την απολογία σου. Μπορείς να υπογράψεις.

ΕΚΕΙΝΗ: (Διαβάζει το χαρτί σιωπηλά): Μά... έδω δεν λεί αὐτὰ που είπες! Λέει ότι θα μου δώσης το διαζύγιο... για «άσυμφορία χαρακτήρων» και... (κλαίμενα)... γιατί... (διαβάζει) «κατέστη ο βίος άβιώτος εξ αίτίας του συζύγου μου...»... (Πετάει το χαρτί). Όχι, Πάυλο, δεν τὸ υπογράφω!... Λέει ψέματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Βαρεία): Θά το υπογράψης!... Σε μισή ώρα θάρθῃ εδώ αὐτός... ά... (Επιστρατεύει ὅλη του τὴν ψυχική δύναμη)... Τέλος πάντων ὁ νέος που πρέπει να είναι ὁ αὐριανός σύντροφός. Το διαζύγιο θά βῃ «εις βάρος μου». Καί θα παντρευτῇς.

ΕΚΕΙΝΗ: (Αὐθόρμητα): Γιατί δὲ μου δίνεις τὴ χαρὰ τῆς τιμωρίας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ξερό χαμόγελο):... Ίσως γιὰ νὰ κρατήσω ἐγὼ τὴ χαρὰ τῆς ἀνωτερότητας!... Ἀπὸ δικαίω τὸν ἐαυτὸ μου, Μαίρη, κι' ὁ ρόλος εἶναι δύσκολος!... (Φαρμακωμένος). Δεν προφαίνω ν' ἀνεδοκατεβαίνω... ἀπὸ τὴν ἔδρα στο ἐδῶλιο!

ΕΚΕΙΝΗ: (Νοιώθει σ' ὅλο της τὸ κορμί, ἕνα οἶγος). Καί... θά φύγω ἀπὸ σένα νὰ πάω μαζί του;... Εἶναι... τιμωρία, τοῦλάχιστον!

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Όχι!... Μ' ἀδικήσες μ' αὐτὸ που είπες!... Θά σου δώσω τὴ μισή μου περιουσία. Γιατί θέλω νὰ σὲ νοιώθω ἀνεξάρτητη κι' εὐτυχισμένη!... Για μένα! "Όχι γιὰ σένα!... Εἴν' ἐγωισμός; "Όχι αὐτοθυθία! "Όλες οἱ αὐτοθυθίες κι' οἱ ψυχικές γενναιότητες ἔχουν κατὶ τὸ ἐγωιστικό, ὅλα τὰ τούτη ἐδῶ που κάνω ἐγώ, τάχει ἀπόλυτα!...

ΕΚΕΙΝΗ:... (Θαυμαστικά κι' ἀπορημένα): Αὐτό... εἶναι ἡ σωστὴ λύσι;... Νά, ναι ὅλοι εὐχαριστήμενοι. Ἐ;

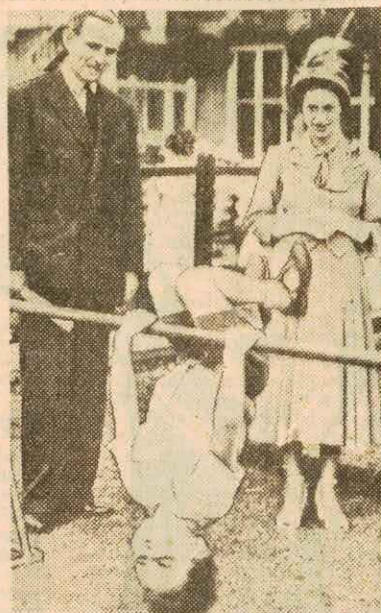
ΕΚΕΙΝΟΣ: (Δυνατό, περὶεργο γέλιο): Μά ναι!... Δεν τὸ ἤξερες; Εἰμαι καλὸς δικαστής, Μαίρη!... ("Ενο χτύπημα στὴν πόρτα). Φύγε τώρα!... Βάλε μὴ υπογράψῃς ἐδῶ. ("Εκείνη παίρνει τὴν πέννα, σάν αὐτόματο, καί υπογράφει). Ἐτσι, μπράβο! "Ελα νὰ σὲ φιλήσω. Θά φύγω ἀπόψε γιὰ... γιὰ τὸ λουτρά. Δὲ θά σὲ βρῶ πιά ἐδῶ όταν γυρίσω...

ΕΚΕΙΝΗ: (Κλάμμα ὑστερικό): Πάυλο μου, ὄχι!... Δεν θέλω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Γλυκά κι' ἀποφασιστικά): Φύγε, τώρα, σάν καλὸ παιδί... (Δυνατά). Μπράς!... (στὴν κομαριέρα που μπαίνει). "Ο κύριος Ροζίνης... Νὰ περάσῃ αἰέτως.

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΥΨΗΛΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
Σ' ένα Οίκο τυφλών ένας μικρός εκτελεί γυμνάσματα έμπρος στην Πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Αγγλίας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
Πρὶν νὰ σιδερώσετε τὰ ρούχα τὰ τοποθετεῖτε μέσα στὸ γάλλο αὐτό, ποὺ εἶναι ἀπὸ πλαστική ὕλη. Ρίχνετε κατόπιν ἕνα ποτήρι ζεστὸ νερὸ καί τὸν κλείνετε καλά. Σὲ λίγες ὥρες τὰ ρούχα εἶναι ἑτοιμα γιὰ σιδερώμα.

ΑΛΟΓΟ, ΜΟΥΛΑΡΙ, ΓΑΪ-ΔΑΡΟΣ
Τὸ ζῶο αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε μουλάρι, οὔτε γαϊδούρι, οὔτε ἄλλα. Γενεῖς του εἶναι ἕνα αλόγο καί μία γαίδα. Ὡς γνωστὸ τὸ μουλάρι γεννιᾶνται ἀπὸ γαῖδαρο καί φορδᾶ. Οὔτε οἱ κτηνίατροι μπορεσαν νὰ καθορίσουν

ΕΛΛΗΝΑΙ

Με τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΟΡΙΣΜΕΝΑ ἐξοχικά κέντρα, ἀπὸ τὰ λεγόμενα «κατηγορίας» ἐπειδὴ βρίσκονται ὑπὸ τὸν συγνὸ ἐλεγχὸ τῆς ἀγορανομίας, ὅσαν ἀφορᾷ τὶς τιμές, καταφεύγουν στὸ τέχνασμα τῶν μικρῶν μερίδων. Ἐπίσης στὸ τέχνασμα τῆς «εὐθυγραμμίσεως» τῶν τιμῶν γιὰ τὰ εἶδη ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν ζωρὰ τὴν ἀγορανομία, βυσινάδες, λεμονάδες, παγωτὰ κλπ. Ἐνῶ προσφέρουν μὲ τρεῖς χιλιάδες ἕνα παγωτό, ζητοῦν τὴν ἰδια τιμὴ καί γιὰ μίαν βυσινάδα. Ἐπίσης θέτουν σ' ἐνέργεια τὴ «μηχανή» τῶν κονσερβῶν γιὰ ἕνα κουτὶ τολμαδάκια ζητοῦν 14 χιλιάδες. Καὶ ἄλλα πολλὰ συμβαίνουν, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐρευνήσουν τὰ λαγωνικά τῆς ἀγορανομίας.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ Ἐφοδιασμοῦ ἀνεκάλυψε ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπερτίμησις τῶν βασικῶν εἰδῶν συντηρήσεως. Ὑπάρχει, λέγει σὲ μίαν πρόσφατὴ ἀνακοίνωσή του, ἀφθονία ὀσπρίων. Δὲν ὑπάρχει ἐλλείψις καφέ. Θά διανεμηθῇ κονὶς γάλακτος. Οὔτε κουδεντὰ ὁμῶς γιὰ τὸ ρυζὶ, τὴ λάπαρ, τὸ λάδι. Ἰσως ἐπειδὴ τὰ εἶδη αὐτὰ δὲν εἶναι τόσο ἐπὶ πωλῶν ὥσον οἱ...κουβαρίστρες.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ τῆς ὑδρεύσεως δὲν εἶναι... προνόμιο τῶν Ἀθηναίων. Στὴ Θεσσαλονίκη ὑπάρχει ἀπὸ ἐτῶν ἕνα δραματικὸ πρόβλημα νεροῦ, ποὺ πήρε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια πρωτοφανὴ ἔκτασι. Ἄν κρινόμυ ἀπὸ τὶς σχετικές πληροφορίες, τὸ πρόβλημα θά εἶχε λυθῇ ἤδη μὲ μικρὴ σχετικὰ δαπάνης καί μὲ λίγη καλὴ θέλησι. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ μὲν θέλησις δὲν ὑπάρχει καθόλου, οἱ δὲ δαπάνες πηγαίνουν στὶς ἐπιτροπές, τὶς μελέτες, τὰ σχέδια κτλ. Τὰ ἴδια μὲ τὰ δικά μας...

ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ δὲν ἀποδοκιμάζομε τὴν ἰδίαν ἰδρύσεως «Ἑλληνικοῦ Οἴκου» στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐχοντες ὁμῶς ὅψι τὶς ἀπερίγραπτες θλιβερότητες τοῦ παρελθόντος καί τὶς ἀσυλλόγιστες σπατάλες γιὰ τὴν ἐξυπρέτησι διαφόρων «κίμετρων» φοβούμεθα μὴπως καί τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ ὑπόβρεσις καταλήξῃ σὲ ταξιδία ἀναψυχῆς, σὲ λίγες θεαματικές καί ἄσκατες ἐκδηλώσεις καί τίποτε ἄλλο. Αὐτὰ ἐπειδὴ πληροφοροῦμεθα ὅτι μίαν φάλαγγ ἐνδιαφερομένων ἐτοιμάζεται ἤδη γιὰ τὴν Ἀμερική.

ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ποσότητες ἐφοδίων μένον ἀζητήτες στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Τὴν ἄλλη φορὰ ἐπειδὴ ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ εἶχεν ἀπει-

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13148/ Γα ἀποφάσεως τῶν ὑπουργίου Τύπου καί Πληροφοριῶν, ἡ τιμὴ τῶν περιοδικῶν ποικίλης ὕλης καθορίζεται ἀπὸ τοῦ τεύχους τῆς 10ης Αὐγούστου 1950 εἰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας (3.000).

Συνεπῶς ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ὁ «Θηταυρός», καθὼς καί ὅλα τὰ ἄλλα περιοδικὰ, θά πωλῆται στὴν νέαν αὐτὴν τιμὴν.

λήσει ὅτι θά διακόψῃ τὴ βοήθεια, τὰ ἐνδιαφερόμενα Ὑπουργεῖα, ἀνασκομπώθηκαν καί περιμάζεψαν τὰ ὑπάρχοντά τους. Τώρα ἐπειδὴ πέρασε λίγος καιρὸς καί ἐξαστῆκε ἡ ἀμερικανικὴ ἀπειλὴ ἐκρίθη... φρόνιμον νὰ ἐγκαταλειφθοῦν πάλι τὰ ἐφόδια στὰ ὑπόστεγα τοῦ Πειραιῶς. Μυστήρια τῆς κρατικῆς νοοτροπίας...

ΟΡΘΟΤΑ τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς συνιστὰ νὰ ἐμβολιασθοῦν ὅσοι γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο δὲν τὸ ἔκαναν ἔως τώρα. Ἐνῶ ὅμως τόσο ἐνδιαφέρον δείχνει γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων καί γενικά τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἀγνοεῖ ἐντελὼς τὴν ὑπαίθρο. Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν τῆς περιοχῆς Κοζάνης διαμαρτυροῦνται διότι δὲν τοὺς ἐστάλη, ἔως τώρα ἐμβόλιον. Ἀς λάβῃ ὅψι τὸν τὴν διαμαρτυρία τοὺς ὁ κ. Μπακατσέλος, ἀφοῦ μάλιστα ἐκλέγεται μὲ μακεδονικὰς ψήφους.

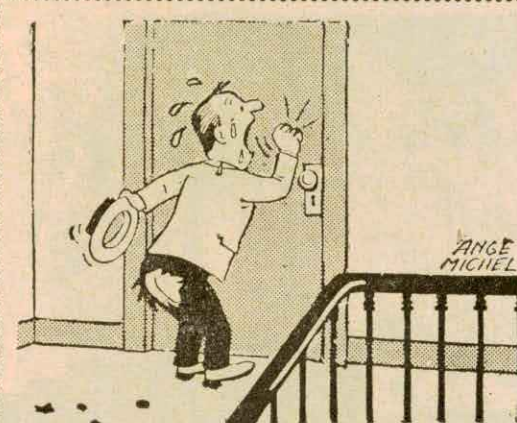
ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ πολλὰς κρατικές ὑπηρεσίες ἀλλὰ καί ἀρκέτες ἰδιωτικές ἐπιχειρήσεις ἀθετοῦν τὶς ὑποχρεώσεις τοὺς ἡ ἀναβάλλουν τὴν τακτοποίησι τῶν διαφορῶν ζητημάτων μὲ τὴ δικαιολογία τῶν...γεγονότων τῆς Κορέας. Ἐν ὀνόματι τῆς Κορέας δὲν ἐπιστρέφονται δάνεια. ματαιώνονται δουλειές, δὲν ὑπογράφονται συμβόλαια καί μετατίθενται γιὰ...εὐθεώτερον χρόνον ζήτηματα ποὺ περιμένουν τὴν ἀμεση λύσι τοὺς. Οἱ κομπιναδόροι βρῆκαν εὐκαιρία πάλι νὰ κάνουν τὸ θαῦμα τοὺς.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ πολλὰς καί ἀπερίγραπτες περιπέτειες ἀπεδόθη ἐπὶ τέλους τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα σὲ φυσικὸ προορισμὸ του. Αὐτὸ εἶναι βέβαια μίαν καλὴ ἀρχή, φθάνει νὰ μὴν ἀποτελεσθῇ μοναδικὴ περίπτωσι. Ὑπάρχουν πολλὰ ἰδρύματα ἀκόμη ποὺ πρέπει νὰ ὁδοδοῦν στὸν προορισμὸ τοὺς καί πρῶτα-πρῶτα τὸ Ἀρσάκειο. Τώρα ποὺ εὐτυχῶς τελείωσαν οἱ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις δὲν νοεῖται παράτασις τῆς ἐπιτάξεως τοῦ ἰδρύματος ποὺ προσέφερε τεράστιες, ὁμολογουμένως, ὑπηρεσίες στοὺς τελευταίους ἐθνικούς ἀγῶνες.

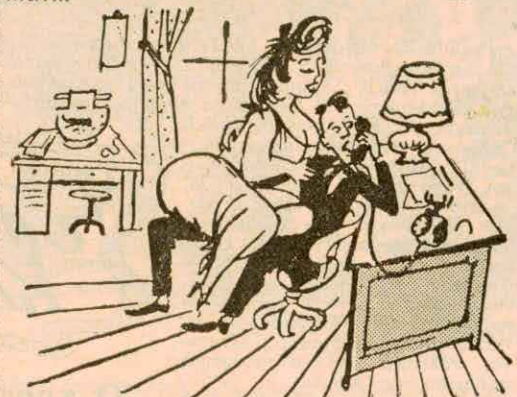
ΟΡΘΗ, βεβαίως ἦταν ἡ σκέψις τῆς ἀποσυμφορήσεως τῆς Ὀμονοίας καί τῶν περὶ ἀπὸ τοὺς σταθμούς τῶν λεωφορείων. Ἀλλὰ οἱ καθημερινὲς δοκιμὲς καί... μετασταθμεύσεις τῶν σταθμῶν ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖον τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλλο, ταλαιπωροῦν τὸν κοσμικὴν κατὰ τρόπον ποὺ δὲν τιμᾷ, βεβαίως, τοὺς ὑπευθύνους. Το ὑπουργεῖον Μεταφορῶν... ἂν πᾶν νὰ μεταφέρῃ διαρκῶς τοὺς σταθμούς. Ἐν συνεννοήσει, φυσικά, μὲ τὴν Τροχαιάν.

Επίσης σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀφειρήσις τῶν λεωφορείων, ἀναγνώστης μας παραπονεῖται διὰ τὴ εὐρίσκε, βεβαίως, λογικὴν τὴν τοποθέτησιν τῆς ἀφειρήσις μίαν λεωφορικῆς γραμμῆς π. χ. εἰς τὸν Σταθμὸν Λαυρίου ἢ εἰς τὸ Θεάτρον Παλαιῶν, ὅχι ὁμῶς καί εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς ὅπου ἔχουν τοποθετηθῇ τὰς τρεῖς γραμμαί! Πολὺ σωστὸ τὸ παράνονον. Διότι εἶναι πραγματικὰς ἐξωφρενικὸν νὰ θέλῃ κανένας ἄλλο μέσον συγκοινωνίας διὰ νὰ θβάσῃ ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως εἰς τὴν ἀφειρήσις τοῦ λεωφορείου του! Ὅλα κατατηγῇ τὸ αὐτοκίνητα τῆς Κηφισίας νὰ ἐκκινῶν... ἀπὸ τὸ Ψυχικὸ καί τοῦ Ποδονίφτη ἀπὸ τὸ τέμα Πατησίων!...

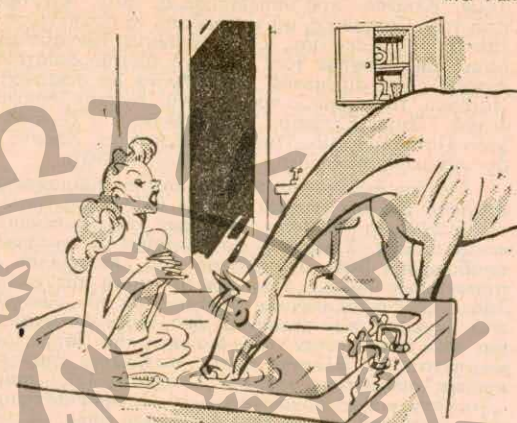
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

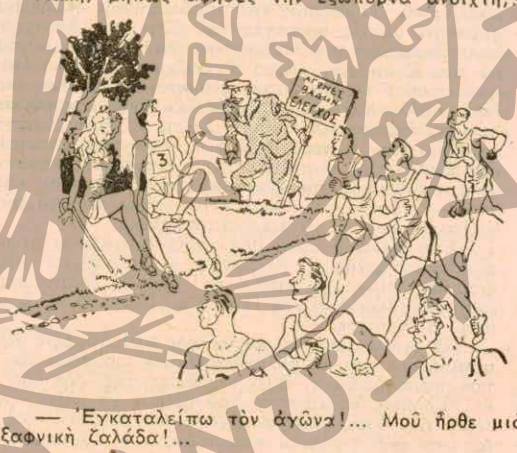
— "Ανοιξέ μου γρήγορα, αγαπούλα μου!..." Ἡ γυναίκα μου ἀμόλυνε ξοπίσω μου ἀστυνομικὰ σκυλιά!... «Carrefour»

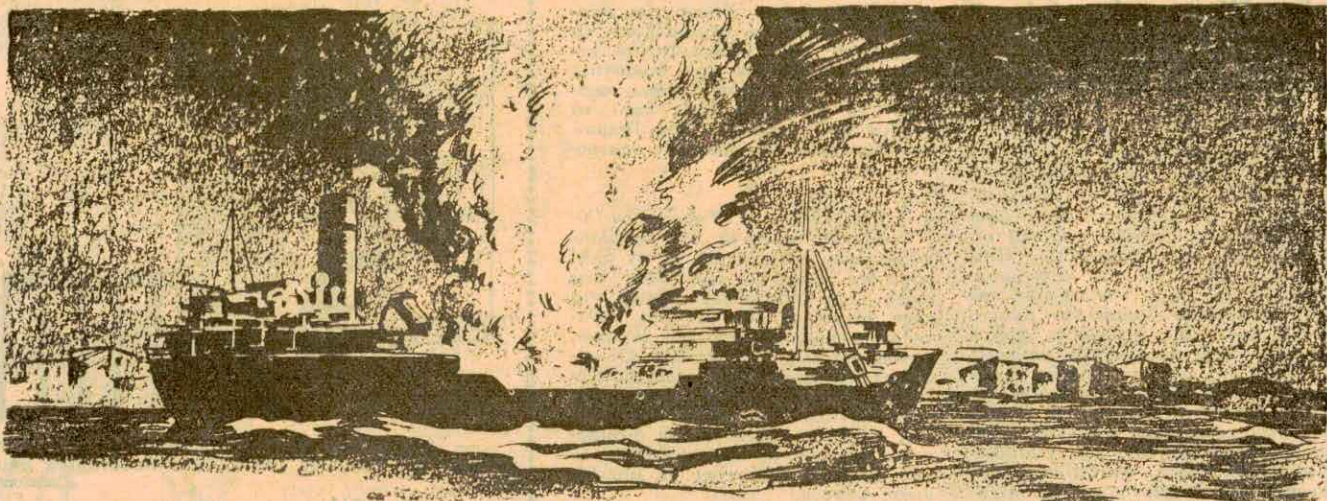
— Ξαναπάρτε με αργότερα... Αυτή τη στιγμή ασχολούμαι με μία πολύ σοβαρή υπόθεση!... «Id Paris»

— Λάκη, μήπως αφήσες τὴν ἐξώπορτα ἀνοιχτή;... «Id Paris»

— Εγκαταλείπω τὸν ἀγῶνα!... Μοῦ ἤρθε μίαν ξαφνικὴ ζαλάδα!...

ΤΟΝ Οκτώβριο του 1941, μία κατασκότεινη νύχτα, έφτασε στην Αντίπαρο το πρώτο συμμαχικό υποβρύχιο με τα στοιχεία VML3. Σε μιά ερμητική άκτι του μικρού αυτού νησιού, αποβιβάστηκαν δυο εξαιρετικά τολμηροί άντρες: Ο Βρετανός λοχαγός Τζων Άτκινσον κι' ο Έλληνας ανθυποπλοίαρχος Χάρης Γραμματικάκης. Οι δυο αυτοί απεσταλμένοι του Στρ. Μ. Ανατολής, εκτός των ασυρμάτων, των όπλων και των εκρηκτικών υλών που έφεραν στο νησί, είχαν μαζί τους και μερικά έγγραφα — από τον τότε αρχηγό των ελληνικών στρατευμάτων της Αιγύπτου στρατηγό Τζαννάκη — απευθυνόμενα σε διάφορα εξέχοντα πολιτικά και στρατιωτικά πρόσωπα της Αθήνας.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ πως όταν το πρώτο Βρετανικό εκστρατευτικό σώμα του 1940 απέχωρησε από την Ελλάδα, ο Τζων Άτκινσον που υπηρετούσε σ' αυτό, πιάστηκε αιχμάλωτος από τους Γερμανούς, μα κατόρθωσε να δραπέτευση από το στρατόπεδο της Κοκκινιάς, με τη βοήθεια των αδελφών Παπαδασιλείου. Δημιούργησε τότε ένα από τα σπουδαιότερα δίκτυα πληροφοριών και σμυποτάζ στην Αθήνα με συνεργάτες τους Τάκη Ιωάννου, το συνωνύμο του λοχαγού Αντώνη Άτκινσον, το Νεοζηλανδό Τζέιμς Στίουαρτ, Αλέκο Μανούση, Θανάση Ράπτη, Αγγελό Παπαδημητρίου, Δημήτρη Βροντίση, Χρήστο Φίλη και τους αστυνομικούς Μικρούλη, Ζέρβα και Μηλιώτη.

Για τη δράση της πρώτης αυτής συμμαχικής ομάδας που αρχηγός της κατ' ουσίαν υπήρξε ο Αντώνης Άτκινσον — μετά την αναχώρησή του Τζων Άτκινσον για την Αίγυπτο — θα γράψουμε άλλοτε. Σήμερα θ' ασχοληθούμε με την πρώτη συμμαχική υποβρυχιακή βάση στο Αιγαίο που έπαιξε έναν από τους πιο σημαντικούς ρόλους στην πρώτη επαφή της σκληρομένης Ελλάδας με τις συμμαχικές δυνάμεις της Μ. Ανατολής. Άνεμεσα στα έγγραφα που έφεραν οι δυο αυτοί απεσταλμένοι, ήταν κι' ένα που απευθυνόταν στον διοικητή της Πάρου, ταγματάρχη Γ. Ζαμπέτα. Ο Έλληνας αυτός πατριώτης ήταν ένας απ' τους κυρίως συνεργάτες του και ο πρώτος ίσως που βοήθησε τον Άτκινσον για να οργανώσουν και να εγκαταστήσουν τη μυστική αυτή βάση στο νησάκι της Αντίπαρου όπου, με το ίδιο υποβρύχιο που τους έφερε τον Οκτώβριο του 1941, άρχισαν να μεταφέρωνται από την Αίγυπτο, όπλοπολυβόλα, πυρομαχικά, τουφέκια, μπαταρίες για τους ασυρμάτους και λογίων - λογίων πολεμικό υλικό. Ο σκοπός της υποβρυχιακής αυτής βάσεως ήταν — σύμφωνα με τις διαταγές του Στρ. Μ. Ανατολής — η συγχευμένη διαφόρων πατριωτών που ήθελαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Συμμάχων. Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα από το νησάκι αυτό κατόρθωσαν να διαφύγουν πολλές εκατοντάδες Έλληνες, αλλά και Άγγλοι που δεν είχαν κατορθώσει ν' ακολουθήσουν το εκστρατευτικό τους Σώμα κι' ήταν διαπιστωμένοι σε συγχτην Ελλάδα. Αυτούς κυρίως ο Άτκινσον προσπαθούσε να συγκεντρώσει στην Αντίπαρο. Τους έπιδίδε κατάστιχια στα συμμαχικά υποβρύχια που έφταναν πάντα κάποια κατασκότεινη νύχτα — περνώντας κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των Γερμανοϊταλών — για να τους παραλάβουν.

Στη μυστική αυτή βάση της Αντίπαρου προσεχώρησε κι' ο συνταγματάρχης Κ. Καραβίας — αργότερα της Ορεινής Ταξιαρχίας Ρίμινι — καθώς και όλοι οι άντρες σχεδόν του Διοικητή της Χωροφυλακής Πάρου κ. Ζαμπέτα κι' ο τελώνης του νησιού Βασιτιάτης.

Ο τελευταίος, ως κατάλληλο και άρμόδιο πρόσωπο, χρησιμοποιήθηκε για τη διευκόλυνση των κινήσεων των βενζινοπλοίων, που παραλάμβαναν από τις ακτές της Αττικής τους Άγγλους κι' Έλληνες πολεμιστές που ήθελαν να περάσουν στη Μ. Ανατολή. Δεν ήταν όμως μονάχα οι φυγαδευσεις. Με τον ίδιο τρόπο έφταναν εκεί διάφοροι πράκτορες των Συμμάχων, για να διαπε-

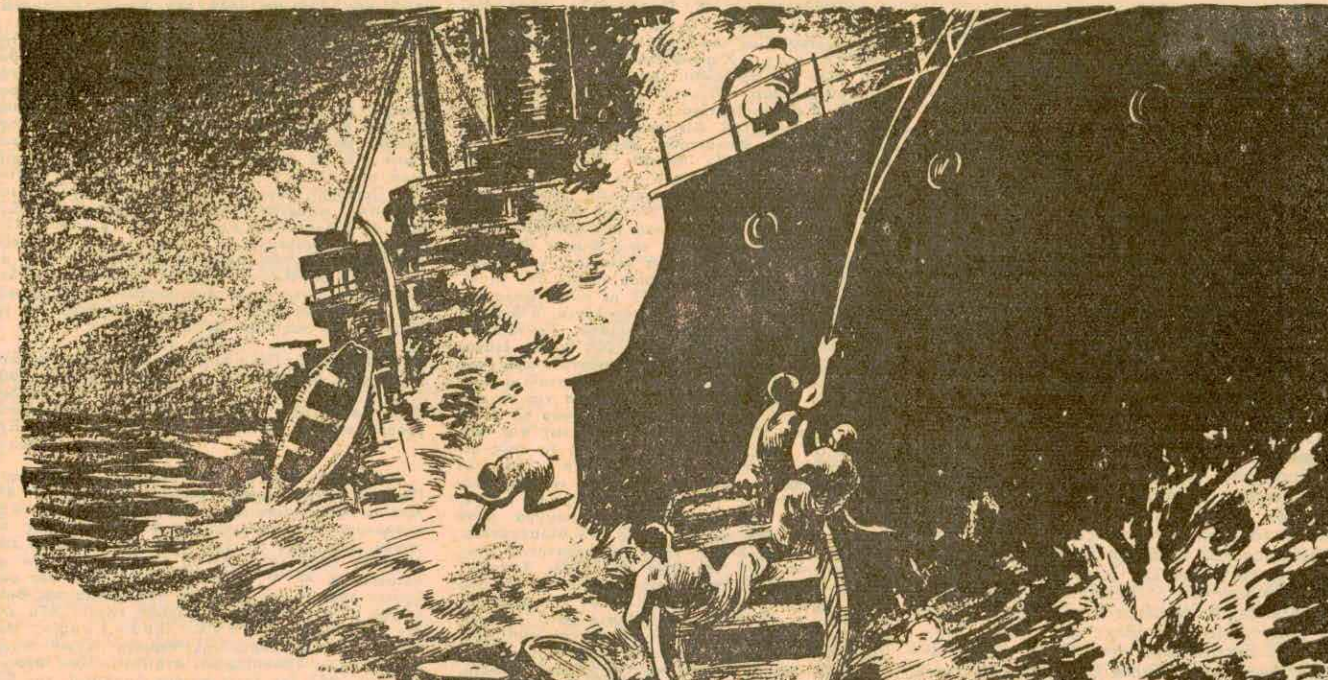
ραιωθούν κατόπι στην Αθήνα. Στην Αντίπαρο βγήκε, το καλοκαίρι του 1941, ο περίφημος Γάλλος κατάσκοπος Πιέρ Μπουαρκάρ, της 'Ιντέλιτζενς Σέρβις και μεταμφιεσμένος σε λοχαγό των Ές - Ές κατόρθωσε να ταξιδέψει με τη Λουφτβάφε, από το Χασάνι ως την Αγκυρα και να ξαναγυρίσει πίσω ζωντανός για να συνεχίσει τη δράση του. Επίσης εκεί αποβιβάστηκε ο Αμερικανός Χάρρυ Ντάγκλας, που έδρασε στην Ελλάδα ως την τελευταία μέρα της απελευθερώσεως, χωρίς να προδοθή ή να συλληφθή. Παράλληλα με τις φυγαδευσεις, ο Άτκινσον είχε δημιουργήσει ένα από τα τελειότερα δίκτυα κατασκοπείας για τη συλλογή πολυτίμων πληροφοριών, σχετικά με τις κινήσεις των Γερμανοϊταλών στο Αιγαίο και τις νησιότητες που έφευγαν καθημερινά σχεδόν από τα διάφορα ελληνικά λιμάνια για ενίσχυση του Ρόμμελ, στο μέτωπο της Ερήμου. Μία όμως από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του Άτκινσον ήταν ότι κατόρθωσε να πάρη με το μέρος του, έναν Ιταλό δεκανέα, το Βέρο Λικέρι, που υπηρετούσε στην Πάρο και να τον κάνει τυφλό όργανό του. Σε όλο το διάστημα της συνεργασίας τους, ο Λικέρι του πρόσφερε αληθινά πολύτιμες πληροφορίες, κυρίως όμως τον κατατόπιζε και τον ειδοποιούσε εγκαίρως, όταν στο νησί έπρόκειτο ν' αποβιβάσθαι καμμία γερμανική ή Ιταλική μονάδα.

Το στρατηγείο του ο Άτκινσον το είχε εγκαταστήσει στο σπιτάκι του Σπύρου Τζαβέλλα, ενός εξαιρετικού πατριώτη, που δέχτηκε απ' την πρώτη στιγμή να πάση μέσο στο μυστικό πόλεμο των Συμμάχων. Στο μεταξύ είχαν φτάσει από τη Μ. Ανατολή, ο Έλληνας ασυρματιστής Αρβανιτόπουλος ή Κώστας Κυπριαδής, ο Βρετανός υπολοχαγός Έρνεστ Γουάιλλερ κι' ένας επιλοχίας, ο Τζακ Ντάλμον, για να ενισχύσουν με την παρουσία τους και τις ενέργειές τους την υποβρυχιακή αυτή βάση του Αιγαίου. Συγχρόνως πολυάριθμοι Έλληνες βενζινοπλοίαρχοι, άρχισαν να χρησιμοποιούνται εκεί, όχι μονάχα για τις φυγαδευσεις, αλλά και για έκτακτες αποστολές σ' άλλα νησιά, όπου δηλαδή υπήρχαν γερμανικές ή Ιταλικές βάσεις, για να καταταρίζονται πάνω στην κίνησή τους και πολλές φορές για να δημιουργούν σμυποτάζ.

Το Νοέμβριο του 1941, στο λιμάνι της Μήλου είχαν έρθει από μερικές μέρες, δυο γερμανικά τάνκερ, το «Στάουμπερ» και το «Εγκλεμπερ» πολλών εκατοντάδων τόνων. Ένας Έλληνας, ο καπετάν Ανυφαντής, που είχε στη διάθεσή του το βενζινοπλοίο «Σκούνα» ειδοποίησε τον Άτκινσον ότι μπορούσαν εύκολα να τα σμυποτάρουν, αν αποφάσιζε να ταξιδέψει ως εκεί. Ο Βρετανός, παρ' όλο που ήταν ανάγκη να παραμείνει συνεχώς στη θέση του, δεν έχασε καιρό. Μέρα μεσημέρι σχεδόν, ξεκίνησε μ' ένα καΐκι από την Αντίπαρο κι' έφτασε χωρίς κανένα εμπόδιο στη Μήλο, όπου τον περίμενε ο καπετάν Ανυφαντής.

— Στο λιμάνι έχω δικούς μου ανθρώπους, του είπε. Μπορούν να κάνουν στα γρήγορα τη δουλειά αν μάς διατάξει. Έκείνος όμως που μάς λείπει είναι οι εκρηκτικές ύλες. Μ' όλο που τα κοράβια είναι ως τα μπουνιά γεμάτα πετρέλαιο και μπενζίνη, ωστόσο δε γίνεται τίποτε μονάχα με σπύριττα... — Τι είδους εκρηκτική ύλη θέλετε; — Καμμία «βεντούζα» θάταν, δι' χρειάζεται για τη δουλειά μας... — Έχω τρεις τέτοιες στο καΐκι μου, απάντησε ο Άτκινσον. Πάμε να τις δώσουμε στους ανθρώπους σου.

Πραγματικά ο καπετάν Ανυφαντής κάλεσε δυο παλληκάρια του κι' ο Άτκινσον τους εξήγησε τον τρόπο που λειτουργούσαν οι μηχανητικές αυτές βόμβες που έπρεπε να τις κολλήσουν πάνω στο θώρακα των πλοίων. Η καταστροφή θάταν τότε αναπόφευκτη και θα γινόταν ανάλογα με την ώρα που θα καθορίζαν τα ρολόγια που είχαν στο έσωτερικό τους τα μηχανήματα αυτά του θα-

Οι ναύτες των πλοίων έμπαιναν ένας - ένας μέσα, όταν άφαιναν τρομακτικές εκρήξεις δόνησαν την περιοχή...

λάτου. Δυστυχώς η πρώτη επιχείρησή απέτυχε. Λίγο ακόμη μάλαστα και θα συλλαμβάνονταν τα δυο παλληκάρια του Ανυφαντή, τη στιγμή που επιχειρούσαν με το καΐκι τους να πλησιάσουν τα δεξαμενόπλοια. Ένας Γερμανός τους πήρε είδηση από πάνω, κατάλαβε πως κάτι ετοίμαζαν οι δυο αυτοί Έλληνες και τους φώναξε να σταθούν. Οι σμυποτάρ όμως άνοιξαν τη μηχανή τους και μέσα σ' ένα κατακλυσμό από σφαίρες που εξέφυναν από το γερμανικό πολυβόλο, κατάφεραν να εξαφανιστούν στα γαλάζια νερά του Αιγαίου. Το ίδιο περίπου έγινε και στη δεύτερη επιχείρησή τους. Ο Άτκινσον άρχισε ν' ανυπομονεί.

— Πρέπει να τελειώνουμε, είπε στον καπετάν Ανυφαντή. Μιά και ήρθα εδώ θ' αναλάβω εγώ τη δουλειά. Άς περιμένουμε μονάχα μια δυο μέρες ακόμη, ως που να ήσυχάσουν κάπως τα πράγματα...

Ετσι μία κατασκότεινη νύχτα, ο Βρετανός μαζί με τον Ανυφαντή και με τους άλλους δυο συνεργάτες του, έφτασαν στο λιμάνάκι της Μήλου που ήταν αγκυροβολημένα τα δυο έχθρικά πλοία. Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα κι' η ήσυχία ήταν απόλυτη στο μώλο. Ωστόσο κάποιος Γερμανός φρουρός θ' άκουσε ίσως τη στιγμή εκείνη κανένα παφλασμό στη σκοτεινή θάλασσα που θα τον πήρε για κανένα πήδημα ψαριού. Ήταν όμως ο Άτκινσον που βούτουσε. Το πάφλασμα ξανακούστηκε δυο τρεις φορές, ως που να στερεωθούν οι νάρκες πάνω στα πλευρά των πλοίων. Ύστερα τίποτε πιά δεν τάραιζε τη νυχτερινή γαλήνη. Θάπρεπε νύχνη κανείς πολύ λεπτό αυτί για ν' άκούση το «τικ - τικ» ενός ρολογιού που δούλευε μέσα στη θάλασσα, του ρολογιού της «βεντούζας» που μετρούσε τις μοιραίες στιγμές των δυο δεξαμενόπλοίων, που ήσαν κολλημένα σχεδόν, το ένα δίπλα σ' άλλο.

Είχε κανονιστή για τα χαράματα η έκρηξη κι' αυτό για να βρίσκονται μέσα στα πλοία — που θα ξεκινούσαν το ίδιο πρωί για τη Ρόδο — και τα πληρώματά τους. Κρυμμένοι καλά, οι τέσσερις άντρες, περίμεναν υπομονετικά το αποτέλεσμα. Όταν πιά έξημέρωνε, ο Άτκινσον κύτταξε το ρολόϊ του και καρφώσε τα μάτια του στην ακαθόριστη ακόμη σιλουέτα των πλοίων, που λικνίζονταν στη θάλασσα. Οι ναύτες τους έμπαιναν ένας - ένας μέσα, όταν άφαιναν δυο τρομακτικές εκρήξεις δόνησαν την περιοχή απ' τα θεμέλια της. Τεράστιες φλόγες ξεπήδησαν αμέσως απ' τα πλοία, απεγνωσμένες κραυγές άκουστήκαν από παντού κι' ύστερα τίποτε πιά. Σιωπή θανάτου απλώθηκε τριγύρω. Μονάχα η θάλασσα φλεγόταν ακόμη ως τις πρωινές ώρες κι' ως αργά το βράδυ.

Η ζημία που πάθαν οι Γερμανοί ήταν αφάνταστη. Χωρίς άλλο οι νησιώτες θα θυμούνταν ακόμη με απόγνωση την καταστροφή αυτή που τους στοίχισε πολλές λαχτάρες, φυλακισείς και φυλοδαρμούς. Ειτυχώς κανένας δεν πλήρωσε με τη ζωή του γιατί η Γκεστάπο κατάλαβε, πως τέτοιας εκτάσεως σμυποτάζ δε μπορούσε παρά να έγινε από κομάντος ή πράκτορες των Συμμάχων, που αποβιβάστηκαν στο νησί ειδικά γι' αυτή την επιχείρησή. Έτσι όλοι οι ύποπτοι που είχαν συλληφθή άφειδαν έλευθεροί.

Δυστυχώς όμως η μεγάλη αυτή συμμαχική υπόθεση της μυστικής υποβρυχιακής βάσεως της Αντίπαρου, που εξυπηρετούσε σημαντικά την επαφή της Μ. Ανατολής με την κατεχόμενη Ελλάδα, ανακαλύφθηκε από τους Ιταλούς, ύστερ' από κατάδοσι, που έγινε επί αιτίας ενός προδομένου... έρωτα! Μια γυναίκα μπήκε στη μέση και φούντωσε το κακό. Και το αποτέλεσμα ήταν να μάθουν οι Ιταλοί την ύπαρξη της βάσεως. Άρχισαν τότε

να παρακολουθούν συστηματικά κάθε κίνηση σχετική με την Αντίπαρο. Σημείωσαν ώριμες εμφανίσεις υποβρυχίων και διαδρομές ύποπτων ατόμων. Ο Λικέρι κατόρθωσε να ειδοποιή τον κ. Ζαμπέτα κι' αυτός με τη σειρά του τον Άτκινσον, ενώ συγχρόνως του υπέδειξε να καταφύγη κι' αυτός κι' η συντροφιά του σ' ένα μικρό έρημονησί, το Δεσποτικό και κεί να περιμένουν το αποτέλεσμα. Δεν πρόλαβαν όμως να μετακινηθούν γιατί την ίδια νύχτα, ημερώματα της 6 'Ιανουαρίου 1942, αποβιβαζόταν στην Αντίπαρο μία ισχυρή στρατιωτική δύναμη, με επικεφαλής τον ανθυπολοχαγό Ρίκο Ριπόλτζι. Τράβηξαν αμέσως για το σπίτι του Σπύρου Τζαβέλλα, που, όπως είπαμε στην αρχή, ήταν το στρατηγείο του Άτκινσον. Στο σπιτάκι αυτό, εκτός του Άγγλου αρχηγού, βρισκόταν εκείνη την ώρα ο ασυρματιστής Κυπριαδής, ο υπολοχαγός Γουάιλλερ κι' ο επιλοχίας Ντάλμον.

Οι Ιταλοί τους πολιορκήσαν απ' όλα τα σημεία, αθρόα και σιωπηλά. Ωστόσο ένας υπηρέτης του σπιτιού, πήρε είδηση το κακό που γινόταν απ' έξω και τους ειδοποίησε πως έπρεπε να το σκάσουν. Αυτό όμως ήταν αδύνατο. Δεν υπήρχε πια καμμία λεία, εκτός από του να δώσουν μάχη με τους Ιταλούς που δεν ήξερα πώς οι ένοικοι του σπιτιού είχαν ειδοποιηθή κι' ήθελαν να τους πιάσουν μ' αλφινδισμό. Άλλα μόλις έσπασαν την πόρτα, ο Ριπόλτζι που μπήκε μέσα με το αυτόματο στο χέρι, βρέθηκε μπροστά στον Άτκινσον που τον περίμενε απτόητος. Και δεν έχασε λεπτό. Τράβηξε τη σκαντάλη του περιστροφικού του κι' οι σφαίρες γάζωσαν την κοιλιά του αξιωματικού. Μα φαίνεται πως ήταν κι' αυτός παλληκάρι. Τη στιγμή ακριβώς που έπεφτε τραυματισμένος κι' αϊμόφυρτος, πρόλαβε κι' έριξε μία χειροβομβίδα. Τα πυρακτωμένα της κομμάτια νύπησαν και τα δυο πόδια του Άτκινσον. Έτσι άνεμεσα στους δυο τραυματισμένους άρχισε ένας σκληρός αμείλικτος αγών. Έριχναν ο ένας στον άλλον με τα περισσότερα αμείλικτα όπλα, όμως οι Ιταλοί εισέβαλαν στο σπίτι και το αποτέλεσμα ήταν να πιαστούν όλοι, εκτός του Γουάιλλερ και του Ντάλμον, που κατάφεραν την τελευταία στιγμή, να ξεφύγουν. Οι Ιταλοί αρχισαν αμέσως τις έρευνες και δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν τη βαλίτσα του Άτκινσον με 350 χρυσές λίρες 5.000 δολάρια, μία συσκευή ασυρμάτων, μία υπηρεσιακή διαταγή, έναν ονομαστικό κατάλογο — που ενδοχούσε 35 Έλληνες πατριώτες στην Αθήνα και που για όλους αυτούς θα γράψουμε πολύ σύντομα — καθώς και πολλά άλλα έγγραφα.

Η σύλληψη του Άτκινσον είχε τραγικά αποτελέσματα. Μαγιασμένα θηρία οι Ιταλοί για το θάνασμο τραυματισμού του αρχηγού τους, άρχισαν να σχετίζουν τους αντίποινα στην Πάρο και στην Αντίπαρο. Εκατοντάδες έφταναν κάθε μέρα οι Ιταλοί με τορπιλλακάτους και υδροπλάνα κι' έπιαναν όλους εκείνους που θεωρούσαν ύποπτους.

Σε όλο αυτό το διάστημα που διαδραματίζονταν τα σοβαρά αυτά γεγονότα στην Πάρο, ο Χάρης Γραμματικάκης, βρισκόταν στον Πειραιά με το βενζινοπλοίο του Γιάννη Τσαντήρη ή Χαλκίτη. Μη ξέροντας τι συνέβαινε στη «Βάσι» ξεκίνησε στις 9 του Γε-

(Η συνέχεια δπισθεν)

(Συνέχειο εκ της προηγούμενης σελίδος)

«Απ' το ίδιο Στρατοδικείο καταδικάστηκαν σε θάνατο ο λοχαγός Τζών «Ατκινσον», ο υπολοχαγός ασυμμορφιστής Κώστας Κυπριάνης, ο Σπύρος Τζαβέλλας, ο Φραγκίσκος Τσαντάνης και ο Βασίλης Πατέλης. Καί οι πέντε τοξευοκίτηκαν στις 23 Φεβρουαρίου 1942 στο Γ' Νεκροταφείο της Κορκίνιας. Άλλα ή υποθέσει της πρώτης αυτής μυστικής υποδρυχιακής βάσεως του Αιγαίου — πού είχε ένα σωρό τραγικές συνέπειες — δέν τελειώνει εδώ. Καί θα τη συνεχίσουμε σ' ένα από τα έρχόμενα τεύχη μας.

Ιωάννην Σ. Αβραμόπουλον, Ξάνθη: Πρώτο αντάρκτη σκαφίσκος του καριό Κλέϊ-
τους της Κοζάνης τον Οκτώβριο του 1941, Ξέ-
υετρο με τον Παντίο υπαρχόντ Μιχαλάγα στη Ζερ-
μούσση. "Υστερα οι αξιωματικοί Πόρτης και
Μπουλογιάννης βύτηκαν στο κλάρι κατά τα Γρε-
βένια, ο Κοντασιώτης στην περιοχή της Καστοριάς
και οι αδελφοί Ελευθεριάδης στο Βέροια. Βιβλία
που μιλούν για δράσι των "Εθνικών Ομάδων",
υπαίρου, δεν έχω υπ' όφθ. "Ισως όμως για τη δου-
λειά σας να σας χρησιμοποιή κάποιος το "Χρονικό
της σκαφίσκος" του κ. Χρήστου Ζαλοκώστα. Για
τις καλά σας λόγια ευχαριστώ. "Αθηνάϊον",
Ε. Γεωργιάδης: Χάλεψ, ήταν το φεβρουάριον του ταγμα-
τορχή κ. Γεωργιάδην. "Όλοι οι αγωνιστάί συνή-
θικαν να παίρουν ένα φεβρουάριον για λόγους προ-
νοίας. Πολλοί που πιάστηκαν απ' τους Γερμανούς,
δικαστήσαν με ψεύτικα όνοματα, γιατί δεν ήθελαν
να αποκαλύψουν το πραγματικό τους. Η ελληνική
αυτονμία, εφοδιάζε τους αγωνιστάς με ψεύτικες
ταυτότητες, εν γνώσει του κινδύνου που διέτρεχε
σε περίπτωση που οι Γερμανοί θα τις ανακάλυ-
πταν. Κυριάκος Π. Παπακυριακόπουλον, Βέροιαν: "Ο Απώσταλος Βενιζέλος
ήταν χειριστής ασυρματου και δούλεψε για λογα-
ρισμό μιας συμμοχικής οργάνωσης στην "Αθήνα".
Προσέθηκε όμως και η Γκεστάπο περικυκλώσε το
σπίτι του να τον συλλάβει. "Όσο να σπασούν ό-
μως την πόρτα και να μπουν μέσα, πρόλαβε να
μεταβιβάσει το πομπή του στην Αγγυόν: "Αυ-
τή τη στιγμή συλλαβόμενοι. Ζήτην η "Ελλάδα!".
Δυστυχώς περισσώσαν στοιχεία για το Βενιζέ-
λο δεν έχω. Κωνσταντ. Παπαδημητρίου, Βέροια
υλον. Αγγυστών Χ. Σ. Σιρρίτην, Μαρία Μό-
σχου, Μαίρη Καστοπούλου, Ιωάννη Χριστοπού-
λου, Στανουλά Σουκαϊάτου, Μαρία Βογιατζή

Παρακολουθήστε στη σελ. 30 τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. ΤΑΚΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ από το Λονδίνο

Ὁ συνεργάτης μας εἶχε τὴν τιμὴ νὰ προσκληθῇ μετ' ἄλλων Ἀθηναίων δημοσιογράφων, ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, γιὰ ἐν 159ῆμερο ταξίδι στὴ Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ. Μὲ τὴν εὐκαιρίᾳ αὕτῃ δίνει στοὺς ἀναγνώστες μας μιὰ σειρά ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερόντων ἀσθρῶν γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς μας.

ποι ο Κρίστη λάκη, Σ.Τ.Γ. 909: Χαιρώμαι
 πού οι «Κατασκοπὴ» μου διαδίδονται ἀπ' ὅλο
 τὸ στρατό. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει καὶ ἐγώ, γιατί
 παίρνω ἐκπαινεμένους γράμματά ἀπ' τὰ παλλήκια
 μου. Δημήτριον Ἀντωνίου, ἐφεσρὸν
 ἀνθυπολοχαγόν, Π. Φάληρον. Δὲν μπορᾶ νὰ κἀν
 διαφορετικὰ. Ὅταν θὰ φθάσῃ ἡ στιγμή θὰ γράψω
 καὶ γιὰ τὸν ἀνεμνηστὸ φίλο σας. Ἡ ταξινόμησις
 τῶν πληροφοριῶν καὶ τῶν στοιχείων πού συγκεν-
 τρώνω, χρειάζονται ὥρες, πολλές φορές μέρες. Για-
 τὶ δὲν θέλω νὰ δημοσιεύονται παραπῶτα εἰς μπο-
 ρεῖ ν' ἀδικήσῃ καποῖον ἀγωνιστὴν, γράφοντας λι-
 γότερα ἢ καὶ περισσότερο. Ἐλευθέριον Πα-
 τασταναγιώτῳ, καθηγητῇ, Ἐνταύθα. Ἐπι-
 ταύμαι πού δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιεύῃ ἡ κριτική
 σας στὸ «Θεσσαλον». Ἰσως ὅμως χρησιμοποίησά
 ἔνα μέρος τῆς στὸ βιβλίο μου, ὅταν θὰ κυκλοφο-
 ρῇ. Χριστὸς φερὸν Φωτίου, Μελλιαφό-
 ρου. Ἐυχαριστιῶμαι πολὺ ἂν μὴ στείλειτὲ τὸ χεῖρ-
 ῶτά μου. Μ' ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ, γιατί ἐτοι-
 μάσθαι ἐνὸ καινούριον περσῶτά γιὰ τὸ «Θεσσαλον».
 Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, ευχαριστῶ. Μ. Ξ. α. η. λ.
 Κ. α. μ. π. α. κ. η. ν. Νεατόρον: Οὐδὲν ἡ
 σειρά τῆς περιφέρειας σας. Ἀλλωστὲ κάποτε- κά-
 ποτε γράφω καὶ γιὰ τὴν ὁμάδα τῆς ὑπηρεθῶν. Δὲν
 ἔχετε ὅμως δικλὸν νὰ λέτε εἰς διδοφόρῳ. Γιὰ τὸ
 ἄλλο ζητήμα θὰ ἐξετάσῃ καὶ θὰ σας ἀπαντήσω.
 Δ. ε. λ. α. κ. α. λ. η. ο. ν. 3303. Ἐνταύθα. Γιατί

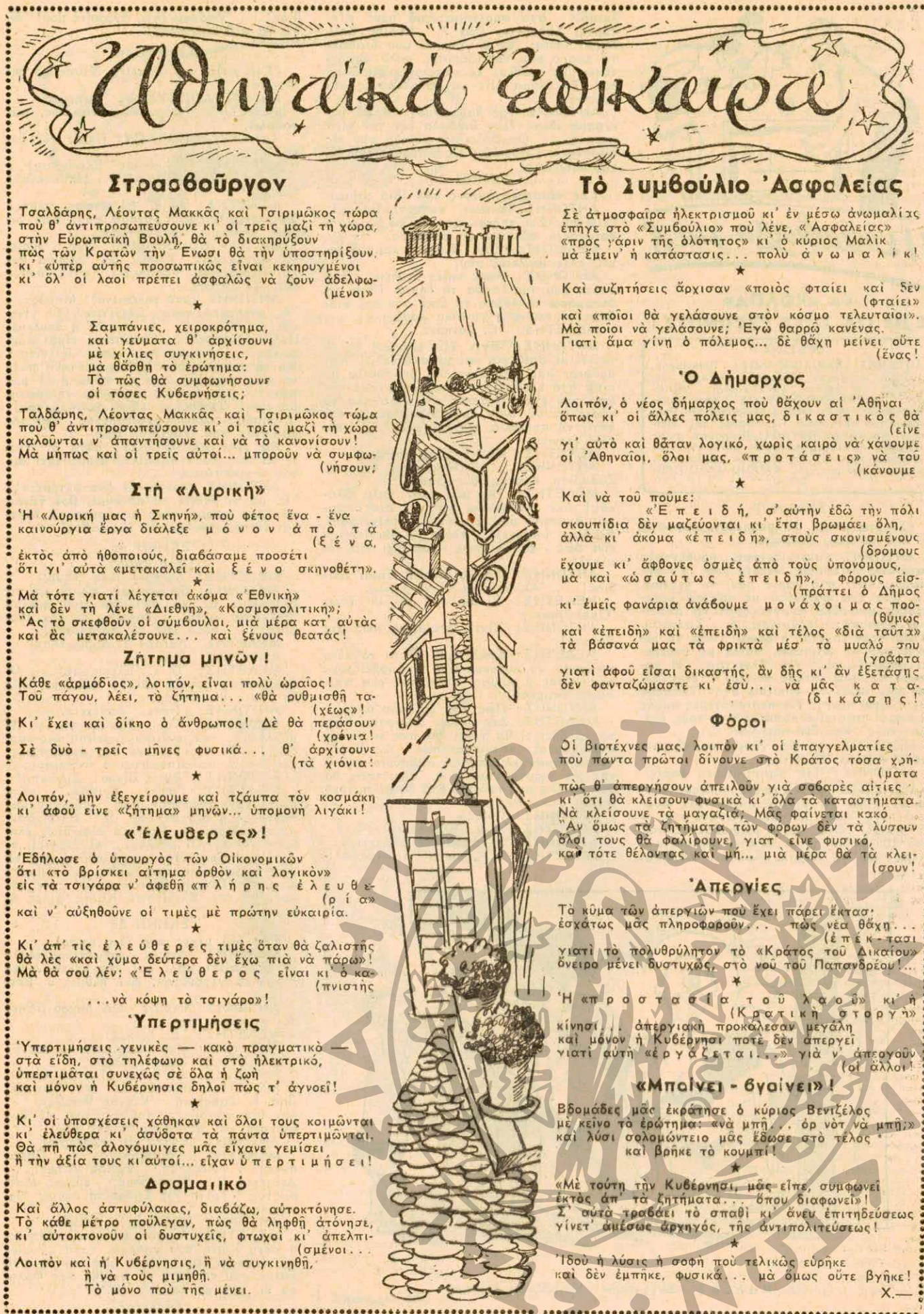
Ἐδήλωσε ὁ ὑπουργὸς τῶν
ὅτι «τὸ βρῖσκει αἷτημα ὁ
εἰς τὰ τοιγάρὰ ν' ἀφῆθῃ»
καὶ ν' αὐξηθοῦνε οἱ τιμὲς
★
Κι' ἀπ' τὴν ἐλ ἐλ ἐλ ἐλ ἐλ
θὰ λὲς «οὐ χύμα δευτέρα
Μὰ θὰ σοὺ λέν: «Ἐλ ἐλ ἐλ
... νὰ κόψη τὸ

Οικονομικὼν
ὄν καὶ λογικὸν»
λήρης ἐλευθε-
(ρίᾱ)
ἐ πρώτῃν εὐκαιρίᾱ.

τιμὲς ὅταν θὰ ζαλιστῇ
ἐν ἔχω πιά νὰ πάρω»!
ἐνός εἶναι κι ὁ κα-
(πιστῇς)
γάρω»!

Ἴδου ἡ λύσις ἡ σοφὴ ποὺ τελικῶς εὗρηκε
καὶ δὲν ἐμπῆκε, φυσικά... μὰ ὅμως οὔτε βγῆκε!

35

Η ΚΑΜΜΑΝΙΟΝΑ ΜΑΣ

ΤΑ «ΚΟΛΠΑ»

ΕΙΝΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΞΥΠΝΟΥΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΑΝΤΩΝΗΣ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΣ: Πενητάρης, σοβάρας εισαγωγής, φαλακρός, κοιλαράς, φερεγγυός και άριστος οικογενειάρχης. ΜΕΛΕΤΗΣ ΜΠΟΥΡΔΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ: Μεγαλέμπορος, βαρύς, αξιόπιστος, φιλόδοξος και Πρόεδρος του «Συλλόγου Προστασίας της Ήθικης». ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ: Πενητάρης, «άγος άμωφης» — τίτλος γοημμένος πάνω στο σαλκαμένο πρόσωπό της με χίλια χρώματα του άπεγνωσμένου μαιστρά, ΚΑΠΟΙΟ ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ένα μπάρ, το μεσημέρι, μπροστά σε δυο ποτηρία βερμούτ).

ΑΝΤΩΝΗΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): Αυτό είναι το δράμα, Μελέτη μου. "Αν σημειώσω κάτι στο καρνέ μου, το ξεχνάω. Κι' άμα έχω ραντεβού με καμμία χαριτωμένη μικρούλα αναγκαζόμαι να σημειώσω άόριστα: «Δευτέρα, 6. Ζωνάρα». Άλλά όταν έρχεται η μέρα, σπάζω το κεφάλι μου να μαντέψω, ποιος με περιμένει στο Ζωνάρα; Ή Έλενίτσα; Ή κάποιος που μου ζήτησε δάνειο; Ή ένας άλλος που θέλει να διορίσω στην Τράπεζα τον άνηψό του;... Τις περισσότερες φορές πείθομαι πως είναι κάποιος άπ' τους ένοχλητικούς! Και δεν πάω καί...

ΜΕΛΕΤΗΣ: ... Και χάνεις και το ραντεβού και την Έλενίτσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τις περισσότερες φορές!

ΜΕΛΕΤΗΣ (με τη μανία πούχουν πάντα οι φίλοι να δίνουν «πολύτιμες συμβουλές»): Άκου, λοιπόν, αγαπητέ μου, τί θα κάνης. Έγώ τόχω εφορμώσει αυτό! Πρό έβδομάδος γνώρισα στα μπάνια μία μικρή που τη λέγανε Κούλα. Έγραψα,

λοιπόν, στο σημειωματάριό μου: «Τετάρτη, Ζαβορίτη, ώρα 7. Κύριος Κούλας». Ετσι, αν η γυναίκα μου διάβαζε το καρνέ μου θα τόδρισκε πολύ φυσικό νάχω μία υποθεσι με κάποιον κύριο Κούλα! Το όνομα είνε και άλθοφανές και γνωστό.

ΑΝΤΩΝΗΣ (με θαυμασμό): Μωρέ περίφημη ιδέα! Πώς διάβολο δεν την είχα σκεφτή;... Θα βάλω τη μέθοδό σου εις ένεργειαν. (Άδειάζει το ποτηράκι του ευχαριστημένος).

ΣΚΗΝΗ 2η
(Σε τέσσερες ήμέρες στο ίδιο μπάρ). ΑΝΤΩΝΗΣ (φτάνει καθυστερημένος): Γεια σου. Σου τηλεφώνησα, να σε δω γιατί βρίσκομαι σε τραγικό άδιέξοδο.

ΜΕΛΕΤΗΣ: Έσύ; Έπαθες καμμία ζημία, στις δουλειές σου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μωρέ ποιές δουλειές; Στο σπίτι μου την έπαθα τη ζημία. Πήγα να εφορμώσω το κόλπο το δικό σου και διάβασε το καρνέ ή γυναίκα μου!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Έ, λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έγιν' έξω φρένών! Μ' άπειλει με διαζύγιο και με σκάνδαλο! Και μούφερε και μία πιατέλλα μακαρόνια με κιμά στο κεφάλι!... Γιατί τρώγαμε την ώρα που έγινε ή σκηνή!... Έβγαλα το καρνέ να δω έναν αριθμό τηλεφώνου και κατά τη συνήθειά της το πήρε και τού καν' έρευνα.

ΜΕΛΕΤΗΣ: Μα τί είχες γράψει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: ... «Παρασκευή, 6½ μ.μ. Ζαβορίτη. Κύριος Έλενίτσα!»

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ά, μ' είσαι πολύ βλάκας! Δεν σου φταίω γώ!... Δεν υπάρχει, αγαπητέ μου, έπίθετο... Έλενίτσα! Κούλας, υπάρχει! Άλλά «Έλενίτσα» είνε φώς - φανάρι πώς πρόκειται για κορίτσι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις δίκιο! Είμαι ήλίθιος!... Άλλά τώρα τί να κάνω;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Τί να σου πώ κι' έγώ; Όμολόγησες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι! Έπέμεινα πώς είνε άντρας!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Καλλίτερα. Έτσι το μόνο πούχουμε να κάνουμε είνε ν' άποδείξουμε πως αυτός ο κύριος Έλενίτσας είνε πρόσωπο ύπαρκτό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς είνε δυνατόν αυτό;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Δεν είνε κι' άδύνατον. Κόττα να δης, τί θα γίνη. Θα πäs να τυπώσης κάρτες: «Κωνσταντίνος Α. Έλενίτσα, παραγγελιοδόχος. Μεταβριο που έχης τη γιορτή σου, ο κ. Έλενίτσα θα σου στείλη μία τούρτα. Και θα σε παίρνη συχνά στο τηλέφωνο!»

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιος;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ό κ. Έλενίτσα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μ' άφού δεν υπάρχει;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ά, είσαι τελείως ήλίθιος!

θιος!... Υπάρχω εγώ, αγαπητέ μου! Έγώ θα σου τηλεφωνώ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι του Άντωνη. Χτυπά το τηλέφωνο).

ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ: Έμπρός!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ό κ. Χαριδοπούλου, παρακαλώ;

ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ: Ποιος τόν ζητεί;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ό κύριος Έλενίτσα!

ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ (έκπληκτη): Πώς;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ό κ. Έλενίτσα, πέστε! Σας παραξένεψε τ' όνομά μου; Είνε λιγάκι περίεργο πραγματικώς...

ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ: Όχι, κύριε. Με συγχωρείτε. Άπλως δεν άκουσα καλά. Περιμένετε, παρακαλώ, (στον Άντωνη). Σε ζητούν.

ΑΝΤΩΝΗΣ (στο τηλέφωνο): Μπρός...

Ά, καλημέρα κύριε Έλενίτσα! Τί γίνεται;... Πώς;... Ά, έκλεισε ή δουλειά; Πολύ ευχάριστο!... Μάλιστα, είμαι σύμφωνος!... Ναι, ναι, κύριε Έλενίτσα. Και ή γυναίκα μου θα ευχαριστηθή πολύ να σας γνωρίση και να φάμε μαζί μία μέρα!... Ναι, ναι, περιμένω τηλεφώνημά σας! Όρδουά! (Στη γυναίκα του): Έπεισθης τώρα; (άγριεμένος για την άδίκια) που τούγινε! Έεε;

ΚΑ ΧΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΥ: Ξέρω κι' έγώ τί να πώ; Τόσο παράξενο όνομα έχει αυτός ο χριστιανός!...

ΑΝΤΩΝΗΣ (πάντα «έν άγανακτήσει»): Έ, μα τί θέλεις να κάνουμε, βρε γυναίκα; Δεν μπορεί όλος ο κόσμος να λέγεται Παπαδόπουλος, ή Ίωαννίδης!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο μπάρ)

ΜΕΛΕΤΗΣ: Λοιπόν; Πώς πάμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θαυμάσια! Έλαβε και τα λουλούδια με το μπλιέτιό του κυρίου Έλενίτσα, άλλά... έπιμένει να τόν γνωρίση!... Αυτό είνε το δυσάρεστο!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Λοιπόν θ' άρρωστήση!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιος;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Ό κ. Έλενίτσα!... Ό άρρωστήση βαρεία και θα πεθάνη! Άλλά λύσις δεν υπάρχει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όστε; Άσθένεια;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Και βαρυτάτη!... Ή μάλλον... κατ' ευθειαν συγκοπή της καρδιάς! Τί τις θέλουμε τις άρρώστειες; Για να... ταιριασώρηται ο άνθρωπος;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις δίκιο! Συγκοπή!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Γράφε, λοιπόν... «Κν-δεία. Τόν αγαπητόν μας άδελφόν και θειόν... Κωνσταντίνον Β. Έλενίτσαν, παραγγελιοδόχον, θανάτω αϊφνιδίως έκνευσάμεν... Οι άδελφοί... οι άνεψιοί...». Στείλω τώρα στον άγγελιοδόχό σου να μη αύριο στις έφημερίδες κι' είμαστε ήσυχοι! (Πίνει). Θεός σχωρέσ' τονε τόν καυμένο τόν Έλενίτσα! Καλός φίλος ήτανε!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σε δυο μέρες στο ίδιο μπάρ).

ΜΕΛΕΤΗΣ (φτάνει καθυστερημένος): Τί συμβαίνει πάλι και μού τηλεφώνησες «τραγικά γεγονότα»; Δεν πέθανε ο Έλενίτσα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πέθανε και δημοσιεύθηκε και ή κηδεία του.

ΜΕΛΕΤΗΣ: Έ, λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μου ξανάπιασε το καρνέ!

ΜΕΛΕΤΗΣ: Και τί έλεγε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Διάβασε. (Τού το δίνει).

ΜΕΛΕΤΗΣ (διαβάζει): «...Πέμπτη, ώρα 8. Ζαβορίτη, Κύριος Φωφώ!... Μά δεν τώγραφες, τουλάχιστον, με δυο όμικρον και όξεια, χριστιανέ μου;

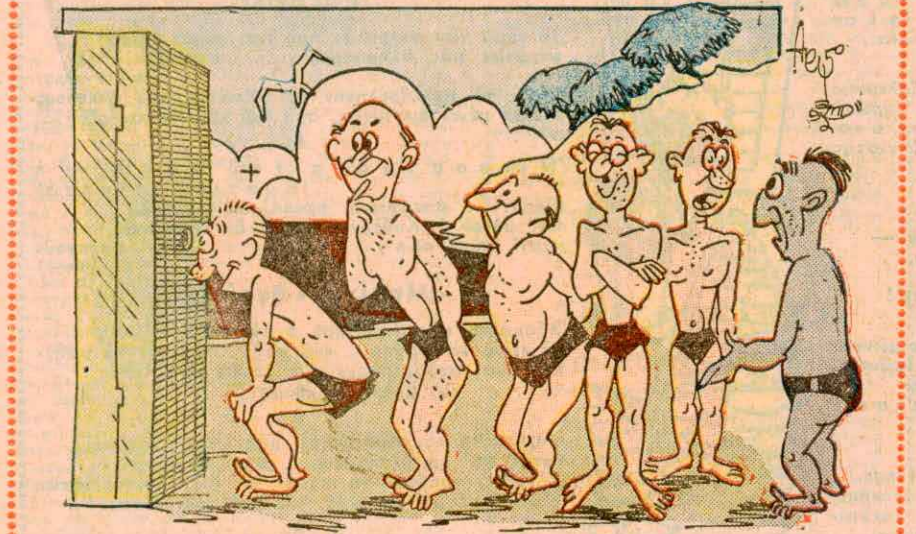
ΑΝΤΩΝΗΣ: Κόττα και παρακάτω.

ΜΕΛΕΤΗΣ (διαβάζει): «...Παρασκευή, 7. Λουμίδη, κύριος Λιλή!... Δευτέρα, 9½, Βουστάσια, κύριος Μαίρης!... Τρίτη 7½ Ζαβορίτη κύριος Πηνελόπης!...»

ΑΝΤΩΝΗΣ (κάθιδρος): Λοιπόν;

ΜΕΛΕΤΗΣ: Λοιπόν, έτσι πού τάκανες, ή μόνη λύσις που υπάρχει τώρα... είνε να πεθάνης έσύ! Δέσε μία πέτρα στο λαιμό σου κι' άντε να πνιγής στο Φάληρο κι' άσε με ήσυχο! Ήλιθιε!...

(Αυλαία)

Ό Χαλδäs: Συγγνώμη! Μοιράζουμε τίποτα; (Τού Άρχέλαου)

Καθαριότης και δροσιό, Ίσον νοητεία

ΣΟ μακρείς κι' αν είνε οι βλεφαρίδες σας, όσο καλίγραμμες οι κήμες σας, όσο έλκυστικό το χαμόγέλο σας, μην έλπίζετε νάχετε επιτυχίες στον έρωτα, αν δεν είσαστε καθαρή, δροσερή, περιποιημένη και δεν σκορπίζετε γύρω σας μία γλυκειά κι' ευχάριστη απόπνοια. Νά γιατί το καθημερινό μπάνιο είνε πολύ πιό απαραίτητο άπ' το μακιγιάζ ή το κομψό ντύσιμο. Άλλωστε, εκτός της καθαριότητος, τονώνει το ήθικό, ξεκουράζει το σώμα και ζωηρεύει την έκφραση και τα χρώματα του προσώπου, καλλίτερα από κάθε καλλυντικό.

Στο διάστημα της ήμερας, κολάει πάνω στο δέρμα σας μία ποσότης σκόνης, μεγαλειότερη ή μικρότερη, άναλόγως του μέρους όπου ζήτε και της δουλειάς που κάνετε. Έξ άλλου, το δέρμα σας έχει ανάγκη ν' απαλλαγή άπ' τις τοξίνες που συγκεντρώνονται στους πόρους του, κι' άπ' τα νεκρώμενα έξωτερικά κύτταρα της επιδερμίδος που ανανεώνονται. Γιποτε λοιπόν δεν μπορεί να το βοηθήση τόσο, όσο το μπάνιο — έστω και μέσα σε μία σκάφη, στο πλυσταρίο, όταν δεν διαθέτετε δωμάτιο λουτρού και μπανιέρα.

Πάντως, δεν μπορεί να θεωρηθή κανονικό μπάνιο ένα σύντομο ντους ή ένα γρήγορο βούτηγμα στη μπανιέρα. Είνε απαραίτητο να διαθέσετε το λιγότερο ένα τέταρτο της ώρας γι' αυτή την περιποίησι του σώματος. Χρειάζεται ένα χρονικό διάστημα, για ν' άνεθούν ως την επιφάνεια της επιδερμίδας οι τοξίνες που βρίσκονται μέσα στους πόρους.

Η καταλληλότερη θερμοκρασία για ένα λουτρό καθαριότητος είνε 36 - 37 βαθμοί. Άν δεν έχετε θερμομέτρο, δοκιμάζετε το νερό με την παλάμη γνωστή μέθοδο, βουτώντας δηλαδή μέσα τόν άγκώνα σας.

Αποφύγετε τα πολύ ζεστά μπάνια — εκτός αν σας τή συστήση ο γιατρός σας — γιατί φέρνουν κάποιον έκνευρισμό. Αντιθέτως, το κρύο μπάνιο φέρνει μίαν ευχάριστη διεγερσι σ' όλο τόν όργανισμό. Άν ωστόσο δεν μπορήτε να άνθέξετε σ' αυτό, κάνετε χλιαρό μπάνιο κι' ύστερα περνάτε το σώμα σας μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε κρύο νερό. Έτσι τονώνεται ή κυκλοφορία τού αίματος, που είχε επιβραδυνθή με το ζεστό νερό, και ξανακλείνουν οι πόροι που είχαν άνοιξει. Νοιώθετε κατόπιν όλόκληρο το σώμα σας αναζωογονημένο κι' άρχίζετε την ήμερα σας με κέφι, μ' ευδιαθεσία και με τριαντάφυλλα στα μάγουλά σας.

Άν όμως παίρνετε το μπάνιο σας το βράδυ, κι' όχι το πρωί, πρέπει πάντα νάβει ζεστό, για να σας φέρη χαλάρωσι και ύπνο. Πάντως, σ' οποιαδήποτε περίπτωσι, δεν επιτρέπεται να μείνη καθόλου υγρό το σώμα σας μετά το μπάνιο. Χρησιμοποιήτε το ξυράφι ή τα άποτριχωτικά φάρμακα πριν άπ' το λουτρό σας. Άλείφετε επίσης το πρόσωπό σας με θρεπτική κρέμα, για ν' άπορροφηθή ευκολώτερα όταν θ' άνοιξουν οι πόροι μέσα στο ζεστό νερό. Στο διάστημα του μπανιού, τρίβετε μ' έλαφρόπετρα το σκληρό δέρμα τών άγκώνων και τούς κάλους τών ποδιών σας. Έπειτα άπ' το λουτρό, το μανικιούρ και το πεντικιούρ γίνονται ευκολώτερα, γιατί έχουν μαλακώσει πολύ τα πετράκια τών νυχιών. Για να γίνη πιό ευχάριστο το μπάνιο σας, μπορείτε να προσθέσετε στο νερό διάφορα άρωματικά άλατα ή έσάνς που υπάρχουν γι' αυτό το σκοπό. Θα βρήςτε στα μπουρτωμένα πλυσταρία συλλογή, ώστε να διαλέξετε το άρωμα που σας άρέσει και πού σας ταιριάζει καλλίτερα. Υπάρχουν έξ άλλου ειδικά σαπούνια του μπανιού, που προλαμβάνουν κάθε δυσάρεστη μυρωδιά του σώματος, καταστρέφοντας τα μικρόβια που την προκαλούν. Άν έχετε δέρμα ευαίσθητο ή έρεθισμένο, προσθέτετε στο νερό του μπανιού λίγη κόλλα, σόδα ή βόρακα — άναλόγως τών υποδείξεων ενός ειδικού. Το τόσο ή ή κολώνια μετά το μπάνιο φέρνουν μίαν ευχάριστη δροσιό σ' όλο το σώμα. Άν έχετε δέρμα πολύ ήπρό, μπορείτε να μεταχειρισθήτε μία κατάλληλη λιπαρή λοσιόν. Έκτός άπ' τα κοινά λουτρά καθαριότητος, υπάρχουν κι' εκείνα που έχουν θεραπευτικό σκοπό. Ένα ζεστό μπάνιο, με λίγη σκόνη μουστάρδας μέσα στο νερό, σταματάει συχνά ένα κρυολόγημα στην άρχή του. Για τούς μυϊκούς ρευματισμούς, οι γιατροί συνιστούν λουτρά με άλατα Έψουμ. Και μία φούχτα κοινό άλάτι μέσα στο νερό του μπανιού χαλαρώνει τούς μύς που έχουν «πιαστή» από υπερκόπωση. Τελευταίως, γίνονται και μπάνια μ' ένα ειδικό «άφρό», που σκεπάζει το σώμα σαν χιόνι. Χρησιμοποιούν για να λεπτύνει ή σιλουέττα, ακολουθώντας δε πάντα από ένα έπίδεξι μασσάζ.

Ένα άλλο καινούργιο μέσον για να γίνη λεπτή ή σιλουέττα, είνε τα «λουτρά» με κερί. Άλείφεται οηλαδή όλο το σώμα μ' ένα ειδικό ζεστό κερί, που μένει πάνω του για να επιδράση επί ώριστην ώρα. Έπειτα γίνεται μασσάζ. Αυτά τα «κηρόλουτρα» αιθερίχτησαν άδελφίμα και για τούς ρευματισμούς. Έκτός όμως του μπανιού, πολλές γυναίκες χρειάζονται να μεταχειρισθούν σκευασίες κατά της κακοσμίας του ιδρώτος. Γιατί έχουν το φυσικό έλαττωμα να ιδρώνουν πολύ και να μυρίζη άσχημα ο ιδρώτας τους. Τέλος, διαλέγετε μ' επιμέλεια το άρωμα που μεταχειρίζεσθε. Πρέπει να έρεετε ότι οι άντρες σός «βλέπουν» και με τη μύτη, όπως και με τα μάτια... Για την έκλογή σας, μη βασισθήτε μόνο στα άτομικά σας γούστα. Δοκιμάστε διάφορα άρώματα και παρατηρήστε ποιόν έντύπωσι κάνει το καθένα στους ανθρώπους του περιβάλλοντός σας. Βάζετε μυρωδιά, όχι μόνο πίσω άπ' τ' αυτί σας, άλλά και στους καρπούς τών χεριών, στο λαιμό και στο κοίλωμα τού άγκώνος. Κι' έχετε σιτηνάτα σαν ένα μικρό μπουκαλάκι, για να τόν άνανεώσετε κάθε τόσο. Πάντως, μην κάνετε ποτέ το λάθος να προσπαθήσετε να κρύψετε με το άρωμα μία δυσάρεστη απόπνοια του σώματος σας. Το άποτέλεσμα θάβει άληθινά άξιοθρήνητο... ένα άηδιστικό μίγμα ευωδίας και δυσοσμίας! Είνε ν' άπορη κανείς, άλήθεια, πώς χρησιμοποιούσαν τη μέθοδο αυτή οι κομψές και λεπτίλεπτες κυρίες της Αύλης τών Λουδοβίκων, που δεν έκαναν ποτέ μπάνιο, γιατί το θεωρούσαν... φάρμακο μόνο για τούς άρρώστους, περίπου σαν το καθαρίσι ή την αφαίμαξι!

Τό μουσείο τον Αίματος

Δυο βληματα Σμιθ!..

Το Έγκληματολογικό Μουσείο ή Μουσείο του Αίματος, όπως αποκαλείται, είναι έργο ενός εργατικού κ. Κωνσταντίνου. Μ' όλες τις φροντίδες της δουλειάς του και τις απασχολήσεις του, ο κ. Κωνσταντίνος συγκέντρωσε σ' αυτό κομμάτι που συνδέεται με την εγκληματική κίνηση κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Τα αντικείμενα του Μουσείου, τα άψυχα εκείνα «πειστήρια» παίρνουν ψυχή και μιλούν και διηγούνται δραματικές ιστορίες αίματος, ιστορίες αγάπης, μίσους, εκδίκησης. Τις ιστορίες αυτές αρχίζουμε από σήμερα.

Σε μία μεγάλη προθήκη του Έγκληματολογικού Μουσείου υπάρχουν μερικές λευκές καρτέλλες. Σε κάθε καρτέλλα είναι συγκρατημένες με λεπτό σπάγγο σφαίρες, κάθε διαμετρήματος. Δυο απ' αυτές, δυο σφαίρες Σμιθ, μας κάνουν εντύπωση. Ποιά είναι η τραγική τους ιστορία; Τα στοιχεία που υπάρχουν σχετικά μας διαφωτίζουν.

Η ιστορία που θα σας διηγηθούμε γράφτηκε τη νύχτα του Πάσχα — 13ης προς τη 14 Απριλίου του 1931 — στο Γαλάτσι, στο ξενοδοχείο «Δροσιά», με πρωταγωνιστές και θύματα δυο έρωτευμένους: τον 25ετή ανθυπολοχαγό του 27ου Συντάγματος Πεζικού Βασίλειο Γρηγοριάδη και την ωμορφη φίλη του Λουλού Ασκαρίδου, έτών 22, από τη Σμύρνη.

Ο Βασίλειος Γρηγοριάδης όταν φοιτούσε στη Σχολή των Ευελπίδων είχε γνωρίσει και συνδεθεί με στενή φίλια με τον επίσης ευέλπι Ιωάν. Ασκαρίδην. Όταν βγαίνανε από τη Σχολή μαζί διασκεδάζαν και, πολλές φορές, ο Γρηγοριάδης τον επισκεφτόταν στο επί της οδού Μετσόβου 24 σπίτι του. Εκεί ο ώριμος ευέλπις γνωρίστηκε με την πιο μικρή αδελφή του Ιωάν. Ασκαρίδου, την Λουλού.

Όταν έπαιρναν άδεια από τη Σχολή, ο Γρηγοριάδης πήγαινε κι έμενε στην οδόν Πιπίνου 36, στο σπίτι του Ν. Πουλοπούλου, που είχε παντρευτεί την αδελφή του. Εύρισκε εκεί στοργική αγάπη, μα δεν είχε ωστόσο ψυχία. Τη σκέψι του απασχολούσε η αδελφή του φίλου του. Αλλά η Λουλού ήταν ένα μαζεμένο κορίτσι. Σπούδαζε στη Σχολή Καλογραιών κι' ο Γρηγοριάδης δεν ήξερε με ποιά τρόπο θα μπορούσε να της κινήσει το ενδιαφέρον. Όταν πήγαινε σπίτι της δεν έμενε παρά πολύ λίγη ώρα. Πώς θα της έδινε να μαντέψει την αγάπη του;

Όσο έγινε κι' αυτό μ' επιτυχία. Γιατί κι' η νέα αγαπούσε το Γρηγοριάδη, συνεννοήθηκαν θαύματα κι' άρχισαν να συναντώνται έξω.

Έτσι περνούσε ο καιρός. Ο Γρηγοριάδης αποφοίτησε από τη Σχολή των Ευελπίδων, άνωμασθηκε ανθυπολοχαγός και τοποθετήθηκε στο 27ον Σύνταγμα Πεζικού, που είχε την έδρα του στην Κοζάνη. Πριν φύγει για τη μονάδα του συνεννοήθηκε με την αγαπημένη του για την αλληλογραφία τους. Τα γραμμάτια του θα τα έστελανε σε μία φίλη της κι' εκείνη θα τα έδινε στη Λουλού. Κι' ο Γρηγοριάδης έφυγε ήσυχος για την Κοζάνη.

Πέρασε λίγος καιρός. Μία ημέρα ο ανθυπολοχαγός ήρθε στην Αθήνα με την απόφαση να καταταχθεί στην Αεροπορία. Έτσι θα έπαιρνε περισσότερο μισθό και θα μπορούσε να παντρευτεί τη Λουλού, χωρίς να κάψει να βοηθάει και τις αδελφές του που ήταν προστάτες των.

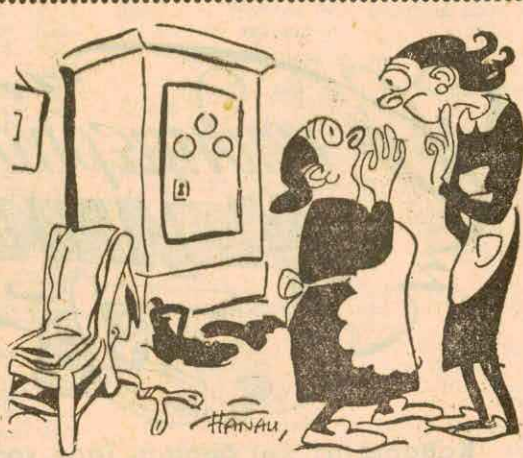
Μα η υγειονομική υπηρεσία που τον εξέτασε τον βρήκε νευρικό και τον έκρινε ακατάλληλο για την αεροπορία. Τότε ο Γρηγοριάδης είδε τα όνειρά του να σβύνουν. Συναντήθηκε με τη Λουλού Ασκαρίδου κι' είπαν κι' οι δυο τον πόνο τους. Ήταν Μεγάλη Εβδομάδα, η Εβδομάδα των Παθών, η εβδομάδα και του δικού τους τραγικού Γολγοθά. Όλα τα όνειρά τους είχαν διαλυθεί! Και πήραν την τρομερή απόφαση: να δέσουν τέρμα στη ζωή τους!... Την τραγική αυτή απόφαση την έπληραν ψυχραιμία, χωρίς ταραχή, δάκρυα και συγκινήσεις. Γι' αυτό και κανείς από τα σπίτια τους δεν άντελλεψε το δράμα τους.

Το πρωί της ημέρας του Πάσχα ο Γρηγοριάδης έφυγε από το σπίτι του δηλώνοντας ότι θα πάει στους στρατώνες. Η νέα έφυγε επίσης από το δικό της λέγοντας ότι θα πήγαινε διήμερο εκδρομή. Οι δυο έρωτευμένοι συναντήθηκαν κατόπιν και τράβηξαν για το Γαλάτσι. Κάθισαν στο κέντρο «Δροσιά». Έπειτα έφυγαν κι' έκαναν μία βόλτα. Γύρισαν πάλι στο κέντρο το μεσημέρι, έφαγαν και παρέμειναν κονδεντιάζοντας μέχρι τις 7 1/2. Τότε ο Γρηγοριάδης φώναξε τον καταστηματάρχη Α. Λιασκοβίτη και του ζήτησε ένα δωμάτιο για ν' αναπαυθούν. Σ' αυτό το δωμάτιο ανέβηκαν αφού δειπνήσαν και ζήτησαν απ' το γκαρσόνι και μία μπουτίλια ούζο...

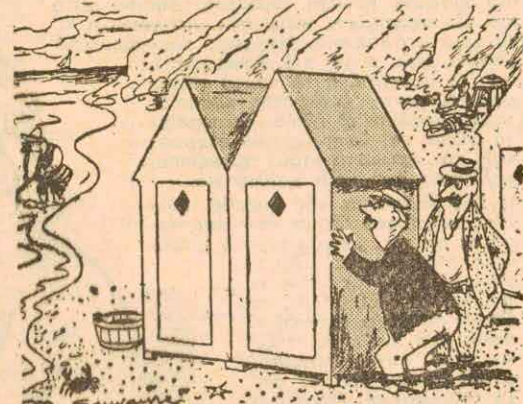
Η νύχτα πέρασε. Έφτασε το πρωί. Απ' το δωμάτιο των δυο νέων δεν βγήκε κανείς. Το μεσημέρι η υπηρέτρια της «Δροσιάς» Ελένη Σαρρή, θέλησε να σκουπίσει και χτύπησε την πόρτα. Αλλά δεν της δόθηκε καμιά απάντηση. Το δωμάτιο ήταν κλειδωμένο. Άμα πέρασε αρκετή ώρα όλοι ανησύχησαν κι' εισηγήθηκαν τον αστυνομικό σταθμάρχη Άνδρ. Κρικέτον. Εκείνος έβαλε μία σκάλα, ανέβηκε στο παράθυρο του δωματίου και κύτταξε μέσα. Το θέαμα που αντίκρισε ήταν τραγικό. Η Λουλού βρισκόταν μπουκνυμένη στο κρεβάτι. Είχε βγάλει μόνο το καπέλλο της και τα παπούτσια της. Κοντά της, στο δεξιό μέρος, ήταν ξαπλωμένος ο νεαρός ανθυπολοχαγός. Και οι δυο τους ήταν νεκροί! Όπως διαπιστώθηκε αργότερα, ο Γρηγοριάδης είχε σκοτώσει την αγαπημένη του με το πιστόριφο του και κατόπιν είχε αυτοκτονήσει. Πριν σκοτωθούν είχαν γράψει έξη γραμμάτια στους οικείους τους κι' ένα σημείωμα στο οποίο έλεγαν ότι αυτοκτονούν. «Έτσι έπρεπε να γίνει κι' έτσι έγινε», δήλωναν και παρακαλούσαν να τους θαψουν μαζί στον ίδιο τάφο. Δεν τους έθαψαν ωστόσο μαζί.

Μόνον ο ιατροδικαστής κ. Κωνσταντίνος έβαλε πλάι πλάι στο Μουσείο του Αίματος τις δυο σφαίρες που έδωσαν το θάνατο στους δυο έρωτευμένους.

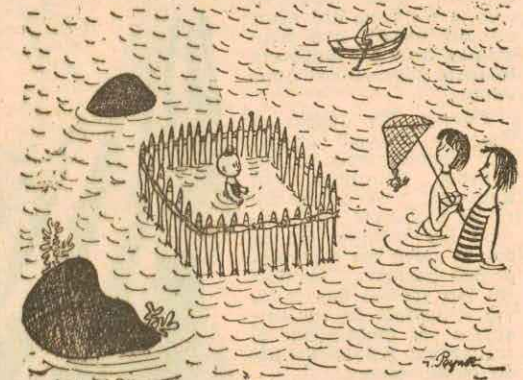
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— 'Ο άντρας μου είναι τρομερά καχύποπτος. Απ' τον καιρό που έβαλε ένα χρυσό δόντι κοιμάται μέσα στο χρηματοκιβώτιο!... (Presse)

— Κάνε γρήγορα να ιδώ κι' εγώ!... — Τό θέαμα δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον για σένα... Είναι η γυναίκα σου!... (ici Paris)

— Κάθισε φρόνιμος. Δεν θ' άργήσωμε να γυρίσωμε!... (ici Paris)

— Θέλω ένα αγαλματάκι σ' αυτή τη στάσι!... (ici Paris)

— Όλοι μας θα συμφωνούμε, και σ' αυτό δεν άμφι... (δάλλω, ή Πολιτική πω μοιάζει μ' ένα Θίασο μεγάλο και το είπαμε πολλάκις, φανερά και νέντα-σκέτα πώς σε κάποιες περιπτώσεις... φιάχνει «Κ ρ ά- (τ ο ς - ό π ε ρ έ τ τ α)»!

Πρωταγωνιστής μεγάλος, είναι πρώτος (ό Πλαστήρας) που στο «θέατρο πολέμου» έχει διπλω- (μα της πείρας) μα στο θέατρο έτούτο, το σαφώς πολιτικό για «πολύ μεγάλο ρόλο»... δεν τον (κρίνουν ειδικό!) Τά προσόντα, το τ α λ έ ν τ ο, φοδερά τ' άμφι- (σδητούν) κι' έχει, λένε, χίλιους άλλους... για να τον σκη- (νοθετούν!) Στην πολιτική σκηνή μας, ύποσχέ- (σεις) είχε δώσει και οι διαφημιστάι του, τώχαν όλοι δια- (δώσει)

πώς αν βγή να παραστήση, όλος ο Λαός σε λίγο, θα τον χειροκροτήσει. Βεβαίαι, δεν έχει πάθει και κανένα πατατράκ μα στις «δύσκολες σκηνές του»... (είχε πάντα κάποιο «τ ρ ά κ»)! (Ίσως όμως να πετύχει και λαμπρά να παραστήση αν τ ο ρ ό λ ο τ ο υ λ ι γ ά κ ι, π ι ό κ α λ ά τ ό ν (μ ε λ ε τ ή σ η) — Έτσι λέει του Λαού-μας ή σπουδαία κοιτική κι' αν άκούση τον κοσμάκη τότε θάχη παλαμάκι κι' όταν κάνει την «τ ο υ ρ ν έ» του... ανά την (Άμερική).

Παπανδρέου! Τί «β ε ν τ έ τ τ α»! Τί άληθινή (β ε ν τ έ τ τ α) είς το «Κράτος του Δικαίου»... κι' όχι «Κράτος» (όπερέττα)! Κατ' αντίληψη της Γνώμης, όπως λένε, της Κοινής είναι πάντα ο Βεακής της πολιτικής σκηνης! «Ξέρει απ' ός κ α θ ε ρ ό λ ο», θριαμβεύει και όλοι τον αναγνωρίζουν ως μεγάλο... σ κ η ν ο- (θ έ τ η) κι' όλοι τώρα το πιστεύουν και τ' όμολογει κι' ε- (κείνος) ότι δεν υπάρχει άλλος... π i ό μ ε γ ά λ ο ς Θ ε α τ ρ ί- (ν ο ς!) Μή θαρρή — όπως νομίζει — πώς «τόν θίγουμε» (και πάλι!) Π α ί ζ ε ι θ έ α τ ρ ο, βεβαίως... όπως παί- (ζ ο υ ν ε κ ι' ο ι α λ λ ο ι) κι' αν πιστεύη και πώς είναι, γόης, νέος και ώριος μ' όλους τους «βεντετισμούς» του... π ρ ω τ α- (γ ω ν ι σ τ ε ι δ ι κ α ι ω ς!) Της Βουλής όταν άνοιξη ή περίφημη αύλαία μόλις βγή ο Παπανδρέου — ζωηρός με π ρ ο- (β ο λ έ α!) Το άκροατήριό του ασφαλώς θα συγκινήσει και θα τον χειροκροτήσει, έστω κι' αν... δεν τον ψηφίση!... Είναι ειδικός στα πάντα! Παλαμάκι! Το γυρεύει! Της Βουλής είναι τ' άηδόνι, σά μεγάλος αϊδός Κι' ό,τι παίζει... «τ ο π ι σ τ ε υ ε ι» το «π i σ τ ε υ ε ι» στομφωδώς!

Βενιζέλος! Φήμη λέει — και γνωστή στον κόσμον (όλο —

πώς... της «δεύτερης σου μπρέττας» (δεν έδέχθηκε το ρολό και χωρίς ν' άποχωρήσει, του θιάσου, φυσικά κάνει κόλπα με μελέτη και πολύ θεατρικά! «Ν έ ο ν έ ρ γ ο ν» έτοιμάζει κι' όλο (συζητεί τη λύση) γιατί αν φύγη, το γνωρίζει πώς το θέατρο (θ ά κ λ ε ι σ η) Είν' ο πρωταγωνιστής του, ο πολύ δυναμικός μα κι' ο πρώτος σκηνοθέτης... ο παρασκη- (ν i α κ ό ς) κι' άπειλεί με «τραγωδία» (χης!) που φωνάζει «Βενιζέλο, πρέπει μόνος σου να άρ- (χης!) κι' έτσι πάντα επιμένει νάν' αυτός ο θ i α σ ά ρ- (χ η ς)!

Τσουδερός! Κι' αυτός ζητάει, νάνε π ρ ω τ α- (γ ω ν ι σ τ ή ς) και τ' άξίζει άφού είναι... και ο διαχειρι- (σ τ η ς) Λένε ότι του «θιάσου» διευθύνων είναι νους (και μεγάλη δίνει βάσι σ' ό,τι «έργο» άνεδάση νάν' ώραιό και ν' ά ρ έ σ η... και σ τ ο υ ς (Άμερικανούς!) Κι' ό,τι «έργο» άνεδάση (έχει σκέψι κι' έχει βάσι) Μά τα «ν ο υ μ ε ρ α» του τάχουν... άρκετά «δ i α- (σ κ ε υ ά σ ε ι)!

Ο Τσαλδάρης! Λέει «τώρα» δυστυχώς δεν έχω ρόλο και με βάλανε «κομπάρσο», σάν το φίλο μου το (Σβώλο) αλλά προσοχή σε όλους, έχω πιά να έπιστήσω γιατί σύντομα μία μέρα... θα σ υ μ π ρ ω τ α γ ω- (ν i σ τ ή σ ω) κι' έχω έτοιμο το «έ ρ γ ο» κι' είναι και καλό το (ατέλος) και θα το σ κ η ν ο θ ε τ ή σ η... «φυσικά, ό (Βενιζέλος!)»

Σοφιανόπουλος... Κι' εκείνος, περιμένει σάν τον (Σβώλο, μα μου φαίνεται για φέτος, δεν θα βρή κανένα ρόλο. Μά το «θέατρο» το ξέρει, κι' έχει λένε (άπαυδάσει να σπουδάξη τις σκηνές του και σ' Α ν α τ ο λ η (και Δ ύ σ η) κι' έτσι τώρα κάνει π ρ ό β ε ς και μελέτες στο (γ ρ α φ ε ι α) αλλά θέλει — κι' επιμένει — κ ό κ κ ι ν η σ κ η- (ν ο γ ρ α φ i α!) "Έχει έτοιμο το έ ρ γ ο. Και το ξερω και παι- (δάκια, (Συγγραφέας λένε πως είναι... κάποιος ξένος με (μ ο υ σ τ ά κ i α)!

Όμως χάριν ποικιλίας στην πολιτική σκηνή μας, Τσιριμώκος ο Ήλιος είναι μέγας, όπως λέει, και πολύ... «ΜΑΧΗ- τικός» «ζ έ ν - π ρ ε μ i ε» κι' άριστερούλης... μα και συν- (τηρητικός...)

Κι' ο Λαός; Ο δόλιος μένει, χρόνια, πάντα θατής! Όμως κάποτε είναι ρόλος... το νά μ η χ ε i ρ ο- (κ ρ ο τ ή ς) Κάνει κριτική σε όλα, τώχει και διακηρύζει, μα φοβάμαι καμιά μέρα, μη θυμώσει και σ φ υ- (ρί ξ η)!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ελάτε μαζί μου ένα ταξίδι στα Βρετανικά νησιά! Ελάτε να γνωρίσουμε την Αγγλία και τους Άγγλους. Μαζί τους περάσαμε τόσες δύσκολες στιγμές τα τελευταία χρόνια. Συνδεθήκαμε ψυχικά όσο με κανέναν απ' τους Συμμάχους. Ας επωφεληθούμε λοιπόν της ευκαιρίας κι ας πετάξουμε απ' το αεροδρόμιο του Έλληνικού, μέρα - μεσημέρι, προς το αεροδρόμιο του Νόρθολτ. Χρειάζομαστε 99 χάρτινες αγγλικές λίρες και 10½ ώρες ταξίδι, με εικοσάλεπτη μονάχα στάση στο αεροδρόμιο της Ρώμης.

Περνάμε από τα νησιά του Ιονίου και πετάμε μετά πάνω από την Ιταλία. Βλέπουμε κατόπιν τη Γαλλία και αριστερά το Παρίσι. Είναι οχτώ σχεδόν ώρες και ο ήλιος δεν βασίλεψε ακόμη. Τον κυνηγάμε από πίσω επί ώρες. Αφίουμε τις όνειροπαλές και σκύδουμε προς το φεγγίτη του αεροπλάνου. Είμαστε πάνω απ' τη Μάγχη. Φουρτουνασμένη, όπως πάντα.

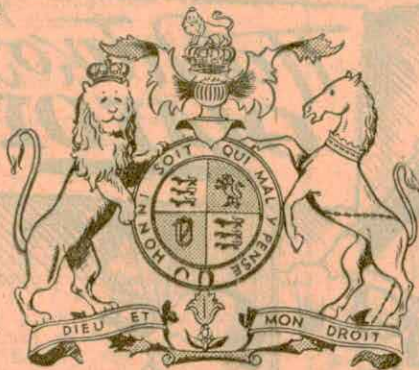
Σε λίγο ξεπροβάλλουν τ' απόκρημνα ακρογυάλια της γηραιάς Αλβιώνος. Τα μανιασμένα κύματα δλο και κάτι γλύφουν κάθε χρόνο απ' το κορμί της. Περήφανη όμως αυτή και αγέρωχη φαντάζει σ' αυτής θάλασσας την απεραντοσύνη, σαν άρχοντισσα του καλού καιρού, άταραχη στις φουρτούνες και στις καταιγίδες, Μονούτ τ' ουρανού το χρώμα. Σύννεφα άραια σκεπάζουν τον άγγλικό κύρανό. Βλέπουμε κάτω την όργιαστική προαινάδα των χωραφιών, τις τούφες των αρμονικά άραδιασμένων δέντρων, την άρχιτεκτονική εύρυθμία των περιποιημένων, αλλά πανομοιότυπων τόν στυλ άγροτικών σπιτιών.

Καθώς πετάμε χαμηλά ρίχνουμε γρήγορες ματιές στο άγγλικό τοπίο. Μονότονο κάπως, συγκριτικά με το ελληνικό. Πάντως ένδιαφέρον για την εξεζητημένη του νοικοκυρσύνη. Διακρίνεται καθαρά «το πολιτισμένο χέρι» του Άγγλου άγρότη.

Χωριά μικρά - μικρά, ίσομετρα άραδιασμένα με κήπους πάντα σ' σπιτία, χωράφια έντατικα καλλιεργημένα, άσθονα κανάλια, βώδια άμεριμνα που βόσκουν χωρίς βουκόλο. Ράθυμα μασουλάνε χορτάρι. Σκυλιά πουθενά! Φιλόζωοι βέβαια οι Άγγλοι. Ποσιμούν όμως τα σκυλιά πολυτελείας. Δεν χρειάζονται μαντρόσκυλα, γιατί δεν υπάρχουν στην ύπαιθρο κλέφτες. Φαίνεται δεν εϋδοκίμουν παρά σε πολυσύχναστα μέρη, όπως σ' όλες τις μεγαλουπόλεις του κόσμου.

Στο Λονδίνο μάλιστα υπάρχουν έπιγραφές σε μέρη μεγάλων συνωστισμών, όπως στον ύπόγειο σιδηρόδρομο και στον πύργο του Λονδίνου, που προειδοποιούν τους άπρόσεχτους ντόπιους και ξένους: «Φυλαχθείτε από τους λωποδύτες!»

Προσγειωνόμαστε στις 9½ στο αεροδρόμιο του Νόρθολτ. Άναγκαζόμαστε να διορθώσουμε τα ρολόγια μας, γιατί η Μεγ. Βρετανία έχει θερινή ώρα. Έχουμε την πρώτη επαφή με την παροτρυνόμενη γαλλική ευγένεια π' το πρόσωπο των Άγγλων υπαλλήλων του αεροδρομίου. Δίνουμε τα διαβατήριά μας. Γρήγορη θέωρησι και ένα «ευχαριστώ», αντί να το πούμε έμεις για την εξυπηρέτησι. Υπογράφουμε το δελτίο ύγείας και έχουμε άλλο «ευχαριστώ». Δείχνουμε στον άγθοφόρο τις βαλίτσες και μας λέει «ευχαριστώ». Ο τελωνειακός μας ρωτάει για «σιγάρα και ποτά. Άπαντάμε

Τιά να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Κυνηγώντας τον... ήλιο

Ο συνεργάτης μας κ. Τάκης Σακελλαρίου είχε την τιμή να προσκληθώ από το Άγγλικό Υπουργείο των Έξωτερικών για ένα δεκαπενθήμερο ταξίδι στη Μεγάλη Βρετανία. Με την ευκαιρία αυτή θα δώσω στους αναγνώστες του «Θησαυρού» μία σειρά από εξαιρετικού ενδιαφέροντος εντυπώσεις που για την Αγγλία και τους Άγγλους.

πολίσιαν κάσκα στο κεφάλι) και ν' τυχόν κανένας ξεχασμένος λημονήσε να κλειδώσει το κατάστημά του.

Στους κεντρικούς δρόμους τα ταξί σ' ατέλειωτες σειρές περνάνε χωρίς να θυροδούν. Κλάξουν δεν ακούγεται. Ούτε βλαστήμιες! Πειθαρχικοί οι σωφεί και οι διαβάτες περιμένουν τα αμάξιατα ηλεκτρικά σήματα, για να διασταυρώσουν το δρόμο. Καλλιεργημένοι άνθρωποι οι Λονδρέζοι και χωρίς νεύρα και εγωισμούς, δεν βιάζονται να... κοπούν απ' τ' αυτοκίνητα. Εύγενικοί οι σωφεί γενέφουν στους καθυστερημένους να περάσουν πρώτοι. Υποδειγματική πραγματικά η άγγλική τροχαία! Μήνον που η κίνηση είναι προς τ' αριστερά και όχι προς τ' δεξιά, όπως στην Ελλάδα.

Φτάνουμε στο ξενοδοχείο μας μ' αυτές τις εντυπώσεις.

Από το Κένσιγκτον στο Πικοντίλυ

Βαρύ το κλίμα της Αγγλίας. Ευπνέμε με μεγάλη όρεξη για τον πρῶν καφέ. Τι έκπληξι όμως! Το έγγλέζικο «μπρέκφαστ» είναι: Σούπα, ψάρι, αυγά με λουκάνικα ή μπέικον, τσάι με γάλα ή γάλα με καφέ, βούτυρο, μαρμελάδα. Αν τάρωγε αυτά ένας Έλληνας, μονάχα το βράδυ θα... πεινούσε... Ο Άγγλος όμως τάχει συνηθίσει! Έτσι έμεις θ' άρκεσθούμε σε λίγο τσάι με γάλα, βούτυρο και μαρμελάδα. Ένα «τσάι κομπλέ», όπως λέμε στην πατρίδα μας. Άλλ' εδώ ή

όχι! Υπογράφει χωρίς ν' άνοιξη βαλίτσες και λέει κι αυτός «ευχαριστώ». Μας ρωτούν για συνάλλαγμα. — Είκοσι πέντε λίρες. — «ευχαριστώ!». Το «ευχαριστώ» αυτό το ακούμε απ' τον τραμβαγιέρη, το γκαρσόνι, τον υπάλληλο, απ' όποιονδήποτε μας εξυπηρετήσει... «Θέγκ γιού», είναι «καρταμέλλα» στο στόμα κάθε κοινωνικής τάξεως Άγγλου.

Λονδίνο, πρωτεύουσα της Αγγλίας και της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, ή μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη πόλις του κόσμου. Κάτοικοι 8.367.000, κατά την άπογραφή του 1948, σε μία έκτασι 443.455 στρεμμάτων, του μείζονος Λονδίνου. Παρ' όλα αυτά είναι ή ήσυχότερη πόλις του κόσμου! Δέκα ή ώρα το βράδυ και λιγοστοί είναι οι διαβάτες. Οι Άγγλοι κλείνονται από νωρίς στο «σουίτ χούουμ», στο γλυκό τους σπίτι. Νοικοκυραίοι όλοι τους δεν αγαπούν τα ξενύχτια. Προτιμούν να φάνε νωρίς, να διαβάσουν εφημερίδες και βιβλία ή ν' ακούσουν ραδιόφωνο.

Τα μαγαζιά άνοίγουν στις 9 το πρωί. Δεν άναπαύονται οι υπάλληλοι το μεσημέρι, ούτε γενικά οι Άγγλοι. Οι υπάλληλοι και οι εργάτες σχολούν στις 5 τ' άπόγευμα. Την ώρα αυτή τα πάντα κλείνουν, εκτός απ' τις ταβέρνες, τα έστιατόρια, τα θέατρα, τους κινηματογράφους και τα διανυκτερεύοντα φαρμακεία. Το Σάββατο κλείνουν απ' τη μία το μεσημέρι. Τότε οι Λονδρέζοι ξεκινάει για την έξοχή ή για τὰ... πάρκα του Λονδίνου. Η πόλις σχεδόν έρημνώνεται...

Τα βράδια ήσυχία βασίλει, γαλήνη έκπληκτική! Κάπου - κάπου άντικρύζεις άγρυπνο τον φρουρό της τάξεως να τριγυρνά τους δρόμους (με την κλασσική του γυνάη τους δρόμους) και να δοκιμάζει τις πόρτες των μαγαζιών, μη τυχόν κανένας ξεχασμένος λημονήσε να κλειδώσει το κατάστημά του.

Στους κεντρικούς δρόμους τα ταξί σ' ατέλειωτες σειρές περνάνε χωρίς να θυροδούν. Κλάξουν δεν ακούγεται. Ούτε βλαστήμιες! Πειθαρχικοί οι σωφεί και οι διαβάτες περιμένουν τα αμάξιατα ηλεκτρικά σήματα, για να διασταυρώσουν το δρόμο. Καλλιεργημένοι άνθρωποι οι Λονδρέζοι και χωρίς νεύρα και εγωισμούς, δεν βιάζονται να... κοπούν απ' τ' αυτοκίνητα. Εύγενικοί οι σωφεί γενέφουν στους καθυστερημένους να περάσουν πρώτοι. Υποδειγματική πραγματικά η άγγλική τροχαία! Μήνον που η κίνηση είναι προς τ' αριστερά και όχι προς τ' δεξιά, όπως στην Ελλάδα.

Φτάνουμε στο ξενοδοχείο μας μ' αυτές τις εντυπώσεις.

Από το Κένσιγκτον στο Πικοντίλυ

Βαρύ το κλίμα της Αγγλίας. Ευπνέμε με μεγάλη όρεξη για τον πρῶν καφέ. Τι έκπληξι όμως! Το έγγλέζικο «μπρέκφαστ» είναι: Σούπα, ψάρι, αυγά με λουκάνικα ή μπέικον, τσάι με γάλα ή γάλα με καφέ, βούτυρο, μαρμελάδα. Αν τάρωγε αυτά ένας Έλληνας, μονάχα το βράδυ θα... πεινούσε... Ο Άγγλος όμως τάχει συνηθίσει! Έτσι έμεις θ' άρκεσθούμε σε λίγο τσάι με γάλα, βούτυρο και μαρμελάδα. Ένα «τσάι κομπλέ», όπως λέμε στην πατρίδα μας. Άλλ' εδώ ή

ζαχαρή και το βούτυρο δεν είναι άφθονα και το επισιτιστικό δελτίο δεν τα χορηγεί παρά με όρισμένη ποσότητα. Αντιθέτως προς τ' άλλα φαγητά, που είναι άρκετά και φτηνά, υπάρχει έλλειψις προϊόντων ζαχαροπλαστικής στην Αγγλία. Κι οι καρταμέλλες ακόμα μονάχα με κουπόνι πουλιούνται!

Όρα για ένα γύρο στο Λονδίνο. Τέλεια ή συγκοινωνία! Τι να πρωτοδιαλέξω; Υπόγειο σιδηρόδρομο, τράμ, τρόλεϋ μπάς, λεωφορείο, ταξί; Όλα φτηνά! Στη μισή και λιγώτερη τιμή απ' ό,τι στην Ελλάδα. Με μία χάστινη λίρα περίπου, 42 χιλιάδες δραχμές, μπορείς να γυρίσης ολόκληρη την άγγλική πρωτεύουσα με ταξί.

Για ευκολία μας θα πάρουμε ένα ταξί για να γυρίσουμε την πόλι.

Ξεκινάμε απ' το Κένσιγκτον, (όπου βρήκαμε ξενοδοχείο με 1 λίρα χάρτινη με το πρῶν) για να πάμε στα περίφημα Άνάκτορα του Μπουκίγγαμ. Θαύμα ματιών και ψυχική ξεκούρασις τα προς τ' αριστερά μας πάρκα, που θα τα επισκεφτούμε άλλη μέρα με τα... πόδια. Να οι κήποι με την τεχνητή λίμνη του Κένσιγκτον! Να το μεγαλόπρεπο μνημείο του πρίγκηπος Άλβέρτου! Προς τ' δεξιά το «Άλμπερτ Χάλλ», νάος των Μουσών, για συναυλίες. Κοντά - κοντά το Αυτοκρατορικό Ίνστιτούτο, το Επιστημονικό Μουσείο, το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας και το Μουσείο Βικτωρίας και Άλβέρτου. Το τελευταίο ίδρύθηκε απ' τη βασίλισσα Βικτωρία το 1857 και έχει περιφημες συλλογές γλυπτικής και άρχιτεκτονικής, κεραμικής, ζωγραφικής και γενικά τεχνών που επέδρασαν στις βιομηχανίες.

Ενώ διασχίζουμε την «Κένσιγκτον Ρόουντ» και προχωρούμε προς την «Νάιτε Μπρίτζ» έχουμε πάλι προς τ' αριστερά το «Χάυντ - Πάρκ». Φτάνουμε στα άνάκτορα του Μπουκίγγαμ, όπου ή κατοικία της Βασιλικής Οικογενείας. Η βασιλική φρουρά με τα ίδιόρρυθμα σκουφία και τον μεγαλόπρεπο βηματισμό κάνει έντυπωση.

Τι να πρωτοθαυμάσω κανείς εδώ; Κι' οι ίδιοι οι Λονδρέζοι που βλέπουν τ' άνάκτορα από μικρά παιδιά, κάνουν κάθε τόσο έναν περίπατο για να τα θαυμάσουν.

Κοντά σ' τ' άνάκτορα του Μπουκίγγαμ, τ' άνάκτορα «Σαιντ Τζέιμς» και το πάρκο με το ίδιο όνομα.

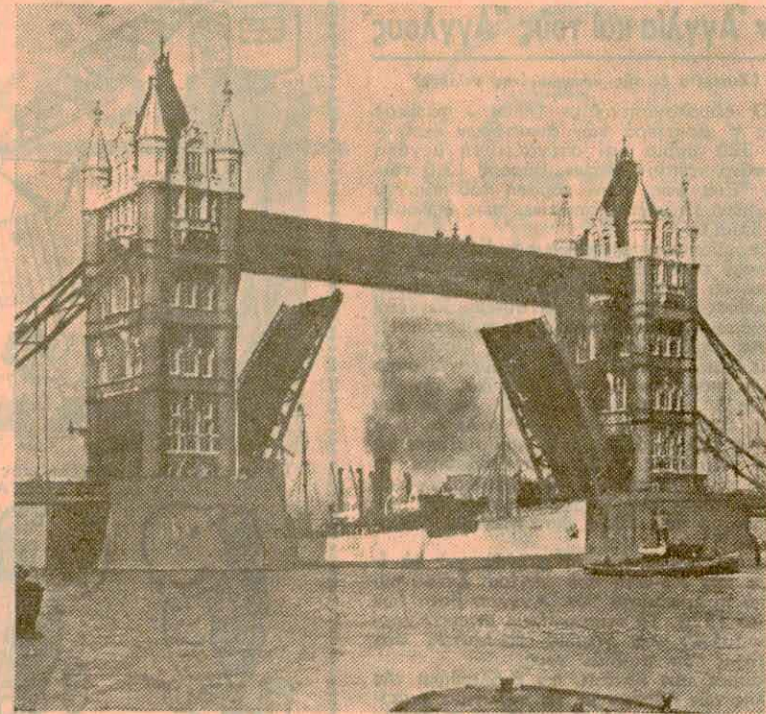
Προς τ' αριστερά το «Πικαντίλυ Τσέρκους», σαν να πούμε σταθμός Όμοιοιες. Κέντρο συγκοινωνιακό και των «τεμπέλδων», όπου πολλοί ντόπιοι και ξένοι άνεβασμένοι στις σκάλες της κεντρικής πλατείας χαζεύουν την κίνηση της πολυσύχναστης άρτηρίας μέρα και νύχτα. Στο κέντρο της πλατείας το άγαλμα του Έρωτος. Στις γωνίες οι περίφημες άνθοπώλιδες. Στους διαδρόμους των ύπαγειων έξόδων καιροφυλακτούν οι «εταλούδες του έρωτος» για... θήραμα. Απ' το Πικαντίλυ ξεκινάει ή περίφημος δρόμος «Ρέτζεντ Στρίτ», για να διασταυρωθώ με την «Οξφορντ Στρίτ». Στα μαγαζιά του, που θα επισκεφθούμε ιδιαίτερος, ψωνίζει κανείς ωραία πράγματα για άντρες, γυναίκες και παιδιά στη μισή τιμή απ' ό,τι τα βρίσκει στην Ελλάδα.

Τριγύρω στο Πικαντίλυ είναι ή «Βασιλική Άκαδημία», ή «Νάσιοναλ Γκάλερυ», το «Κόβεν Γκάρτεν», περίφημο για τα μπαλέτα του και λίγο πέρα απ' την «Οξφορντ Στρίτ» το «Βρετανικό Μουσείο», το μεγαλύτερο μουσείο αρχαιοτήτων του κόσμου, που ίδρύθηκε το 1753.

Άλλα για σταθίτε, γιατί πεινάσαμε λίγο. Μπορούμε να πούμε σε οποιοδήποτε έστιατόριο! Γευματίζουμε φτηνά, σούπα ή «όρντέβ», ψάρι ή κρέας και γλυκό με 5 σελίνια, 10 χιλιάδες δραχμές περίπου. Με 25 χιλιάδες τρώτε πολυσιτάροχα σε πολυτέστερα έστιατόρια. Οι Άγγλοι δεν τρώνε ψωμί όπως οι Έλληνες. Τα φαγητά τους είναι έλαφρά, αγεδόν νερόδραστα. Τις σάλτσες τις έχουν μονάχα σε... μπιτόπιες. Αντί για ψωμί τρώνε πατάτες και χορταρικά νερόδραστα (που συνοψεύουν το ψάρι ή το κρέας). Και αντί για κερό πίνουν κρασί ή μπύρα.

Άνάκτορα του Γουεστμίνστερ

Έκε' που πίνουμε το μεσημεριανό γαλλικό καφέ μας άκούμε μιά

Η περίφημη κινητή γέφυρα του Πύργου (Τάουερ Μπρίτζ), που άνοίγει τις πόρτες της για να περάσουν τα καράβια και να ξεφορτώσουν πολύτιμα άγαθά απ' τα πέρατα της κόσμου στο λιμάνι του Λονδίνου.

δυνατή, αλλά γλυκώχη καμπάνα να σημαίνει! Είναι ή περίφημη καμπάνα «Μπίγκ Μπέν», των άνακτόρων του Γουεστμίνστερ, πού μετράει τις ώρες. Για τους Άγγλους ή ήχος αυτός είναι κάτι παραπάνω από ένα μέτρημα του χρόνου. Είναι ένας συνδετικός κρίκος της ιμπεροπόλεως με τους ξενιτεμένους Άγγλους, είναι ένας έθνικός παλμός της Μεγ. Βρετανίας, που συντονίζει τους βρετανικούς παλμούς των άπόδημων Βρεττανών με την καρδιά της μητέρας πατρίδας. Γι' αυτό και ή «Μπίγκ Μπέν» συνδέεται με το Β. Β. C., το Βρετανικό Ραδιοφωνικό Σταθμό, για να σημαίνει το χρόνο του Άστεροσκοπείου Γκρήνουιτς και να σκορπίζει τους ήχους της στις όρισμένες ώρες, στα πέρατα του κόσμου.

Ξεκινάμε λοιπόν για να γνωρίσουμε από κοντά τα Άνάκτορα του Γουεστμίνστερ, που είναι χτισμένα στην άριστερή όχθη του ποταμού Τάμεσι, κοντά στο άρρεαίο του Γουεστμίνστερ. Αντικρύζουμε πρώτα - πρώτα ένα αστυνομικό της τροχαίας να διευκολύνει μερικους μαυροντυμένους σοβαρούς κυριους να μπειν μέσα σ' τ' άνάκτορο. Τι συμβαίνει; Είναι οι Βουλές! Κάποτε που γινώταν ψηφοφορία την έπαθε μία κυβέρνησι σε αίτίας δυο βουλευτών, που καθυστέρησαν να προσέλθουν, γιατί παρεμποδίσθηκαν απ' τον μεγάλο συνωστισμό και την εξαιρετική κίνηση τροχοφόρων, που πάντα παρατηρείται έξω απ' τη Βουλή. Άνάκτορα του Γουεστμίνστερ.

Μεγαλόπρεπα γοτθικού ρυθμού, φαγιάζαν τα βασιλικά αυτά άνάκτορα που ήσαν κατοικία Έδουάρδου του Έξουολονγπου και του βασιλιά Γεωργίου του Βου.

Το 1512 τ' άνάκτορα αυτά σχεδόν καταστράφηκαν από πυρκαγιά και έτσι ή Έρρίκος ο Βος έχτισε το 1532 τ' άνάκτορα τ' ή Σαιντ Τζέιμς, για βασιλική κατοικία. Πυρκαγιά πάλι το 1834 κατέστρεψε ό,τι στο μετω. Εϋ έρχε άπομείνει στο Γουεστμίνστερ, ώσπου ή άρχιτέκτονας σερ Τσάρλες Μπάροϋ έδημιούργησε από το 1840 - 1850 ό,τι σήμερα φαγιάζει ως άνάκτορον του Γουεστμίνστερ - Βουλή των Κοινοτήτων - Βουλή των Λόρδων, όλα μαζί.

(Η συνέχεια άπισθεν)

Το Λονδίνο, ή μεγαλύτερη και πολυπληθέστερη πόλις του κόσμου, όπως φαίνεται απ' το αεροπλάνο. Άνάμεσα της ρέει ο γραφικός Τάμεσις με τα άρρα γαφύρια του. Στην άριστερή όχθη διακρίνεται ή Βουλή των Λόρδων και των Κοινοτήτων, ο νάος του Γουεστμίνστερ και στη δεξιά όχθη ή Νομαρχία.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ τὴν Ἀγγλία καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Ὁ «ὠρολογόπυργος» (κλόκ - τάουερ) πρὸς 320 πόδια καὶ στεγάζει τὴ μεγάλη καμπάνα «Μπίγκ Μπέν», βάρους 13,5 τόνων. Ἐνα φῶς, στὴν κορυφή τοῦ πύργου ἀνάμμενο τὴ νύχτα, σημαίνει πὼς ἡ Βουλὴ συνεδριάζει.

Καραβάκια ἀπὸ ντόπιους καὶ ξένους περιμένουν οὐρὰ γιὰ νὰ τριγυρίσουν τ' ἀνάκτορα, νὰ ἰδοὺν τ' ἀξιοπεριέργα, νὰ παρακολουθήσουν τὴ Βουλὴ νὰ συνεδριάσῃ (ἀν εὐτυχῶς νὰ ἐξοικονομήσουν πρόσκλησι).

Ἀς μπουέμε λοιπὸν καὶ μεῖς μέσα. Κάβουμε μιὰ βόλτα στὸ «Γουεστμίνστερ Χάλλ», πού χτίσθηκε τὸ 1399 ἀπὸ τὸν Ριχάρδο Β'. Ὑπερόχη ἡ δριμύνη ὁροφὴ του μὲ τὰ σκαλίσματα της. Στὸ χῶλλ αὐτὸ ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Ριχάρδος ὁ Β' καθαιρέθηκε τὸ 1399, Κároλος ὁ Α' καθαιρέθηκε τὸ 1649, τὸν ἴδιο χρόνο ὁ Ὀλίβερ Κρόμγουελ ἀνακηρύχθηκε «λόρδος προστατῆς» καὶ τὸν Ἰανουάριου τοῦ 1936 ἐνταφιάστηκε Γεώργιος ὁ Ε'.

Κατεβαίνουμε ἀρκετὰ σκαλιὰ γιὰ νὰ ἱδούμε τὴν Κρύπτη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, παλὸ παρεκκλήσιο τῶν Ἀγγλῶν βασιλέων ἀπ' τὸ 1320. Τὸ παρεκκλήσιο σήμερα χρησιμοποιεῖται γιὰ γάμους βουλευτῶν καὶ βασιτεῖα τῶν παιδιῶν τους.

Θαυμάζουμε κατόπιν τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων μὲ τὰ πολυτίμα χειρόγραφα, τὴ Βασιλικὴ Πινακοθήκη, τ' ἀγάλματα ἐθνικῶν προσωπικοτήτων καὶ βασιλέων, τὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων μὲ τοὺς βασιλικούς θρόνους, τὸ Ἀνάκτορο Δικαστήριον, τὸν Πύργο τῆς Βικτωρίας.

Ἡ ὥρα εἶναι δύομιση περίπου καὶ ἀσυνήθιστη συγκέντρωση κόσμου παρατηρεῖται σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγάλους διαδρόμους τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Πρόκειται νὰ περάσῃ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Σὲ λίγο μιὰ πομπή (αὐτὸ γίνεται σὲ κάθε συνεδρίαση) πού ξεκίνησε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, διασχίζει μ' ἐπισημότητα τοὺς διαδρόμους. Προηγεῖται ὁ ἀρχικλητήρας μὲ φράκ, χρυσὲς ἀλυσίδες καὶ διάσημα. Ἀκολουθεῖ ἕνα μέρος τοῦ προεδρίου τῆς Βουλῆς, πού κρατᾷ τὸ βασιλικὸ ὀλόχρυσο σκήπτρο. Ἐρχεται ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς μὲ τήθενο καὶ περούκα. Ἡ πομπή κλίνει μὲ τὴ Γραμματεία τοῦ Προέδρου, πού κρατᾷ τὴν οὐρὰ τῆς τήθενου.

Ὁ κόσμος ὑποκλίνεται ἢ βγάζει μὲ σεβασμὸ τὸ καπέλλο του.

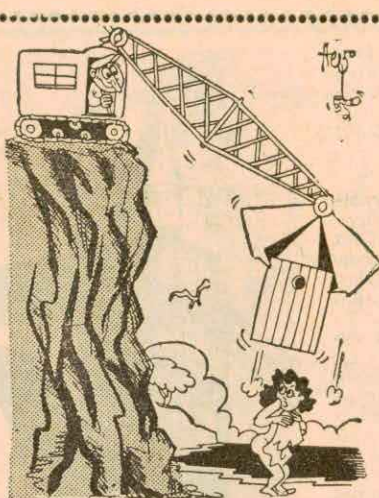
Ἡ πομπή προχωρεῖ πρὸς τὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Ὁρθοὶ ἐκεῖ οἱ βουλευταὶ χαιρετοῦν μὲ ὑπόκλιση. Τὸ σκήπτρο τοῦ βασιλέως τοποθετεῖται ἀνάμεσά σὲ δύο κοντιὰ, τὸ ἕνα γιὰ τὰ κυβερνητικὰ ἔγγραφα καὶ τ' ἄλλο γιὰ τὰ χαρτὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ «Σπῆκερ», πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἀνεδίαινει στὸν πρᾶσινο θρόνον του. Ἡ συνεδρίασις ἀρχίζει, μετὰ ἀπὸ μιὰ προσευχή.

Οἱ βουλευταὶ κοντὰ - κοντὰ, σὲ καναπέδες καθισμένοι, δὲν ἀνεδιάνουν σὲ βῆμα. Μιλοῦν ἀπ' τὴ θέσι τους, σιγὰ, σιγὰ, χωρὶς χειρονομίες...

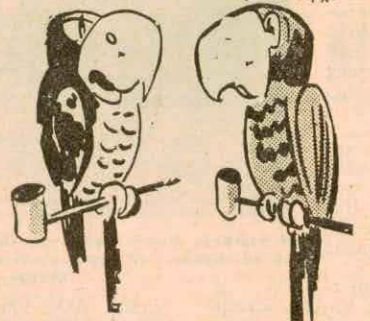
Τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο ἀπέναντι ἀπ' τὴν Ἀντιπολίτευσι. Κάπου - κάπου ὁ Ἀτλν ἢ ὁ αἰωνόβιος Τσῶρτσιλ σηκώνουν τὰ πόδια τους καὶ τ' ἀκουμπᾶνε στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιου, καθὼς κάθονται ὁ ἕνας ἀπέναντι σχεδὸν στὸν ἄλλον.

Βουλευτὴς πού θὰ μῇ στὴν αἴθουσα ἢ θὰ βγῇ ἔξω πρέπει νὰ χαιρετίσῃ μὲ ὑπόκλιση τὸ Σκήπτρο τοῦ Βασιλέως. Ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς εἶναι ἕνα μικρὸ δείγμα τοῦ σεβασμοῦ τῶν παραδόσεων τῆς βρεττανικῆς αὐλῆς ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ὁποιασδήποτε πολιτικῆς μερίδος ἢ πολιτικῆς παρατάξεως. Καὶ οἱ Ἀγγλοὶ βουλευταὶ φαίνεται ποσὲ πολλὰς φορὲς σὲ κάθε συνεδρίασι β' ἀναγκάζονται νὰ τπρὸν αὐτὸ τὸν τύπο, γιὰτὶ οἱ ψηφοφόροι τους τοὺς στέλνουν τακτικὰ σημειώματα ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα πρὸς συνεδριάσεων ζητώντας καὶ αὐτοὶ τὰ «ρουσφέτια» τους. Ἔτσι, γιὰ νὰ μιλήσουν μαζί τους, μπαινοβγαίνουν διαρκῶς. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ...

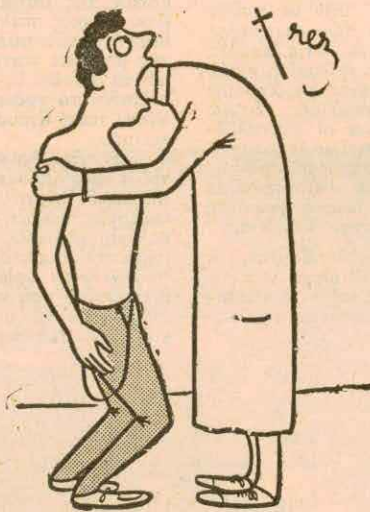
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἐπαγγέλματος!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀπὸ τότε που ἀρχισα νὰ μιλάω,
ἕνα πράγμα ἔμαθα: Πὼς πρέπει νὰ τὸ
βουλῶν κανεῖς!...

— Κάνετε Α... Α... Α...
«Samedt - Soirs»

Παρακολουθήστε στὴ σελ. 33 τὴ νέα
σειρὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος ἱστο-
ρικῶν μονογραφιῶν τοῦ συνεργάτου μας
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὰ Χρονικὰ

- ★ Ζωντανὲς εἰκόνες τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.
- ★ Τὰ κυριώτερα κοινωνικὰ γεγονότα τοῦ ἐλευθέρου βίου τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνος.
- ★ Παλὰ ἔθιμα, χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια, ἔξυπνα ἀνέκδοτα γραμμένα μὲ τὸ γινωστὸ γλαφυρὸ ὕφος τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Συμφιλίωσι μὲ τὸ... νερό

Ἐνας διαβόητος κρασποπάτερας, ἀρρώστησε βαρεῖα κάποτε ἀπὸ τὴν πολὺ κατάρχησι τοῦ κρασιοῦ ποῦκανε. Κι' ἐπειδὴ αἰσθάνθηκε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα, παρακάλεσε τοὺς φίλους του, πού τὸν περιτοίχιζαν στὸ κρεβάτι του νὰ τοῦ φέρουσαν μιὰ καράφα γεμάτη νερό. Ἐκπληκτὲς ματιές.

— Γιατί, σὰς φαίνεται περίεργο; τοὺς εἶπε τότε ὁ ἐτοιμοθάνατος. Δὲν ξέρετε ὅτι ὅταν κανεῖς βρίσκεσαι στὸ χεῖλος τοῦ τάφου πρέπει νὰ συμφιλιώνεσαι... μὲ τοὺς ἀσπονδωτέρους ἐχθρούς σου;...

★ Κάποιος μεθυσμένος, γυρίζοντας μιὰ νύχτα σπῆτι τοῦ, μπήκε κατὰ λάθος μέσα σ' ἕνα ἀδιέξοδο δρομάκι. Ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος καὶ εἶδε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ ὑπόθεσε, μέσα στὸ μεθύσι του, πὼς κάποιος τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο. Χωρὶς νὰ χάσῃ λοιπὸν καιρὸ, ἔσυρε τὸ σπαθὶ τοῦ κι' ἀρχισε νὰ μονομαχῇ ἀγρίως μὲ... τὸν τοῖχο πού βρισκόταν ἀπέναντί του!... Ἀπ' τὴς σπαθιές, ὁ τοῖχος ἀρχισε νὰ βγάξῃ ὑτίδες. Μόλις τὸ εἶδε αὐτό, ὁ μεθυσμένος ἀρχισε τὴς φωνές:

— Ἀνανδρε! Δολοφόνε! Ὡστε τραβᾶς καὶ πιστόλι, ἔ;... Τώρα θὰ σοὺ δείξω ἐγώ!...

Κι' ἐξακολούθησε τὰ χτύπηματα, ὥσπου ἔσπασε τὸ σπαθὶ τοῦ.

★ Ὁ μυθιστοριογράφος Σὺχ κι' ὁ Ραμιέ ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι κι' ἀδιόρθωτοι μπεκρηδες. Ἐνα βράδυ οὐ γύριαν στὰ σπιτία τους ὁ Ραμιέ παραπάτησε, ἔπεσε καὶ χτύπησε τὸ πόδι του. Ὁ Σὺχ θυμήθηκε τότε ὅτι εἶχε κάποτε χρηματίσει στρατιωτικὸς γιάτρος, ἔδωλε τὸ μαντῆλι τοῦ, τὸ ἔσχιζε κι' ἔδεσε μ' αὐτὸ τὸ πόδι τοῦ φίλου του. Κατόπιν τὸν ἔβαλε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ τὸν συνάδεδε στὸ σπῆτι τοῦ, ὅπου καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι τοῦ. Αὐτὸς πέρασε τὴ νύχτα σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ τραυματία.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ὁλὸς ξύπνησε, ὁ Σὺχ ἔσπευσε νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμα τοῦ φίλου του. Καὶ τότε... ἀντελήθη ὅτι τὴν προηγούμενη νύχτα, μεθυσμένος καθὼς ἦταν, ἀντὶ νὰ δέσῃ τὸ χτυπημένο πόδι τοῦ ἐπίσης μεθυσμένου φίλου τοῦ, τοῦχε δέσει... τὸ νερό!...

★ Ὁ διάσημος ἡθοποιὸς Λὰ Τοριλλιέρ ἦταν καὶ διάσημος μπεκρης. Κάποτε ἀφού ἔφαγε καὶ ἤπιε τὸ καταπέτασμα σ' ἕνα φιλικὸ τοῦ σπῆτι, ἔφυγε γιὰ νὰ πᾶσὶ τὸ θέατρο, ὅπου ἐπαίξε. Ὁ καιρὸς ὁμως ἦταν ἀθλιός: βροχή, λάσπη, κακὸ.

Ὁ Τοριλλιέρ, ἔτυχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο νὰ φορᾷ τὰ καλά του ρούχα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανιζόταν στὴν πρώτη πράξι τοῦ ἔργου. Μὴ βρίσκοντας ἀμάξι, ἀναγκάστηκε νὰ μῇ σὲ μιὰ δίτροχο «χειράμαξα», μέσο μεταφορικὸ συνηθέστατο τότε, γιὰ νὰ μὴ λερῶσθ τὰ ρούχα του.

Ἡ ὥρα ὁμως προχωροῦσε καὶ τὸ ἀμάξι πῆγαινε πολὺ ἀργά. Ὁ Τοριλλιέρ φοβούμενος μήπως δὲν φτάσῃ ἐγκαίρως στὸ θέατρο, ρώτησε τὸν ἄνθρωπο πού ἔσυρε τὴ χειράμαξα:

— Γιατί δὲν τρέχεις πιὸ γρήγορα;...

— Γιατί δὲν ἔχω «βοηθὸ» κύριε, ἀπάντησε αὐτός.

— Καλὰ καὶ τί τὸν θέλεις τὸ βοηθό;

— Ὁ βοηθός μου σπρώχνει συνήθως τὸ ἀμάξι ἀπὸ πίσω, ἐνῶ ἐγὼ τὸ τραβᾶ ἀπὸ μπρός. Κι' ἔτσι τὸ βάρος μοιράζεται.

— Καὶ δὲν τὸλεγε, καυμένε, ναίτερε αὐτό; εἶπε ὁ Τοριλλιέρ, πηδώντας ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξι.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ καλὸς μας ἡθοποιὸς ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ κρῆη «βοηθοῦ». Ἔτσι τὸ ἀμάξι δὲν ἀργησε νὰ φτάσῃ στὴν πόρτα τοῦ θεάτρου. Μὲ μόνη τὴ διαφορά ὅτι ὁ Τοριλλιέρ, σκνίπα στὸ μεθύσι καθὼς ἦταν νόμιζε ὅτι... μεταφέρει τὸν ἑαυτό του! Καὶ μόνον ὅταν ἔφτασε στὸ θέατρο κατάλαβε τὴ γκάφα πού ἔπαιξε. Τὰ καλά του ρούχα εἶχαν καταλήξει σὲ ἀξιοθρήνητο χάλι.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ πρῶτοι γκαγκαραῖοι Πλακιῶτες καὶ Πλακιῶτισσες

ΜΕ τὴν καινούργια ἱστορικὴ σειρὰ μας, θὰ προσπαθήσουμε νὰ παρουσιάσουμε στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Θησαυροῦ» τὴν ἐξέλιξη τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς μὲ τὰ πειδ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ πειδ ἐνδιαφέροντα χρονικά της, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Ὁθωνος ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Γεωργίου Α'.

Πρὶν νὰ γίνῃ ἡ Ἀθῆνα πρωτεύουσα, ἡ Πλάκα ἦταν τὸ κέντρον τῆς ἐρειπωμένης πόλεως.

— Εἶμαι Πλακιῶτης! ἔλεγαν περήφανα οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι.

Ἀπ' ἐκεῖ ξεκίνησε ἡ πόλις — ἀκριβῶς ἀπὸ τὴς περιφημῆς γραφικῆς καὶ τραγουδημένης ἀνηφορίας, κάτω ἀπ' τὸν Ἱερὸ Βράχο. Ἐκεῖ ἔζησαν καὶ οἱ τελευταῖοι Γκαγκαραῖοι, τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἔλεγαν ἐπίσης περήφανα:

— Εἶμαι παλῆς Ἀθηναῖος, γκαγκαραῖος!...

Τὴ ἐσήμαινε, ὁμως, γκαγκαρῆς; Ἔτσι ὠνομάζονταν οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι τῆς Τουρκοκρατίας (πού ἐπέζησαν καὶ στὰ χρόνια τῆς ἐλευθερίας), ἐπειδὴ εἶχαν στὶς πόρτες των γκαγκαρα. Γκαγκαρα δὲ ἦταν ἕνα κομμάτι χοντοῦ ξύλου κρεμασμένο μὲ σκινὶ πίσω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ ἐστὶ πού μὲ τὸ βάρος του νὰ κλείνῃ ἡ πόρτα αὐτομάτως ὅπως συνέβαινε καὶ στὰ παλὰ «χαμάμια» πού διατηρήθηκαν καὶ στὰ μεταγενέστερα χρόνια.

Ἐνα τέτοιο κούτσουρο ἔπεσε κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι τοῦ φοκαρά τοῦ γερο-Εὐδῆ (παλῆου Ἀθηναίου τοκογλύφου) καθὼς τοῦ ἀνοῖξαν τὴν ἐξώπορτα στὸ σπῆτι τοῦ Τοτόμη (στὰ 1860), ὅπου πῆγε νὰ ζητήσῃ τοὺς τόκους τῶν χρημάτων του.

Καὶ ὁ νεαρός, τότε, Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ἔγραψε: «Ἐδέχθη τὰ... ἐπιτόκια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του!».

Ἀς ἰδούμε, λοιπὸν, τί γινότανε τότε στὴν Πλάκα. Οἱ «γκαγκαραῖοι» Πλακιῶ-

στην Πόλι. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑικοσιένα ἐπαῖξε σπουδαῖο ρόλο ὡς ἡμερησίας καὶ πρόξενος τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν σὲ θέσι νὰ προσφερῇ στὸν Ἀγῶνα πολυτίμες ὑπηρεσίες, ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδίστρια, ὅταν κατελήθησαν τὰ φρούρια τῆς Ναυπλίου, τοῦ Ἀντιρίου καὶ τοῦ Μεσολογγίου.

Μετὰ τὸν Ἀγῶνα ὁμως, ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀθῆνα ὅπου κι' ἀγόρασε γήματα Ὁθωμανῶν τῆς Ἀττικῆς κι' ἔχτισε στὴν παλὰ, ὁδὸ Κυδαθηναίων, τὸ μεγάλο σπῆτι πού ἦταν ἔτοιμο πολὺ πρὶν ἐτάσῃ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ βασιλεὺς Ὁθων στὴν Ἀθῆνα.

Ἦταν τότε καλοκαίρι τοῦ 1834. Περαστικὸς ἀπ' τὴν Ἀθῆνα, ὁ Ὁθων πῆγαινε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴ Ρούμελη. Τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης — ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ ὁποῖου πῆρε ἡ νεώτερη συνοικία τ' ὀνομά της — καὶ τὸν κάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ στὴν τότε ἀγροτικὴ κατοικία του.

Τοῦ εἶπαν, ὁμως, ὅτι ὁ Ὁθων εἶχε δεχτῇ τὴν πρόσκλησι τοῦ Παπαρρηγόπουλου στὴν Πλάκα. Καὶ τότε ὁ στρατηγὸς ζήτησε συμβιβασμὸ καὶ εἶπε:

— Τοῦλάχιστον, στὸ γυρισμό, θὰ φάμε ψωμί στὸ φτωχικὸ μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κόνσολος, σὰν τὸν Παπαρρηγόπουλο,

ἀλλ' ἔχω περισσότερα δικαιώματα ἀπ' αὐτόν κι' ἀπ' ὅλους τοὺς γκαγκαραῖους!

Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης εἶχε γίνῃ καὶ «κουμπάρος» μὲ τὸ Βασιλὸ ἀντιβασιλεῖα. Ἔιντεκ, γιὰτὶ αὐτός, σὰν ἔαθε τις σπουδαῖες ὑπηρεσίες πού προσέφερε στὸν Ἀγῶνα ὁ Ρουμελιώτης ἀρχηγός, πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ τιμητικὰ, τὸν συνεχῶς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα, στρατηγέ, πού ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλέας, ποῖα χάρι θέλεις νὰ σοὺ γίνῃ;

— Νὰ σοὺ πῶ. Ὁ ἀγῶνας τώρα τελείωσε. Περιβολάρης θὰ γίνω καὶ παιδιὰ μαστορέως! ἔχω κάμποσα, ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ σασκὶ εἶνε γιομάτο καὶ σὲ λίγο θ' ἀδειάσῃ. Ἀν θέλεις, λοιπὸν, νὰ «βάλεις λάδι» στὸ σπιτικό μου νὰ γίνουμε κουμπάροι!

Ἔτσι ὁ Μακρυγιάννης σὲ λίγο καιρὸ ὅταν γίνῃ περιβολάρης κατὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ὁθων περαστικὸς ἀπ' τὴν Ἀθῆνα, φιλοδεξινόηκε στὴν Πλάκα, στὸ σπῆτι τοῦ Παπαρρηγόπουλου.

Σὲ μιὰ δεξίωσι πού δόθηκε, τότε, στοῦ Παπαρρηγόπουλου, ὁ νεαρός Ὁθων ἐγκύρισε τις γνωστότερες οἰκογένειες τῶν γκαγκαραῖων τῆς Πλάκας, πού ζητοῦσαν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ δικά τους σπῆτια.

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ βίαιες τῶρα! τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ ὑπάσιπτης Σούτσος. Κάνετε ὑπομονὴ ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ Ἀθῆνα πρωτεύουσα καὶ τότε χαρὰ στὴν Πλάκα καὶ στοὺς γκαγκαραῖους της!...

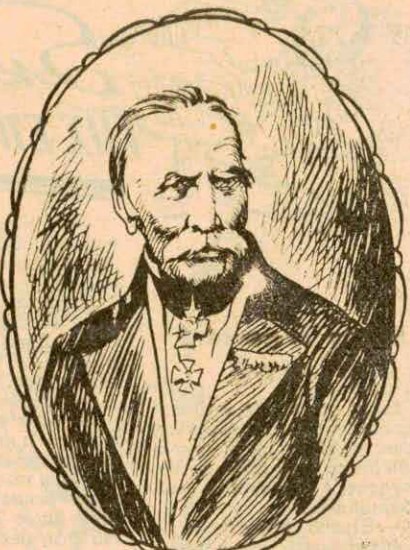
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ νὰ ξέρετε

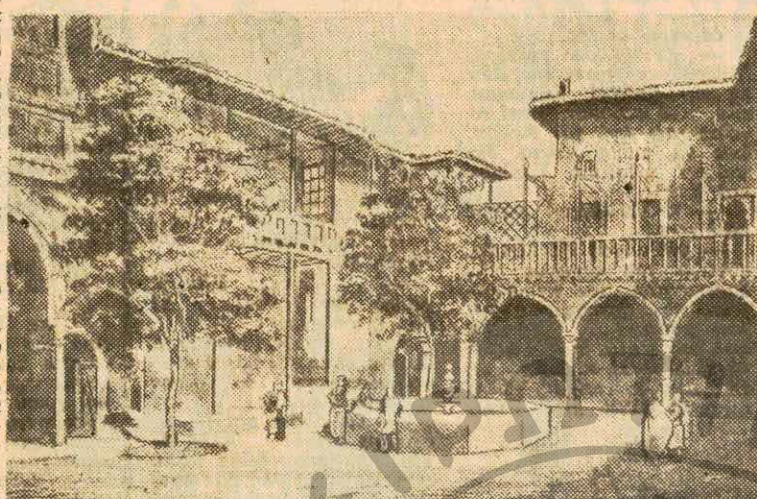
Ὁ πρῶτος πού ἔφερε στὴν Ἀθῆνα λεωφορεῖα κι' ἐγκαθίδρυσε τακτικὴ συγκοινωνία, τέσσερις φορές τὴν ἡμέρα, μετὰ τοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιᾶ, ἦταν ὁ Ἰταλὸς Φεράλδι.

Τὸ σχέδιο καὶ ἡ χάραξις τῆς ὁδοῦ Λιοσίων ὀφείλεται στὴ βασίλισσα Ἀμαλία. Στὴν ὁδὸν αὐτὴ εἶχαν πρωτοφυτεῦθ μουριές.

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἱδρύθηκε τὸ 1866 μὲ σκοπὸ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Παπαρρηγόπουλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους Πλακιῶτες.

Πλακιῶτικο σπῆτι στὰ χρόνια τοῦ Ὁθωνος.

στην Πόλι. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑικοσιένα ἐπαῖξε σπουδαῖο ρόλο ὡς ἡμερησίας καὶ πρόξενος τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν σὲ θέσι νὰ προσφερῇ στὸν Ἀγῶνα πολυτίμες ὑπηρεσίες, ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδίστρια, ὅταν κατελήθησαν τὰ φρούρια τῆς Ναυπλίου, τοῦ Ἀντιρίου καὶ τοῦ Μεσολογγίου.

Μετὰ τὸν Ἀγῶνα ὁμως, ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐγκατεστάθηκε στὴν Ἀθῆνα ὅπου κι' ἀγόρασε γήματα Ὁθωμανῶν τῆς Ἀττικῆς κι' ἔχτισε στὴν παλὰ, ὁδὸ Κυδαθηναίων, τὸ μεγάλο σπῆτι πού ἦταν ἔτοιμο πολὺ πρὶν ἐτάσῃ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ βασιλεὺς Ὁθων στὴν Ἀθῆνα.

Ἦταν τότε καλοκαίρι τοῦ 1834. Περαστικὸς ἀπ' τὴν Ἀθῆνα, ὁ Ὁθων πῆγαινε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὴ Ρούμελη. Τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης — ἀπὸ τὸ χτήμα τοῦ ὁποῖου πῆρε ἡ νεώτερη συνοικία τ' ὀνομά της — καὶ τὸν κάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ στὴν τότε ἀγροτικὴ κατοικία του.

Τοῦ εἶπαν, ὁμως, ὅτι ὁ Ὁθων εἶχε δεχτῇ τὴν πρόσκλησι τοῦ Παπαρρηγόπουλου στὴν Πλάκα. Καὶ τότε ὁ στρατηγὸς ζήτησε συμβιβασμὸ καὶ εἶπε:

— Τοῦλάχιστον, στὸ γυρισμό, θὰ φάμε ψωμί στὸ φτωχικὸ μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κόνσολος, σὰν τὸν Παπαρρηγόπουλο,

ἀλλ' ἔχω περισσότερα δικαιώματα ἀπ' αὐτόν κι' ἀπ' ὅλους τοὺς γκαγκαραῖους!

Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης εἶχε γίνῃ καὶ «κουμπάρος» μὲ τὸ Βασιλὸ ἀντιβασιλεῖα. Ἔιντεκ, γιὰτὶ αὐτός, σὰν ἔαθε τις σπουδαῖες ὑπηρεσίες πού προσέφερε στὸν Ἀγῶνα ὁ Ρουμελιώτης ἀρχηγός, πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ τιμητικὰ, τὸν συνεχῶς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα, στρατηγέ, πού ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλέας, ποῖα χάρι θέλεις νὰ σοὺ γίνῃ;

— Νὰ σοὺ πῶ. Ὁ ἀγῶνας τώρα τελείωσε. Περιβολάρης θὰ γίνω καὶ παιδιὰ μαστορέως! ἔχω κάμποσα, ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ σασκὶ εἶνε γιομάτο καὶ σὲ λίγο θ' ἀδειάσῃ. Ἀν θέλεις, λοιπὸν, νὰ «βάλεις λάδι» στὸ σπιτικό μου νὰ γίνουμε κουμπάροι!

Ἔτσι ὁ Μακρυγιάννης σὲ λίγο καιρὸ ὅταν γίνῃ περιβολάρης κατὰ ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ὁθων περαστικὸς ἀπ' τὴν Ἀθῆνα, φιλοδεξινόηκε στὴν Πλάκα, στὸ σπῆτι τοῦ Παπαρρηγόπουλου.

Σὲ μιὰ δεξίωσι πού δόθηκε, τότε, στοῦ Παπαρρηγόπουλου, ὁ νεαρός Ὁθων ἐγκύρισε τις γνωστότερες οἰκογένειες τῶν γκαγκαραῖων τῆς Πλάκας, πού ζητοῦσαν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ δικά τους σπῆτια.

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ βίαιες τῶρα! τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ ὑπάσιπτης Σούτσος. Κάνετε ὑπομονὴ ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ Ἀθῆνα πρωτεύουσα καὶ τότε χαρὰ στὴν Πλάκα καὶ στοὺς γκαγκαραῖους της!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ νὰ ξέρετε

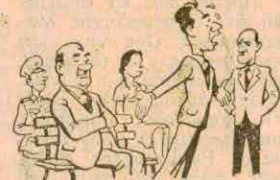
Ὁ πρῶτος πού ἔφερε στὴν Ἀθῆνα λεωφορεῖα κι' ἐγκαθίδρυσε τακτικὴ συγκοινωνία, τέσσερις φορές τὴν ἡ

Σκίζα της Εποχής

Ευθυμία ένσταξανέ

Στο δικαστήριο:
Πρώτη σκηνή:
Ένας συμπαθής και σοβαροφάνεστος ηλικιωμένος κύριος κάθεται με προφανή νευρική κατάσταση στο εδώλιο. Άνάλγητος ή κατηγορία, μηδραλλοβολεί:
— Είμεθα πτωχαί νεάνιδες εργαζόμενες, κύριε πρόεδρε, κραυγάζει ένας πενήνταπεντάρης μουστακαλής δικηγόρος. Μας προσέλαβεν εις την υπηρεσίαν του! Απαυσιάζουσιν της σεβαστής δεσποινής ης τυγχάνει σύ-

ζυγος του φρικαλέου αυτού σατύρου τον οποίον δικάζετε, μας έπετέθη, κύριε πρόεδρε, με σκοπούς ανηθικούς! Είμεθα δεκαοκταετίδες νεάνιδες! Αθώαι! Άγναι! Ασπίλοι! Καί...
— Καλά, το άντελήφθμεν, λέει ο πρόεδρος. Η υπεράσπισις!

Ο συνήγορος του κατηγορουμένου είνε νεαρός, ύπερ τὸ δέον θαρραλέος:

— Κύριε πρόεδρε, πονηρόν είνε τὸ πνεύμα τῆς κατηγορίας! Έκδισμός υποκρίπτεται! Είμεθα σοβαροί και υπερήλικες άνδρες, εύπολοι και απολαμβάνοντες τιμῆς βαθείας εν τῇ κοινωνίᾳ! Δέν αρνούμεθα ὅτι έθωπεύσαμεν πατρικῶς και στοργικῶς τὴν μικράν πτωχήν μας υπηρέτριαν. Ταύτην τὴν χειρονομίαν, χειρονομίαν λέγω και επαναλαμβάνω πατρικῆς στοργῆς — έκμεταλλεύονται σήμερον οἱ γονεῖς τοῦ κορασίου πρὸς εκδισμὸν καὶ διά νὰ μάς αποσπάσουν χρήματα!...

— Πατρικῶς σέ έθωπευσε; ρωτᾷ ὁ πρόεδρος έναν στρουμπουλὸν κοκκινομάγουλον χωριατοκορίτταρον πού στέκει χαμηλοδέξιν.
— Μάλιστα!
— Μὰ εὖ στήν κατάθεσί σου λές άλλα πράγματα. Κι' εἰς πρὶν λίγη ὥρα, τὰ ἴδια εἶπες. Ὅτι ἦσαν ὁ σκοπὸς τοῦ κακός.
— Ναι. Ἀλλά τώρα μοῦ υποσχέθηκε νὰ χωρίσῃ τὴ γυναῖκα του και νὰ μέ πάρη!
Πανδομόνιον! Κραυγαί! Κουδούνια! Θυελλα!
— Πόσο χρονὸν εἶσαι;
— Ρωτᾷ ὁ πρόεδρος.
— Εἰκοστέσσαρά!
— Εἰς τὰ χαρτιά λέει δεκάχτώ.

— Ψέμματα τῶχουμε γράφει! Βάλανε οἱ γονεῖς μου «μέσο» στὸν πατῆά τοῦ χωριοῦ!

Εὐτυχία στήν υπεράσπισι!

— Ἰδῶς στήν κατηγορία.
— Σήκω ἀπάνω κατηγοροῦμενε! Τῆς εἶπες ὅτι θά τὴν πάρης;

— Ὁχι!

— Μοῦ τὸ εἶπε! Διαμαρτύρεται ἡ μικρά. Ἀλλά μιά και τὸ ξέλεει, τότενες κι' ἐγὼ λέω πὼς με πλάνεψε κι' εἰμαι δεκαοχτῶ χρονὸν ἀνήλικη ὅπως λένε τὰ χαρτιά! Νὰ πᾶν μέσα! Ὁ παληόγερο!

— Ἀμφιβάλλω! Λέει... ἀδησίας ὁ πρόεδρος.

Καὶ ὁ γέρος σηκώνεται κατὰσχυμένος ὑπὸ τὴν γενικήν ἰλαρότητα! Ἀθῶος νομικῶς, ρεζίλης ἠθικῶς!...

Δεύτερη σκηνή:

— ... Κύριε πρόεδρε, Ἀμερικάνος ἦτανε τὸν εἶδα με τὴν πρώτη! Σύμμαχος εἶνε, τὸνέ σέδομαι, γιατί ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴν Κορέα, ἐγὼ νὰ πούμε «θέσι» δέν παίρνω ἀνάμεσα Τρούμαν και Στάλιν!

— Καλά κάνεις! Μένεις οὐδέτερος!

— Μάλιστα! Τὸ λοιπόν, κυττάει τὴν κοπέλλα, τὴν ξανακυττάει, τὸν ἀγριοκυττάω, τὸν ξαναγριοκυττάω, λέει «σόρυ»!... Ὑστερὶς ἀπὸ δύο λεφτά, ξανά - μανά τὰ ἴδια! Λέει «σόρυ»!... Οἱ μπουζουκτῆδες, ὅλοι ἀπάντες φίλοι μου! Ὑφί-

σταται και φιλότιμο!... Τοῦ φέρνω τὸ μπουκάλι στὸ κεφάλι, τὸν ποταμίζουνε τὰ αἱματα και λέω κι' ἐγὼ «σόρυ»! Δικαιώμα μου δέν εἶνε; Τί λέτε σεις; Ὁ πρόεδρος, διαφωνεῖ και ῥάζει «μιά εἰκοσάρα»... τὸ ὅποιον καθ' ὅτι ἀπρομελέτητα τραύματα! Ἐπικεικῶς!

Τρίτη σκηνή:

Μιά μεγαίρειοειδής κουτσμπολάρα, εξετάζεται ὡς μάρτυς.

— Ἦταν ἀμέμπτων ἠθῶν ἡ σύζυγος;
— Βεβαίως!

— Ἐπὶ ληψίμων! λέει ὁ ἀντίδικος δικηγόρος.
— Μάλιστα! Ἀπαλειψίμων!

Ὁ πρόεδρος ἐκνευρίζεται:

— Παρακαλῶ!... Ἀπλὲς λέξεις νὰ μεταχειρίζεσθε γιὰ νὰ τὴν ἀντιλαμβάνεται ἡ μάρτυς.

— Κυρία μου, ἦτανε τί-
μις γυναῖκες;
— Πολὺ καθῶς πρέπει!
Τί λές καλέ;

— Ὁ κουμπάρος, ὁ κύρ
Γιώργης τί ρόλο ἐπαιζε;...

— Εμεῖς, σὰ γειτόνοι, τί-
ποτις κακὸ δέν εἶδαμε! Ψώ-
νια κουβάλαγε, σὰν κουμπά-
ρος πού ἦτανε! Περίπατο
τὴν ἐδγαζε, και ἅμα τύχαι-
νε νάχη ἀνάγκη, ἀνοίγε σὰν
ἀρχοντάνθρωπος τὴν πορτο-
φόλα του! Κουδωνιάς και
σκορποχέρης! Ἡ ἀλήθεια,
ἀλήθεια, κύριε πρόεδρε!
Τίποτις δέν τοὺς ἔλεπε!

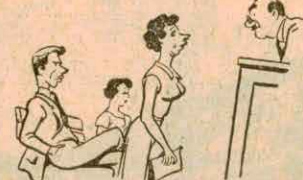
— Κι' αὐτὰ γιατί τάκα-
νε; Δέν σέ βάλανε σὲ ὑπο-
ψία;

— Νὰ κολαστῶ, δηλα-
δῆς! Γιατί; Κουμπάρος ἦ-
τανε! Ξένος ἦτανε;... Χρι-
στός και Παναγία!

Πετάγεται ὁ θρασὺς «ἀ-
σκούμενος» νεαρός δικηγο-
ρικός τῆς συζύγου.

— Κύριε πρόεδρε, ἐάν
εἰς τὴν οἰκίαν σας ἔρχεται
ὁ κουμπάρος σας φέρων
πλούσια δῶρα εἰς τὴν συζυ-
γόν σας, θά ὑπάρξῃ πονη-
ρὰ ὑπόψια ἐκ μέρους σας;
Κουδούνι, ἔξαλλο!

— Σιωπή! Σὰς ἀπανο-

ρεύω κύριε νὰ με φέρετε ὡς
παραδείγμα! Ὅριστε μας!
— Συγγνώμην!... Οὐ-
λὼ νὰ πῶ...

— ... Τίποτε! Σὰς ἀ-
φαιρῶ τὸν λόγον!... Τί
λέει ὁ σύζυγος;

Ξερός, βαρὺς, μαγκίζων,
βραχνόφωνος και λαϊκὰ κου-
φοδονζουανικός, ὁ νεαρός
σύζυγος ἀπαντᾷ:

— Τὰ εἶχανε μαζί!...

Θάκανα φόνος!... Ἀλλά εἶ-
πα: «Χρῆστο, δῶσε τόπο
στὴν ὀργή... Μὴ φᾶς καμ-
μιά δεκαριά χρονάρης γιὰ
μιά παληογυνή!... Ἀντι-
λαμβάνεσθε;

— Τὸ ἐπὶζῶ!...

— Τὸ λοιπόν!... Κά-
ποτες μοῦδινε λεφτά ἡ κυ-
ρία μου. Κάποτες ὀχι.

— Δέν ρώταγες πού τὰ
δρισκε;

— Διόλου! Καθότι τὸ
τοιούτον θά ἐτύγχανε ἀπρέ-
πεια ἐκ μέρους μου!

— Ὁραία! Εἰσαι πολὺ
«εὐπρεπής!» Σὲ συχαίρω!
Τώρα γιατί ζητᾷς διαζύγιο;

— Γιατί... δέν μοῦ δίνει
φράγκα!...

— Μάλιστα! Καταλάβω-
με!... Ἡ ἄλλη ὑπόθεσις!
Γεώργιος Ἀναγνωστόπου-
λος...

— Μὰ κύριε πρόεδρε,
λέει ὁ δικηγόρος τοῦ... «ἐν-
τίμου συζύγου», δέν κάνου-
με μιά προσπάθεια συμβι-
βασμοῦ;

— Ὁχι, ἀγαπητέ μου!
Αὐτὸ τὸ χατήρι δέν θά στο-
κάνω!... Γεώργιος Ἀνα-
γνωστ... ..

— Τότε θά τὴν κάνω ρε-
ζίλι στήν κενωνία! κραυ-
γάζει στὸ διάδρομο ὁ «εὐ-
πρεπὴς σύζυγος». Καὶ θά
τὴ σφάξω ἀν' μοῦ γουστάρῃ!

Τὴν τιμὴ μου λέρωσε!
Πῶς;...

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Τί σκέπτονται μετὰ τὸ γάμο

Ὁ γαμπρός: Εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυ-
χισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἡ ἀ-
γαπημένη μου Ἀννούλα εἶνε πιά δική
μου...

Ἡ νύφη: Τὸν κρατῶ και δέν μπο-
ρεῖ νὰ μοῦ ξεφύγῃ! Πρέπει τώρα νὰ
τοῦ πάρω τὸν ἀέρα!

Ἡ μητέρα τῆς νύφης: Ξεμ-
πέρδεψε με τὴν Ἀννούλα. Πρέπει τώρα
νὰ σκεφθῶ ποιους θά τυλίξωμε γιὰ τίς
δύο ἄλλες μου κόρες.

Ἡ μητέρα τοῦ γαμπροῦ:
Τὸ κάτω-κάτω δέν τοῦ τὴν διάλεξα
ἐγὼ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀλεπού πού
μοῦμπλεξε τὸ γυιό μου θά μοῦ τὸ πλη-
ρώσῃ! Πού θά μοῦ πᾶ;

Ὁ πατέρας τῆς νύφης: Τὸν
λυπάμαι τὸν φουκαρά!... Πού νὰ ἔξε-
ρε τί τὸν περιμένει;... Καὶ φαίνεται
τόσο καλός!

Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ:
Τυχερό ἦτανε! Τὴν ἐπάθε ὅπως κι' ἐγὼ
με τὴ μητέρα του...

— Κυρία, στὸ διάστημα πού λείπα-
τε, ἡ Μαιρούλα κατὰπτε μιά μνίγα.

— Φάναξες ἀμέσως τὸ γαμπρό;

— Ὁχι κυρία, δέν τὸ θεωρῶσα ἀ-
νάγκη, γιατί ἐδῶσα τῆς μικρῆς νὰ πῇ
λίγο ντὴ - ντὴ - τῇ!

— Ἐνας τρελλὸς κυττάζει ἕναν κηπου-
ρὸ πού περιποιεῖται τὸν κήπο του.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἐν-
διαφέρον.

— Βάζω κοπριά στίς φράουλες, ἀ-
πάντᾷ ὁ κηπουρός.

— Κοπριά στίς φράουλες; ἀπορεῖ ὁ
τρελλός. Εμεῖς τίς τρώμε με κρέμα
σαντιγν.

Καὶ μονολογεῖ ἐνῶ ἀπομακρύνεται:
— Μὰ εμεῖς εἴμαστε τρελλοί!...

— Ἐνας Ἑβραῖος περπατοῦσε μετὰ
τὸ γυιό του στὸ δρόμο πηγαίνοντας γιὰ
κάποια δουλειά. Γιά μιά στιγμή, τὰ
μάτια του πέφτουν πάνω στὰ πόδια
τοῦ γυιό του και βλέπει ὅτι φοροῦσε
καινούργια παπούτσια.

— Γιατί δέν φορᾷς τὰ παλιά σου
παπούτσια; τὸν ρωτᾷ.

— ἔχουν λυῶσει, πατέρα. ἀπάντη-
σε ὁ μικρός.

— Καὶ γι' αὐτὸ φορᾷς τὰ καινούρ-
για σου;

— Ναι, πατέρα.

— Τότε, ἔλα νὰ σκοραφαλῶς στήν
πλάτη μου ἀπάνω. Θὰ σέ πᾶω ἐγὼ
τὸν ὑπόλοιπο δρόμο!...

— Ὁ νέος ἐνοικιαστής: Καὶ
δέν μού λένε, τὸ νερὸ στάζει πάντα
ἀπὸ τὴ σκεπή;

Ἡ ἰδιοκτήτρια: Ὁχι, κύριε,
μόνον ὅταν βρέξη.

— Μοῦ δίνετε μιά ὑδρόγειο σφαῖρα
γιὰ τὸ γυιό μου;

— Εὐχαρίστω. Σὲ τί μέγεθος τὴν
θέλετε;

— Μὰ... σὲ φυσικό.

— Ἄν ἡ βόμβα τοῦ ὑδρογόνου σκό-
τανε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς κι'
ἄφινε μόνο τοσὶς ἄντρες ξέρεις τί θά
κάναν;

— Θάφαχναν γιὰ νὰ βροῦν τρεῖς γυ-
ναῖκες.

— Κι' ἂν ἀπόμειναν μόνο τρεῖς γυ-
ναῖκες;

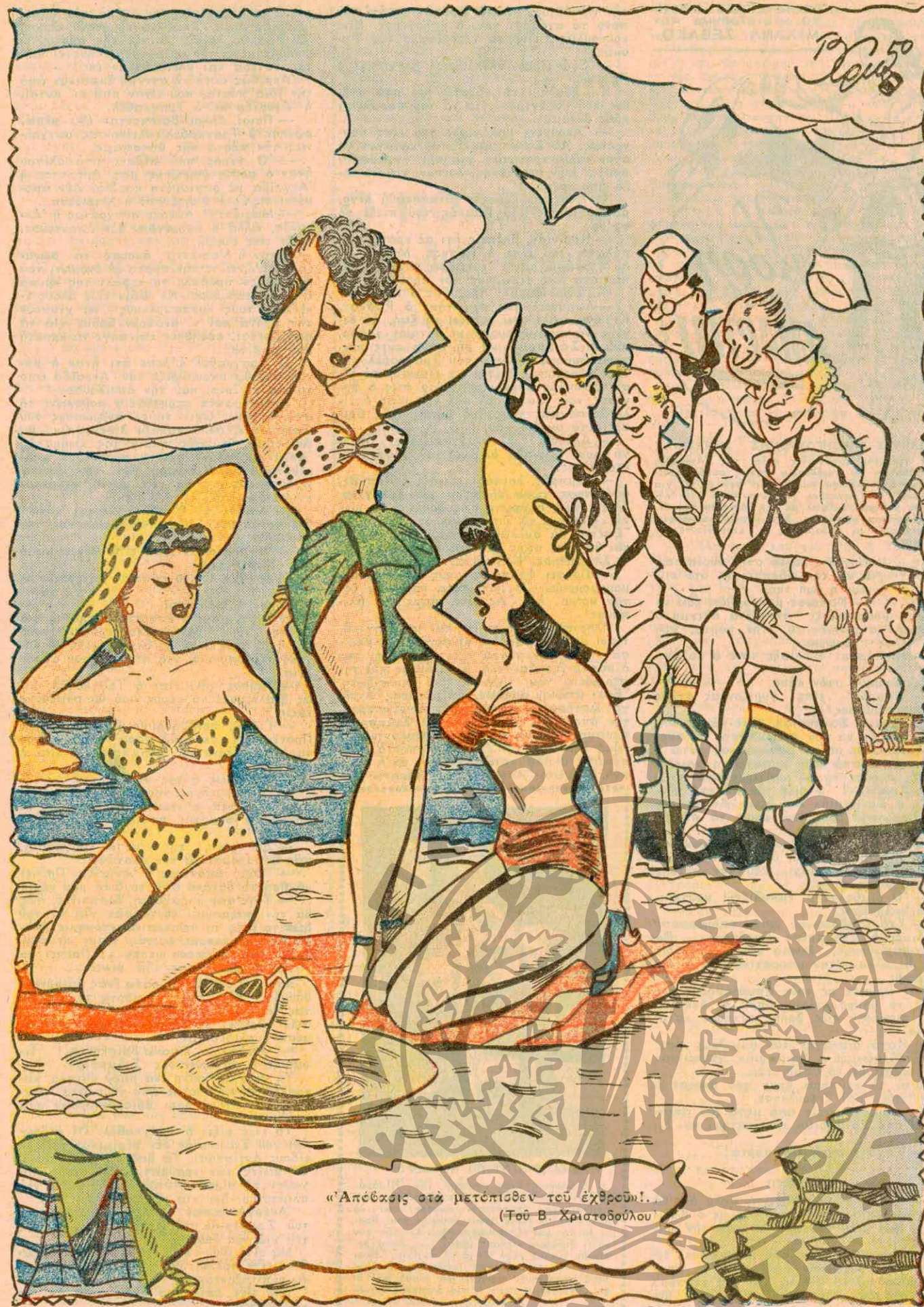
— Οἱ δύο ἀπ' αὐτὲς θά περνοῦσαν
τὸν καιρὸ τους, κακολογώντας τὴν
τρίτη.

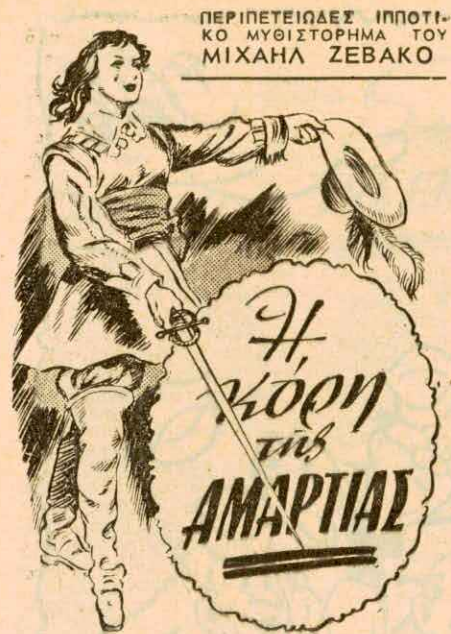
— Πῶς λέγεται τὸ νὰ ἔχη ἕνας ἄν-
τρας πολλὰς γυναῖκες;

— Πολυγαμία.

— Καὶ τὸ νὰ ἔχη μιά μόνο;

— Μονοτομία!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τέσσερες εύπαιδες φίλοι της 'Ανναΐδας άναλαμβάνουν να επιδίδωνται μίσησ συμψη κανέ- να κέκο στον άδελφό του Ρισελιέ που φεύγει για τη Λυών. Ο Τραγκαβέλ ξανασημαίνει στον κη- πο του μεγάρου Κορινιά με την 'Ανναΐδα και δι- νουν άμοιβαία εξηγήσεις. Στο μεταξύ καταφθάνει ο Σαιμπριάκ με όπλοφόρους κι' έτοιμάζονται ν' άμυνθούν.

19ον Πήγαινε κοντά στην κυρία του, για να την είδοποίηση, ότι κιν- δύνευε η ζωή της.

— Κάποιος μάς φράζει εδώ το δρόμο! μουρμούριζε την ίδια στιγμή ο Κορινιάν σπρωχνοντας την πόρτα, που στο τέλος ύποχωρησε.

— Νίκησαμε! ουρλιάζε τότε ο καλόγε- ρος.

Κι' ώρμησε στον κήπο.

— Έμπρός! είπε γυρίζοντας σταύς άλλους. Έμπρός!...

Μα ούτε ο Σαιμπριάκ, ούτε κανείς άλλος πρόλαβε νά τόν άκολουθήσει. Η πόρ- τα ξανάκλεισε πάλι. Άσπλωμένος κάτω ο Κορινιάν, από μία πετυχημένη τρικλο- ποδία, άκουσε να β'αούν τους σύρτες.

— Κορινιάν! Άνοιξε την πόρτα! Άνοιξε πα- ληκοκαπουκί! Θα μτώ μέσα να σε ξε- κοιτάσω!...

Ο Κορινιάν φοβήθηκε. Άνασκήκωθηκε, αλλά την ίδια στιγμή δέχτηκε ένα γερό χτύπημα στο στομάχι, που τόν πέταξε τρία βήματα πίσω.

— Ο διάβολος μ' έμποδίζει! μούγκρι- σε ο καλόγερος.

— Στο διάβολο να πάς, παληόρασο! ουρλιάζε ο Σαιμπριάκ. Προδότη!... Θα ξαναταρωθούμε, έννοια σου!... Τρέξτε σεις οι άλλοι στην μπροστινή πόρτα του μεγάρου.

Και ώρμησε με τους σπαθοφόρους του προς το ήσυχο κτίριο, όπου η Άνναΐδα είχε πιστέψει πως βρήκε σίγουρο κατα- φύγιο.

— Κατά διαταγήν του βασιλέως μας, άνοιξε! φώναζε ο Σαιμπριάκ, χτυπώντας την πόρτα με τό σπαθί του.

Αυτό το χτύπημα ήταν που άκουσε ο Τραγκαβέλ και ξιφούλκησε.

Κι' επειδή κανείς από μέσα δεν άπαν- τούσε στο Σαιμπριάκ, άγανακτίσε και δι- άταξε:

— Σπάστε αυτή την πόρτα!

Η μάχη

— Είπε πως θα πληρώσω πολύ ακριβά την προδοσία αυτή! μονολογούσε ο Κορι- νιάν. Θεέ μου, γλύτωσε με από την κρε- μάλα!...

Και μονολογώντας πάντα σηκώθηκε όρ- θιος και προχώρησε πάλι προς τη στυ- χιωμένη πόρτα. Αλλά ένα νέο χτύπημα στο στομάχι τόν έκανε νά κυλιστεί μα- κρύτερα.

— Την ξέρω, την καταλαβαίνω εγώ αυ-

τήν την όβιδα, φώναζε βατώντας άπ' τόν πόνο το στομάχι του, ο καλόγερος. Είνε κουτογλιά... είναι το ξεροκέφαλο του Ρα- σκάς!

— Εγώ είμαι, όλόκληρος! βρυχήθηκε ο Ρασκάς.

Κι' έβαλε το γόνατό του στο στή- θος του καλόγερου, για να του παραλύσει κάθε δύναμη.

— Άκουσε, καλόγερε; του είπε συγ- χρόνος. Ο Σαιμπριάκ θα σε καταγγείλει στον έκλαμπρότατο για την προδοσία σου!... Μην περιμένεις, λοιπόν, τίποτε άλ- λο από κρεμάλα!...

Ο Κορινιάν έκανε ν' άνασκήκωθι λίγο, μα το βάρος του Ρασκάς τον πιαζε τό στήθος.

— Κορινιάν, βλέπεις ότι σε κρατώ αιχ- μάλωτο, του είπε ο Ρασκάς. Μπαρά να σε σκοτώσω και ν' άναφέρω στον έκλαμ- πρότατο πως τ'ώνησας τόν προδότη.

— Παραδίδομαι! τράυλισε ο Κορινιάν.

— Λαμπρά! του άπάντησε ο Ρασκάς. Κι' εγώ πάλι σου χαρίζω τη ζωή, αν δε- χτής να ένεργήσουμε με τέτοιο τρόπο, που ο Σαιμπριάκ να μη πάρη ούτε πεν- τάρη από τη σύλληψη του Τραγκαβέλ και της Άνναΐδας. Πρέπει να είμαστε σε θέ- σι να πούμε στον καρδινάλιο πως ο θά- νατος του Τραγκαβέλ και της νέας όρεί- λεται σε μας τους δυο μόνον. Πώς βρί- σκεται το σχέδιό μου;

— Διάβολε! Σ' άναγνωρίζω γι' άρχη- γό μου! φώναζε ο Κορινιάν μισοσενθου- σιασμένος.

— Έμπρός, λοιπόν! φώναζε ο Ρασκάς, αφήνοντας τώρα ελεύθερο τόν καλόγερο. Ξέρεις πως η πρώτη μας δουλειά θα είναι να κλείσουμε το Σαιμπριάκ στο υπόγειο.

— Επειτα θα συλλάβουμε τους δυο άλλους και θα τους πάμε στον καρδινάλιο...

— Σταμάτησε. Κάτι σκετόταν.

— Πρέπει άραγε να τους συλλάβουμε; μουρμούριζε. "Η καλλίτερα νά... Μα θα- ταν κρίμα, ή... Άς είναι, πάμε και βλέ- πουμε!...

Πλησίασαν τότε σπίτι και στρατηγικοί- τεροι από το βρώμα, οι συνέταγοι βάδι- σαν προς την πόρτα της ύπηρεσίας, που ο μακαρίτης Λανσελό, βγαίνοντας για την περιοδεία του, είχαν αφήσει ξεκλειδωτή.

— Έτσι μπήκαν άμέσως στο μέγαρο. Άκου- γαν ώστόσο τα χτυπήματα στην έξω πόρτα, την οποία τό σκυλόγι του Σαιμπριάκ προσπαθούσε να σπάσει. Βρισκόντουσαν τώρα έξω από την έξωτερική πόρτα. Μία πέτρινη σκάλα κατέβαινε άπ' αυτή ίσια στο υπόγειο. Άκουσαν τότε βήματα δια-

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Η διευθυνσις ενός καμπαρέ των Ήλυσίων. Πεδίον άπεράσις να παρουσιάσει ένα πραγματικά πρωτότυπο νούμερο που να σκροπίζει το γέλιο στους θαμώνες του. Βρή- κε λοιπόν μία εξημερωμένη σφή άρκουδα που κάνει διάφορες κωμικές εμφανίσεις, όπως με- ρικούς γύρους στην πίστα με πατίνα. Έτσι χάρις στο εξυμνο αυτό τετράποδο τό καμ- παρέ προσελκύει περισσότερο κόσμο άπ' ό- σο συγκέντρωνε πριν ο πιο διάσημος ντιζέρ ή ντιζέρ.

στικά που έρχόντουσαν από τόν κήπο. Έπρεπε όπως- όπως να κρυφτούν κάπου. Ο Ρασκάς λοιπόν άνοιξε την πόρτα, έ- σπρωξε μέσα τόν καλόγερο, μπήκε κι' αυ- τός ύστερα και κλειδωθήκαν εκεί.

Ακριβώς αυτή τη στιγμή έμπαιναν από την ίδια πόρτα, που είχαν μπή κι' αυτοί, ή Άνναΐδα κι' ο Τραγκαβέλ.

— Ποιοι άλλοι βρίσκονται εδώ μέσα; ρώτησε ο Τραγκαβέλ, κλείνοντας συγχρό- νως την πόρτα της ύπηρεσίας.

— Ο γέρος που πέθανε πρό όλίγου ήταν ο μόνος ύπηρετής μου, άπάντησε ή Άνναΐδα με ραγισμένη καρδιά. Δεν άπο- μένει παρά ή ύπηρετριά ή Μαριέττα...

— Μαριέττα! φώναζε συγχρόνος ή Άν- ναΐδα, αλλά ή ύπηρετριά δεν άπαντούσε.

Τί είχε συμβεί;

Όταν ή Μαριέττα άκουσε να φωνά- ζουν: «Άνοιξε την πόρτα εν όνόματι του βασιλέως» πρόβαλε τό κεφάλι της κρυφά άπ' το παράθυρο. Κι' όταν είδε όλους έ- κείνους τους λυσασμένους να χτυπούν την πόρτα και ν' ανύσσουν δαδιά για να φωτίζονται, φοβήθηκε και πήγε να κρυφτή στη σοφίτα...

Ο Τραγκαβέλ έβλεπε ότι ήταν ο μό- νος που θα ύποστήριζε την Άνναΐδα από τό νέο κίνδυνο, που την άπειλούσε.

Άπερίγραπτη περηφάνεια φούσκωνε τό στήθος του. Όχι τους ανθρώπους του Σαιμπριάκ, αλλά κοπάδι λιονταριών θα αντιμετώπιζε προς χάριν της ζωής της Άνναΐδας. Μία τέτοια περιστάσι όνει- ρεύσταν τ'όσον καιρό: "Η να νικήσει προστατεύοντας τη νέα, ή να πεθάνουν κι' οι δυο μαζί!

— Άκούτε τί θόρυβος γίνεται κάτω! Θα γελάσουμε, είπε, ένθαρρύνοντας την Άνναΐδα.

— Η πόρτα άντέχει, είπε ψύχραιμα ή νέα. Είπε γρήγ.

Τη στιγμή εκείνη κάποιος κατέβαινε ά- πό πάνω.

Ήταν ή Μαριέττα.

Η δυστυχισμένη ύπηρετριά από τό φό- βό της, τους προσέπεσε δίχως να τους δη, ή να τους άκούση. Είχε σκεφθι να κα- τεβή στο υπόγειο, για περισσότερη ασφάλεια.

— Άφίστε την, είπε ο Τραγκαβέλ, κι' άς διαλέξουμε τό μέρος που θα σταθούμε έμεις.

— Για να πολεμήσουμε μέχρι θανάτου! Προτιμώ να σκοτωθώ παρά να πέσω ζων- τανή στα χέρια του Σαιμπριάκ!... είπε ή Άνναΐδα.

— Κι' όμως αυτός σ'άς αγαπά!

— Ο δολοφόνος της ύπηρετας μου! ά- πάντησε ή νέα, φανερώνοντας έτσι όλη τη συχαμάρα που της προκαλούσε ο Σαιμ- πριάκ.

— Δεσποινίς! της είπε ο Τραγκαβέλ, σ'ας ύποσχομαι να τόν σκοτώσω!

— Όχι! άπάντησε ή Άνναΐδα. Πρέπει να βρη τό θάνατο από τό δικό μου χέρι!

— Τότε σ'ας ύποσχομαι, δεσποινίς, πως θα τόν παρασύρω κοντά σας για να τού δώσωτε σεις τό τελευταίο χτύπημα. Άλ- λά άς μη γάνουμε καιρό... Πάμε να στα- θούμε στο ψηλότερο μέρος... Πρέπει να κατατοπισθώ κάπως εδώ μέσα...

Σαφινικά άκούστηκε κάτω ένας δαιμόνιος θόρυβος. Είχε πέσει ή πόρτα τραντάζον- τας τό σπίτι, σαν νάγινε σεισμός. Απαί- σιες μορφές, με δαδιά άναμμένα μπήκαν μέσα ουρλιάζοντας.

— Άπάνω!... Άπάνω βρίσκονται!... ξε- φώνιζε ο καταραμένος Σαιμπριάκ.

Τη στιγμή εκείνη ένα βαρύ έπιπλο, κα- τρακύλησε από πάνω από τη σκάλα, πλα- κώνοντας όλους όσους βρισκόντουσαν στα σκαλοπάτια!...

Τό είχε ρίξει ο Τραγκαβέλ. Οι άνθρω- ποι του Σαιμπριάκ δεν περίμεναν τέτοιο είδους αντίσταση. Τά δαδιά είχαν σβύσει. Οι φωνές των τραυματισμένων τους πά- γωναν τό αίμα. Αυτοί είχαν έρθει για πλάτοικο, όχι για να σκοτωθούν.

Ακούγοντοσσαν τώρα οι βλαστήμιες του Σαιμπριάκ που ξερεβήιζε τους άνδρες του για νέα έφοδο.

Μα είτε ένας- ένας έπιχειρούσαν ν' άνε- βούν είτε πολλοί, κατακυλούσαν όλοι κά- τω ουρλιάζοντας.

Δέν είχε αφήσει ο Τραγκαβέλ έπιπλο για έπιπλο.

Για μία στιγμή έγινε σιωπή. Δέν ύπηρ-

χαν κάτω στη σκάλα παρά νεκροί κι' έ- τοιμοθάνατοι, ανάμεσα σε σπασμένους καθρέφτες, κάδρα, έπιπλα! Ός και τό καπηλέρια άκόμα τους τά είχε πετάξει κατακέφαλα ο Τραγκαβέλ.

Τέτοια όπλομαχία δέν μου την είχε διδάξει ποτέ ο δασκαλός μου ο Μπαρβιλ- λάρ, έλεγε χαρούμενος στην Άνναΐδα. Όστόσο καλά τά κατάφερα.

Ο Σαιμπριάκ είχε μείνει μόνος του και βγήκε να μαζέψη τους έξωτερικούς φρουρούς. Ίους εμπάσε μέσα και τους έ- δωσε τη διαταγή να χρησιμοποιήσουν τα τουφέκια τους.

— Προσεχτε άθλιοι! φώναζε στους άν- θρώπους του. Μονον τόν άντρα θα σκο- πευετε!... Θα σπάσω τά κεφάλια όλων σας αν πειραχτη και μία τριχα της κεφα- λης της νεας!

Ο Τραγκαβέλ έφριξε σαν τόν άκουσε. Τού ήταν ευκολο να παρη τη νεα και να κλεισταν στην ίδια καμαρα. Άλλά τί τό οφελος; Άργα ή γρηγορα θα επεفته ή Άνναΐδα στα χέρια του Σαιμπριάκ, που ασφαλώς κάτι τέτοιο έλπιζε κι' ευχόταν.

Όχι! θα έμενε εκεί στη θέση του ο Τραγ- καβέλ.

— Κύριε! τού φώναζε ο Σαιμπριάκ. Θα παραδοθήτε;

— Κυριε Σαιμπριάκ! τού φώναζε ο Τραγκαβέλ, αφήσει τη δεσποινίδα ντε Λε- σπαρ ελεύθερη ν' απομακρυνθι έξω στο δρομο... Μην την άκολουθήσετε... Μείνετε έω μαζί μου και σας ύποσχομαι να πο- ραδοθώ μισή ώρα μετά την άναχωρησί της... Δέχεστε;

— Όχι! άπάντησε ο Σαιμπριάκ και συνέχισε: Δεσποινίς! Θα μεταχειριστώ- με πυροβόλα όπλα!... Εύρεσθηθήτε να μην στεκεστε κοντά στον κυριο Τραγκα- βέλ... Άποσυρθήτε σε κάποια αίθουσα.

— Κύριε Τραγκαβέλ! άπάντησε ή νέα, μη θέλοντας ν' άπάντηση άπ' ευθείας στο Σαιμπριάκ. Άν σκοτωθώ μαζί σας, θα ειμαι ευχαριστημένη που θα πεθάνω κον- τά σ' έναν εύγενη άντρα!... Σας ευχαρι- στώ άκόμη για όλα όσα κάνατε για μένα, από βαθος της καρδιάς μου!

Άντι άλλης άπάντησεως ο Τραγκαβέλ έκανε μία βαθεία υπόκλιση.

— Γιού! προστάξε τότε ο Σαιμπριάκ λυσώντας.

Μία τρομαχτική όμοδροντία έσεισε τό μέγαρο. Πυκνος καπνος κάλυψε τόν Τραγ- καβέλ και την Άνναΐδα.

Σ' όλο αυτό τό χρονικό διάστημα, στο υπόγειο συνέβαιναν κομικοτραγικά πράγ- ματα. Ο Ρασκάς που είχε περισσότερο μυαλό από τόν Κορινιάν παράτησε τις μι- κροδιαφορές πουχε μαζί του και συμμορ- φώθηκε με την περίσταση, που είχε παρου- σίαση.

Ο Κορινιάν πάλι πίστευε ότι δέν έ- πρεπε να σκοτίζεται για ό,τι συνέβαινε γύρω του. Στο υπόγειο βρισκόντουσαν μπότιλιες με καλό κρασί. Δέν έπρεπε, δι- άβολε, να τις περιφρονήση!

Ο παμμόνιος καλόγερος μ' όλη την πανοπλία που ήταν φορτωμένος, κουβα- λούσε πάντ' κρυμμένο στο μανδύα του, και τό ράσο του. Τό ρούχο αυτό τό χρησι- μοποιούσε για τις δύσκολες στιγμες, για να κάνη τους άλλους να τόν σέδων- ται. Κι' αυτό τό πετύχαινε γιατί την έ- ποχη αυτή όλοι σχεδόν ήσαν προληπτικοί και φοβερά θρησκοί.

Ο Κορινιάν άκουγε, όλ' αυτά που συνέ- βαιναν πάνω άπ' τό κεφάλι του, μα σκε- φτόταν, ότι έπρεπε ν' άδιαφορήση για τους έρωτες του Σαιμπριάκ. Πηρε λοιπόν και φορεσε τό ράσο.

Ο Ρασκάς που τόν έβλεπε ξεκαρδίστη- κε στα γέλια και τού είπε:

— Ξόρκισε τουλάχιστον τά στοιχειά που παλεύουν έξω!

— Μετά χαράς, άρχηγέ μου! άπάντησε ο καλόγερος. Γι' αυτό θ' άνοιξω μερικές μπότιλιες! Έτοιμάζω τόν άγιασμό!

Ο Κορινιάν άρχισε να πίνει χωρίς δι- ακοπή. Στο τέλος μέθυσε.

Συγχρόνος ο Ρασκάς άντελήφθη πως γινόταν άνακακήχη έξω. Ήταν ή στιγμή που ο Σαιμπριάκ έβγαίνει να μαζέψη τους έξωτερικούς φρουρούς.

— Φεύγω, καλόγερε! είπε στον Κορι- νιάν. Πάω να ξεγελάσω τό Σαιμπριάκ. Θα τού πώ ότι ο Τραγκαβέλ ήρθε και

Παρακολουθήστε στη σελ. 42 τη νέα μεγάλη σειρά από άποκαλυπτικά και έ- ξαιρετικά ένδιαφέροντος διαφωτιστικά άρθρα με παραστατικούς χάρτες και έπικαιρες εικόνες για τη σημερινή δια- μάχη μεταξύ των δυο κολοσσίων συνασπισμών του Δυτικού και του Ά- νατολικού κόσμου, που ένδέχεται να καταλήξη στην έκρηξη ενός 3ου Παγ- κοσμίου πολέμου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ τών δύο κόσμων

Η μεγάλη αυτή έρευνα θα δώση τις πιο σαφείς, τις πιο αναλυτικές και τις πιο εξηκριδωμένες πληροφορίες και ά- παντήσεις στα αγωνιώδη ερωτήματα που βασανίζουν καθημερινώς τους άν- θρώπους της έποχής μας:

● Ποιές είναι οι πραγματικές στρα- τιωτικές δυνάμεις που μπορούν ν' άντιπαρατάξουν οι Ένωμένες Πολιτείες και ή Σοβιετική Ένω- σις;...

● Ποιά είναι τα νευραλγικά σημεία του πληνήτη μας στα οποία ει- νε ένδεχόμενος να έκραγή ένας νέος πόλεμος;

● Ποιό είναι τό Σχέδιο Άμύνης της Δύσεως και ποιές οι δυνά- μεις των χωρών του Άτλαντικού Συμφώνου;

● Πώς εξηγούνται οι άμερικανικές άποτυχίες στην Κορέα;

● Ο πόλεμος για την έπικράτησι στην Άσία.

● Πέντε έκτομμύρια κομμουνι- σται υπό τό όπλα στην Άπω Ά- νατολή!

● Φορμάς, Ίνδοκίνα, Βιρμανία, Σιάμ, Μαλαισία, Φιλιππίνες, Μαντζουρία, Κίνα, Ίαπωνία, Οι- βέτ, Άφγανιστάν, Περσία, κλπ.

● Η ιστορία, ο φυσικός πλοΐτος, ή κοινωνική ζωή και τά έθιμα των χωρών αυτών.

● Η σοβιετική άπειλή στις χώρες της Μέσης Άνατολής: Αίγυπτος, Άραβικά κράτη, Ίσραήλ, Συρία, Λίβανος, Τουρκία.

● Η θέσις της Έλλάδος, Γιουγ- κοσλαβίας, Αυστρίας και Γερμα- νίας, σε περίπτωση μελλοντικού πολέμου.

Κρύφτηκε εδώ κάτω... Θα τόν κλείσουμε εδώ και θ' αναλάβουμε έμεις την άρχηγία των όπλοφόρων.

Και βγήκε έξω αφήνοντας την πόρτα ά- νοιχτή γιατί τό υπόγειο ήταν και δικό του καταφύγιο.

— Έλεος, σεδασμιάστε! άκούστηκε τη στιγμή εκείνη μία τρομαγμένη φωνή. Μη μου κάνη κακό.

Ήταν ή Μαριέττα.

— Εξομολογησού, κορη μου, της είπε πατρικά ο Κορινιάν, χωρίς να ξαφνιασθι για την παρουσία της.

— Τέτοια ώρα εξομολογησού; ρώτησε μ' άπορία ή Μαριέττα.

— Δέν πηγαίνει λοιπόν στην έκκλη- σία; Είναι άμαρτωλή! Οι Γραφές, κορη μου, λένε «Φάγετε, πιείτε!». Είνε άμαρτία να πίνω χωρίς να τρώγω!

— Τί σοφός που είσαι, σεδασμιάστε! τού παρατήρησε μ' άφέλεια ή ύπηρετριά. Πώς να μην είμαστε σοφοί, άφου έχουμε δασκαλευτή τόσο από τόν καρδι-

νάλιο Ρισελιέ και τόν πατερ Ίωσήφ!

Η Μαριέττα φάνερωνε τό θαύμασμο της άνοίγοντας διάπλατα τό μάτια της.

Ο Κορινιάν όμως, που παρεγγήψε την αίτια τού θαυμασμού της, φαντάσθηκε, ό- τι της άρεσε ο άνδρας και άρχισε να της λήη πειραχτικά λόγια. Η Μαριέττα τσα- βήχτηκε. Τότε ο καλόγερος, μ' όλο τό με- θύσι του, την κυνήγησε. Τη στιγμή εκεί- νη έγινε πανδοχείο. Ο Κορινιάν άπλω- σε τά χέρια του στον άέρα φωνάζοντας:

— Την έπιασα!

— Κράτα την καλά! άκούστηκε μία δεύτερη φωνή.

Τό αίμα της Μαριέτας πάγωσε.

Ήταν ο Σαιμπριάκ που με τους όπλο- φόρους του κατέβαινε στο υπόγειο να βρη την κορη τών όνειρών του, την Άνναΐδα. Έτσι τού είχε πη ο Ρασκάς, που έκλει- σε τώρα την πόρτα τού υπογείου με δυο στροφές. Έτσι ο Ρασκάς είχε φυλάκισι μέσα εκεί όλους τους κακούργους κι' αυ- τός έτρεξε προς τη σκάλα.

Τρόμαξε βλέποντας πτώματα, πληγω- μένους και συντρίμια έπιπλων.

Από περιέργεια έβησε να προχωρήση έπάνω, όταν είδε στο κεφαλόσκαλο την Άν- ναΐδα και τόν Τραγκαβέλ.

— Ο Λεών υπερασπίζεται τη Λεαίνα του! μουρμούρισε ο Ρασκάς.

Ήφειλε τώρα να συλλάβη εκείνους τους δυο.

Μα πως, που είχε μείνει όλόμωνος; Ο Τραγκαβέλ ήταν δάσκαλος της ξιφα- σκίας!

Άφου ζύγισε καλά τά πράγματα φώ- ναζε δυνατά:

— Φύγε, Τραγκαβέλ! Ο δρόμος είναι ά- νοιχτός! Τους κλείδωσα όλους στο υπό- γειο!

— Έλα μαζί μου τού είπε ο Τραγκα- βέλ, που ύστερ από τήν όμοδροντία, είχε άρπάξει την Άνναΐδα κι' ώρμησαν μαζί προς την έξω πόρτα.

Ο Ρασκάς όμως άνήκε στον έκλαμπρό- τατο. Άν έφευγε θα τόν έκήρυσσαν λι- ποτάχτη και προδότη. Έτσι στην προσ- κλησι τού Τραγκαβέλ ούτε κινήθηκε καν.

Η Άνναΐδα έννοιωθε τώρα ότι κάτι πιο βαθύ από τη φιλία τη συνέδεε με τόν Τραγκαβέλ. Κι' αυτό την ευχαριστούσε πολύ.

— Στα όπλα!... φώναζε ο φρουρός της μεγάλης σπασμένης έξωθυνας, μόλις άντι- κρουσε τόν Τραγκαβέλ.

Ο ξιφομάχος είχε ν' αντιμετώπιση έ- ξη άκόμη φρουρούς. Έδωσε λοιπόν σύν- τομες οδηγίες στην Άνναΐδα, τί σπαθί- σμούς έπρεπε να δίνη κι' έπέτεθη κατά των όπλοφόρων.

Μέσα σε πέντε λεπτά οι έξη φρουροί ήσαν κατατραυματισμένοι. Κι' όταν σε λί- γο έπεσε ένας νεκρός, έγιναν όλοι λαγοί!

Τότε ή Άνναΐδα, σύμφωνα με τους κα- νονισμούς των ξιφομάχων, χαιρέτησε τό σύντροφό της με τό καταματωμένο σπα- θί της και τού είπε:

— Σας ευχαριστώ για όλα! Θα έχετε την καλωσύνη να με συνοδεύετε ως τό μέ- γαρο της δουκίσσης ντε Σεβρέξ!

Και ξεκίνησαν δίχως να ανταλλάξουν άλλη λέξη. Ο καθγητής της ξιφασκίας συνώδεψε την κορη τού βασιλέως, ως τό σπίτι της φιλενάδας της...

Καρδινάλιος και βασιλεύς

Πριν άκόμη φανή ο ήλιος, ο έκλαμπρό- τατος Ρισελιέ βρισκόταν στο πόδι. Θα πηγαίνε ο βασιλεύς στο Φοντενεμπλώ κι' είχε καλέσει τόν καρδινάλιο για τις όχτώ ή ώρα τό πρωί.

Όλη τη νύχτα τόν είχε κρατήσει άγου- πνον ή έγνοια τί θακάναν οι κατάσκοποι του και περίμενε κάποιο τους θράμβο. Η ώρα ήταν πια έφτά. Ήφειλε να ξεκινήση για να φτάση εγκαίρως στο παλάτι. Κι' έφυγε από τό καινούργιο τού μέγαρο, γε- μάτος δόβους κι' άμφιβολίες.

Η κίνησις ήταν ζωηρή όταν έφτασε στο παλάτι... Ο βασιλεύς, ο «τύραννος της βασιλίσσας» είχε έκφράσει την έπιθυμία του να έχη μαζί του τη γυναίκα του. Έ-τσι, ή Άννα ή Αυστριακή, ύπακούοντας στη διαταγή του, είχε φύγει από τό Βαλ- ντεγράς κι' είχε φτάσει στο Λούβρο στις έξη τό πρωί.

Κατέφθαναν στο μεταξύ οι εύγενείς πα-

νω στ' αλογά τους ντυμένοι με πέτσινους θώρακες και μεταξωτούς μανδύες.

Θα συνάδευαν με τις κυρίες της Τιμής τον βασιλέα και τη βασίλισσα στο Φονταίνμπλά.

Ανέμεσα σ' αυτούς θρικόταν κι' η ντε Ζεβραί, που βιαζόταν να δηλώσει τον έλκαμπρότατο. Μόλις τον ανέλεγχθη τον πλησίασε, δίδον για να την ευλογήσει και του είπε σιγανά:

— Η βασίλισσα αντάμωσε πάλι κρυφά τον Γαστών ντ' Ανζού.

— Ήταν μόνος του;

— Είχε μαζί του και τον δούκα Ντορνανό...

Η κυρία ντε Ζεβραί ήταν ακόλουθος της βασίλισσας και κυρία της τιμής.

Η κατάσκοπος αυτή του Ρισελιέ, αφού συνωμύλησε με τον καρδινάλιο έφυγε πεταχτή και πήγε κι' ανακατεύτηκε με τις άλλες κυρίες.

Η εμφάνισή του έλκαμπρότατου, που σ' άλλους ενέπνευσε σεβασμό και σ' άλλους τρέμο, έκανε τον πληθός να σκύψει το κεφάλι για να δεχθεί τις ευλογίες του.

Έφτασε τέλος στη διαμερίσματα του βασιλέως και μπήκε στο γραφείο της Αυτού Μεγαλειότητος σαν νάταν δικό του.

Ορδίσιο, ακουμπώντας λίγο σε μία πολυθρόνα στεκόταν ένας νέος είκοσιπέντε χρόνων, με βελουδένια γκριζά ρούχα, μακριά μαλλιά που έπεφταν πάνω στους ώμους του, και με μέτωπο που ζάρωνε με την παραμικρή σκέψη. Ήταν ο βασιλεύς της Γαλλίας, ο Λουδοβίκος ΙΓ'.

Δεν είχε προλάβει ο καρδινάλιος να χαιρετήσει την Αυτού Μεγαλειότητα, όταν μπήκε στο γραφείο η βασίλισσα από άλλη πόρτα.

Μόλις ο Ρισελιέ αντίκρυσε την Άννα την Αυστριακή ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Η βασίλισσα ήταν πολύ ωραία και η μελαγχολία της της πρόσθετε ένα ακόμη δελγίτη. Ο Ρισελιέ την αγαπούσε και θα θυσιάσε το πνί για ν' αποκτήσει την εύνοιά της. Μα η περήφανη βασίλισσα μπαίνοντας τούρριζε μοναχά ένα παγερό βλέμμα.

Ο έλκαμπρότατος έσκυψε μπρός στο βασιλέα το κεφάλι του λέγοντας:

— Μεγαλειότητα, περιμένα τις διαταγές σας. Επίσης σας κάνω γνωστόν πως εγκαταστάθηκα στο καινούργιο μου μέγαρο.

— Μεγαλειότητα! Είπε κατόπιν η βασίλισσα. Ήρθα να σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να μη σας συνοδεύω στο Φονταίνμπλά, αλλά να μείνω στο Βαλντεγκράς.

— Κάνετε, κυρία, όπως σας άρεσει, της απάντησε ψυχρά ο βασιλεύς.

Η Άννα η Αυστριακή, χωρίς διόλο να γυρίσει να κοιτάξει τον καρδινάλιο, έκανε μία βαθειά υπόκλιση στο βασιλέα και σύζυγό της. Ο Λουδοβίκος ΙΓ' μισούσε το Ρισελιέ, αλλά επειδή ήταν ανάξιος να κυβερνήσει, τον ανέχεται.

Είμαι πολύ κουρασμένος! αναστέναξε ο βασιλεύς.

Αφού πέρασαν λίγα λεπτά, ο Ρισελιέ του είπε:

— Μεγαλειότητα, βρίσκομαι στη σκληρή ανάγκη να σας παρακαλέσω να διατάξετε τη σύλληψη του αδελφού μου!... Του Λουδοβίκου Ρισελιέ!...

— Ναί... Καταλαβαίνω... είπε ο βασιλεύς. Θυσιάζετε κι' αυτόν τον αδελφό σας για το καλό του κράτους. Δεν είναι έτσι;

— Ναί, για τη σωτηρία του κράτους, Μεγαλειότητα!

— Άς το πούμε έτσι. Ο αδελφός σας λοιπόν, που πήρε το αξίωμα του καρδινάλιου φέρθηκε αντίθετα προς τα συμφέροντα της χώρας;

— Δεν συμμορφώθηκε, Μεγαλειότητα, με τις διαταγές σας... Έμεινε επί ημέρες στο Παρίσι, παρά την εντολή που είχε να φύγει άμεσα.

— Ω, ώ! έκανε ο βασιλεύς.

— Μάλιστα. Έφυγε μόλις χθες από το Παρίσι. Ζήτησαμε να φύγει χωριστά για να πάει να υποστηρίξει τις αξιώσεις αυτής της τυχοδιωκτικής...

— Της κόρης της δυστυχισμένης Λεσπάρ;

— Ναί, Μεγαλειότητα! Ο αδελφός μου είναι ο πιο ένθερμος υποστηρικτής της...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ...

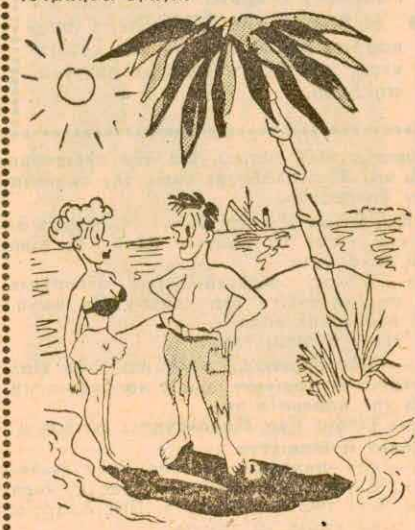
— Τ' είν' αυτά που λές, κυρά μου; Σούπα πώς θάρω άποψη να σε κλέψω, αλλά δεν έννοούσα ένένα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΑΦΟΥ ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΣΕ ΤΟ ΜΑΤΙ

— Τώρα με πιστεύετε ότι δεν σας τσίμπησα εγώ;...

— Αλήθεια... που θα φάτε το βράδυ, δεσποινίς;

— Κι' αν άληθεύη, πώς ή κοπέλλα αυτή είνε κόρη του πατέρα μου;

— Τότε ο αδελφός μου είνε πιο έπικίνδυνος!

Ο βασιλεύς ήταν πανόψυχος, ή καρδιά του πονούσε, όταν ο σκληρός Ρισελιέ, σώζοντας τάχα το κράτος, κρεμούσε ευγενείς και άσχημους.

Χτύπησε λοιπόν νευρικά το μαστίγιό του στην πολυθρόνα και είπε στον καρδινάλιο:

— Αγαπά τον αδελφό σας... Δεν θέλω να πάθη κακό.

— Μα, Μεγαλειότητα! βιάστηκε να ξεστομίσει ο Ρισελιέ.

— Έκαμε όμως άσχημα γιατί ο νευρασθενικός βασιλεύς θυμωσε και του είπε άπότομα:

— Απαιτώ να με ύπακούουν!

Ο πονηρός καρδινάλιος δεν έδγαλε τσιμουδιά.

— Όταν μου λέτε να συλλάβω τον αδελφό σας είνε σαν να μου ύποδεικνύετε να συλλάβω και τον αδελφό μου, τον δούκα ντ' Ανζού! Αυτό έχετε στο νου σας; φώναζε ο βασιλεύς.

— Κι' αν σας πώ ναί; ψιθύρισε ο καρδινάλιος. Σκέφθηκε μάλιστα ότι καλύτερο από τη φυλακή για τον αδελφό σας.

Σας προτείνω να τον παντρώσουμε...

Ο βασιλεύς αναστέναξε με άνακούφισι. Κι' ο Ρισελιέ συνέχισε:

— Θα του δώσουμε τη δεσποινίδα Μορμπασιέ... Έτσι θα πάψουν τα σχόλια και θα χαθούν οι έλπίδες όλων.

— Ποιοί είνε οι φίλοι του; ρώτησε ο βασιλεύς. Ονομάστε τους.

Ο Ρισελιέ χάρηκε που κατάφερε να φέρη την όμιλία εκεί που έπιθυμούσε.

— Οι φίλοι του, Μεγαλειότητα, είνε, είνε ή δουκίσσα Σεβρέζ, ή πριγκίπισσα Κοντέ, ο Βαντώμ και μερικοί άλλοι. Για όλους αυτούς θα σας φέρω άποδείξεις πώς είνε έχθροι σας.

— Κι' ώστόσο φέρετε τις άποδείξεις θα μένουν αυτοί έλευθεροι να μάς ύπονομεύουν;

— Όχι, Μεγαλειότητα!... Για να τους είδοποιήσουμε πώς θα πέση ο κεραυνός επάνω τους, θα πιάσουμε τον φοβερότερο... Έκείνον που ξελογιάζει το νεαρό δούκα...

— Το στρατάρχη Ντορνανό θα έννοητε, είνε ο βασιλεύς.

— Αυτός ο παλός παιδαγωγός του πρίγκηπος κατάντησε σήμερα ο μακρός σύμβουλος του... Άκουσα μάλιστα πώς ο Ντορνανό είχε τελευταία συνέντευξη με...

— Με ποιόν; Μίλησε! είνε ξεγαιρωμένος ο βασιλεύς.

— Με τη βασίλισσα, Μεγαλειότητα! ψιθύρισε ο Ρισελιέ.

Η ύψη του Λουδοβίκου μελάνιασε... Το μαστίγιο γλύστρησε από τα χέρια του. Τρικλίζοντας σχεδόν έκανε μία - δυό βόλτες στην αίθουσα, και με βαθειά πικρία είνε τέλος στο Ρισελιέ:

— Μπορείτε να φύγετε...

Ο Ρισελιέ, κάνοντας μία βαθειά υπόκλιση, βγήκε από το βασιλικό γραφείο.

Τα μεσάνυχτα της ίδιας μέρας ο Ντορνανό κλεινόταν στη φυλακή!

Το άλλο πρωί, ή είδησις είχε γνωσθή σ' όλο το Παρίσι.

Όλοι οι ευγενείς εξέφραζαν την άγανάκτησή τους για την άτιμία—Έτσι χαρακτήριζαν τη σύλληψη του Ντορνανό. Η βασίλισσα έτρεξε στο παλάτι για να μάθη τα καθέκαστα. Ο Γαστών ντ' Ανζού, ο αδελφός του βασιλέως, έτρεχε κι' αυτός ξεφωνίζοντας ότι έπρεπε ν' άποφυλακίσουν το στρατάρχη.

Ανέμεσα σ' όλους τους ευγενείς ξεχώριζε κανείς τον κόμητα Σαλαί, νευρασμένο, το Λουβίνι κατακίτρινο, το μαρκήσιο Ντελαβιλέτ σκεφτικό, τον Μπουτεβίλ και το Μπερόν, που πάντα άλληλογράφονταν, τον Καίσαρα της Βανδώμης κι' άλλους πολλούς.

Μα οι πιο συμποθείς ήταν τέσσερες ύπατοιρίες από το Ανζού τους οποίους την ημέρα εκείνη θα παουούσιζε στο βασιλέα ο δούξ ντ' Ανζού. Ήσαν οι άφωσιωμένοι φίλοι της Άνναϊδας: ο Σεβέρ, ο Λιέβερντάν, ο Φοντράνι κι' ο Μπουσιέρ.

Από τις κυρίες της τιμής έλειπε μόνον ή πριγκίπισσα Κοντέ.

Ο δούξ ντ' Ανζού έφτασε στον άντι-

θάλαμο του γραφείου του αδελφού του, όπου βρήκε τη βασίλισσα. Την ίδια στιγμή έδγαίνε από το γραφείο ο καγκελάριος Νταλιγρ.

Φρενιασμένος ο δούξ του φώναζε, χωρίς ν' αντίληφθη το βασιλέα που είχε σταθή στην άνοιχτή πόρτα του γραφείου του, ούτε το Ρισελιέ:

— Κύριε καγκελλάριε, σείς πιάσατε το στρατάρχη Ντορνανό;

— Ύψηλότητα! μουρμούρισε φοβισμένα εκείνος, σας βεβαίωνα πώς δεν άνακατεύτηκε καθόλου στην ύπόθεσι αυτή.

— Κύριε Νταλιγρ, άκούστηκε τότε ή φωνή του Ρισελιέ, είσθε άνάξιος να κατέχετε το αξίωμα του καγκελαρίου. Να φύγετε άμεσα για την έπαρχία, για τα χτήματά σας!

— Εξόριστος! μουρμούρισε με πονεμένη καρδιά ο Νταλιγρ.

— Ναί! εξόριστος, είνε ο καρδινάλιος. Όταν ένας ευγενής καγκελάριος δεν συμμερίζεται τις εύθυνες των μέτρων που λαμβάνονται για το καλό της χώρας, παθαίνει και χειρότερα...

— Πολύ σωστά! πρόσθεσε ο βασιλεύς, εγκρίνοντας τα λόγια του Ρισελιέ.

Ο Νταλιγρ έφυγε συντριμμένος, χωρίς να πνί λέξει.

Το φέριμο του βασιλέως εξόργισε τη βασίλισσα και το δούκα, που φώναζε στον καρδινάλιο:

— Όταν σείς πιάσατε τον παιδαγωγό μου;

— Ναί, εγώ! απάντησε ο καρδινάλιος λοξοκυττώντας τη βασίλισσα.

— Ψεύτη!... Αισχρέ!... φώναζε τότε με λύσσα ο δούξ.

— Ύψηλότητα, του απάντησε ο Ρισελιέ, είμαι ύποχρεωμένος να σεβασθώ τον αδελφό του βασιλέως και να μην άπαντήσω στις βρισιές σας...

Ο βασιλεύς έπιασε τότε το δούκα από το μπράτσο, και τον τράβηξε στο γραφείο του, όπου μπήκε και ή βασίλισσα.

Ο καρδινάλιος τους άκολουθούσε.

Ο νεαρός δούξ πέφτοντας σε μία πολυθρόνα ξεσπάσε σε κλάμματα.

— Μεγαλειότητα! έλεγε τώρα ή βασίλισσα. Σκόπευα να σας ζητήσω την έπιείκειά σας για το στρατάρχη Ντορνανό...

Είνε από τους λίγους που μου μένουν άκόμα πιστοί!... Μα ύστερα άπ' όσα άκουσα!...

— Θ' άκούσετε, κυρία μου κι' άλλα! της είνε ο βασιλεύς. Έγώ διάταξα τη σύλληψή του, γιατί άφείλε να μείνει πιστός στο βασιλέα του κι' όχι σε σας, κυρία... Θα συλληφθούν κι' άλλοι κι' άς στέκωνται κοντά στο θρόνο!...

Μία δυνατή άνατριχίλα τάρανε το νεαρό δούκα ντ' Ανζού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Ο κ. Θ. Ποταμιάνος μάς χάρισε ένα άδόκληρο βιβλίο για το βίο των παριζιάνων. Ο τίτλος του είνε: «Έβω θυός!».

Ο συγγραφέας μάς περιγράφει ένα - ένα τα φάρια. Πώς ζουν, τρώνε μα κι' άλλη λογτρώγονται, έρωτεύονται κ.τ.λ. Κι' αφού πρσέεται περί θαλάσσης δεν λείπει και το σχετικό άλάτι στην περιγραφή, που είνε νόστιμη κι' εύχρηστη. Στο «Έβω θυός!» θα βρήτε τη βιογραφία για το λαδράκι, τη γόπα, το μπαρμπούνι, την τσιπούρα, το σπέρο, τη μαρίδα και για όλα τ' άλλα λογής λογής μικρά ή μεγάλα φάρια κάποτε, μάλιστα, και με το τραγουδάκι τους:

Χάνος είμαι χάνουμαι.
Πέρκα είμαι πιδανούμαι.
Γύλος είμαι και γελώ
και το δόλωμα χαλνώ

Κοντολογής το βιβλίο του κ. Ποταμιάνου είνε μία - άς την πούμε - απαρτημένη φαρολογία, που θα ικανοποιήσει όλους. Γιατί ποιος, μικρός ή μεγάλος, δεν δοκίμασε τη συγκίνησι να τρώησιν κάποτε ένα σπέρο πασιμένο στην άκρη τ' άγκιστριού του ή δεν τσάκωσε με τα χέρια, στη θάλασσα, ένα καθούρι ή μία γαρίδα;

Να μία χαρακτηριστική περικοπή από το «Έβω θυός!», στην τύχη παρμένη: «Στο θυό υπάρχουν πολλοί κοιτοί: ο κοκοβός, ο λυχνας και άλλοι, αλλά το άριστέον της κουταμάρας το κραιπέ ή χάνος. Είνε, σά να λέμε, ο έπισημος κοιτός. Ο άναγνωρισμένος... Έχει τη μάσκα του Βλακέντιου...

Όταν τον βλέπης να πλησιάζη από τα βαθιά, θαρρείς πως μόλις βγήκε από καμμία σάλα όπου έδωθε σουρεαλιστική διάλεξι...» Έτσι χαριτωμένα κι' έξυπνα είνε γραμμένο όλο το βιβλίο του κ. Ποταμιάνου, που έχει και το άλλο προσόν, ότι με το άφρονο άλάτι του δεν πρόκειται... να μπαίνει πνίψη ποτέ.

Ο Μπάχ ήταν ένας καλός νοικοκύρης και πατέρας 20 παιδιών!...

Ο αρχιτέκτων της άρμονίας

Τά δύσκολα χρόνια του Μπάχ

Όταν, στις 28 'Ιουλίου 1750, πέθανε από άποπληξία ο άρχιμουσικός του ναού του Άποστόλου Θωμά της Λειψίας, οι συνεργάτες του δεν φαντασθηκαν πως είχε λείψει μία μουσική μεγαλοσύνη. Πώς να προβλέψουν ότι, έπειτα από 200 χρόνια, ή επέτειος του θανάτου του 'Ιωάννου Σεβαστιανού Μπάχ θα γιορταζόταν με συναυλίες των έργων του σ' όλο τον κόσμο; Κι' ότι το 1950 θα όνομαζόταν προς τιμήν του «Έτος του Μπάχ»;

Έπρεπε να περάσουν περισσότερο από δυό γενιές, για ν' άναγνωρίση ο κόσμος την αξία του αρχιτέκτονα αυτού της άρμονίας, του δημιουργού μιας ύπεροχης, εκκλησιαστικής μουσικής. Οι περισσότεροι σύγχρονοι του δεν έδρασαν σαν ένα άπλο όργανοπαίκτη έκκλησίας και διευθυντή χορωδίας, που είχε ένα κάποιο ταλέντο αλλά ήταν σχολαστικός στις συνθέσεις του.

Ο Μπάχ δεν έμοιαζε καθόλου με τον τύπο του μουσικοσυνθέτου, όπως τον φανταζόμαστε συνήθως. Ήταν ένας καλός και θρηστικός νοικοκύρης, γερός στο σώμα και στο μυαλό, παντρεμένος δυό φορές και πατέρας 20 παιδιών! Έτρωγε πολύ - ίδιος προτιμούσε το κунήγι - κι' έπινε άφθονο μωσχάτο κρασί. Ήταν περήφανος για τη μικρή θέσι με την οποία κέρδιζε το ψωμί του, έλεγε στους μαθητές του πως είχε εργασθή σκληρά για να την άποκτήσει, και τους συνιστούσε ν' άκολουθήσουν το παράδειγμά του.

Είχε γεννηθή το 1685 σ' ένα μικρό σπιτάκι του Άϊζεναχ, στα δασώδη βουνά της Θουριγγίας. Ο πατέρας του ήταν άρχιμουσικός της φιλαρμονικής της μικρής αυτής πόλεως. Πέθανε το 1694, και τότε ο 'Ιωάννης Σεβαστιανός πήγε να ζήση στο Λύνεμπουργκ της βορειοδυτικής Γερμανίας, μαζί με το μεγαλύτερο αδελφό του Χριστόφορο, που τον δίδασκε να παίζει έκκλησιαστικό όργανο. Τραγουδώντας στη χορωδία μιας έκκλησίας, με ωραία φωνή «σοπράνο», κέρδιζε 12 «γκρόσεν» το μήνα. Έτσι, κατωρθώγε να συντηρηθή, μ' όλο που ήταν μόνο 9 ετών, και να πηγαίνει συχνά σ' όλο το σχολείο.

Έκανε συχνά πεζή 50 χιλιόμετρα όδο, ως το Άλνδουρνο, για ν' άκούση τον περίφημο συνθέτη και όργανοπαίκτη Άνταμ Ράινκεν και να τον συμβουλευθή για τις προόδους του στη μουσική. Έπειτα από μία τέτοια επίσκεψη, καθώς γυρίζει απέναντος στο σπίτι του, στάθηκε έξω από μία τοβέρνα για ν' άπολαύσει τις γαργαλιστικές μυρωδιές της κούρκινας. Από ένα άνοιχτο παράθυρο του μαγαζιού έβλεπε τότε έμπρός στα πόδια του δυό ρεγγοκέφαλα. Ο Μπάχ τα σήκωσε... και βρήκε ένα δοκάρι μέσα στο καβένι! Φαίνεται πως του τάχε πετάξει κάποιος άγνωστος φιλάνθρωπος, που τον είχε λυπηθή, βλέπον-

τας τον να στέκεται πεινασμένος έξω άπ' την ταβέρνα...

Όπωςόδηποτε, ο Μπάχ καλόφαγε μ' αυτά τα χρήματα και έόδεψε τα υπόλοιπα για να πάρη μαθήματα μουσικής.

Αφού τελείωσε το σχολείο, έπαιξε για λίγο καιρό βιολί στη δοκική αλλη της Βειμάρης. Έπειτα έγινε όργανοπαίκτης στο Άρνστατ της Θουριγγίας. Το 1707, παντρεύτηκε με την εξαδέλφη του 'Ιαρία Βαρδάρη.

Βρήκε άργότερα μία καλύτερη θέσι, με διπλάσιο μισθό, στην αλλη της Βειμάρης. Όταν μετά 9 χρόνια ζήτησε να παραιτηθή, ο δούξ θυμωσε και τον έκλεισε στη φυλακή επί ένα μήνα, έπειτα όμως τον άφισε έλευθερο να φύγη.

Πήγε τότε στη μικρή αλλη του Άνχαλτ (ή Γερμανία της εποχής εκείνης ήταν χωρισμένη σ' άμέτρητα κρατίδια, δουκάτα και πριγκιπάτα), όπου έμεινε χήρος και έαναπαντρεύτηκε. Η δεύτερη σύζυγός του Άννα Μαγδαληνή, τραγουδίστρια της αλλης, άγάπησε τα 7 παιδιά του σαν δικά της και του χάρισε άλλα 13. Ο Μπάχ ήταν 16 χρόνια μεγαλύτερος της, μεσόκοπος πιά, κι' όμως της άφιέρωνε ποιηματάκια που φαίνονταν γραμμένα από ένα ρωμαντικό μαθητή...

Όταν ο πρίγκηψ Λεοπόλδος του Άνχαλτ παντρεύτηκε μία γυναίκα που άδιαφορούσε για τη μουσική, έπαψε κι' ο ίδιος να ένδιαφέρεται γι' αυτήν. Έτσι, ο Μπάχ άναγκάστηκε ν' άναζητήσει άλλη θέσι. Στενοχωρήθηκε πολύ γι' αυτό, γιατί ο πρίγκηψ Λεοπόλδος ήταν το μόνο «αφεντικό» με το όποιο δεν είχε ποτέ μωλώσει... Όστόσο, ή μεταβολή αυτή άποτέλεσε μία σημαντική καμπή του σταδίου του. Γιατί δεν θάρσισε ίσως ποτέ την άθάνατη έκκλησιαστική μουσική του, αν δεν γινόταν άρχιμουσικός σε μία έκκλησία της Λειψίας και καθηγητής σε μία σχολή που διατηρούσε ή ίδια έκκλησία.

Στη νέα αυτή θέσι του, ήταν κατευχαριστημένος. Όστόσο, αυτό δεν τον έμπούσε να μαλώνη διαρκώς με τους συναδέλφους του. Κάποτε, έδωσε μία κατακεφαλιά στον όργανοπαίκτη, γιατί είχε κάμει κάποιο λάθος! Άκόμη και τα συγχρηστήρια των θαυμαστών του δεν μαλάκωναν τον όξύθυμο χαρακτήρα του. Όταν κάποιος έξεθεύασε το παίξιμό του, αυτός απάντησε στρυφνά: — Μα δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Φτάνει μόνο να πατή κανείς τις σωστές νότες στη σωστή στιγμή, κι' ή μουσική βγαίνει μόνη της.

Λέγεται ακόμη ότι πήγε κάποτε σε μία ξένη έκκλησία και χωρίς να φανερώση την ταυτότητά του συναγωνίσθηκε με τον όργανοπαίκτη της ποίος θα παίζει καλύτερα. Στο τέλος, εκείνος του είνε με θαυμασμό:

— Πρέπει νάσαστε ή ο 'Ιωάννης Σεβαστιανός Μπάχ... ή ένας άγγελος άπ' τον ουρανό!

Ο Μπάχ πέρασε τα 27 υπόλοιπα χρόνια της ζωής του στη Λειψία. Στα 20 άπ' αυτά, συνέθετε περίπου μία «καντάτα» το μήνα - εκτός από αρκετά άλλα έργα. Στα τέλη της ζωής του, τυφλώθηκε. Ένας Άγγλος οφθαλμίατρος του έκαμε έγχείρησι, αλλά δεν κατώρθωσε να του έναδώση το φως του.

Δεν μπορούσε πιά ο Μπάχ να τριγυρίζη στο μικρό περιβάλλον του σπιτιού του και να θαυμάη τα όρατα γαρύφαλλα της γυναικας του. Κι' άφησε άσυμπλήρωτο το τελευταίο έργο του, το «Πρελούτιο 18».

Μετά το θάνατό του, το 1750, ή φήμη του ήταν τόσο μικρή, ώστε ή «Τέχνη της Φούγκας», ένα άπ' τα έλάχιστα βιβλία που είχε γραφεί, πουλήθηκε σε 30 μόνον αντίτυπα μέσα σε 6 χρόνια.

Ο Μέντελσον υπήρξε εκείνος που άγωνίσθηκε στις άρχες του έπομένου αιώνας κι' έπέτυχε να δώση στο νεκρό Μπάχ τη θέσι που του άξιζε, διαδίδοντας τη μουσική του στη Γερμανία, στην Άγγλία, στη Γαλλία και στην 'Ιταλία. Έκατο χρόνια μετά το θάνατό του, άναγνωρίσθηκε επίσημως ή μεγαλοφία του, με την ίδρυσι της «Εταιρείας του Μπάχ» στη Λειψία.

ΟΙ ΓΚΕΪΣΣΕΣ στην Ίαπωνία

Ξανάνοιξαν τα «σπίτια του τσαγιού»

Πεντακόσιες νέες και ωραίες «Ίαπωνιες κέριες» είναι οι μεγάλες νικίες της Βόρειας του πνεύματος του μοντερνισμού, που έχει αρχίσει να εξαπλώνεται με ταχύτητα ρυθμό στο Τόκιο και τις κυριότερες πόλεις της χώρας του ανατέλλοντος ηλίου.

Πριν από τρία χρόνια, ο σημερινός πρωθυπουργός της Ίαπωνίας Τεζού Καταγιάμα είχε κηρύξει υπό απαγόρευση τη Γιοσιδάρα, τη «συνοικία της χαράς» του Τόκιο κι' είχε εξαγγείλει 50.000 γκέισσες να ζητήσουν θέσεις δακτυλογράφων ή υπηρετιών. Αλλά αυτή η απαγόρευση έληξε σήμερα με τη χορήγηση αδειών σε 500 γκέισσες ν' ανοίξουν και πάλι «σπίτια τσαγιού ή μακιγιόρ». Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τις πρώτες αδειες θα ακολουθήσουν και πολλές άλλες.

Τα «σπίτια τσαγιού ή μακιγιόρ» δεν είναι τίποτε άλλο από «σπίτια της χαράς», που δεν έχουν, όμως, τίποτε το κοινό με τα ευρωπαϊκά κέντρα αυτού του είδους.

Μόνο σ' ένα σημείο η κυβέρνηση αρνήθηκε να δεχτεί οποιονδήποτε συμβιβασμό. Διατήρησε δηλαδή, την απαγόρευση της αγοραπωλησίας νεαρών κοριτσιών, που προορίζονται για γκέισσες. Μόνο με τη θέλησή της μια νέα μπορεί σήμερα ν' ακολουθήσει αυτό το έπαγγελμα.

Πριν από τον πόλεμο, το έμποριο κοριτσιών, που προορίζονταν για γκέισσες, βρισκόταν σε μεγάλη ακμή. Οι πράκτορες, που περιερχόνταν όλη την Ίαπωνία γι' αυτό το σκοπό, αγοράζαν κάθε χρόνο τουλάχιστον 40.000 κορίτσια, ηλικίας 8 - 11 χρόνων, που έπρεπε να συνδυάζουν δυο προσόντα: την ομορφιά και την εξυπνάδα. Ένας πατέρας που πουλούσε την κόρη του κέρδιζε ένα ποσό που αντιστοιχούσε με 400 χιλιάδες ως 8 εκατομμύρια σημερινών δραχμών. (Η τιμή ήταν ανάλογη με την ομορφιά, την εξυπνάδα και τα άλλα χαρίσματα της νέας).

Οι «μάϊκο-σάν» (μαθήτριες) μορφώνονταν με τρόπο που θα τον ζήλευε κάθε νέα. Τις μάθαιναν χορό, τραγούδι, μουσική (μπάντζο ιδίως) και, προ πάντος, να ξέρουν να μιλούν ομορφά και χαριτωμένα. Ειδικά μαθήματα φιλολογίας, ποιήσεως και τέχνης συμπλήρωναν τη μόρφωσή τους.

Το προπαρασκευαστικό αυτό στάδιο διαρκούσε τέσσερα χρόνια. Κατόπιν ανακηρύσσονταν «χανκίόκος» (δόκιμες γκέισσες) και τις έστελναν στα «σπίτια του τσαγιού». Εκεί υπηρετούσαν τις γκέισσες, τις συνόδευαν στο λουτρό τους, τακτοποιούσαν τα δωμάτιά τους κτλ.

Έτσι, περνούσαν άλλα τέσσερα χρόνια. Στο τέλος αυτής της περιόδου, οι «χανκίόκος» έδιναν εξετάσεις μπροστά σε μια εξεταστική επιτροπή κι' όσες κρίνονταν άξιες ανακηρύσσονταν γκέισσες.

Πριν από τον πόλεμο, η επίσκεψις σ' ένα σπίτι γκέισσών

ήταν μια άληθινή καλλιτεχνική απόλαυση. Γιατί οι γκέισσες ήταν απάραμιλλες χορεύτριες και τραγουδίστριες. Στο επίπεδο της γενικής μορφώσεως, έξω από το ζεπερνούσαν κατά πολύ τις νέες των αστικών και άριστοκρατικών οικογενειών. Πολλές απ' αυτές ήταν αξιόλογες ποιήτριες ή ζωγράφοι κατά το ιαπωνικό πρότυπο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, στην προπολεμική Ίαπωνία, οι γκέισσες δεν έλειπαν ποτέ από τις δεξιώσεις που έδινε το υπουργείο των Εξωτερικών προς τιμήν του διπλωματικού σώματος. Οι μεγάλες επιχειρήσεις έδιναν επίσης συχνά χορτές στα «σπίτια του τσαγιού», όπου προσκαλούσαν τους πελάτες των. Οι έορτες αυτές ήταν γνωστές ως «γεύματα των πέντε, των δέκα, των είκοσι μαξιλαριών». Γιατί οι προσκαλούμενοι γεμμάτιζαν καθισμένοι πάνω σε ειδικά μαξιλαρία, σύμφωνα με την παλιά ιαπωνική παράδοση. Για τον καθένα είχε οριστεί μια γκέισσα, που τον σεβόριζε γονατιστή.

Είπε αξιοσημείωτο επίσης ότι οι γυναίκες που διατηρούσαν «σπίτια τσαγιού» ήταν σε μεγάλη υπόληψη μεταξύ των Ίαπωνων, όπως περίπου σε μας οι διευθύντριες παρθεναγωγείων.

Έπειτα από την άδεια που χορήγησε η ιαπωνική κυβέρνηση, ο πρίγκιψ Κούνι, κουνιάδος του αυτοκράτορος Χίρο - Χίτο, άνοιξε δυο «σπίτια τσαγιού» στη Γιοσιδάρα. Ένας άλλος συγγενής του αυτοκράτορος, ο πρίγκιψ Λιν άνοιξε ένα περίεργο κέντρο με δυο όροφοις, όπου συνδυάζονται το πνεύμα του μοντερνισμού με την παλιά ιαπωνική παράδοση. Το Ισόγειο είναι ένα είδος καμπαρέ, όπου με κείνα που βρίσκαι κανείς στη Δύση. Δεν λείπουν απ' αυτό τα «ταξί - γκέιρς», που χορεύουν με την ώρα. Το δεύτερο είναι ένα σπίτι γκέισσών, όπως εκείνα που λειτουργούσαν πριν από τον πόλεμο. Οι πελάτες έχουν μόνο τη δυσχέρεια της έκλογής.

Το πνεύμα του μοντερνισμού δεν εξαφάνισε, ωστόσο, τη βαθεία μελαγχολία που κυριαρχεί πάνω σ' όλες τις εκδηλώσεις της ιαπωνικής ζωής. Τιποτε δεν τα δείχνει καλύτερα αυτό από τα μοντέρνα τραγούδια, που τραγουδιούνται στο ρυθμό του «μπετ χόπ» ή της σάμπας. Το τελευταίο απ' αυτά, που το ακούει κανείς αυτή τη στιγμή σ' όλα τα κέντρα και τους δρόμους του Τόκιο έχει τον τίτλο «Το ραντεβού». Τα λόγια του είναι τα εξής:

«Ένας νέος συνάντησε μια νέα στο Τόκιο.
Θέλει να την ξαναδεί.
Μά είναι ώρα για να πάη στο γραφείο του.

«Η νέα αυτοκτονεί.
«Ο νέος αυτοκτονεί.
«Πέθαναν τώρα κι' οι δύο.
Δεν θα ξαναζήσουν πιά».

Αρμονία κατά των κερυκύνων

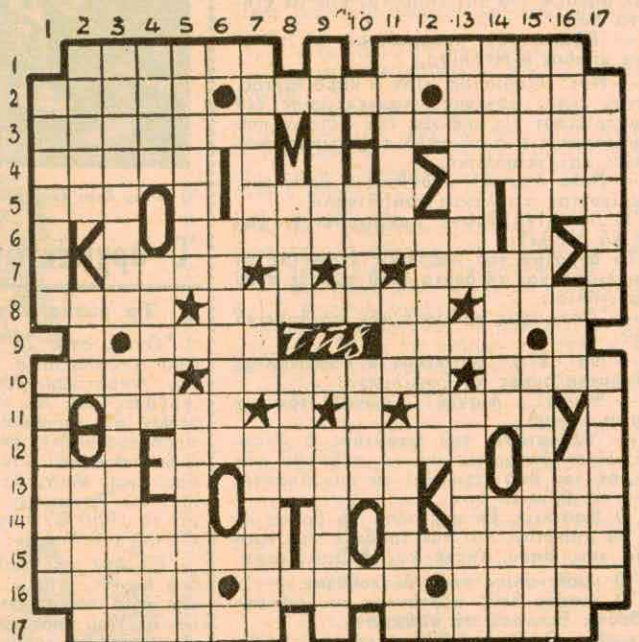
Οι Αμερικανοί επιστήμονες επιδιώκουν να ελαττώσουν τους κερυκύνες που πεφάνον στο διαστημα μιας ατμοσφαιρικής σφαίρας στα σύννεφα, ορισμένες χημικές ουσίες. Έρευνες δείχνουν ότι η ίδια μέθοδος που έχει χρησιμοποιηθεί ήδη για την παραγωγή τεχνητής βροχής. Καταλληλότερη για το πρώτο αυτό άπειδοχρή η κοινή αμμωνία, καθώς και η υδροξεία

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 289

ΟΡΙΓΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μπαίνει σε πολλά κοσμήματα. — Θα τα βρείτε πάνω σ' ένα κουλούρι (καθ.).
- 2) Το κόκκαλο της ώμοπλάτης. — Χωρίς αυτό δεν γίνεται η εικονογράφηση του περιοδικού μας. — Απύθμενα.
- 3) Το τέλχος μας αυτό της είναι αφιερωμένο. — Ακάθαρτον.

- νικός όρος που χρησιμοποιείται από τους χαρτοπαίκτες.
- 9) Τροφή ζώων (πληθ.). — Α. παγγέλλω.
 - 10) Βόρβορος. — Είδος υφάσματος.
 - 11) Πόλις της Β. Ελλάδας. — Τελικός σύνδεσμος. — Προφήτης.
 - 12) Λυρικός Λατίνος ποιητής.
 - 13) Συμβάλλει στην καθαριότητα. Σιγήλα.

- 4) Χαμίνι. — Το πρώτο «δώρο» του νουού μας.
- 5) Ράτσα. — Τα αεράκια αυτά είναι πάντοτε ευνοϊκά για ένα ιστιοφόρο. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 6) Είδος υποδήματος.
- 7) Αριθμητικό (δημ.). — Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 8) Μέρος του αυτοκινήτου. — Αποκρουστικά. — Νησί της ΜελανΗΣίας.
- 9) Φωνήεν. — Αγγλικό ανδρικό όνομα.
- 10) Ποδοσφαιρικός όρος. — Είναι δέκα. — Λιμάνι της Γαλλικής Β.Α. Φριγκής.
- 11) Είναι πολλοί οι αντιπροσωπεύόμενοι στον Ο.Η.Ε. — Βουνό της Θεσσαλίας.
- 12) Πόλις της Εύρωπας.
- 13) Όρος στο σκάκι. — «Ως...» — ως φαίνεται. — Αγγλικό γυναικείο όνομα.
- 14) Χρονικό επίρρημα. — Έρωτηματική ποσοτική αντωνυμία (πληθ.).
- 15) Έμπροσθεν τομάρια. — Κατακόβια (καθ.).
- 16) Παράνομο. — Η έπί του Αιγαίου Μ. Ασία. — Κουρέλι.
- 17) Αρχαίος Αθηναίος ρήτωρ. — Εξέγερσις.

- 14) Όλον. — Σπίτι. — Σύνολο προσώπων με κοινούς σκοπούς.
- 15) Προέρχονται από χώρα της Β. Δ. Αφρικής (ουδ.). — Ανταλλάσσεται μεταξύ ερωτευμένων.
- 16) Πρόσωπα. — Την εξασκούν οι χιλιετικοί. — Σημείο του ορίζοντος.
- 17) Προκαλεί μεγάλη χλωμάδα. — Νεαρός.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Η λύσις του 288ου στη
σελ. 92

Για τις εκρήξεις των χει- ρευργείων

Οι στατιστικές μας πληροφορούν, ότι σε κάθε 50.000 εργαζήσεις, υπάρχει μια πιθανότητα να συμβεί εκρήξις των πτητικών ουσιών που χρησιμοποιούνται ως αναλγητικά. Η εκρήξις αυτή προκαλείται από σπινθήρες στατικού ηλεκτρισμού, που αναπτύσσεται από διάφορα άπρόβλεπτα αίτια.

Τώρα λοιπόν επινοήθηκε μια νέα συσκευή, που τοποθετείται κοντά στο αναλγητικό μηχανήμα κι' υποδεικνύει άμεσα την παρουσία στατικού ηλεκτρισμού, μ' ένα βουήθ και με τη μετακίνηση ενός δείκτη. Έπειτα η ίδια συσκευή αναλαμβάνει να διασκορπίζει αυτό τον ηλεκτρισμό, πριν προκαλέσει σπινθήρα.

Επιτυχίες της χρυσορυχίας

Οι δοκιμές της χρυσορυχίας σε 41 πείρακες από ορείς μολύβις του αναπνευστικού συστήματος απέδειξαν την αξία αυτού του φαρμάκου σε τέτοιες περιπτώσεις. Δεκαοκτώ άρρωστοι από γρίπη, μετά τη θεραπεία με χρυσορυχία έπαψαν να έχουν πυρετό ή άλλα συμπτώματα. Επίσης θεραπεύθηκαν ταχέως άλλοι 10 με ορείς μολύβις της μήτρας και του λαιμού δίχως πνευμονία, καθώς και 5 άσθενες με τυφική πνευμονία.

ΠΑΝΑΓΙΕΣ δαυματουργές

Η παρθένος με τις πεταλούδες

Η λατρεία της Παναγίας στην Ελλάδα είναι απεριόριστη. Τη Μητέρα του Χριστού παρακαλούν οι πονεμένες μητέρες, τη Μεγαλόχαρη ικετεύουν όσοι έχουν αγαπημένα πρόσωπα στην ξενιτειά, στη Θεοτόκο Μαρία θα πάνε κεριά και λιβάνι οι ερωτευμένοι για να τους ενώσει η Χάρι της.

Δεν βρίσκεται στην Ελλάδα έξω από το Βουνό, έρημια, ακρογυαλιά που να μην υπάρχει ολόλευκο ανάμεσα στην πρασιναδά και αντίκρου στη γαλάζια θάλασσα εκκλησάκι της Παναγίας.

Η Παναγία έχει χαρίσει τις πιο μεγάλες εμπνεύσεις στους ζωγράφους.

Σε πολλές εκκλησίες και πολλά μοναστήρια της Ελλάδας υπάρχουν — εκτός απ' τη Μεγαλόχαρη της Τήνου — εικόνες της Παναγίας δαυματουργές, παμπάλαιες, βυζαντινές οι περισσότερες και εξαιρετικής τέχνης.

Στη μνήμη του Βατοπεδίου, στο «Άγιο Όρος», υπάρχει ακόμα σήμερα μια θαυμασία εικόνα της Παναγίας της Κτιτόριτσας.

Για την Παναγία την Κτιτόριτσα το χρονικό της μονής γράφει:

«Ηλθαι από την Συρίαν Άραβες κουρσάροι, πλήθος αμέτρητον, με καρδία σκληράςωσαν την Κρήτη, τη Σικελία κι' άλλα νησιά και φτάσανε ως την μνήμη του Βατοπεδίου.

«Ο Βηματάρχης της μονής έπληρε άμέσως τον Τίμιον Σταυρόν και μίαν θαυμασίαν εικόνα της Παναγίας και τήν έκρυπεν εις το πηγάδι που ήταν κάτω από την Άγιαν Τράπεζαν. Πριν σκεπαστή το πηγάδι με ξύλα και πέτρες, άνοιξε έμπρός στην Θεομήτορα μίαν λαμπαάδα».

Πέρασαν πολλά χρόνια. Ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς έδωξε τους κουρσάρους από το Άγιο Όρος. Τότε γύρισε στη μνήμη κι' ο Βηματάρχης, γέρος πιά, άνοιξε το πηγάδι και βρήκε την εικόνα της Παναγίας όρθια πάνω στο νερό του πηγαδιού. Κι' η λαμπαάδα που είχε άναψει έμπρός της πριν από τόσα

Παρακολουθήστε στη σελ. 69 το νέο συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του περιφημου Αμερικανού συγγραφέως ΤΖΑΙ-ΗΜΣ ΤΣΕΙ-ΛΙΖ

Η ΤΡΕΛΛΗ με το έκατομμύριο

Το άριστοεργατικό αυτό έργο είναι οι ήλιγγιώδεις και γεμάτες καταθλιπτική αγωνία περιπέτειες της ζωής μιας άρτιας και βαθυπλάτου Αμερικανίδας που φέρνει το στίγμα μιας κακής κληρονομικότητας και μεταβάλλεται κάθε τόσο από άγγελος σ' άγριο θηρίο. Τριγυρισμένη από ταπεινά πάθη, πόθο, απληστία, κτηνωδία, προσπαθεί να διατηρήσει την ελευθερία της και τα εκατομμύρια της. Μα το κορψωμα του άγώνος της είναι η αμείλικτη εκδίκηση της κατά των κακούργων, που σκότωσαν το μόνο άνθρωπο που αγαπούσε.

Ανατριχιαστικά έγκλημα, και τρομακτικά επεισόδια εκτυλίσσονται μέσα σε μια άοπνη κτηκή ατμόσφαιρα αίματος και θανάτου.

χρόνια έκαιγε ακόμα και σκόρπιζε θεϊκό φώς!...

Στην ίδια μνήμη του Βατοπεδίου βρίσκεται και μια άλλη θαυματουργή εικόνα που εινε γνωστή με το όνομα Παναγία ή Έσφαγμένη.

Στην εικόνα αυτή η Μεγαλόχαρη έχει μια πληγή από μαχαίρι στο δεξιο μάγουλο. Απ' την πληγή τρέχει αίμα.

Ποιος τόλμησε να σηκώσει το χέρι του και να τραυματίσει τη Μητέρα του Χριστού;

Η παράδοση άναφέρει πως μια μέρα ένας διάκος φιλονείκησε με τον Τραπεζάρη της μονής που δεν του έδινε να γευματίσει γιατί είχε αργήσει, και, πάνω στο θυμό του χτύπησε την Παναγία μ' ένα μαχαίρι.

Αμέσως στο πρόσωπο της Παναγίας απλώθηκε χλωμάδα θανάτου κι' άσθονο αίμα άρχισε να τρέχει απ' την πληγή.

Ο άσεβης διάκος σωριάστηκε την ίδια στιγμή κάτω, έχασε το φώς του κι' άρχισε να τρέμει και να θρηνη. Κοντά σ' άλλα είχε χάσει και τα λογικά του. Και μόνον ύστερα από τρία χρόνια μετανοίας και προσευχής, έαναβόηκε το φώς του και το λογικό του.

Το χέρι του όμως έμεινε άλυτο και μαυρισμένο και μετά το θάνατό του, μέσα στον τάφο του και σώζεται ακόμα στη μνήμη Βατοπεδίου.

Θαυματουργή εινε και η εικόνα της Παναγίας της Τριχερούσας στη μνήμη του Χιλανταρίου.

Σ' αυτήν η Μεγαλόχαρη εικονίζεται με τρία χέρια.

Και η παράδοση άναφέρει σχετικά τα εξής:

Όταν ο Όσιος και Θεοφόρος Πατήρ Ιωάννης ο Δαμασκηνός υπηρέτούσε τον άρχοντα της Δαμασκού, ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Λέων ο Ίσαυρος τον συκοφάντησε ότι έγραψε κάποιο κατηγορητήριο εναντίον του κυρίου του. Ο άρχοντας της Δαμασκού πίστεψε στη συκοφαντία και διάταξε να κόψουν το δεξί χέρι του Ιωάννου και να το κρεμάσουν στην πλατεία της πόλεως.

Το ίδιο βράδυ ο Ιωάννης γονάτισε έμπρός στην εικόνα της Παναγίας κι' άρχισε να προσευχεται με δάκρυα στα μάτια. Τα μεσάνυχτα, έξαντλημένος όπως ήταν απ' την αιμορραγία, άποκοιμήθηκε. Και τότε είδε στον όνειρό του τη Μεγαλόχαρη να τον πλησιάζει, κρατώντας το κομμένο του χέρι, και να του το κολλάει στον καρπό.

— Το χέρι σου εινε καλά! του είπε. Πάψε να θρηνηί!

Ο Ιωάννης ζύπνησε άμέσως και βαθεία συγκινημένος είδε το χέρι του γερό, όπως ήταν πριν. Ευχαρίστησε άμέσως την Παναγία, παράγγειλε ένα άσημένιο χέρι και το έφόρμασε πλάι στο χέρι της Θεοτόκου που κρατάει το Χριστό βρέφος.

Η εικόνα αυτή δωρήθηκε αργότερα στον περιώνυμο αρχιεπίσκοπο της Σερβίας Σάββα. Δεν έμεινε όμως στη Σερβία. Έφυγε μόνη της από εκεί και έφτασε στη μνήμη Χιλανταρίου, πάνω σ' ένα μουλάρι χωρίς οδηγό.

Θαυματουργές εικόνες της Παναγίας υπάρχουν και άλλες στο Άγιο Όρος και σ' άλλα μοναστήρια και εκκλησίες της Ελλάδας, όπως είπαμε και παραπάνω.

Από τις πιο όνομαστες του Αγίου Όρους εινε και της Παναγίας της Γαλακτοτροφούσας.

Στην εικόνα αυτή που εινε άριστης βυζαντινής τέχνης, περιπατεί η Παναγία, με το στήθος γυμνό ή βυζανίνο το Χριστό, Άσφαλως παραιοια εικόνα δεν θα βρισκεται σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

Όλες αυτές οι εικόνες, όπως κι' η Μεγαλόχαρη της Τήνου, θαυματουργούν συχνότατα και χαρίζουν την υγεία και τη γαλήνη της ψυχής στους πιστούς που ζητούν τη βοήθειά τους.

ΟΠΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΑΛΑΖΙΟΥ

Ένας από τους πιο εισηγνόμενους στρατηγούς της Γαλλίας, ο στρατηγός Ρομπύ, που εινε σωσίας του Γαριβάλδη, διέταξε από δεκαεσσάρων χρόνων έναν αμείλικτο πόλεμο εναντίον ενός μεγάλου έθρου της ανθρωπότητας: του χαλαζιού. Ο στασιπής Ρομπύ εξαποστέλλει κατά των νέφων 60.000 ρουκέτες το χρόνο και ετοιμάζει τσρα μια ρουκέττα νέου τύπου που θα φτάνει σε ύψος 6.000 μέτρων και θα διαλύει τα σύννεφα που απειλούν να ρίξουν χαλαζι καταστρεπτικό για τη γεωργία. Τα σύννεφα αυτά, κατά τους ισχυρισμούς του στρατηγού, έχουν πάχος 4.000 μέτρων.

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ

Στα εξής δυο έχουν αυτόκινητο και διαθέτουν ιδιόκτητο γκαράζ θα μπορούν να το πλένουν αυτόματως, όπως γίνεται στα ειδικά πλυντήρια, χωρίς σ' ένα σωλήνα με τρύπες που τοποθετείται στην εισαό του γκαράζ. Έτσι καθώς οδηγεί κανείς το αυτόκινητό του έξω απ' το γκαράζ, ο σωλήνας ρίχνει σ' όλη την επιφάνειά του νερό με πίεση.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΨΥΛΛΩΝ

Ένας Γάλλος, γυνάστης ψύλων, κατορθωσε χωρίς στην επιμονή του και την ύπαρξη του να παρουσιάσει ένα πρωτότυπο ταίριο ψύλων. Οι ψύλλοι του Γάλλου γυνάστου δεν σφύρουν, όπως συνέβαινε ως τώρα, κομμά αμαξάκια. Οχι μόνο γύναισε το έντομό του κατά τρόπον πιο άρτιο, αλλά και συγχρόνως τα με τάνες, οδοστρωτές κλπ., που τα βόρος τους εν αναλογία με το μέγεθος των ψύλων εινε πολύ πιο μεγάλο από ένα κανονικό τάνκ εναντι του ανθρώπου.

Η Ιστορία ἀρέσκεται νὰ παίξη με περίεργες ἐπαναλήψεις. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου (Ἰούλιος τοῦ 1914) καὶ κατόπιν τοῦ δευτέρου, στὰ χρόνια τοῦ Χίτλερ, τὰ θερινὰ Σαββατοκύριακα θεωροῦνται παραδόξως ὡς ἡ πιὸ κατάλληλη στιγμή γιὰ πολιτικά καὶ στρατιωτικά πρακτικὰ μαθήματα...

Ἐφέτος, σ' αὐτὰ τὰ παλὰ καὶ τόσο μοιραία «γούικ-ἐντ», προστέθηκε ἡ ἑνα : Τὸ Σαββατοκύριακο τῆς 24ης - 25ης Ἰουνίου.

Κι' ἡ ἔσθη πάλι ἦταν ἀφόρητη. Στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθῇ στὶς ἐξοχές καὶ στ' ἀκρογιάλια. Οἱ περισσότεροι ὑπουργοὶ εἶχαν παῖ γιὰ ψάρεμα κι' ἔλειπαν φυσικά ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων. Κι' ὁ Πρόεδρος Τρούμαν ξεκουραζόταν σ' ἕνα ἀγρόκτημα στὴν Ἰντιπέντες τοῦ Μίτζουρι, 1600 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Λευκὸ Οἶκο.

Ὁ «ψυχρὸς» πόλεμος κρατοῦσε τὸ πολιτικὸ βαρόμετρο στὴν ἐνδειξή : Ἡρεμία. Ἀλλὰ ξαφνικά, ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου ἄρχισε νὰ σημεῖται μὲ ραγδαία ἀνοδο. Ὁ πόλεμος ἀπὸ «ψυχρὸς» εἶχε γίνει «θερμὸς» : εἶχε ξεσπάσει κιόλας κάπου στὸν πλανήτη μας.

Στὴς 3 ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα τῆς 24ης Ἰουνίου 1950 τὰ κομμουνιστικὰ στρατεύματα τῆς Βορείου Κορέας πέρασαν αἰφνιδικὰ στὸν 38ο Παράλληλο καὶ εἰσέβαλαν στὸ ἔδαφος τῆς Νοτίου Κορέας.

Στὴς 3 τὸ ἀπόγευμα τῆς 24ης μὲ τὴν ὥρα τῆς Οὐάσιγκτων. Γιατί, ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴ ἡ ὥρα ἦταν 4 τὸ πρωὶ τῆς 25ης Ἰουνίου. Γι' αὐτὸ, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ εὐθυμογράφοι ἔσπευσαν νὰ ὑπογράμμιουν ὅτι ὁ πόλεμος στὴν Κορέα ἄρχισε... αὐριο !

Παρ' ὅλο τὸ χιούμορ, ὅλος ὁ κόσμος δὲν μόνον στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες χώρες τοῦ πλανήτη μας κατάλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ὁ ἐμφύλιος πόλεμος στὴν Κορέα ἦταν ἕνα κοσμοϊστορικὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μποροῦσε νὰ μετατραπῇ σὲ παγκόσμια σύρραξη...

Ὁ π ὁ λ ε μ ο ς ! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἐμφύλιος τρίτος παγκόσμιος πόλεμος μὲ τὶς ἀπάνταστες συνέπειές του, γιατί θὰ διεξαχθῇ μὲ νέα τρομακτικὰ ὅπλα καὶ θὰ σκορπίσῃ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν θάνατο σὲ ἀπέραντες ἐκτάσεις τοῦ πλανήτη μας, ἐξαφανίζοντας ἀστραπιαία ὁλόκληρες πόλεις, εἶνε βέβαιον πᾶς ὅτι πρόκειται νὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ τὴν μιὰ ἡμέρα ὡς τὴν ἄλλη;

Ὁ γνωστὸς Ἀγγλὸς δημοσιογράφος Ντάγκλας Χάουελ σὲ πρόσφατο ἄρθρο του ἀναφέρει ὅτι γύρω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Σαγκάης εἶνε ἀγκυροβολημένα 2.000 ιστιοφόρα κι' ὅτι ἄλλα 3.000 ιστιοφόρα βρίσκονται σὲ διαφόρους δόμους τῶν Ἀκτῶν

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

Πὺς παρουσιάζονται σήμερα οὐ δυνάμεις τῆς Σοβιετικῆς ἑνώσεως καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν

τῆς Κίνας. Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ μυστηριώδη σκάφη προορίζονται γιὰ μιὰ αἰφνιδικὴ εἰσβολὴ στὴ νῆσο Φορμόζα, πού ἀπέχει μόνο 125 μίλια ἀπὸ τὶς βάσεις τῆς ἐξορμήσεώς τους.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν κινεζικὴ ἀρμάδα ἐξαρτάται ἡ διατήρησις τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ἀν, δηλαδὴ ὁ Μάο Τσέ Τούγκ, ὁ σημερινὸς κομμουνιστὴς κυβερνήτης τῆς Κίνας, ἀποφασίσῃ νὰ εἰσβάλῃ στὴ Φορμόζα, ὁ ἀμερικανικὸς στόλος πού περιπολεῖ ἐκεῖ τριγύρω, θὰ καταβυθισθῇ ἀμέσως κινεζικὰ σκάφη. Κι' ἔτσι ἡ Κίνα θὰ ἐμπλακθῇ σὲ πόλεμο μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἐπειδὴ δὲ εἶνε π ο λ ὺ π ι θ α ν ὸ ν ὅτι ὁ Στάλιν θὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Μάο Τσέ Τούγκ, ὅπως μάς λέει ὁ Χάουελ, γιὰ νὰ διασώσῃ τὸ γόητρο τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος στὶς ἀσιατικές χώρες, ἡ σύγκρουσις αὐτὴ θὰ σημαίῃ τὴν ἐναρξὴ τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου!

Πότε ὅμως ἡ κινεζικὴ ἀρμάδα θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Φορμόζας; Αὐτὸ εἶνε ἀγνωστο...

Ὁ στρατηγὸς Ὁμάρ Μπράντλεϋ, ἀπαντώντας ἐσχάτως στὸ στρατηγὸ Ἀϊζενχάουερ, δήλωσε ἐπισημὰς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπειλὴ παγκοσμίου συρράξεως, πρὶν ἀπὸ μιὰ διετία. Καὶ ἡ δήλωσις αὕτη εἶχε ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα, γιατί ὁ στρατηγὸς Μπράντλεϋ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐπιτελείου, ὁ ἀνθρώπος δηλαδὴ πού θὰ κέρδιζε ἢ θὰ ἔχανε τὸν πόλεμο, ἂν ξεσποῦσε αὐριο ἡ μεθ' ὅ.

Τέλος, σὲ πρόσφατο ἄρθρο του, ὁ λόρδος Βανσιτταρ ἐτόνισε ὅτι ἡ Σοβιετικὴ

ἑνώσις δὲν διαθέτει ἀκόμη ἐπαρκεῖς ἀτομικὲς βόμβες καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποφεύγει νὰ ἐμπλακθῇ σὲ πόλεμο μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὡς κατὰ τὸ προσχέσις ἔτος νὰ διαθέτῃ κάποιο ἀπόθεμα τετοιῶν βομβῶν. Οἱ περισσότεροι δὲ ἐμπειρογνώμονες πιστεύουν ὅτι ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη χρονολογία γιὰ τὸν πλανήτη μας εἶνε τὸ ἔτος 1953. Οἱ Ρώσοι τότε θὰ διαθέτουν ἕνα δελεαστικὸ ἀριθμὸ ἀτομικῶν ὀπλῶν.

Ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, λοιπόν, θὰ ἐκραγῇ ὑστέρ' ἀπὸ τρία χρόνια; Καλὸ εἶνε νὰ μὴ ξεχνᾶμε ὅτι στὰ μεγάλα διεθνή γεγονότα ἀποφασιστικὸ ρόλο παίζουν συχνὰ κάποιοι ἀστάθμητοι παράγοντες, πού δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ προβλέψωμε, οὔτε νὰ προσδιορίσωμε.

Μποροῦμε, ἀντίθετα, νὰ βγάλωμε διαφωτιστικὰ συμπεράσματα, προσπαθώντας νὰ διεκδύσωμε στὶς αἰτίες τῶν γεγονότων, πού ἐτυλίγονται γύρω μας, καὶ νὰ συλλάβωμε προκαταβολικὰ τὶς πιθανὲς ἐξελίξεις πού εἶνε δυνατόν νὰ ἐχθουν.

Μιὰ τέτοια ἐκτίμησις τῶν γεγονότων μάς φέρνει πιὸ κοντὰ στὴν πραγματικότητα καὶ μάς ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἰδοῦμε ὡς εἶνε, χωρὶς προκαταλήψεις καὶ χωρὶς ἰδεολογικὲς ἢ πολιτικὲς προτιμήσεις πού μποροῦν νὰ ἐπισκιάσουν τὴν κρίσιμὰς καὶ νὰ μάς ὁδηγήσουν σὲ ἀσυγχώρητες πλάνες.

Ἀς παραμερίσωμε, λοιπόν, τὰ ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα κι' ἂς δοῦμε μ' ἀντικειμενικότητα κι' ἀμεροληψία ποῖα εἶνε ἡ κατάσταση πού ἐμφανίζει σήμερα ὁ πλανήτη μας.

Τὸ βλέμμα μας θὰ συναντήσῃ, πρῶτα - πρῶτα, δύο δυνάμεις - κολλοσσούς : τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικής ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσία ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πίσω ἀπ' αὐτὲς, δεμένα στὸ ἄσος εἴτε τῆς πρώτης εἴτε τῆς δευτέρας, κινούνται διάφορα κράτη, πού ἀκόμη κι' ὅταν διατηροῦν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν παλὰ δυνάμει τους, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴ Βρετανικὴ Συμπολιτεία ἢ βρίσκονται στὰ στάδια τῆς ὀρμητικῆς καὶ ἀφαισθητῶδους ἀνάδου τῶν, ὅπως εἶνε ἡ περίπτωση τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας τοῦ Μάο - Τσέ, δὲν μποροῦν ν' ἀσκήσουν αὐτόνομη κι' ἀνεξάρτητη πολιτικὴν, ἀλλ' εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ βαδίζουν στὰ ἴχνη τῆς τροχίας τῶν δύο Μεγάλων.

Μία βαθεῖα ὕδυσσος χωρίζει αὐτοὺς τοὺς δύο κολλοσσούς. Ἡ Μόσχα, πιστὴ στὶς ἰδεολογικὲς ἀρχές τῆς ἐπιδιώκει τὴν ἐπέκτασιν τῆς κυριαρχίας τῆς σ' ὅλο τὸν κόσμον. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐπιθυμοῦν τὴν διατήρησιν τῆς σημερινῆς ἰσορροπίας, δηλαδὴ τοῦ καθεστώτος πού διαμορφώθηκε μετὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιον πόλεμον.

Αὕτῃ ἡ διαφορά τῶν ἐπιδιώξεων δημιουργεῖ σήμερα ἕνα οὐδένατο ἀνταγωνισμό πεταχτῶν τῶν δύο κολλοσσῶν τοῦ πλανήτη μας.

Καὶ οἱ ἀνταγωνισμοὶ αὗτοι ἐκδηλώνονται σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα : τὸ κοινωνικὸ, τὸ πολιτικὸ, στὶς σχέσεις τῶν κρατῶν, παντοῦ.

Τὸ γεωγραφικὸ «ροτὺ»

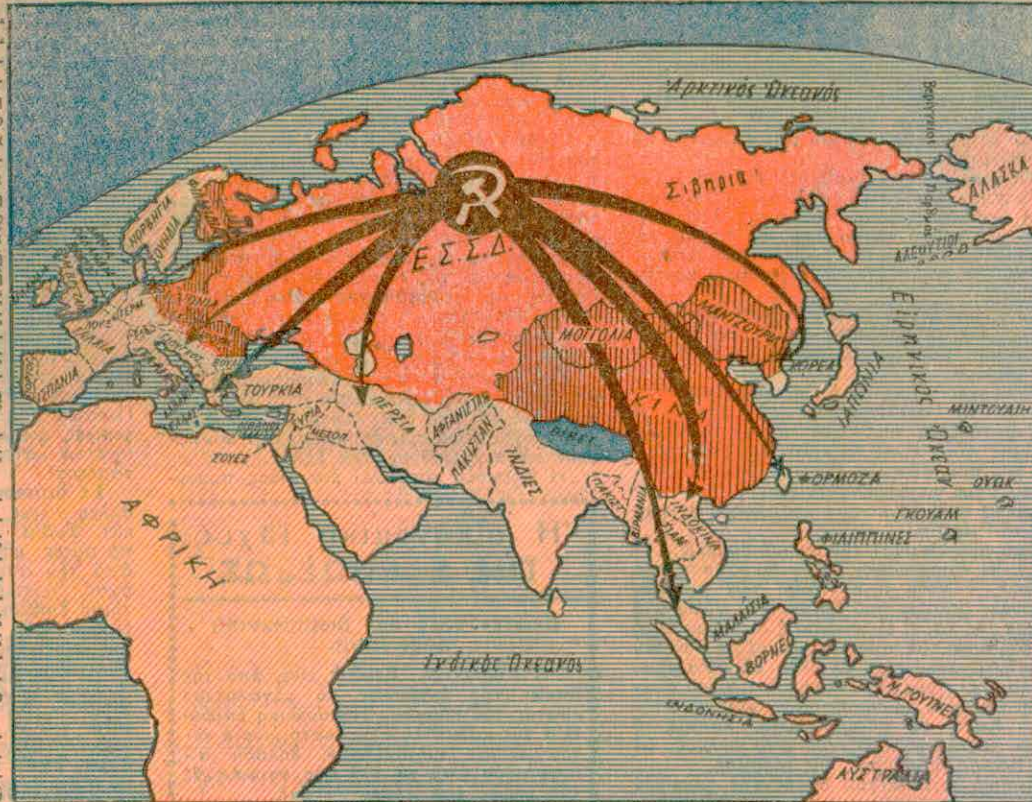
Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει τὴ σημερινὴ διαμάχη εἶνε ὅτι οἱ δύο κολλοσσοὶ, πού βρίσκονται ἀντιμέτωποι ἀλλήλων, ἀντιπροσωπεύουν ὁ καθένας μιὰ δυνάμιν διαφορετικῆς μορφῆς καὶ συγκροτήσεως. Ἡ Ρωσία εἶνε τρομακτικὴ ἡπειρωτικὴ δύναμις. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀντίθετα, εἶνε μιὰ τρομακτικὴ ἰσχυρὴ θαλασσιὰ δύναμις. Τὸ γεγονός δὲ αὐτὸ δίνει τὴν ἀξία τους στὰ γεωγραφικὰ «αὐτὰ».

Ἡ σημερινὴ λοιπὸν διδωρῶσις τῶν δύο συνασπισμῶν, τοῦ δυτικοῦ καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ, εὐνοεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ δυνάμιν πού ἐξουσιάζει τὴ θάλασσα.

Ἡ Ρωσία, μ' ὅλο πού ἔχει ἀπλώσει τὴν κυριαρχία της στὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας (δορυφόροι τῆς Δύσεως, Κίνα τοῦ Μάο - Τσέ, κομμουνιστικὰ ἀνταρτικὰ κινήματα στὶς χώρες τῆς Ἀνατολῆς), βρίσκεται σὲ πολὺ μειονεκτικὴ θέση. Δὲν θὰ μποροῦσε δηλαδὴ ποτὲ νὰ καταφέρῃ ἕνα καίριο κτύπημα ἐναντίον τῆς ἀντιπάλου της, ἐφ' ὅσον δὲν κατορθώσῃ νὰ ὑπερβῇ μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν εὐρυτάτην ὠκεανίαν «τάφρον», πού περιβάλλει ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀμερικανικὸ φρούριον.

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀντίθετα, εἶνε σὲ θέση νὰ πλῆξουν τὴ Ρωσία μέσα στὸ ἴδιον τὸ ἔδαφος της καὶ νὰ συντρίψουν τὴ δυνάμιν της.

Ἀλλὰ ἡ μειονεκτικὴ θέση τῆς Ρωσίας γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀμερικὴ, ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι ἐξουσιάζει, μαζί μὲ τὴν Ἀγγλίαν, αὐτὴ τὴν ὠκεανίαν «τάφρον», κατέχει ἐπίσης ἀρκετὰς θέσεις πού περισφίγγουν σὰν κλοιὸς τὴν ἀντίπαλὸν της. Τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν προελασμάτων καὶ τῶν στρατηγικῶν βάσεων ἐκτείνεται ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ περιλαμβάνει τὴν Κορέαν, τὴν Ἰνδοκίνα, τὴ Βιρμανίαν, τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Περσία, τὴν Τυρκίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴ Γιουγκοσλαβία, τὶς χώρες τοῦ Ἀτλαντικοῦ συμφώνου καὶ τὴ Φινλανδία (παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ τελευταία ἐξουσιάζεται σήμερα ἀπὸ τὴ Ρωσία).

Τὰ διάφορα βελη στὸ χάρτη μας δείχνουν τὰ νευραλγικὰ σημεῖα τοῦ πλανήτη μας, στὰ ὁποῖα τὸ Κρεμλίνο ἐνδέχεται νὰ ἀσκήσῃ μιὰ ἐπικίνδυνη πίεσι, πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκρηκτικὴν τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Ἀς κυττάξωμε τὸ χάρτη. Θὰ ἰδοῦμε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ χώρες στηρίζονται πᾶν στὸ σοβιετικὸν τεῖχος καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ παραβληθῶν μὲ «σκάλες», πού ἔχουν στήθῃ ἀπὸ σκοπὸν στὰ πιὸ ἐπικραῖα σημεῖα αὐτοῦ τοῦ ἀπέραντου φρουρίου, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνοδο στὶς ἐπάλξεις τους. Ἀποτελοῦν, μ' ἄλλα λόγια, διαφόρες βάσεις ἐξορμήσεως. Κι' ὅπως, ἐκτός ἀπὸ τὴν τρεῖς, ὅλες οἱ ἄλλες εἶνε παραθαλάσσιες, ἀποτελοῦν ἐπίσης ἰδεώδεις θέσεις γιὰ ἀπόβας δυνάμεων καὶ δημιουργία προγεφυρωμάτων.

Ἡ Ρωσία ἐμφανίζεται, λοιπόν, ὡς μιὰ χώρα πού εἶναι τρωτὴ ἀπὸ παντοῦ : ἀπὸ ἕνα καὶ θάλασσα. Οἱ μόνες θαλάσσιες διέδροι πού ἔχει πρὸς τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης εἶνε ἡ Βόρειος θάλασσα κι' ὁ Εὐξείνιος Πόντος.

Ὁ Καναδὸς ἐμπειρογνώμων Ἀνσελ Τάλμπερτ σὲ μιὰ ἀποκαλυπτικὴ ἐκθεσί του, πού δημοσιεύθηκε τὸν περασμένον μῆνα, ἀναφέρει ἕνα πλῆθος πληροφοριῶν γιὰ μιὰ μεγάλη στρατηγικὴ θαλασσιὰ ὁδὸν πού κατασκευάζει ἡ τὸν πὺν ἐναρξὸν ρυθμὸ ἡ Σοβιετικὴ ἑνώσις κατὰ μῆκος τῆς Ἀρκτικής ἀκτῆς ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ ὡς τὴ Βεργίγειο θάλασσα.

Ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι πολὺ μεγαλύτερη στρατηγικὴ σημασία γιὰ τὴ Σοβιετικὴ ἑνωσὶ ἀπὸ ὅση ἔχει ἡ διώρυγα τοῦ Παναμᾶ γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες!

Ἐκατοντάδες παγοθραυστικά, φάραι, σταθμοὶ ραντάρ καὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ κατασκευάζονται πυρετωδῶς γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς τῆς ὁδοῦ.

Ἐπίσης ἡ Σοβιετικὴ ἑνωσὶς φτιάχνει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ αεροπλάνων, πού θὰ εἶνε καταλλήλα γιὰ τὶς πτήσεις σὲ πολὺς περιοχὰς καὶ τὶς παραγεινάσεις στοὺς παγούς.

Κι' ἔτσι, σὲ περίπτωση πολέμου, τὸ Σοβιετικὸν θα μποροῦν νὰ μεταφέρουν ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν αὐτὴν ὁδὸ καύσιμα καὶ ἐλαστικά πρὸς τὶς ἀεροπορικὰς βάσεις τους, πού εἶνε σκορπισμένες στὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Σιβηρίας καὶ πού δὲν ἔχουν οἰκὲς ἢ σιδηροδρομικὰ συγκοινωνίες μὲ τὰ βιομηχανικὰ κέντρα.

Καναδοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοὶ εἰδικοί τῆς κοινῆς Καναδοαμερικανικῆς

ὑπηρεσίας Ἀμύνης, πού μελέτησαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀπεκάλυξαν ὅτι ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁργανώσεως τῶν Βάσεων καὶ τῶν μετῶν ασφαλείας γιὰ τὴν ἐξαιρετικὰ σπουδαία αὐτὴ στρατηγικὴ ἑπάρχια βρίσκεται ὁ παλαιμάχος ἐξερευνητὴς τοῦ Πολυτοῦ ναυάρχου Ἰβάν Παπаниν, πού ἔχει σήμερα τὸν τίτλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διοικήσεως τῆς Μεγάλης Βορείου Θαλάσσης Ὀδοῦ.

Αὐτὸ δὲ τὸ δρόμιν ἀκριβῶς ἀκολουθοῦσε τὸ περίφημον γερμανικὸ «πειρατικὸν καταδρομικὸν «Κομήτην 45» πού ἐξέβασε ἐκεῖ στὴν Ἀλάσκα καὶ περνοῦσε στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸν κατὰ τὸ 1940, μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν φορῶν τῶν σοβιετικῶν παγοθραυστικῶν «Στάλιν» καὶ «Λένιν» καὶ «Καγκανόβιτς».

Πιστεύεται λοιπὸν ὅτι σοβιετικὰ ὑποβρύχια Σνόρκελ καὶ βαρὰ καταδρομικά, καθὼς καὶ βαρκετά, πού ναυπηγοῦνται τώρα, θὰ μεταφερθοῦν γρήγορα ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ ὁδοὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀρκτικὴν στρατηγικὴν ὁδὸν τῆς Ρωσίας.

Ἀλλὰ τὰ κλειδιά τῆς Β. Θαλάσσης καὶ τοῦ Εὐξείνου βρίσκονται στὰ χεῖρὰ τῆς Ἀμερικής καὶ τῶν συμμάχων της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ ἐλαχίστοι λινές πού διαθέτει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν ἐλεγχὸν τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων, πού εἶναι ἐκτεταστὴς στὴν Ἰαπωνίαν, τὴ Φορμόζαν καὶ τὴς Φιλιππίνες νήσους.

Δὲν χρειάζονται στρατηγικὲς γνώσεις γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὴν κατάστασιν. Μιὰ ἀπλὴ ματιὰ στὸ χάρτη δείχνει πόσον μειονεκτικὴ εἶναι ἡ θέση τῆς Ρωσίας, στὴν περίπτωσιν μιᾶς συγκρούσεως μὲ τὴν Ἀμερικὴν. Κι' οὐ ἀκόμη ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἕνα ἰσχυρὸν ἀτόλο — καὶ διαθέτει σήμερα σημαντικὸ ἀριθμὸ πολεμικῶν οπκῶν — δὲν θὰ ἦτορ πού καὶ πᾶς νὰ τὸν χρησιμοποίησιν. Γι' αὐτὸ οἱ Ρώσοι ἐπιδραῖον περισσότερο τὴν προσοχὴν τους στὰ ὑποβρύχια, πού ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ διχορμήσουν τὸν ἀπαικτισμὸν καὶ νὰ δράσουν μακριὰ ἀπὸ τὶς βάσεις τους, σὲ μέρη ὅπου κανεὶς δὲν ὑποπτεύεται τὴν παρουσίαν τους.

Ἡ Σοβιετικὴ στρατηγικὴ

Μὲ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς, ποῖες εἶναι (Ἡ συνέχεια ἀπὸ σελ. 43)

Σοβιετικὰ βόρεια ἄρματα μάχης τύπου «Ἰωσήφ Στάλιν» κατὰ τὴ διάρκειαν μιᾶς στρατιωτικῆς παρελάσεως στὴ Μόσχα

Ο πόλεμος των δύο κόσμων

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

οι γενικές γραμμές της σοβιετικής στρατηγικής.

Ο χάρτης και πάλι θα μας επιτρέψει να το καταλάβουμε.

Το κυριότερο πράγμα που έχει να κάνει η Ρωσία είναι να «διορθώσει» τη γεωγραφική θέση της έναντι της αντιπάλου της. Και, για να το κατορθώσει, θα πρέπει να ενσωματώσει τις «έχθρικές προφυλακές», για να αποκτήσει έτσι διέξοδο προς τη θάλασσα...

«Ας μη ξεχνάμε το παλαιό ιστορικό δόγμα ότι «η θάλασσα νικάει την ξηρά». Το δόγμα αυτό δεν διαψεύστηκε ποτέ μέχρι σήμερα.

Υπάρχει όμως μια προϋπόθεση που μπορεί να καλλιεργήσει σε σημαντικό βαθμό τη θέση της Ρωσίας. Κι' η προϋπόθεση αυτή είναι να κρατήσει στα χέρια της την αποκτηθείσα της κηρύξεως του πολέμου στην κατάλληλη στιγμή...

Αλλά ποια θα είναι η κατάλληλη στιγμή για τη Ρωσία;

Δύο συντελεστές την προσδιορίζουν:

1) Η «διόρθωση» της γεωγραφικής της θέσεως, δηλαδή η συντριβή των πιθανών εχθρικών βάσεων που βρίσκονται γύρω στο τείχος της και η εξασφάλιση διέξοδου προς τη θάλασσα, με τρόπο που και μέσα που δεν θα την αναγκάσουν να έλθει σε φανερά ενοπλη ρήξη προς την Αμερική, προτού συμπληρωθεί αυτό το προπαρασκευαστικό στάδιο. Κατά το στάδιο αυτό, λοιπόν, ο αγών πρέπει να διεξαχθεί από άλλους, με την άφανη υποστήριξη της Μόσχας.

Τυπικό παράδειγμα αυτής της τακτικής αποτέλεσε ο πόλεμος στην Κορέα. Είναι γνωστό ότι πίσω από τις σημερινές προσηλωτικές της Β. Κορέας, δηλαδή τον αρχηγό του κομμουνιστικού κόμματος Κιμ Ιλ Σούνγκ, που ο ίδιος προτιμάει να αποκαλείται «Στάλιν της Κορέας» και τον στρατάρχη Τσού Γιόνγκ Γκν, αρχηγό του επιτελείου του βορειοκορεατικού στρατού, που έχει υπηρετήσει στην περίφημη 8η κομμουνιστική στρατιά της Ρωσίας, βρίσκεται μια «υπερπροσωπικότητα»: ο σοβιετικός υπαρχηγός Γερμέντι Στύνκωφ, που έχει τον τίτλο του πρεσβευτή της Σοβιετικής Ένωσης στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κορέας.

Η «υπερπροσωπικότητα» αυτή, κατά τις δημοσιογραφικές αποκαλύψεις, είναι ο ανθύπατος του Στάλιν στην Κορέα και κυβερνάει τη χώρα αυτή με τον Κιμ Ιλ Σούνγκ. Αλλά ως αυτή τη στιγμή δεν κατέστη δυνατόν να αποδειχθεί επίσημα η ενεργός ανάμιξη της Ρωσίας στον αγώνα.

2) Η συμπλήρωση του ατομικού εξοπλισμού της.

Ας κάμουμε τώρα την υπόθεση ότι η Ρωσία κατόρθωσε με τα μέσα που αναφέραμε να μετατοπίσει τα όρια του σιδηρού παραπετάσματος, να «ενσωματώσει» δηλαδή, τις χώρες που την περιβάλλουν και να βγεί στη θάλασσα.

Τί θα συνέβαινε τότε σ' αυτή την περίπτωση;

Ο νόμος που αναφέραμε, δηλαδή ότι η θάλασσα νικάει την ξηρά δεν θα είχε πια εφαρμογή. Γιατί η Ρωσία θα γινόταν επίσης θαλασσία δύναμη, ενώ η Αμερική θα έχανε τις βάσεις εξορμήσεως, για να υποφέρει να εισέλθει στο έδαφος της πρώτης. Ο αγών θα διεξαγόταν τότε μεταξύ δύο θαλασσιών δυνάμεων, που θα είχαν μοιραστεί τον κόσμο. Στην περίπτωση, όμως, αυτή, η Ρωσία θα είχε το τεράστιο πλεονέκτημα ότι θα εδρεύεζε ενός συμπαγούς όγκου χωρών, που θα περιλάμβανε την Ευρώπη, την Ασία και πιθανότατα ένα μέρος της Αφρικής. Μια απόβασος, δεν θα είχε τότε ελπίδες επιτυχίας, γιατί κανένα προγεφύρωμα δεν θα μπορούσε να αντέξει στην πίεση των τεραστίων δυνάμεων που θα ήταν σε θέση να παρατάξουν η Ρωσία.

Είναι αυτό το ρωσικό σχέδιο;

Ο χάρτης του πλανήτη μας απαντάει καταφατικά σ' αυτό το ερώτημα, γιατί παρουσιάζει διάφορα νευραλγικά σημεία.

Τα πέντε νευραλγικά σημεία

«Όλοι σήμερα οι διεθνολόγοι και ιδιαιτέρως οι Αμερικανοί έμπειροί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και οι γνωστοί από τα

αποκαλυπτικά άρθρα τους αδελφοί Άλσεπ, συμφωνούν ότι το Κρεμλίνο μπορεί να ασκήσει μια επικίνδυνη πίεση σε διάφορα σημεία του πλανήτη μας, αποφεύγοντας ωστόσο να χρησιμοποιήσει ρωσικά στρατεύματα. Και τα νευραλγικά αυτά σημεία, οι επικίνδυνες αυτές περιοχές, είναι οι εξής:

1) ΦΟΡΜΟΖΑ: Οι Κινέζοι κομμουνιστές του Μάο Τσέ ενδέχεται να επιτεθούν κατά της Φορμόζας. Επίσης η επίθεσή τους μπορεί να στραφεί, στην ίδια περιοχή, έναντι της Ινδοκίνας και της Βιρμανίας ή και αυτής ακόμη της Κορέας.

Μια τέτοια επίθεση στην περίπτωση της Φορμόζας και της Κορέας θα κατέληγε ασφαλώς σε αποκάλυπτο πόλεμο με τις Ηνωμ. Πολιτείες.

Σε πόλεμο πάλι με τη Γαλλία θα οδηγούσε μια επίθεση κατά της Ινδοκίνας.

Στην περίπτωση δε της Βιρμανίας ο πόλεμος θα ξεσπούσε ανάμεσα στην Κίνα του Μάο Τσέ και στη Βρετανική Συμπολιτεία. Οι λόγοι τώρα των επιθέσεων αυτών μπορούν να συνοψισθούν στα εξής:

Η Φορμόζα αποτελεί ένα είδος προφυ-

Η οικονομική ισχύς ΤΗΣ Σ. ΕΝΩΣΕΩΣ

Πρώτες ύλες και βιομηχανική παραγωγή

Η Σοβιετική Ένωση είναι, από την άποψη της έκτασης, το μεγαλύτερο κράτος του κόσμου. Η συνολική επιφάνειά της καλύπτει 21½ εκατομμύρια τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή περισσότερο από το 1/7 της επιφανείας της ξηράς του πλανήτη μας.

Η άχνη αυτή χώρα είναι, ωστόσο, άραιοτατα κατοικημένη. Ο πληθυσμός της, σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, δεν φαίνεται ότι ξεπερνάει τα 180-190 εκατομμύρια, έναντι 150-160 των Ηνωμένων Πολιτειών, μολονότι η μεγάλη βορειοαμερικανική δημοκρατία έχει το τρίτον της έκτασης της Ρωσίας.

Η Σοβιετική Ένωση είναι αυτάρκης, τόσο στο επίπεδο της γεωργικής, όσο και της βιομηχανικής παραγωγής.

Το υπόδειγμα της Ρωσίας περιέχει, εξ' άλλου, γαιάνθρακα, πετρέλαιο, σίδηρο, μολύβδο, κασίτερο, ψευδάργυρο, χαλκό, νίκελ, μαγγάνιο, βολφράμιο, χρυσό (Σιβηρία), πλατίνα (περιοχή των Ουράλιων), βωξίτες, γραφίτη, υδράργυρο, άμianto κλπ.

Η οικονομική κατάσταση της Ρωσίας παρουσιάζεται περίπου ως εξής:

α) Στην περιοχή της γεωργικής παραγωγής κατέχει την πρώτη θέση στα ακόλουθα προϊόντα: Σίτος (έναλλασσόμενη ύπεροχη τότε της Ρωσίας και τότε των Ηνωμένων Πολιτειών), κριθή, βρώμη, σίκαλη, πατάτες, λινοσπόρος, κάνναβη.

β) Στην περιοχή της βιομηχανικής παραγωγής, η Ρωσία πέρασε, κατά το διάστημα των τελευταίων ετών, από την πέμπτη στη δεύτερη θέση, προκειμένου για το πετρέλαιο, το σίδηρο, το χάλυβα και την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος. Πριν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο (1913), η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος στη Ρωσία ανέρχονταν σε 1,9 δισεκατομμύρια ώριαίων κιλοβάτ, σήμερα κυμαίνεται γύρω στα 60-70 δισεκατομμύρια. Αντιστοιχεί, δηλ. μόλις στο τέταρτο της παραγωγής του ηλεκτρικού ρεύματος στις Ηνωμ. Πολιτείες.

γ) Στην περιοχή της παραγωγής γαιάνθρακα η Ρωσία κατέχισε την τρίτη θέση, έπειτα από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Μεγάλη Βρετανία, με ετήσια παραγωγή 230-250 εκατομμυρίων τόννων, έναντι 600 περίπου εκατομμυρίων της Αμερικής.

δ) Η Ρωσία έρχεται πρώτη στην παραγωγή πλατίνης και μαγγανίου και δεύτερη (πιθανόν) στην παραγωγή χρυσού.

ε) Ο έμπορος στόλος της είναι ασήμαντος.

λακής της Κίνας και η Κορέα δεσπόζει της Κιτρίνης και της Ιαπωνικής θαλάσσης.

Η κατοχή των σημείων αυτών από δορυφόρους των Σοβιέτ θα καθιστούσε προβληματική την αμερικανική κυριαρχία στην Ιαπωνία και στις Φιλιππίνες.

Στις πάρα πάνω επικίνδυνες περιοχές πρέπει να προστεθούν και δυο άλλες χώρες: Το Σιάμ και η Μαλαισία. Από καιρό, στις δυο αυτές χώρες, καθώς και στην Ινδοκίνα και τη Βιρμανία ο έμπορος πόλεμος, που προεκήλθη από την έκρηξη κομμουνιστικών «απελευθερωτικών» κινημάτων έχει δημιουργήσει μια συγκεχυμένη κατάσταση.

2) ΠΕΡΣΙΑ: Μια αποκάλυψη επίθεσης έναντι της Περσίας θα απαιτούσε τη χρησιμοποίηση σοβιετικών στρατευμάτων, γιατί στην περιοχή αυτή δεν υπάρχουν γειτονικοί στρατοί δορυφόρων. Μόνο μια ισχυρή πίεση του κομμουνιστικού κόμματος της Περσίας είχε πιθανόν να προκαλέσει εξωτερικές ανωμαλίες, που θα μπορούσαν ίσως να καταλήξουν σε μια εσωτερική κατάρρευση.

Σε δεύτερη μοίρα, έρχονται κατόπιν οι άλλες χώρες της Μέσης Ανατολής: Τουρκία, Συρία, Λίβανος, Υπερδισσαβία. Από αυτές, μόνο η Τουρκία βρίσκεται κάτω από την απειλή των δορυφόρων της Μόσχας. Αντικειμενικός δε σκοπός μιας τέτοιας επίθεσης θα είναι: Τα πετρέλαια, η εξοδος προς τη Μεσόγειο, η κατάληψη της διώρυγας του Σουέζ, η απομόνωση της Ανατολής από τις χώρες της Δύσεως.

3) ΕΛΛΑΣ: Η Κομμουνιστική Έκταση, ως γνωστόν, διεκδικεί ότι η Ελλάδα οργανώνεται για να χρησιμοποιηθεί ως βάση «επικρατοκρατικής επιθέσεως». Είτε πρόβλημα όμως, κατά τους στρατιωτικούς κριτικούς, αν η Βουλγαρία και οι άλλοι δορυφόροι των Σοβιέτ θα εξαπολύσουν μια επίθεση χωρίς να εξασφαλίσουν εκ των προτέρων το πλεονέκτημα με μια συμφωνία του Γίτο με το Κρεμλίνο. Αλλά μια τέτοια συμφωνία είναι άπαιστη.

Όσο για τον αντικειμενικό σκοπό μιας τέτοιας επιθέσεως, είναι φανερό: Ξέσπας της Σοβιετικής Ένωσης, στο Αιγαίο πέλαγος και δημιουργία βάσεων έναντι της Αιγύπτου και γενικώς των χωρών της Β. Αφρικής.

4) ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: Οι Εργαζοί και Αμερικανοί έμπειροι άνθρωποι πιστεύουν ότι η Γιουγκοσλαβία θα είχε ύπαιθρο, από καιρό, επίθεσι, αν η Μόσχα ήταν βέβαιη ότι οι στρατοί των δορυφόρων της, δηλαδή της Βουλγαρίας, της Ουγγαρίας και της Ρουμανίας θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τον Τίτο, δίχως τη βοήθεια των ρωσικών στρατευμάτων.

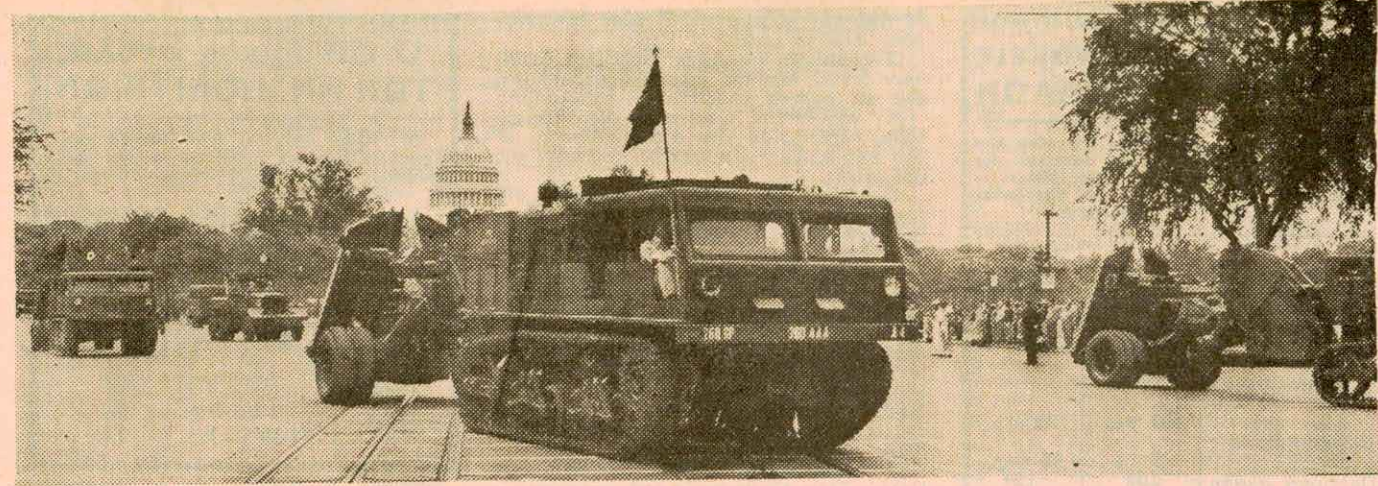
5) ΒΕΡΟΛΙΝΟ: Στο σημείο αυτό παρουσιάζεται ο σοβαρότερος κίνδυνος. Ο γερμανικός στρατός της Ανατολικής Γερμανίας που οργανώθηκε από τα Σοβιέτ, μπορεί από τη μία στιγμή στην άλλη να επιβάλει ένα νέο αποκλεισμό του Βερολίνου, ύστερ' από μια έντυπωσιακή αποχώρηση των ρωσικών στρατευμάτων κατοχής και την αχρήστευση των συσκευών ραντάρ, για να εξουδετερωθεί ένας νέος ανεφοδιασμός με αεροπλάνο.

Αντικειμενικός σκοπός μιας τέτοιας επιχείρησης θα είναι η «κατάληψη πρώτα ολόκληρης της Γερμανίας και κατόπιν ολόκληρης της Δυτικής Ευρώπης και η ένταξή της στο σοβιετικό συνασπισμό, με κατάλληλη χρησιμοποίηση των κομμουνιστικών κομμάτων.

Το συμπέρασμα τώρα που βγαίνει απ' όλα αυτά είναι ότι η Σοβιετική Ρωσία αποφεύγει να εμπλακεί η ίδια αυτή τη στιγμή στην άμεση εξάλειψη των δορυφόρων της και τα κομμουνιστικά κόμματα σε πολεμικές ή επαναστατικές περιπτώσεις (Κορέα, Κίνα, Ινδοκίνα κλπ.).

Αλλά μια τέτοια τακτική παρουσιάζει τρομακτικούς κινδύνους. Ένας αστάθμητος παράγονς μπορεί από τη μία στιγμή στην άλλη να εξαναγκάσει τη Ρωσία να αναμειχθεί ή ίδια με καθαρά ρωσικές δυνάμεις σ' αυτές τις πολεμικές περιπτώσεις και να προκαλέσει την έκρηξη του τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Ο πειρασμός όμως για τα Σοβιέτ είναι σήμερα και θα είναι για δυο τουλάχιστον ακόμη χρόνια πολύ μεγάλος. Για δυο ακόμη χρόνια η Ρωσία θα έχει μια συντριπτική στρατιωτική υπεροχή σ' όλα γενι-

Τρακτέρ του αμερικανικού στρατού σέρει βαρύ πυροβόλο σε μια μεγάλη παρέλαση μηχανοκίνητων στην Ουάσινγκτον.

κώς τα πεδία, εκτός από το πεδίο των ατομικών όπλων.

Και μια τέτοια ευκαιρία, πριν προταθεί να επανεξετασθεί ο Δυτικός συνασπισμός, είναι μοναδική για την εφαρμογή της έπικρατοκρατικής πολιτικής του Κρεμλίνου.

Αλλά, προτού μιλήσουμε για τις πιθανές εξελίξεις, που μπορούν να προκύψουν από τα σημερινά γεγονότα, πρέπει να ιδούμε σε τι συνίσταται η δύναμις καθενός από τους δυο κολοσσούς.

Οι σημερινές στρατιωτικές δυνάμεις της Σοβιετικής Ρωσίας και των Ην. Πολιτειών

Από τις πληροφορίες των ειδικών μαθαίνουμε ότι το κοινό των στρατιωτικών εξόδων της Σοβ. Ένωσης για το τρέχον οικονομικό έτος φτάνει τα 40% των γενικών εξόδων, δηλαδή το ποσό των 170 δισεκατομμυρίων ρουβλίων ή 42 δισεκατομμυρίων περίπου δολларίων.

Ένα τέτοιο ποσό είναι το μεγαλύτερο που διέτεθη ποτέ στον τομέα των στρατιωτικών εξοπλισμών εν καιρώ ειρήνης.

Αντιθέτως οι στρατιωτικές πιστώσεις των Ηνωμένων Πολιτειών για το τρέχον έτος ανέρχονται μόνο σε 14.200 δισεκατομμύρια δολάρια.

Ο ρωσικός στρατός αυτή τη στιγμή, όπως αναφέρει ο στρατιωτικός έμπειρο γνώμων της αγγλικής εφημερίδας «Ντάιηλυ Γκράφικ» ανέρχεται σε 200 περίπου μεραρχίες, (άλλοι ειδικοί τις περιορίζουν σε 175). Έπειδή δε η ρωσική μεραρχία αποτελείται από 10.000 άνδρες, γιατί είναι πιο μικρή από την αγγλική, υπολογίζεται κατά προσέγγιση ότι η Ρωσία έχει σήμερα μια κινητή στρατιωτική δύναμη από 2 εκατομμύρια μαχητικούς άνδρες και από άλλους τόσους για τις βοηθητικές υπηρεσίες.

Αλλά 4.000.000 ανδρών δεν είναι ένας εκπληκτικός αριθμός για τη Ρωσία, γιατί κάθε στρατιωτική κλάση της περιλαμβάνει 1.250.000 και πλέον άνδρες.

Επίσης δεν πρέπει κανείς να νομίζει ότι αυτά τα 4.000.000 του σοβιετικού στρατού μπορούν να ριχτούν στον πόλεμο προς μια και μόνη κατεύθυνση. Η δύναμις αυτή σήμερα είναι χωρισμένη σε έξι ομάδες στρατιών καθώς και σε στρατιωτικές έφεδρες, που δεν μπορούν να μετακινηθούν εύκολα από τη μία περιοχή στην άπαιστη συνόρων της Ρωσίας στην άλλη.

Ας δούμε δε πού βρίσκονται τώρα αυτές οι δυνάμεις.

Η πρώτη ομάδα στρατιών υπό τας διαταγές του στρατάρχου Μερότσκοφ, έδρευε στο Λένινγκραντ με σκοπό να επιτεθεί η ν' άμυνή στην σκανδιναβική περιοχή.

Η δεύτερη ομάδα του στρατάρχου Τιμοσένκο έχει έδρα της την Κωνσταντινούπολη και εδρεύει για τη Δυτική Ευρώπη.

Η τρίτη ομάδα του αντιστρατήγου Γκρέτσκο έδρευε στην Οδησσό και είχε υπεύθυνη για τα Βαλκάνια.

Η τέταρτη ομάδα του στρατάρχου Μαπαγκραμιάν έχει έδρα την Τυφλίδα και

στρέφει την προσοχή της προς τη Μικρά Ασία.

Η πέμπτη ομάδα υπό τας διαταγές του στρατάρχου Τολμπούκιν έδρευε στο Τάσκεντ και εδρεύει για το Αφγανιστάν, το Πακιστάν και τις Ινδίες.

Η έκτη ομάδα, τέλος, με διοικητή τον στρατάρχη Μαλινόφσκυ έχει έδρα την Τσίτα και εδρεύει για την Άπω Ανατολή (Κορέα, Ιαπωνία, Αλάσκα κλπ.).

Στην περιοχή του Βόλγα, εξ' άλλου, βρί-

Η οικονομική ισχύς ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Πρώτες ύλες και βιομηχανική παραγωγή

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, με τα 7.800.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα της συνολικής έκτασής των (οι δυο άξονες των έχουν μήκος, ο εκ βορρά προς νότον 2700 χιλιομέτρων κι' ο εξ ανατολών προς δυσμάς άνω των 5000 χιλιομέτρων) ύστερον σημαντικά απέναντι της Κίνας και πολύ περισσότερο απέναντι της Ρωσίας. (Η τελευταία είναι τριπλάσια σε έκταση). Κατέχουν, αντίθετα, μια απάραμιλλη γεωγραφική θέση, που τους επιτρέπει να ελέγξουν τους δυο μεγάλους ωκεανούς του πλανήτη μας, τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό και έμμεσα τις χώρες που βρέχονται απ' αυτούς.

Εκείνο, όμως, που δίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες τη μεγάλη υπεροχή τους απέναντι όλων των άλλων χωρών του πλανήτη μας είναι η καταπληκτική ισχύς των στο οικονομικό επίπεδο.

Μόνο τους και χωρίς τη συνδρομή κανενός από τους συμμάχους τους, οι Ηνωμένες Πολιτείες κατέχουν:

- α) Τα 67% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου.
- β) Τα 62% του χαλκού.
- γ) Τα 57% του βανταδίου.
- δ) Τα 56% του ψευδάργυρου.
- ε) Τα 48% σιδηρού και χάλυβα.
- στ) Τα 40% άνθρακος (παραγωγή περισσότερο γαιάνθρακα από ό,τι η Αγγλία, η Γερμανία κι' η Γαλλία μαζί). Τα άνθρακοφόρα κοιτάσματα που βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, απλώνονται σε έκταση τετραπλάσια της Ελλάδος).

ζ) Την πρώτη θέση στην παραγωγή αραδοσίτου, σκαγκροκαλάμου, κουνιού και σίτου. (Προκειμένου για το τελευταίο απ' αυτά τα προϊόντα, η Σοβιετική Ρωσία απέσπασε κατά τα τελευταία χρόνια την υπεροχή από τις Ηνωμένες Πολιτείες).

η) Την πρώτη θέση επίσης στην παραγωγή χρυσού, αργύρου και μολύβδου, και

θ) Τα 72% της παγκόσμιας παραγωγής αυτοκινήτων.

σκονταί οι στρατιωτικές έφεδρες με διοικητή το στρατάρχη Κόνιφ.

Μπροστά στο στρατιωτικό αυτό άγκυ της Σοβιετικής Ρωσίας η στρατιωτική κατάσταση των Ηνωμ. Πολιτειών, όπως αναφέρεται ο Αμερικανός δημοσιογράφος Κ. Μπράουν παρουσιάζει την εξής εικόνα:

Οι μάχιμες δυνάμεις της ξηράς δεν υπερβαίνουν τις 10 μεραρχίες, που είναι διασκορπισμένες από την Οκινάβα μέχρι την Αλάσκα και από την Αυστρία ως την Τεργέστη.

Η κυριότερη όμως αδυναμία της Ρωσίας σε περίπτωση πολέμου είναι η έλλειψη ευκαμψίας, όπως υπογραμμίζει ο Αμερικανός έμπειρο γνώμων Ουίλλιαμ Γκρήνχαλκ σ' ένα από τα τελευταία άρθρα του, που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Κρίστιαν Σάιανς Μόνιτορ». Η Ρωσία, πού είναι τριπλάσια σ' έκταση των Ηνωμένων Πολιτειών, διαθέτει μόνο το ένα τρίτο, του σιδηροδρομικού δικτύου της Αμερικής, το δε υλικό της είναι ελάχιστο και παμπάλαιο.

Επίσης, η φανερά ανεπάρκεια τεχνικών συνεπάγεται περισσότερες φθορές όπλων και οχημάτων. Ο ρωσικός στρατός τέλος υστερεί σε μηχανικό, υπηρεσία σημάτων και συγκοινωνιακά και μεταφορικά μέσα, και τις πληροφορίες πάντα του Αμερικανού ειδικού.

Η υπεροχή των Ρώσων φαίνεται με την πρώτη ματιά κυριολεκτικά συντριπτική. Αλλά πρέπει να υπογραμμισθεί ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, την επομένη του τεταμένου του πολέμου, απέλυσαν τα 9)10 περίπου των δυνάμεων που είχαν υπό τα όπλα. Η πολιτική δε των οικονομικών που ακολούθησε ο υπουργός της Άμυνας Κ. Τζόνσον χαρακτηρίστηκε ως μωρίς από τους αδελφούς Άλσεπ σε πρόσφατο δριμυτάτα άρθρο τους.

Αντίθετα, οι Ρώσοι διατήρησαν αρκετές στρατιωτικές δυνάμεις.

Η σημερινή λοιπόν στρατιωτική δύναμις του αμερικανικού στρατού είναι εκείνη που προβλέπεται για την κατάσταση ειρήνης. Αλλά σε περίπτωση πολέμου, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα μπορούσαν να κινητοποιήσουν και να ρίξουν στα πεδία των μαχών τετραπλάσιες ή πενταπλάσιες δυνάμεις.

Πρέπει να σημειωθεί, εξ' άλλου, ότι η δύναμις προς των αμερικανικών σχηματισμών είναι πολύ μεγάλη από των ρωσικών και για το λόγο αυτό η αμερικανική στρατιωτική ηγεσία θεωρεί τον αμερικανικό παράγοντα ως δευτερεύοντα. Οι Αμερικανοί στρατιώτες είναι όπλαμένοι σήμερα με αληθινά μικρά πυροβόλα, που βάλλουν βλήματα των 57 χιλιοστών μέτρων. Ένας μόνον στρατιώτης είναι αρκετός για το νεύσιμο των.

Οι αμερικανοί σχηματισμοί διαθέτουν, εξ' άλλου, σημαντικό αριθμό μικρών πυροβόλων συνοδείας των 75 χιλιοστών μέτρων, που βάλλουν 8 βλήματα στο λεπτό και πού η ακτίνη της δράσεως των ξεπερνάει τα 6 χιλιόμετρα.

Εναντίον των βορρακισμένων μοιάζουν το αμερικανικό πεζικό διαθέτει ένα νέο όπλο, τα «υπερμαχητικά» που τα βλήματα τα διαπερνούν τον θώρακα των μέσων και βορέων αρμάτων μάχης.

Οι σημερινές δυνάμεις των δύο αντιπάλων

Οι αριθμοί που δημοσιεύουμε πιο κάτω είναι βέβαια κατά προσέγγιση και αποτελούν τον μέσον όρον των αριθμών που δημοσιεύθηκαν σχετικά στο διεθνές τύπο και που βασίζονται σε ήμερισμα πληροφόρησης.

	Ηνωμένες Πολιτείες	Σοβιετική Ένωση
Στρατός	640.000 άνδρες	2.600.000 άνδρες
Αερογύματα σχηματισμοί αλεξιπτωττών κλπ. ...	30 μερ.	125 μερ.
Θωρακισμένα μονάδες ...	5 »	30 μερ.
Πολεμικά σκάφη Υποβρύχια ...	208	127
Αεροπλάνα μάχης	120	270
Αεροπλάνα μεταφορικά και βοηθητικά ..	6.000	15.000
	6.000	10.000

Αλλά στην περιοχή των θωρακισμένων μονάδων, οι Ρώσοι παρουσιάζουν αναμφισβήτητη υπεροχή. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, η ρωσική πολεμική βιομηχανία είναι σε θέση να παράγει ετησίως 1000 θωρακισμένα οχήματα του τύπου «Στάλιν» (των 60 τόννων).

Οι Αμερικανοί, ελπίζουν όμως, ότι θα κατορθώσουν να τους φτάσουν κι' ίσως να τους ξεπεράσουν μόλις συμπληρωθεί ο μετασχηματισμός ωρίσμων ειρηνικών εργοστασίων σε πολεμικά.

Και σε σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι οι Αμερικανοί, αμέσως μετά τον τερματισμό του πολέμου, μετέτρεψαν τα πολεμικά εργοστάσια των σε ειρηνικά. Αλλά τα εργοστάσια αυτά μπορούν και πάλι να μετατραπούν σε πολεμικά. Είναι δε γνωστό, από το παράδειγμα του προηγούμενου πολέμου, ότι η αμερικανική βιομηχανία μπορεί να επιτελέσει θαύματα σ' αυτό το κεφάλαιο.

Αρκεί να σημειωθεί ότι, σε διάστημα 18 μόνων μηνών, η Αμερική έδωσε κατά το εργοστάσιο της — εργοστάσιο κατά το πλείστον ειρηνικά, που είχαν μετασχηματισθεί σε πολεμικά — 85.000 αεροπλάνα, 29.000 οχήματα μάχης και 18.000 ατμόπλοια. Αυτό σημαίνει πως κάθε ημέρα που περνούσε η Αμερική πλούτιζαν με 155 καινούργια αεροπλάνα, 53 οχήματα μάχης και 33 ατμόπλοια!

Οι ναυτικές δυνάμεις των δύο αντιπάλων

Είναι αξιοσημείωτο ότι γίνεται λόγος σήμερα για ρωσικό στόλο, ενώ η Ρωσία δεν έκαμε ποτέ άλλοτε αίσθητη την παρουσία της στη θάλασσα. Σήμερα, αντίθετα, διαθέτει 127 πλοία μάχης και 270 υποβρύχια, που αρκετά από αυτά είναι εφοδιασμένα με το γερμανικό σύστημα Σνόρκελ και μπορούν να παραμένουν επί απεριόριστο χρονικό διάστημα κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες από τ' άλλο μέρος διαθέτουν σήμερα 208 πολεμικά σκάφη και 120 υποβρύχια. Χάρης δε στις διάφορες ναυτικές βάσεις τους που βρίσκονται και στους δύο ωκεανούς παρουσιάζονται ως μια τεραστίως ισχύος ναυτική δύναμη.

Ρωσική και Αμερικανική αεροπορία

Σύμφωνα με ωρίσμενες πληροφορίες, η ρωσική βιομηχανία μπορεί να παράγει 7.000 αεροπλάνα το χρόνο. Οι σημερινές δυνατότητες των Ηνωμένων Πολιτειών είναι πολύ μικρότερες: 1.200 αεροπλάνα το χρόνο. Οι γνωστοί διεθνολόγοι αδελφοί Άλ-σοπ αναφέρουν ότι την εποχή του Πέρλ Χάρμπορ οι Ηνωμένες Πολιτείες κατασκεύαζαν 2.429 αεροπλάνα το μήνα. Πριν

δε από τον πόλεμο της Κορέας ξεπαιχναν μόνο 215 το μήνα.

Σήμερα οι Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν 5.900 περίπου μαχητικά αεροπλάνα, ενώ τα ρωσικά υπερβαίνουν τις 15.000. Κι' εδώ επίσης η υπεροχή της αμερικανικής αεροπορίας είναι αναμφισβήτητη, μ' όλο που αριθμητικώς υστερεί απέναντι της σοβιετικής.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες απέχουν σήμερα το τελευταίο υπερωκεανίο βομβαρδιστικό του κόσμου. Αυτό το B-36 είναι ένα αεροπλάνο τόσο πολύπλοκο, που χρειάζονται δυο τουλάχιστον ώρες προπαρασκευαστικής εργασίας, για να μπορεί να πετάξει. Κάθε μέλος του πληρώματος έχει ένα βιβλιαράκι, που αναφέρει λεπτομερώς και με χρονολογική τάξη ποιού είναι οι χειρισμοί που πρέπει να κάνει. Το αεροπλάνο B-36 μπορεί να πετάξει σε ύψος 14.000 μέτρων και η ακτίνα της δράσεώς του ξεπερνάει τα 8.000 χιλιόμετρα (μετάβασις και επιστροφή).

Η Αμερική έχει σήμερα 160 B-36. Πολλά άλλα βρίσκονται υπό κατασκευή. Αλλά τον κύριο όγκο των αμερικανικών ενσέρων δύναμιν αποτελούν, τα υπερφορούρα «B-29», που έπαιξαν σημαντικό ρόλο κατά τον περασμένο πόλεμο.

Αξιοσημείωτο είναι, εξ άλλου, τα αμερικανικά καταδιωκτικά μεγάλης ακτίνας δράσεως «F-84», «F-86» και «F-90», καθώς και τα καταδιωκτικά νυκτός «F-87».

Η Ρωσία, μ' όλη την αριθμητική υπεροχή της, υστερεί στο ζήτημα της ποιότητας των αεροπλάνων.

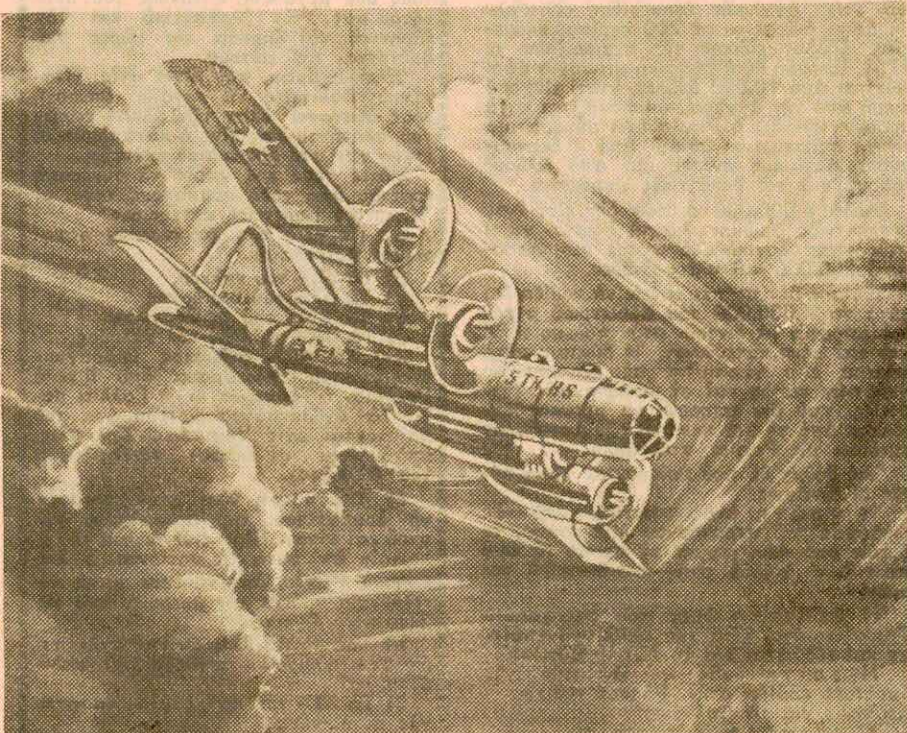
Το βασικό καταδιωκτικό των Σοβιέτ είναι το «Γιάκ», που παράγεται σε πολλούς τύπους, ο νεώτερος δε από αυτούς είναι πυραυλοκίνητος.

Επίσης, ένα άλλο σοβιετικό πυραυλοκίνητο καταδιωκτικό είναι το «Μίγκ», με γερμανικό κινητήρα.

Μερικά αμερικανικά υπερφορούρα «B-29» που σε μία μεταπολεμική πτήση έχασαν τον προσανατολισμό τους και προσγειώθηκαν σε ρωσικό έδαφος χρησιμοποιήθηκαν από σοβιετικούς αεροναυπηγούς ως πρότυπα. Κατά τον περυσινό δε εορτασμό της Πρωτομαγιάς εμφανίσθηκαν πάνω από τη Μόσχα πολλά τέτοια υπερφορούρα τύπου «B-29» και είναι πολύ πιθανόν ότι τα Σοβιέτ έχουν φτιάξει αρκετά σμήνη από αυτά.

Πυραυλοι και μυστικά όπλα

Οι πρόοδοι και των δυο αντιπάλων σ' αυτό το κεφάλαιο, από τις πληροφορίες

Αμερικανικό υπερφορούρι τύπου «B-29» του οποίου η ακτίνα δράσεως είναι 3.000 χιλιόμετρα, (και με την επιστροφή 6.000 χιλ.)

Ο έμπορικός στόλος των Ην. Πολιτειών

Οι Ηνωμ. Πολιτείες έχουν σήμερα τον ισχυρότερο έμπορικό στόλο του κόσμου, ενώ ο έμπορικός στόλος της Σοβιετικής Ένωσης είναι ασήμαντος.

Συγκριτικά με την Αγγλία, η δύναμη του έμπορικού στόλου των Ηνωμένων Πολιτειών παρουσιάζει την ακόλουθη εξέλιξη:

	Αγγλία	Ην. Πολιτείες
(σε εκατομμύρια τόννων)		
1914	19	5
1939	22	12
1945	19	56
1949	(άγνωστος)	63

που υπάρχουν, φαίνεται ότι αντισταθμίζονται αμοιβαία.

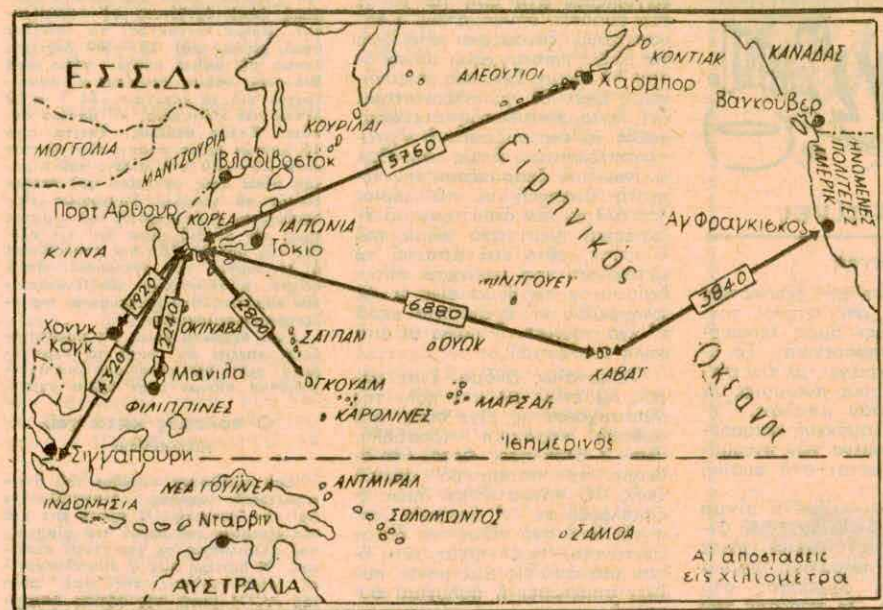
Το σύστημα της άμυνας

Τόσο οι Αμερικανοί, όσο και οι Ρώσοι έχουν εμπιστευθεί την άμυνα του ενσέρου χώρου τους στο ραντάρ. Αλληπαλλά δικτύα από ραντάρ προστατεύουν τις ρωσικές ακτές από το Βλαδιβοστόκ ως τις αρκτικές περιοχές προς βορράν κι' από το Μουρμάνσκ, μέχρι της Βορείου θαλάσσης προς δυσμάς.

Παρόμοια δίκτυα από ραντάρ προστατεύουν και τις αμερικανικές ακτές. Η προστασία των ακτών της γραμμής Αλάσκα - Γροιλανδίας, που είναι ο συντομότερος δρόμος για τα ρωσικά αεροπλάνα, που θα ήθελαν να προσβάλουν τις αμερικανικές πόλεις.

Η πρώτη άμυντική γραμμή εκτείνεται από την Αλάσκα ως την Αίγυπτο, περνώντας από το μαγνητικό Βόρειο Πόλο, την Ισλανδία και τη Σκωτία. Πρόκειται δηλαδή για μία αληθινή γραμμή Μαζίν, που έχει ύψος πολλών δεκάδων χιλιάδων μέτρων και πλάτος 300 περίπου χιλιάδων. Η δεύτερη άμυντική γραμμή, που συμπληρώνεται με πυρετώδη ταχύτητα, εκτείνεται από την Αλάσκα ως το Λαμπραντόρ.

Πίσω από αυτά τα δίκτυα των ραντάρ, βρίσκονται διάφορες βάσεις καταδιωκτικών αεροπλάνων, μεγάλης ακτίνας δράσεως, που μπορούν ν' ανυψωθούν άμεσα και να

Χάρτης του Ειρηνικού που δείχνει τις αποστάσεις του θέατρου των πολεμικών επιχειρήσεων της Κορέας από τις διάφορες αμερικανικές και αγγλικές βάσεις.

προλάβουν τον αντίπαλο, προτού εισχωρήσει στον αμερικανικό ζωτικό χώρο.

Τα αυτόματα όπλα των αντιπάλων

Από το καλοκαίρι του 1949, η Ρωσία ως γνωστόν, κατέχει την ατομική βόμβα.

Αλλά η υπεροχή της Αμερικής σ' αυτό το κεφάλαιο είναι αναμφισβήτητη. Η επιτροπή, που εξέτασε τις συνέπειες της ρωσικής ανακαλύψεως, έπειτα από προσεκτική μελέτη και έκτιμησι των διαφόρων δεδομένων, κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Αποθέματα: Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν σήμερα σημαντικό απόθεμα ατομικών βομβών, που ανέρχεται πιθανόν σε 2-3 χιλιάδες. (Ο ακριβής αριθμός δεν είναι βέβαια γνωστός).

Οι Ρώσοι, αντίθετα, δεν έχουν ίσως κανένα απόθεμα. Και δεν θα μπορούσαν ν' αποκτήσουν προτού περάσουν 1-2 χρόνια, κατά τους μετριοτέρους υπολογισμούς. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, ωστόσο, ότι κατά τον πόλεμο Ομπενχάιμ, τον πασίγνωστο επιστήμονα της ατομικής ενέργειας, μία χώρα, μ' έντακτη προσπάθεια, μπορεί να παράγει 100 ατομικές βόμβες σε διάστημα δυο χρόνων.

Πείρα: Οι αμερικανοί αεροπόροι έχουν μία αξιοπρόσεκτη πείρα στο ζήτημα της εκσφενδονίσεως ατομικών βομβών από αεροπλάνα εναντίον ωρίσμων στόχων (Χιρόσιμα, Ναγκασάκι, Μπικίνι, πειράματα στον Ειρηνικό). Τίποτε, ωστόσο δεν αποδεικνύει ότι οι Ρώσοι πιλότοι ξέρουν να εκσφενδονίζουν ατομικές βόμβες από αεροπλάνα. Τα αμερικανικά μηχανήματα «ανέλαβαν» μία ατομική έκρηξη, που έγινε «έκπρη» στη Ρωσία, προς ανατολάς πιθανόν της Κασπίας θάλασσας. Αλλά δεν είναι βέβαιο ότι αυτή η βόμβα εκσφενδονίσθηκε από αεροπλάνο.

Πρόβλεψεις: Η απλή παραβολή των ημερομηνιών μας δείχνει ότι οι Αμερικανοί στον τομέα αυτόν προπορεύονται κατά τέσσερα χρόνια. Η πρώτη αμερικανική δοκιμαστική ατομική έκρηξη έγινε στις 16 Ιουλίου 1945, στην περιοχή του Άλμαγκόρ (Νέο Μεξικό) και τον Αύγουστο επηκολούθησε η εκσφενδονίσις της ατομικής βόμβας στη Χιρόσιμα.

Η πρώτη όμως ρωσική ατομική έκρηξη έγινε μόλις το καλοκαίρι του 1949, δηλαδή έπειτα από τέσσερα χρόνια. Πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι οι Αμερικανοί χρειάστηκαν τρία περίπου χρόνια για να οργανώσουν την βιομηχανική παραγωγή ατομικών βομβών. Αλλά από τ' άλλο μέρος, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των Αμερικανών ειδικών, οι Ρώσοι δεν θα καθάρωναν να κατασκευάσουν ατομική βόμβα πριν από

ναί μπορούν να κονιορτοποιήσουν οποιαδήποτε πόλη της Ρωσίας, γιατί όλες βρίσκονται εντός της ακτίνας δράσεως των «B-36». Οι Ρώσοι πάλι μπορούν να κάνουν το ίδιο για οποιαδήποτε πόλη της δυτικής Ευρώπης.

Βάσεις: Οι Αμερικανοί κατέχουν σημαντικές βάσεις στην Αγγλία, τη Γερμανία (κοντά στη Φραγκφούρτη), το Νταχράν (Σουδική Αραβία) και την Οκινάβα (Ιαπωνία). Όλα δε τα κέντρα της Ρωσίας είναι δυνατόν να βομβαρδισθούν από αεροπλάνα που θα ξεκινούσαν απ' αυτές τις βάσεις.

Η Σοβιετική Ρωσία, αντίθετα, μαζί με τους δορυφόρους της, δεν έχει καμιά βάση που να βρίσκεται σ' απόσταση μικρότερη των 3.000 χιλιομέτρων από τα στρατηγικά σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών, για να μπορεί να χρησιμοποιήσει εναντίον της τα «B-29» (3.000 χιλιόμετρα μετάβασις και άλλα τόσα επιστροφή).

Αεροπλάνα αυτοκτονίας: Το μόνον μέσον που διαθέτουν οι Ρώσοι για να πληξουν τα στρατηγικά κέντρα των Ηνωμένων Πολιτειών είναι τα «αεροπλάνα αυτοκτονίας». Για το σκοπό αυτό, όμως, θαπρεπε να χρησιμοποιηθούν «B-29», που στοιχίζουν πανακριβά και δεν αντικαθίστανται εύκολα. Μερικές τέτοιες επιθέσεις, που είναι αμφίβολο, άλλωστε, αν θα είχαν επιτυχία, λόγω του δικτύου, του ραντάρ που προστατεύει τα αμερικανικά ακτές θα στερούσαν τους Ρώσους από τα καλύτερα αεροπλάνα και τους πιο έμπειρους πιλότους των.

*

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα ο πλανήτης μας, με τους δυο αντίθετους συνασπισμούς του, τον Δυτικό και τον Ανατολικό. Ανεξάρτητα τους, όπως παρατήρησε ένας έπιφανής Άγγλος στρατιωτικός κριτικός, δεν υπάρχει θέση για ουδέτερο. Αυτή η «ποικιλία», που ήταν τόσο συνήθης στους περασμένους πολέμους, θα εκλείψει ολότελα από τον μελλοντικό, που θα είναι ολοκληρωτικός και θα έκτακτος σ' όλη την επιφάνεια του πλανήτη μας.

Πού, όμως, πρόκειται να εκδηλωθεί η νέα σοβιετική πίεσις; Στην Ανατολή ή στη Δύση;

Θα εξετάσουμε στη συνέχεια των άρθρων μας και τις δυο αυτές πιθανότητες, δίνοντας στους αναγνώστες μας μία παραστατική εικόνα των διαφόρων ενδεχόμενων που μπορούν να προκύψουν από την τροπή της καταστάσεως είτε προς την μία κατεύθυνσι είτε προς την άλλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Βερολίνο ή Φορμόζα;

Τι θα στοιχίσει άραγε ο τρίτος Παγκόσμιος πόλεμος;

Αν οι πολεμικές δαπάνες διετίθεντο για κοινωνική εργασία.

Η ειδική επιτροπή του αμερικανικού Κογκρέσου που έκανε εδώ και λίγον καιρό τη σχετική έρευνα και υπέβαλε την έκθεσή της στον Πρόεδρο Τρόμαν, αναφέρει ότι οι δαπάνες του τρίτου παγκοσμίου πολέμου θα είναι δεκά φορές μεγαλύτερες του προηγούμενου πολέμου. Υπολογίζεται δε ότι θα στοιχίσει το ασύλληπτο ποσό των 300 τρισεκατομμυρίων δολαρίων ή 20 τρισεκατομμυρίων χρυσών αγγλικών λιρών.

Θα έχετε όμως την περιέργεια να ρωτήσετε τί παριστάνει ο αστρονομικός αυτός αριθμός, γράφει ο Γάλλος εμπειρογνώμων Λουί Σεντράλ. Ακούστε λοιπόν: Αν τα 300 τρισεκατομμύρια δολάρια διετίθεντο για σκοπούς ωφελίμων για τον άνθρωπο θα επραγματοποιούντο τα εξής καταπληκτικά πράγματα:

Καθένας από τους ημερομίσθιους εργάτες και καθεμία από τις εργάτριες της Γαλλίας, Ελλάδας, Βελγίου, Ολλανδίας, Λουξεμβούργου, Μεγάλης Βρετανίας, Ιρλανδίας, Δανίας, Νορβηγίας, Σουηδίας, Φινλανδίας, Ισπανίας, Πορτογαλίας, Ελλάδας, Τουρκίας, Αυστρίας και Γερμανίας θ' αποκόττε από μία ιδιόκτητη κατοικία αξίας 800 χρυσών λιρών περίπου. Επίσης, κάθε κατοικία από αυτές θα εφοδιαζόταν με έπιπλα αξίας 160 χρυσών λιρών περίπου.

Εξ άλλου σε καθεμία από τις ευτυχισμένες αυτές οικογένειες που θ' αποκότταν έτσι το ιδιόκτητο σπίτι τους, θα τους δινόταν ως δώρο ένα τσεκ 160 χρυσών λιρών περίπου. Με τα ποσά όμως αυτά δεν θα εξαντλούνταν ακόμη τα 300 τρισεκατομμύρια δολάρια. Με το υπόλοιπο που θα έμενε θα ανοικοδομούνταν όλες οι πόλεις και τα χωριά της Ευρώπης που καταστράφηκαν κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και θα χτιζόντουσαν ανατορία, νοσοκομεία, σχολεία και κάθε είδους κοινωνική ιδρύματα. Αλλά και πάλι δεν θα εξαντλείτο το τεράστιο αυτό ποσό των δολαρίων και η επιτροπή που θα αναλάμβανε τη δαπάνη του, θα βρισκόταν në δύσκολη θέση μη βρίσκοντας χρήσιμα έργα για την εξάντλησή του!

Αντίθετα τώρα αν εσπάζει πολύ μία παγκόσμια σύραξι οι άνθρωποι απειλούνται με ολοσχερή καταστροφή. Το μοναδικό δε αποτέλεσμα της τού Βλέπου με σε μία ξυπνη παραδοξολογία του Μπέρναρ Σω: «Ο τρίτος πόλεμος, έπτε, θα έχη το εξής καλό: Δεν θ' αφήση ανθρώπους άπάνω στη Γη για να κάνουν τον τέταρτο».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΟΥΣ

Η συσκευή που ανασταίνει

Έξασφαλίζει την τεχνητή άναπνοη

Πολλές μεγάλες εφευρέσεις είναι τόσο απλές, ώστε γεννούν την άπορία πως δεν είχαν γίνει νωρίτερα. Μια απ' αυτές είναι το κοινό στήθοσκοπιον των γιατρών κι' άλλη η λάμπα ασφαλείας των αυτοκινήτων. Τρίτο λοιπόν χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο «αναστήτης» του δόκτορος Τζωρτζ Τζόνσον.

Πρόκειται για μία συσκευή, που μπορεί να συναρμολογηθεί σε ανθρώπινη μορφή αξία με τις συσκευές και την περικλίτη. Μάλιστα, ενώ τα φάρμακα αυτά συχνά δεν παρέχουν τα αποτελέσματα που ελπίζει κανείς, ο «αναστήτης» σημειώνει ολοένα περισσότερες επιτυχίες.

Προοριζόταν στην αρχή για τα χειρουργεία, ύστερα όμως αποδείχθηκε ανεκτίμητο για ένα πλήθος περιπτώσεων της καθημερινής ζωής. Η άποστολή του είναι να εξασφαλίζει τεχνητή άναπνοη, όταν η φυσική άναπνοη σταματά για λίγο, π.χ. σε πνιγμούς, αυτοκινητικά δυστυχήματα, ασφυξία από μονοξείδιο του άνθρακα, χλώριον ή γκαζί, ηλεκτροπληξία, κλπ.

Σώζει επίσης τα νεογνικά βρέφη που δεν αναπνέουν μόνα τους κανονικά. Χρησιμοποιείται τέλος, σε περιπτώσεις καρδιακών προσβολών, άσματος, πολιομυελίτιδος, πνευμονίας.

Έχει δε το σπουδαίο προσόν ότι είναι φορητό και μπορεί να μεταφερθεί εύκολα παντού όπου χρειάζεται. Στην Αμερική, έχουν εφοδιασθεί με τέτοιες συσκευές τα νοσοκομεία κι' οι προνοσοκομειακές υπηρεσίες των μεγάλων πόλεων. Άλλα και οτά μικρά μέρη, διάφορες τοπικές οργανώσεις έχουν αγοράσει ένα «αναστήτη», για να σώσουν μ' αυτόν στην κρίσιμη στιγμή μία ζωή που κινδυνεύει.

Κάποτε, τόν έμπιστευόταν... στον εργολάβο κηδεών του τόπου, όχι βέβαια για ν' αύξηση την πελατεία του, αλλά γιατί είναι ο μόνος που διαθέτει αυτοκίνητο κατάλληλο για τη μεταφορά των ανασταθέντων θυμάτων των δυστυχημάτων!

Ο φορητός «αναστήτης» περιέχει μέσα σε μία βαλίτσα μήκους 67 πόντων, πλάτους 40 και βάθους 20. Ζυγίζει 20 - 22 κιλά και χρησιμοποιείται εύκολα, δίχως καμμία προσπάθεια, με την απλή στροφή ενός κλειδιού. Δεν χρειάζεται ηλεκτρικό ρεύμα. Λειτουργεί με την πίεση του οξυγόνου που περιέχεται σε δύο μικρά ντεπόζιτα.

Ός γνωστόν, το οξυγόνο είναι κάτι που βρίσκεται εύκολα και παντού, όχι μόνο στα φάρμακα, αλλά και σε μηχανουργεία, σιδηρουργεία, κλπ.

Ο «αναστήτης» είναι πτενός συγγενής του γνωστού «χαλύβδινου πνεύμονος», αλλά λιγότερο διάσπαστο απ' αυτόν, μολοντί έχει σώσει άσυγκρίτως περισσότερες ανθρώπινες ζωές. Ο χαλύβδινος πνεύμων πνέχρεώνει τους παράλυτους πνεύμονες του άρρώστου να κινηθούν

με άλλεπάλληλες εξωτερικές πιέσεις πάνω στο στήθος του. Ο «αναστήτης» όμως λειτουργεί κάπως διαφορετικά: Το οξυγόνο που περιέχει, με την πίεσή του, κάνει τους πνεύμονες να φυσώσουν σαν μπαλόνι. Ύστερα η ίδια συσκευή απορροφά το περιεχόμενο των πνευμόνων, όπως γίνεται στη φυσική έκπνοη.

Το οξυγόνο — ή ένα μίγμα οξυγόνου και διοξειδίου του άνθρακα — διοχετεύεται μέσα από μία αναπνευστική μάσκα που φορεί ο άρρώστος στο πρόσωπό του. Η ποσότης του ρυθμίζεται αυτόματα απ' το μέγεθος των πνευμόνων. Η τεχνητή άναπνοη γίνεται με τον ίδιο ρυθμό της φυσικής (γρηγορώτερα για τα βρέφη και αργότερα για τους ενήλικους). Πάντως, έχει υπολογισθεί ν' αναπνέεται πίεσις περίπου 20 γραμμαρίων σε κάθε τετραγωνικό πόντο επιφανείας για την εϊσπνοή και «αρηπτική» πίεσις 15 γραμμαρίων για την έκπνοη.

Ο εφευρέτης του «αναστήτη», Άμερικανός χειρουργός Τζωρτζ Γκλένταλ, ήλπιζε να βρή κυρίως ένα μέσον για να ξαναζωογονήσει τους άρρώστους που έπαιναν ν' αναπνέουν στο διάστημα μιας έγχειρήσεως. Τόν απασχολούσε επίσης το πρόβλημα των νεογνικών βρεφών που δεν μπορούν ν' αναπνέουν καλά. Σε τέτοιες περιπτώσεις, εφαρμόζονταν άλλοτε μία πρωτόγονη μέθοδος: Ο γιατρός ανέπνεε μέσα στο στόμα του βρέφους, για να κάμει κανονική τη δική του άναπνοη. Έτσι όμως δεν μπορούσε να ρυθμίσει την πίεση που έεακούσε. Μπορούσε δηλαδή να φυσήσει δυνατότερα απ' ό,τι έπρεπε. Ύπρχε επίσης ο κίνδυνος να μεταδώσει διάφορα μικρόβια απ' το στόμα του στο παιδί.

Μία άλλη μέθοδος ήταν το βούτηγμα του μωρού σε ζεστό νερό, κι' άμέσως κατόπιν σε κρύο, με τόν κίνδυνο όμως να πνιγεί και ν' απεθάνει.

Οι Γερμανοί είχαν δοκιμάσει γι' αυτό το σκοπό 2 - 3 τύπους αναπνευστικών συσκευών, που είχαν όμως πολύπλοκη λειτουργία και προκαλούσαν συχνά διάρρηξη των λεπτών αϊμοφόρων αγγείων των βρεφών. Τό δυσάρεστο αυτό προηγούμενο έκανε πολλούς ειδικούς να καταδικάσουν τόν «αναστήτη» που παρουσίασε ο δόκτωρ Τζόνσον έπειτα από πολλά πειράματα και δοκιμές. Άλλοι άπεναντίας έγιναν θερμοί υπερασπιστάι του (ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο διακεκριμένος Έλληνοαμερικανός δόκτωρ Παύλος Κορύλλος, που δοκίμασε τη συσκευή έπί 2 χρόνια με θαυμάσια αποτελέσματα).

Τελικά, ο «αναστήτης» έπεδείχθη, κι' έκαμε θαύματα στα 18 χρόνια που έχουν περάσει από τότε.

Ένώ με τις συνηθισμένες μεθόδους τεχνητής άναπνοης εξα-

ναγυρίζουν στη ζωή τα 15 % των θυμάτων άτυχημάτων, ο «αναστήτης» ξαναφέρει στη ζωή τα 85%. Άποτυχάνει μόνον ό-ταν το θύμα έχη πιά ξεψυχήσει. Έχει δε τό πλεονέκτημα ότι λειτουργεί όσηδήποτε ώρα, χωρίς ν' άκουράζεται ή ν' άπογοητεύεται, όπως συνήθως έκείνοι που εφαρμόζουν την τεχνητή άναπνοη με τ' άχέρια.

Έξ άλλου, δεν άσκει καμμία έξωτερική πίεση στο σώμα του θύματος, ούτε και άπαιτεί τη μετακίνησή του (πράγμα σπουδαίο όταν το θύμα είναι π. χ. πληγμένο κι' άναίσθητο μέσα σ' ένα τούνελ, ή πάνω σε μία ψηλή σκαλωσιά).

Τελευταίως άκόμη, ένας γέρος 60 έτών, σε μία πόλη της Μασσαχουσέτης, είχε πάθει μία σοβαρή καρδιακή προσβολή. Έπί 2 δλόκληρες ώρες, δεν έδειχνε τό παραμικρό σημείο ζωής. Ο «αναστήτης» όμως έξασφάλισε ν' άναπνέη γι' αυτόν, και στο τέλος τόν ξαναζωτάνεψε. Η έπιτυχία αυτή ήταν μία απ' τις άμέτρητες που έχει σημειώσει ή πολυτιμη συσκευή.

Οι δύο τύποι άπνείας

Κατά τις νεότερες ψυχιατρικές έρευνες, υπάρχουν δύο τύποι άπνείας. Ο πρώτος οφείλεται σε σωματικούς παράγοντες, πορτηρείται δηλαδή όταν παραφασ κανείς τό βράδυ, ή όταν πη καφέ, ή όταν κοιμηθεί σε διαφορετικό κρεβάτι, ή όταν έχη μία άδισθεσία συνοδευόμενη από τόνους, ή όταν υπάρχει πολύς θόρυβος ή φώς.

Ο δεύτερος τύπος άπνείας προκαλείται από συναισθηματικές συγκρούσεις: ένοχη συνείδησι, κακά όνειρα, άνησυχίες για τη δουλειά μας, για χρέη ή για την άσθένεια κάποιου μέλους της οικογενείας. Πάντως σ' όλες τις περιπτώσεις, οι ψυχίατροι δεν συνιστούν τη χρησιμοποίησι καταπραυντικών φαρμάκων, γιατί τ' άθεωρούν άνωφέλα.

Όταν τ' άψα στέκονται έρδια

Ο Άμερικανός δόκτωρ Σίντνεϋ Μπρίτον μελέτησε με πειράματα ποιά αποτελέσματα φέρνει στον όργανισμό

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΡΑΤΗΣΟΥΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Οι άνδρες μιας Όμάδος Πρώτων Βοηθειών, στη Φιλαδέλφεια, μεταχειρίζονται τόν «αναστήτη» για να εξασφαλίσουν την άναπνοη ενός θύματος καρδιακής προσβολής. Είναι κι' αυτή μία απ' τις άμέτρητες επιτυχίες που έχει σημειώσει ως σήμερα ή θουραουργία συσκευή, για την οποία γράφουμε λεπτομερώς πιο πάνω.

Ο πόλεμος κατά του καρκίνου

Δυό αξιόλογες πρόοδοι του αντι-καρκινικού άγώνος άναγγέλλονται απ' την Αμερική. Η πρώτη είναι μία νέα εξέταση όδ όρου του αίματος, που όλλοιόνηται σε περίπτωση καρκίνου. Η δεύτερη είναι ή αποτελεσματική χρησιμοποίησις της νέας όρμόνης ACTH κατά της όξείας λευχαιμίας (καρκίνου του αίματος). Η άσχέσις των όρμόνων με τόν καρκίνο αποδείχθηκε με πειράματα, στα όποια οι έπιστήμονες δεν μπόρεσαν να προκαλέσουν καρκίνο σε κοτόπουλα, παρά μόνον όταν ύπρχαν μέσα στον όργανισμό τους άρσενικές γεννητικές όρμόνες. Τέλος, ένα προϊόν που όνομάζεται «γκουοναζόλη», παρεμπόδισε την ανάπτυξη άρσενικών τύπων καρκίνου σε ποντικούς.

Οι αιτίες της «άκμης»

Οι έρευνες που έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Ταιντινσντι, απέδειξαν ότι ή «άκμη», ή τόσο ένοχλητική αυτή κι' αντίαισθητική δερματική πάθησις του προσώπου των νέων, δεν προκαλείται μόνον από κακή ζίαται ή από βλαβερά καλλυντικά. Συχνά, οφείλεται στη συνήθεια που έχουν πολλοί ν' άκούμπουν τό πρόσωπό τους πάνω στα χέρια τους, ή σε συχνές έπασές του προσώπου με λάδια και λίπη από επαγγελματικούς λόγους. Χρησιμοποιείται μ' έπιτυχία κατά της άκμης μία άλοιφή όχι λιπαρά, από ζεάφι, ασσορκινολη και άλκαολ, μία ή δυό φορές την ήμέρα — άναλόγως τού είδους της επιδερμίδος.

Ένα νέο φάρμακο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΚΟΥΣ

Τό «μπάντιν» κάνει θάματα

Όσοι πάσχουν από έλκος τού στομάχου — κι' είναι αρκετά έκατομμύρια σ' όλο τόν κόσμο — ν' ανακουφισθούν άναμθούν ότι υπάρχει τώρα ένα φάρμακο, που καταπραίνει άμέσως τούς πόνους της παθίσεως τους και ήθεραπείη σε λίγες βδομάδες.

Λέγεται «μπάντιν» κι' έχει την ιδιότητα να έλαττώνη τις συσπάσεις τού στομάχου και την έκκρισι του γαστρικού υγρού που κατατρώνει έσωτερικώς τα τοιχώματα του και δημιουργεί τό έλκος.

Οι 35 έκατομμύρια μικροί άδενες τού στομάχου παράγουν 1-1½ κιλό γαστρικού υγρού κάθε μέρα. Ο προσρισμός του είναι για να διαλυη τις πρωτεΐνες των τροφών. Θά διέλυε δε και τό ίδιο τό στομάχι — που άποτελείται κι' αυτό από πρωτεΐνες — αν δεν τό προφυλάσσε ένα στρώμα βλέννης που εκκρίνουν οι άδενες του. Διάφοροι όμως λόγοι, ιδίως δε ισχυρές και συνεχείς ψυχικές άταραχές, αύξάνουν πολύ την όξύτητα αυτού τού υγρού, τόσο που κατορθώνει να διαπεράσσει

σ' ένα σημείο τό στρώμα της βλέννης, να προσβάλλη τό στομάχι και να δημιουργήση εκεί μία μικρή πληγή. Έτσι αρχίζει τό έλκος (που λέγεται «τσίτ στομάχου», αλλά πραγματικώς σχηματίζεται κατά 80 % στο δωδεκαδάκτυλον, δηλαδή στην αρχή τού λεπτού έντέρου). Αν ό άρρώστος τό παραμελήσει, προχωρεί, προσβάλλει τό νευρά που υπάρχουν στο μέρος έκεϊνο και προκαλεί πόνους. Καταστρέφει επίσης αϊμοφόρα αγγεία και φέρνει αϊμορραγία. Μπορεί άκόμη και να τρυπήσει τελείως τα τοιχώματα τού στομάχου, και τότε τό περιεχόμενό του ξεχύνεται στην κοιλιακή κοιλότητα και προκαλεί περιτονίτιδα, συνήθως θανατηφόρο.

Τό έλκος είναι 4 φορές συχνότερο στους άντρες παρά στις γυναίκες. Προσβάλλει όλες τις ηλικίες (υπάρχουν άκόμη και περιπτώσεις θανάτων βρεφών από έλκος τού στομάχου) είναι όμως πιο διαδεδομένο στους μεσοκόπους.

Η σημερινή υπερτενατική ζωή εύνει τό έλκος. Τό παθαίνουν δε ιδίως οι όξυθυμοι και αϊματώδεις τύποι (αυτοί ύποκεινται προπάντων σε καρδιακές παθήσεις), αλλά οι λεπτοκαμμέντοι κι' άνησυχτοι, που κρύβουν τη νευρικότητά τους κάτω από μία φαινομενική ηρεμία.

Έχουν δοκιμασθή στα τελευταία χρόνια διάφορες νέες μέθοδοι θεραπειάς τού έλκους. Δεν έπαψε όμως να θεωρείται απαραίτητη ή δίαιτα, με γαλατότερα και άμυλώδη. Αν έχη χειροτερέψει πολύ ή κατάσταση τού άρρώστου και κινδυνεύει από διάτρησι τού στομάχου ή από άκατάσχετη αϊμορραγία, γίνεται έγχειρσις. Αφαιρείται δηλαδή δλόκληρο τό στομάχι, ή μόνον τό προσβεβλημένο μέρος του.

Τό 1943, ο διακεκριμένος χειρουργός τού Σικάγου δόκτωρ Λέστερ Ντράγκτεντ έπενόησε μία νέου είδους έγχειρσις για τό έλκος. Σκέφθηκε δη-

λαδή να κόψη τό «συμπαθητικό νευρό», που κατεβαίνει απ' τόν έγκέφαλο ως τό στομάχο και ρυθμίζει τη λειτουργία του και τις έκκρίσεις του. Πράγματι, ό ίδιος κι' άλλοι συναδελφοί του έκαμαν αυτή την έγχειρσις σε χιλιάδες άρρώστους. Στις περισσότερες λοιπόν περιπτώσεις, τό έλκος έπούλωθηκε γρήγορα, γιατί με τό κόψιμο τού νευρού έλαττώθηκαν τα όξεία τού στομάχου κι' οι συσπάσεις του.

Η έγχειρσις αυτή άνοιξε ένα καινούριο όδρομο για τη θεραπεία τού έλκους. Είναι γνωστό στους έπιστήμονες ότι ή λειτουργία τού συμπαθητικού νευρού εξαρτάται από μία ούσια, την «ασετυλχολίνη», που περιέχεται στις νευρικές ίνες. Αν βρίσκόνται λοιπόν ένα φάρμακο που να εξουδετερώνη την ούσια αυτή, τó νευρο θά έπαυε να λειτουργεί, χωρίς να χρειάζεται να κοπη μ' έγχειρσις.

Τό φάρμακο αυτό θάπρεπε να χορηγείται σε χάπια, κι' όχι με ένεσις, να έπιδρά μόνον στο συμπαθητικό νευρο και να μη βλαπτη τό αίμα, τούς νεφρούς, ή άλλο όργανο τού σώματος.

Άφου πειραματίσθηκαν για πολύν καιρό προς αυτή την κατεύθυνσι οι έπιστήμονες μιας άμερικανικής φαρμακευτικής εταιρείας και δοκίμασαν διάφορα φάρμακα σε σκύλους, κατέληξαν τελικά στο «μπάντιν».

Ο καθηγητής της χειρουργικής Κέιθ Γκρίμσον έκαμε δοκιμές μ' αυτό και σε ανθρώπους, ιδίως σε φοιτητάς που προσεφέρθησαν να χρησιμεύσουν για τα πειράματά του. Τους έδινε να καταπιούν ένα λαστιχένιο μπαλόνι και τό φούσκανε μ' ένα σωλήνα που έβγαине απ' τό στόμα τους. Ύστερα προσάρμοζε τό σωλήνα σε μία συσκευή, που μετρούσε τις διακυμάνσεις της πίεσεως τού άέρος τού μπαλονιού — αποτέλεσμα των συσπάσεων τού στομάχου. Έξ άλλου, έπαιρνε μ' άλλο σωλήνα δείγματα γαστρικού υγρού και τό εξέταζε. Έτσι, βεβαιώθηκε ότι τό «μπάντιν» έλαττωνε πολύ τα όξεία και τις συσπάσεις τού στομάχου (κάποτε κατά 60-70 %).

Έπειτα απ' αυτές τις δοκιμές, τό «μπάντιν» άρχισε να χρησιμοποείται συστηματικά σε έλκοπαθείς. Οι πόνοι τους λοιπόν έπαυαν σε λίγα λεπτά, και έπληρχτο γρήγορα έπούλωσις, άκόμη και σε περιπτώσεις σοβαρές, με δυνατός αϊμορραγίες.

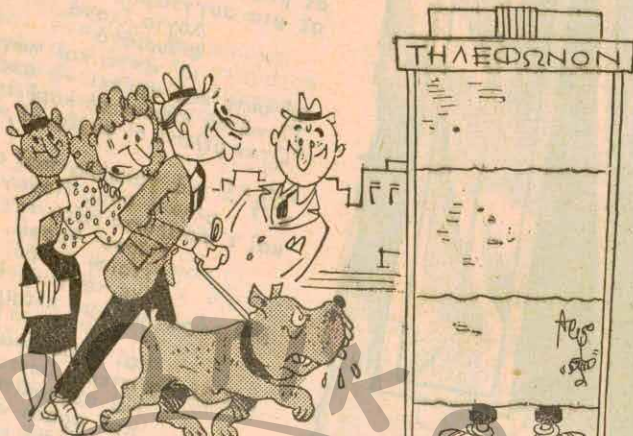
Μέσα σε 8 μήνες, θεραπύθηκαν μ' αυτό τόν τρόπο 65 άρρωστοι. Μόνο σε 3 περιπτώσεις οι άρρωστοι έξακολούθησαν νάχουν πόνους. Αποφασίστηκε τότε χειρουργική επέμβασις. Με την έγχειρσις άποδείχθη ότι τό έλκος είχε έπούλωθη, αλλά οι πόνοι ωφέλιωτο σε μερική άπόφραξι τού δωδεκαδάκτυλου από έπούλωτικο ίστό, που δυσκόλευε τό άδειασμα τού στομάχου.

Αυτά είναι τα όριστα αποτελέσματα τού νέου φαρμάκου. Η δόσις είναι στην αρχή 2 χάπια κάθε 6 ώρες. Όταν όμως προχωρήσει ή έπούλωσις τού έλκους, περιορίζεται στο ήμισυ. Πάντως, σε κάθε περίπτωση, ό γιατρός κανονίζει έπαρκώς τη δόσι, έτσι ώστε να έλαττωθούν τα όξεία τού στομάχου, αλλά όχι και να λείψουν έντελώς, γιατί τότε τό στομάχι δεν θά μπορούσε να χωνέψη την τροφή.

Τελωτοθεραπεία

— Θα ήσυχάσουμε επιτέλους, Πόπη μου, απ' αυτόν τόν κορφή... Τό Λιμεναρχείο έλαβε μέτρα!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Άνοιξτε την πόρτα να δΰτε για πότε βγαίνει! (Τού Άρχέλαου)

— Έρχεται ο κ. καθηγητής... (Τού Σ. Πολενάκη)

Η Μεγαλόχαρη

Γιορτή της Μεγαλόχαρης! Και της Χριστιανώσυνης.
Γιορτή της Μάνας του Χριστού, γιορτή της Κα-
(λωσύνης.
Παντού απόψε ανάβονται, μέσ' τις καρδιές λαμπάδες!
Είν' η γιορτή της Παναγίας! Γιορτάζουν οι Μανάδες!

Ετά σπίτια τὰ χριστιανικά, χαρές κι' «έτοιμασίες»
κι' όπως γινόταν και παλιά
τὰ μυροβόλα τὰ χαλιά
πουν' από πεύκα και σμυρτιά, στρώνουν τις εκκλησίες.
Της Παναγίας τὸ λάτρεμμα, σ' όλους εἶνε πηγαίο
και λάμπει μέσα στὰ νησιά ἡ Τήνος στὸ Αἰγαίο!

Ἡ Τήνος! Τὸ μικρὸ νησί, λιμάνι καλωσύνης,
και σύμβολο ἀπέραντης χριστιανικῆς Πατρίδας
Πατρίδας μετὸ νόημα τῆς Ἀπεραντώσυνης, Ἑλπίδας!
γλυκὸς Ναὸς Παρηγορίας, Συγγνώμης καὶ κι
Απ' τὴν Εἰκόνα τὴν ὥρη, τῆς Παναγίας τὸ βλέμμα
λὲς κι' ἀγκαλιάζει τρυφερὰ δόκλῃρη τὴ Γῆ
— ἔχει ἀφιέρωματα στὸ λαμπρὸ τῆς στέμματος
κι' ἔχει διαμάντια — δάκρυα, πού προσφέρει ἡ Στοργή.
Ἦρθαν καὶ τ' ἀποθέσανε, οἱ σιγῆδες καμπάνες
καὶ τῆς καρδιάς χτυπήσανε οἱ σιγῆδες καμπάνες
σὲ μιὰ παρακλησι θερμῇ, ἔπειτ' ἀπ' τὴ «κηστία»,
σὲ μιὰ συγγνώμης αἰτήσι, σὲ μιὰν εὐχαριστία...

Λόγια ζεστά
ψιθυριστά
κι' ἀπλά και πάντα ἴδια
π' οὔτε και πρέπει νὰ σκεφτῆς, οὔτε νὰ τὰ διαλέξης.
Τί νὰ τὰ κάνουν οἱ καρδιές τὰ περιττὰ στολίδια;
Όταν μιλᾶνε οἱ ψυχές, τί νὰ σοῦ πουν οἱ λέξεις;

Νὰ μιὰ γρηούλα πού σκυφτῇ
μιλάει στῆς Παναγίας τ' αὐτὴ
καὶ τ' ἀσημένιο δῶρο τῆς φέρνει σεμνὰ κοτὴ χάρι τῆς!
Πέρου, θαρρῶ,
τέτοιον καιρὸ,
εἶχε τὸ γυιὸ τῆς ἄρρωστο.
Μὰ τώρα λέει μετὰ κλάμματα: «ὦ, Παναγιά, καμάρω-
(στο!»

καὶ προσκυνάει «τὴ χάρι τῆς»
καὶ δίπλα στέκει ζωντανό, γερό τὸ παλληκάρι τῆς!
Νὰ παρακάτω, μιὰ μικρή,
πού φράσι ἀφάνταστα πικρὴ
εἶχανε πῆ κάποιον γιατροῖ,
πὺς κέφτο θάτανε νεκρὴ!...
Κι' εἶν' ὡμορφὴ και δροσερὴ κι' ἔχει χιλιάδες μέρες.
και μιὰ πού δῶρο, Παναγία,
τῆς εἶχε δώσει τὴν ὑγεία,
στέκει ἕνας νέος δίπλα τῆς!... Εὐλόγα καὶ τὶς βέρες!...

Σεμάτη απόψε ἡ Ἐκκλησιά. Πηγμένη ὡς τὴν ἄκρη
καὶ χορωδία ἡ Προσευχή και ποταμός τὸ Δάκρυ!
Δράματα χιλιά γύρω σου κι' ἀνθρώπινοι καῦμοι.
Ἐδῶ ζητοῦν παρηγοριά κι' ἔδῶ τὴν καλωσύνη
κι' ἀκούγονται σπαράγματα και τρόμοι και λυγμοὶ
και δίπλα στέκει ἡ Δέσι μετὴν Εὐγνωμοσύνη...
κι' ἔδῶ θρηνεῖ ἡ Ἀπελπισία κι' ἔδῶ ἡ Χαρά θὰ κλάψῃ
κι' ἴσως μιὰ μέρα γεννηθῇ, ἔδῶ κι' ὁ Ποιητῆς
πού θὰ μπορέσῃ ἀληθινὰ νὰ μᾶς τὸ περιγράψῃ...

Ενας ὥχρος, μετὰ δάκρυα τὰ μάτια του γεμάτα
μετὰ ἀκαρφομένῃ κι' ἄχρηστα, παράλυτα, τὰ νειάτα,
μπρὸς στὴν Εἰκόνα σιγῆλος μετὰ ἀπελπισμένη...
μόλις τολμάει τὸ θαῦμα τῆς νὰ γλυκοπεριμένῃ...
Καὶ νὰ τὸ θαῦμα!... Ἐγίνε!... Κάτω γερά πατάει!
Σηκώνεται κι' ἐλεύθερα μπορεί νὰ περπατᾷ!...
Καὶ τὸ μυαλὸ τ' ἀνθρώπινο, ἀμέσως σταματᾷ!

Στὰ γόνατα ὅλοι πεφτουνε, και ξάφνου νοιώθουν ρίγη
κι' ἡ Πίστι πού ριζώνεται φέρνει γλυκειὰν
(ἐλπίδα!
Ἡ Φαντασία εἶνε μικρὴ κι' ἡ Σκέψις εἶνε λίγη
μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ Θαύματα πού μετὰ τὰ μάτια
(μου εἶδα!

Νὰ σὲ λιγάκι ἕνας τυφλὸς, βάζει φωνὴ πὺς «βλέ-
σπαρχτική πού συγκινεῖ :
— Καὶ τὸ δικό μου τὸ παιδί; Ἀχ! Παναγιά μου, πρέπει!
Καὶ ὅλοι ρίγη νοιώθουνε και τρόμος τοὺς τυλίγει
κι' ἡ Φαντασία εἶν' ὡχρὴ κι' ἡ Λογικὴ εἶνε λίγη!...

Ἀγρυπνὴ νύχτα!... Ἀτέλειωτη!... Πού «κλίνοντας τὸ
νοιώθεις πὺς φεύγει σου ἡ ψυχὴ και στὸ Θεὸ ζυγώνει.
Γιορτᾷ ἡ Μάνα τοῦ Θεοῦ, ὅλων τῶν γυιῶν Μητέρα,
κι' ἀπὸ τὸ ἄσβεστο τὸ φῶς, γίνεται ἡ νύχτα,
(μέρα!...

Ἐκεῖ στὴν Τήνο, στὸ φτωχὸ και ταπεινὸ νησί
μπρὸς στὴν Εἰκόνα τῆς μικρῆς, πού τώρα εἶνε χρυσή
ἀπὸ τ' ἀφιέρωματα βαθείας εὐγνωμοσύνης,
ὅλοι ἀγκαλιάζονται μαζί
γιατὶ τὸ νοιώθουν ὅτι ζῇ
μπρὸς τοὺς ἡ Μάνα τοῦ Θεοῦ, Θεοῦ τῆς Καλωσύνης.
Ο καπετάνιος ὁ παλιός, φέρνει σεμνὸς τὰ «τάματα»
ποῦνε βαρεῖα, πολύτιμα — βαρεῖα κι' ἀπὸ τὰ κλάμματα.
Σὲ κάποια θάλασσα σκληρὴ «τούπεσε τὸ καράβι»
καὶ δακρυσμένος ἔρχεται και τὸ κερί του ανάβει!...
Κι' ἄλλος ἦταν αἰχμάλωτος, ἦταν σ' ἐχθρῶν τὰ χέρια
κι' ἀπὸ τὶς σφαῖρες γλύτωσε, γλύτωσε, ἀπ' τὰ μαχαίρια
καὶ νάτος ποῦνε σήμερα ὅλος ζωὴ και γαῖα
και προσκυνάει ταπεινὰ κι' αὐτὸς τὴν Παναγία...

Και μιὰ σκηνή, μέσα στοῦ νοῦ τὸν κινηματογράφου :
Σηκώνονται κάποιοι νεκροὶ ἀπ' τὸν ὑγρὸ
Νεκροὶ πού ὅλοι ξέρουμε, τῆς Τήνου τὰ Σαραντά,
και ζοῦνε μέσ' τῇ μνήμῃ μας, μὰ και θὰ ζοῦνε
Κι' ἔρχονται στὸ Εἰκόνισμα — ψυχές πού γονατίζουν
και τὸ Χριστὸ θυμίζουν
γιατὶ γιὰ κείνους πούφταιξαν, αὐτοὶ ζήτην συγ-
Τοῦ Ἄλλου Κόσμου, φαίνεται, τέτοιοι θὰ εἶν' οἱ νόμοι!

Γιορτὴ τῆς Μεγαλόχαρης και τῆς Χριστιανώσυνης...
Γιορτὴ τῆς Μάνας τοῦ Χριστοῦ, γιορτὴ τῆς Κα-
(λωσύνης.
Παντού απόψε ανάβονται μέσ' τις καρδιές λαμπάδες!
Εἶν' ἡ Γιορτὴ τῆς Παναγίας, γιορτάζουν οἱ Μανάδες!
Καθένας μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ, παρακαλεῖ και «τάζει»
— γιορτάζει ἡ ἀγάπη γύρω μας και ἡ Στοργὴ
(γιορτάζει!...

Κι' ὁ κόσμος ἂν ὀπλίζεται, Παρθένα μου Μαρία,
κι' ἂν τώρα σφίγγονται οἱ ψυχές κι' ἀγωνιᾷ ἡ Γῆ
μόνη ἐλπίδα στὴν καρδιά, σὺ μένεις Παναγία,
νὰ συγκρατήσῃς ξαφνικὰ τὴν ἀλληλοσφαγή.
Φέρε μας, δῶρο, Παναγιά, στὸν Κόσμο τὴν Εἰρήνη!
Μπορεῖ τὴν Ὑστατὴ Στιγμὴ τὸ Θαῦμά σου νὰ
(γίνῃ!...
ΕΥ—

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Διονυσία φτάνει στο Παρίσι και συναντάει με τον αδελφό της Λουσιέν Μορέλ και την κ. Ραμέλ, την άλλοτε «αδελφούλα» της Έρμινια. Η συγκίνησή τους είναι μεγάλη.

19ον «Ο Μουριλλόν κι' ο Λουσιέν βγήκαν εκείνη τη στιγμή πίσω από την κουρτίνα που ήταν κρυμμένοι. — Μπράβο!... Η σκηνή ήταν περίφημη, είπε ο Μουριλλόν, προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυά του.

Οικογένεια...

*Ήταν η ώρα για να φάνε. — Κύριοι, είπε η Μικρούλα στο Μουριλλόν και στο Λουσιέν, δεν έχετε πιά ν' ασχοληθείτε με τη Διονυσία; Μου ανήκει... Τώρα που θα πάτε στην τραπεζαρία, σας παρακαλώ να μην πάτε τίποτα. — Μείνε ήσυχη, την διαβεβαίωσε ο Μουριλλόν. — Η κυρία Ραμέλ πήρε τη Διονυσία στο δωμάτιό της κι' έβαλε μια καμαριέρα της να την χτενίσει. — Μου φαίνεται ότι δεν είμαι πιά η ίδια... ψιθύρισε η Διονυσία, όταν κυττάχτηκε στον καθρέφτη. — Ήθελα να είχα άλλο φόρεμα, είπε η Μικρούλα, αλλά, για σήμερα, δεν πειράζει. Πάμε τώρα να φάμε, γιατί θα πεινάει. — Είμαι τόσο χαρούμενη, ώστε δεν έχω καθόλου όρεξη. — Όπωςδήποτε, θα φας λίγο... Στην τραπεζαρία, όταν η Μικρούλα παρουσίασε τη Διονυσία, και την σύστησε, ο κόμης Ντεσολέρ κι' ο Ζωρζ την υποδέχτηκαν με συγκίνηση. — Πολύν καιρό σε περιμέναμε, της είπε ο κόμης. 'Επί τέλους, ήρθες. Από σήμερα είσαι κι' εσύ παιδί μου... Και την έβαλε να καθήσει ανάμεσα σ' αυτόν και στο Ζωρζ Ραμέλ. — Η Διονυσία τα είχε χαμένα. Νόμιζε πως όνειρευόταν. Μετά το γεύμα, ήρθε κι' ο Στέφανος Ρενοντέν, που όλοι τον υποδέχτηκαν μ' ενθουσιασμό. Ήθελε να συζητήσει με τον κόμητα και τον Μουριλλόν, κι' ο κόμης τους ώδηγησε στο γραφείο του.

«Ο Ζωρζ κι' ο Λουσιέν αποσύρθηκαν. — Τώρα, είπε η κυρία Ραμέλ στη Διονυσία, μπορούμε να μιλήσουμε κι' εμείς. Και της διηγήθηκε την ιστορία της, από την ημέρα που την είχε βρει ο Μουριλλόν στο δρόμο, μισοπεθαμμένη της πείνας — γιατί είχε παραπλανηθεί και δεν ήξερε να ε πιστρέψει στο σπίτι των θετών της γονέων — ως την ημέρα που παντρεύτηκε το Ζωρζ Ραμέλ, που στο ατέλει του εργαζόταν ο αδελφός της, ο Λουσιέν.

Το ατέλει του Ραμέλ — όπως ξέρουμε — ήταν στο μέγαρο του κόμητος Ντεσολέρ, που υιοθέτησε τη Μικρούλα Έρμινια και την θεωρούσε σαν κόρη του. — Ο Λουσιέν έχει προσδώσει πολύ, εξακολούθησε η Μικρούλα, κι' ο άντρας μου είναι πολύ ευχαριστημένος απ' αυτόν. Θα

γίνει μεγάλος καλλιτέχνης, και θα πουλάει τους πίνακές του σε καλή τιμή...

Επειτα η Διονυσία διηγήθηκε κι' αυτή τη ζωή της, απέφυγε όμως να μιλήσει για τον δεσμό της με τον Κάρολο και για τη φυλακισί της.

Αργότερα, θέλησε να μιλήσει στο Μουριλλόν, αλλά εκείνος είχε βγεί έξω. Στον αδελφό της —μίλησε για τον Κάρολο.

Ο Λουσιέν, ακούγοντας το ειδύλλιο της αδελφής της, θυμήθηκε την Εύγενία Λυρώ κι' αναστάναζε. — Δυστυχώς, συνέχισε η Διονυσία, ο πατέρας του Καρόλου είναι πλούσιος, και δεν θα δεχτεί να γίνει νύμφη του. Κι' έτσι θα προσπαθήσω να μην τον σκέπτομαι. Τώρα, καθώς βλέπεις, δεν θέλω ν' αγαπώ παρά μονάχα εσένα...

Μπορείς θαυμάσια να μ' αγαπάς κι' εμένα και τον Κάρολο, Διονυσία μου, είπε ο Λουσιέν. Μήπως κάθε κοπέλλα δεν πρέπει να παντρεύεται; — Μα σου το είπα, Λουσιέν: 'Ο πατέρας του Καρόλου δεν θα συγκατατεθεί. — Θα ιδούμε. Τώρα, είμαστε κι' οι δυο μας φτωχοί, αλλά, μέσα σ' ένα χρόνο, μπορεί να γίνης πλούσια. — Με κοροϊδεύεις, Λουσιέν... — Καθόλου. — Ξέρεις καλά ότι δεν περιμένω καμιά κληρονομία. — Τό ξέρω, Διονυσία, αλλά, μέσα σ' ένα χρόνο, ελπίζω από τα έργα μου να συγκεντρώσω είκοσι χιλιάδες φράγκα. Αυτά θα είναι η προίκα σου. Θα πάω τότε να βρω τον πατέρα του Καρόλου και θα του μιλήσω. Αυτό σου το υπόσχομαι... — Άλλ' αν δώσεις όλα τα λεφτά σου

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Νούμερο

Άλλος και τούτος ο μπαλές! Αρχίσεις τώ - να μου κολλάς και όλο και με ψήνεις. Να βγεις, μου λες, στο βαριετέ όπως άσπρη νουμερωτέ βαριετατζού να γίνης!

Σ' άκουσε, λέει, μιά στιγμή ο Γιώργος ο Οικονομιάς μιά μέρα στο «Ριάλτο». Σούπε πώς είσαι γκράν - ταλέ - γι' αυτό και στη σκηνή μου λέ - πώς θές να κάνης σάλτο!

Αυτό, Φροσί, περικολλά γρήγορα βγάλο απ' το μυαλό που πήρε πάλι αέρα.

Παράτα την καλλιτε- (χνί) και την εμφάνισή (σκηνη) και τρίχες για κο- (ριέρα) Γιατί, άλλέως δηλαδή γραστό αν θέλεις σου (το δί) θα γίνη τέτοια νίλα που θα επέμβη ή α- (στυνομί) και δέκα μέρες στη (γραμμή) θα γράφουμε τα φύλ- (λα)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

για μένα, Λουσιέν, σε σένα δεν θα μείνη τίποτα, παρατήρησε η Διονυσία.

— Εγώ δεν έχω πιά καμιά ανάγκη, απάντησε με ύφος λυπημένο ο αδελφός της. Η Διονυσία τον κύτταξε κατάματα. — Κάτι έχεις, Λουσιέν, του είπε. Σε βλέπω δακρυσιμένο.

— Είπε από τη χαρά μου που σε ξανα-δρῃκα... δικαιολογήθηκε ο νέος. — Τό ξέρω, Λουσιέν, πως χάθηκες που με ξαναδρῃκες, αλλά έχεις κάποια θλίψη, το μαντεύω, το διαισθάνομαι... Φύλαξε το μυστικό σου, αφού θέλεις να τῃς κρυφὸ από την αδελφή σου. Άλλ' αν χρειαστής μιά μέρα παρηγοριά, έλα σε μένα. Θα κάνω τ' αδύνατα δυνατά για την εύτυχία σου. Δεν είμαι μορφωμένη, αλλά η ζωή με διδάξε πολλά.

Καλή μου αδερφούλα... ψιθύρισε με συγκίνηση ο Λουσιέν. Έχεις μεγάλη καρδιά, κι' είμαι υπερήφανος για σένα.

Κι' ένα άλλο θα σου πω, συνέχισε η νέα: Φτάνει που έχω εσένα, και δεν με νοιάζει για τίποτε άλλο. Δουλέψω, γίνου καλλιτέχνης μεγάλος, όπως το ελπίζεις, πούλησε τα έργα σου, αλλά μη σκέπτεσαι την προίκα μου, γιατί δεν θέλω προίκα. Η Διονυσία Μορέλ δεν καταδέχεται ν' αγοράσει τον άντρα που αγαπάει...

Ο Λουσιέν την κύτταξε κατάπληκτος: Του έδινε ένα μεγάλο μάθημα...

Οι ανάζητήσεις

Όχτώ μέρες μετά το άνοιγμα της διαθήκης του Ζοραμί, ο Άμβρόσιος Μουριλλόν είχε φύγει από το Παρίσι, για ν' αναζητήσει την Κλάρα Γκερέν, την κληρονομιά των εξακομυριών.

Πήγε στην πατρίδα της, συνάντησε όλους όσους λέγονταν Γκερέν, τους ρώτησε, αλλά οι πληροφορίες, που του έδωσαν, δεν τον βοήθησαν σε τίποτα. Κανένας δεν ήξερε τί απέγινε η Κλάρα. Στόσο όμως, δεν έκανε το άρραος του. Είχε την πεποίθησι πως η Κλάρα και το παιδί της ζούσαν, κι' εξακολούθησε μ' επιμονή τις αναζητήσεις του.

Είχε προκηρύξει αμοιβή είκοσι χιλιάδων φράγκων σ' όποιον παρουσιασθή στο συμβολαιογράφο Συμεών, στο Παρίσι, και δώση πληροφορίες σφαιές για την Κλάρα Γκερέν, η για το παιδί της.

Αλλά δεν παρουσιαζόταν κανείς. Είχε αγοράσει ένα αμάξι, και γυρνούσε στην επαρχία, σταματώντας σε κάθε χωριό, και ρωτώντας όποιον έβλεπε.

Τίποτα όμως. Ένα απόγευμα, κατάκοπος όπως ήταν, στάθηκε μπροστά στην πόρτα ενός αγροκτήματος, κατέθηκε από το αμάξι του και μπήκε μέσα.

Οι άνθρωποι του αγροκτήματος έτρωγαν γύρω από ένα τραπέζι, εκτός από μιά γρηά, που καθόταν μπροστά στο τζάκι, όπου ανάθε μιά δυνατή φωτιά.

Κύριοι, είπε ο Μουριλλόν, μπορώ να βρω λίγο άχυρο για το άλογό μου και λίγο φαγητό για μένα, πληρώνοντας, έννοείται;

Ο ιδιοκτήτης του αγροκτήματος σηκώθηκε άπάνω κι' έσπευσε να του απαντήσει: — Δεν πληρωνόμαστε, κύριε, για τη φιλοξενία μας. Καθίστε, σας παρακαλώ, στο τραπέζι μας.

Και γυρίζοντας σ' έναν υπηρέτη, πρόσθεσε: — Βάλε το άλογο του κυρίου στο σταύλο, και δώσε του υπόλοιπο άχυρο να φάη.

Ο Μουριλλόν κάθισε στο τραπέζι κι' έφαγε με όρεξη. — Όταν τον ρώτησαν για τις δουλειές του, τους εξήγησε πως γυρνούσε στην επαρχία να βρει μιά γυναίκα εξητατεσσάρων

περίπου χρονών, που είχε εξαφανιστή πριν από σαράντα χρόνια.

— Κι' ελπίζετε να την βρείτε;

— Ναι.

— Κάπως δύσκολο, γιατί, μέσα σ' αυτά τα σαράντα χρόνια, μπορεί να έχει πεθάνει.

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Μουριλλόν, αλλά αν πίστευα πως έχει πεθάνει, δεν θα ψάχνα να την βρω.

— Η γυναίκα αυτή ήταν από την επαρχία μας;

— Όχι, γεννήθηκε σ' ένα χωριό, που απέχει είκοσι λεύγες από δω.

— Τότε γιατί την ζητάτε εδώ;

— Ψάχνω παντού.

— Είπε πολλές καιρές;

— Έδω κι' ένα μήνα.

— Πώς λέγεται αυτή η γυναίκα;

— Κλάρα Γκερέν.

— Κλάρα Γκερέν; Ξανάπε η γρηά, που καθόταν κοντά στο τζάκι. Την ξέρω εγώ αυτή τη γυναίκα.

Ο Μουριλλόν τινάχτηκε απ' τη θέσι του.

— Την ξέρετε; επανέλαβε. Μιλήστε μου.

— Την γνώρισα πριν από χρόνια, απάντησε η γρηά. Τότε η γυναίκα αυτή δεν ήταν παραπάνω από δεκαοκτώ χρονών. Μου φαίνεται πως την ξυκομίλητη, καλή. Φαίνεται ότι την ξεγέλασε κάποιος και την άφησε, γιατί ήταν σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση.

— Πραγματικά, ήταν η Κλάρα Γκερέν, αυτή που γνωρίσατε...

Μιά μέρα — εξακολούθησε η γρηά — ήρθε εδώ, πεθαμμένη της πείνας, και ζητούσε, κλαίγοντας, ελεημοσύνη. Την δέχτηκε με καλωσύνη, της έδωσα να φάη, κι' έπειδή ήταν τόσο νέα και βρισκόταν και σ' εκείνη την κατάσταση, την συμπάθησα. Όταν συνήλθε, με παρακάλεσε να την κρατήσω και την κράτησα. Δυστυχώς δεν ξέρω γιατί, ο άντρας μου, ενώ δεν ήταν κακός άνθρωπος, την πήρε με κακό μάτι. Έκείνη το κατάλαβε και μου είπε ότι θαφαινε να την κρατήσω, αλλά δεν δέχτηκε.

Κι' έπειτα, κύρια; ρώτησε συγκινημένος ο Μουριλλόν. — Εκτοτε, δεν άκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτήν, απάντησε η γρηά. — Δεν σας είπε που θα πήγαινε;

— Όχι.

— Πιστεύετε ότι γέννησε καλά;

— Ναι, γιατί η διαμονή της εδώ την είχε ωφελήσει.

— Δεν αντιληφθήκατε καμιά πρόθεσί της ν' αυτοκτονήσει;

— Καθόλου, γι' αυτό είμαι βέβαιη. Δεν είχε τέτοιες ιδέες. Τουναντίον, περίμενε με λαχτάρα να γεννηθή το παιδί της, που θα το είχε παρηγοριά...

Ο Μουριλλόν εξακολούθησε επί όχτώ μέρες ακόμα τις αναζητήσεις του, κι' έπειτα γύρισε στο Παρίσι, λυπημένος για την άποτυχία του.

Τι να κάνουμε τώρα; έλεγε στον κόμητα Ντεσολέρ. Όπου κι' αν στραφούμε, είναι παντού σκοτάδι.

Άλλ' η Διονυσία Μορέλ ήρθε στο Παρίσι για να διαλύση αυτό το σκοτάδι...

Την επομένη της εγκαταστάσεώς της στο μέγαρο του Ντεσολέρ, ο Λουσιέν την είδε να σηκώνεται πολύ πρωί.

Ξύπνησε κιόλας; την ρώτησε.

— Δεν θέλω να χάσω αυτή την καλή συνήθεια, του απάντησε χαμογελώντας.

Μήπως με ζητούσε;

— Όχι, Λουσιέν, άλλον ήθελα να βρω.

Ποιόν;

— Έναν υπηρέτη.

Τι τον ήθελες;

— Να ειδοποιήση τον κύριο Μουριλλόν πως ήθελα να με δεχτή.

Θέλεις να μιλήσης στον κύριο Μουριλλόν;

— Ναι.

— Έχεις λοιπόν να του πής τίποτα το σοβαρό;

— Πολύ σοβαρό μάλιστα.

Και γιατί δεν μου το λες εμένα;

— Γιατί, εκείνα που έχω να πω, δεν μπορώ να τα πω παρά μόνο στον κύριο Μουριλλόν.

Είπε λοιπόν μυστικό;

— Ναι, έχω όρκιστή...

Ο Λουσιέν κύτταξε την αδελφή του παραξευμενή η Διονυσία.

— Και σε ποιόν έκανες αυτό τον όρκο; την ρώτησε.

— Ήθελα να μην έχω τίποτα το κρυφό από σένα, Λουσιέν, αλλά σε παρακαλώ μη με ρωτάς. Σου επαναλαμβάνω ότι δεν μπορώ να μιλήσω παρά μόνο στον κύριο Μουριλλόν.

Τότε, Διονυσία, θα πάω μόνος μου να τον ρωτήσω αν μπορεί να σε δεχτή.

Και πήγε, πραγματικά, στο δωμάτιο του Μουριλλόν, που κι' αυτός άκουσε παραξευμεμένος την επίθυμια της Διονυσίας να την δεχτή για να του μιλήσει για κάποιο μυστικό.

Οι άποκαλύψεις

Όταν ο κύριος Μουριλλόν βγήκε από το δωμάτιό του, κι' ήθελε κοντά στους δυο νέους, ο Λουσιέν σηκώθηκε.

— Σας αίνω να τ'α πτήε, είπε, κι' έφυγε.

Ο Μουριλλόν πήρε τη Διονυσία από το χέρι και την ώδηγησε στο σαλόνι της κυρίας Ραμέλ.

Την έβαλε έπειτα να καθήσει πλάι του και την κύτταξε προσεκτικά, σ'α νάθελε να έμβανθον στις σκέψεις της.

— Αγαπητό μου παιδί, της είπε, ο αδελφός σου ίσχυρίζεται ότι έχεις σοβαρά πράγματα να μου πής, κάποιο μυστικό. Άλήθεια πρόκειται περί μυστικού;

— Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν, απάντησε η Διονυσία, έχω κάποιο μυστικό να σας εμπιστευθώ και κάποια θλιβερή ιστορία να σας διηγηθώ.

Και γιατί αυτό το μυστικό θέλεις να το εμπιστευθής σε μένα κι' όχι στον αδελφό σου;

— Έχω όρκιστή ότι δεν θα μιλήσω παρά μόνο σε σας.

Τότε αλλάζει το ζήτημα. Λέγε, Διονυσία, είμαι έτοιμος να σ' άκουσω.

Πρέπει πρώτα - πρώτα να σας πω, κύριε Μουριλλόν, ότι, προτού έρθω στο Παρίσι, εργαζόμουν ως υπηρέτρια, επί δυο χρόνια, στο αγρόκτημα Γκρανβάλ.

Στο αγρόκτημα Γκρανβάλ; επανέλαβε ο Μουριλλόν.

Τό ξέρετε ήπως; Πήγατε ποτέ; ρώτησε η Διονυσία.

— Όχι, αλλά έχω άκουστά γι' αυτό το αγρόκτημα. Έχω ταξιδέψει πολλές φορές σ' αυτή την περιοχή. Και ήσουν υπηρέτρια εκεί;

— Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν.

Ο κύριός σου ήταν ο Παριζό;...

Ναι, κύριε Μουριλλόν, κατηγορήθηκα εγώ ότι είχα σκοτώσει τη γριά φίλη μου.

Σύ, παιδί μου;

Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν. Μ' έπιασαν και μ'έκλεισαν στη φυλακή του Μπλουά, απ' όπου με απέλευσαν πριν τρεις μέρες.

Δυστυχισμένο παιδί. Και δεν είπες ότι ήσουν άθωα;

Τό είπα, κύριε Μουριλλόν, αλλά δεν μπορούσα να το αποδείξω.

Αφού ήξερες τους ενόχους;

Αυτό είνε αλήθεια. Αλλά είχα όρκιστή να μην πω τίποτα.

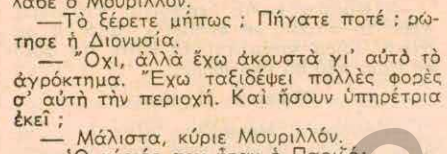
Σε ποιόν είχες όρκιστή;

Στη γριά... Της είχα μιλήσει για σ'α...

Για μένα;

Ναι. Της είχα πη ότι πήγατε στο Βινιότ κι' ότι, χάρι σε σας, θα μπορούσα να ξαναβρω τον αδελφό μου το Λουσιέν.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΕΓΟΥΜ

Μαζί με τα κοσμήματά της, η γυναίκα του Άντ Χαν ξαναδρῃκε και το χρηματικό της χαμόγελο. Στη φωτογραφία μας η Βεγούμ ένω μεταδίνει μαζί με τον σύζυγό της στον χορό του κομπίες. Έτιεν γτε Μπουάν. Φορεί, για πρώτη φορά από την εποχή της επανεισεσεως των όλα τα κοσμήματα που της είχαν κλέψει. Ο κοσμηματοπώλης της πραγματοποιήσε έναν αληθινό άθλο, συναρμολογώντας με απόλυτη ακρίβεια τα πανάκριβα κοσμήματα που οι ληστές είχαν χυλιοκομματίσει.

— Και τότε, Διονυσία;
— Τότε, έπειδή έβαλε στο νοῦ της ὅτι έπιβουλευόνταν τὴ ζωὴ της, μοῦ εἶπε: «Διονυσία, ὅταν θὰ μὲ σκοτώσουν, δὲν θὰ πῆς τίποτα, οὐτὲ θὰ καταγγεῖλεις τοὺς κυρίους σου. Θὰ φύγεις ἀπὸ τὸ ἀγκρόκτημα, θὰ πᾶς στὸ Παρίσι, θὰ βρῇς τὸν κύριο Μουριλλόν, καὶ σ' αὐτὸν θὰ τὰ πῆς ὅλα. Τὸ ἐγκλημα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητο. Κατὶ μοῦ λέει ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ξέρεи τὸν ἀδελφὸ σου, θὰ γίνῃ ὁ ἐκδικητὴς μου». Νὰ γιὰτὶ σώπαινα ὡς σήμερα, κύριε Μουριλλόν.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ἐκεῖνος μὲ θαυμασμό. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρης, ὑπῆρχες μιά ἡρωίδα. Μήπως γνωρίζεις Διονυσία, πὼς λεγόταν τὸ θῦμα τοῦ Ζοζέφ Ραβιὸ καὶ τὸν Παριζῶ;

— Μάλιστα, Λεγόνταν Κλάρα Γκερέν. — Κλάρα Γκερέν... Κλάρα Γκερέν... ἐπανελάβε ὁ Μουριλλόν καὶ τινάχτηκε ἀπ' αὐτό. Τὸ εἶχα μαντέψει. Αὐτὸ τὸ ὄνομα περιμένα μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσω... Κλάρα Γκερέν... Κλάρα Γκερέν...

Ἡ Διονυσία τὸν κυττοῦσε παραξενεμένη.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε ἀνίσχυη.
— Ὅ, σου τὸ πῶ, Διονυσία. Ἡ γριά αὐτὴ ὑπηρετῶσα, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ, πού τὴν δολοφόνησαν, ἡ Κλάρα Γκερέν εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ ὁ κύριος Ντεσσολέρ κι' ἐγὼ τοῦ κάκου τὴν ἀναζητήσαμε παντοῦ. Ἐμεῖς κάναμε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν βροῦμε, κι' αὐτὴ εἶχε πεθάνει, εἶχε δολοφονηθῇ. Ἀ τοὺς κακούργους... Πρέπει νὰ ξέρης κι' αὐτὸ ἄκοῦσα, Διονυσία: Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, πῆθαν ἐδῶ στὸ Παρίσι ἕνας ἄνθρωπος πλουσιώτατος, ποὺ ἄλλοτε, ὅταν ἦταν νέος, τὴν εἶχε γνωρίσει, εἶχε συνδεθῇ μαζί της, καὶ τὴν εἶχε κάνει μητέρα. Προτοῦ πεθάνῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ λεγόταν Παῦλος Ζοραμί...

— Τὸ ξέρω τὸ ὄνομά του, κύριε Μουριλλόν.

— Φυσικά, ἀφοῦ ξέρεις τὴν ἱστορίαν τῆς Κλάρας Γκερέν. Χάρης σὲ σένα, Διονυσία, ἀνακαλύπτουμε τὸ μυστηριώδες παρελθὸν τῆς Κλάρας Γκερέν. Προτοῦ πεθάνῃ, ὁ Ζοραμί, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε ξεχάσει τὴ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε ἀληθινά, τὴν ὥρισε γενική κληρονομία του, κι' ἐβαλε ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης του τὸν κύριον Ντεσσολέρ. Ἡ Κλάρα Γκερέν κληρονόμοις τριάντα περίπου ἑκατομμύρια. Καταλαβαίνεις τώρα γιὰτὶ ψάχναμε νὰ τὴν βροῦμε. Ὁ Ζοζέφ Ραβιὸ, ὁ Παριζῶ, κι' ἕνας ἄλλος ξάδερφός τους, κληρονόμοις αὐτὰ ἑκατομμύρια, ἂν μέσα εἰς δέκα χρόνια δὲν βρεθῇ ἡ κληρονομία. Δυστυχῶς, τὴν κληρονομία τὴν ἀνακάλυψαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι καὶ τὴν δολοφόνησαν. Ναί... Οἱ ἔνοχοι θὰ τιμωρηθοῦν, Διονυσία.

Ὁ Μουριλλόν ἔκαμε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ σαλόνι, κι' ὅταν κατ' ὠρὴν νὰ ἡρεμῇ κάπιασε εἶπε στὴ Διονυσία:

— Αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, παιδί μου, πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ὁ κύριος Ντεσσολέρ.

Καί, παίρνοντας τὴ Διονυσία Μορέλ ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ κύριου, στὸν ὁποῖο διηγήθηκε ὅσα τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουσιέν.

— Ἀ τοὺς κακούργους, ψιθύρισε ὁ κύριος, ποὺ εἶχε ἀκούσει, μὲ κατὰπληξί τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἱστορία.

— Εὐτυχῶς, πρόσθεσε ὁ Μουριλλόν, ἡ Διονυσία Μορέλ ὑπῆρξε φίλη καὶ ἐμπιστὴ τῆς Κλάρας Γκερέν, κι' ἔτσι θὰ μάθουμε τί ἐγίνε τὸ παιδί της.

— Τὸ παιδί; ἐπανελάβε ἡ Διονυσία.
— Μήπως ἡ Κλάρα Γκερέν δὲν σοῦ φανέρωσε πὼς εἶχε ἕνα παιδί; τὴν ρώτησε ὁ Μουριλλόν.

— Τώρα ποὺ πῆθαν ἡ Κλάρα, θὰ κληρονομήσῃ τὸν Ζοραμί τὸ παιδί της, πρόσθεσε ὁ κύριος Ντεσσολέρ.

Ἡ Διονυσία κούνησε μὲ ὕψος λυπημέν τὸ κεφάλι της.

— Ἡ Κλάρα Γκερέν, εἶπε, γέννησε τὸ παιδί της σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Πουατιέ. Ἦταν κοριτσάκι, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδε, γιὰτὶ ἦταν βαρεῖα ἀρρωστή. Τὴν κόρη της τὴν ὀνόμασαν Βιργίνια - Οὐρσουλα. Τὴν ἔδωσαν σὲ μιά παραμάνα, ἀλλ' ὅταν ἡ Κλάρα τὴν ἀναζήτησε, μετὰ δύο χρόνια, τῆς εἶπαν ὅτι ἡ μικρὴ εἶχε πεθάνει.

— Πέθανε; ἐπανελάβαν συγχρόνως οἱ δύο ἄντρες, καὶ κυττάχτηκαν μὲ ἀπελπισία.

— Ναί, ψιθύρισε ἡ Διονυσία. Ἐτσι μοῦ εἶχε πῆ ἡ Κλάρα.

— Ἡ δυστυχισμένη, εἶπε ὁ κύριος. Ἡ κατὰρα τοῦ πατέρα της τὴν παρακολούθησε ὡς τὸ τέλος.

— Ὁ καυμένος ὁ Ζοραμί, πρόσθεσε κι' ὁ Μουριλλόν. Τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει εἶνε πιά ἀνεπανόρθωτο.

— Ἡ ἀποστολὴ μας, ἀγαπητὴ Μουριλλόν, εἶχε ληθεῖ πιά, συνέχισε ὁ κύριος.

— Ὅχι ἀκόμα, πρέπει νὰ ἐκδικήσουμε τὸ θῦμα.

— Σὲ καταλαβαίνω, φίλε μου. Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τὴν ἐκδικήσουμε; Δὲν ἔχουμε ἐπαρκῆ στοιχεῖα, γιὰ νὰ καταγγεῖλουμε τοὺς ἐνόχους. Ἀλλωστε, νομικῶς, δὲν δολοφονήθηκε ἡ Κλάρα Γκερέν, ἀλλὰ μιά ἀγνωστὴ γριά, ποὺ κανένας δὲν ἤξερε τὸ ὄνομά της.

— Ἀκριβῶς, ἐπέμενε ὁ Μουριλλόν. Κι' ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀποδείξουν τὸ θάνατο τῆς Κλάρας Γκερέν, οἱ δολοφόνοι δὲν θὰ μπορέσουν, πρὸς τὸ παρόν, νὰ ζητήσουν καὶ τὴν κληρονομία.

— Ναί, ἔχεις δίκιο. Αὐτοὶ, τοσοκρητημένοι γιὰ τίς ἐρευνες ποὺ κάναμε, ἐσπευσαν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν πραγματικὴ κληρονομία, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀνακαλύψουμε. Κι' ὅταν μάθουν ὅτι καὶ τὸ παιδί δὲν εἶχε πεθάνει, θὰ ἡσυχάσουν κι' ἀπὸ κείνη τὴν πλευρὰ, καὶ θὰ περιμένουν ἡσυχά χρόνια, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ προθεσμία, ποὺ ὁρίζει ἡ διαθήκη, καὶ νὰ γίνουν ἔτσι κύριοι τῆς κληρονομίας.

— Αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ κύριου κόμη. Ἀλλὰ προτοῦ περάσουν αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια, οἱ ἔνοχοι θὰ δώσουν λογοστὴ Δικαιοσύνη γιὰ τὸ ἐγκλήμα τους, ἀλλοιῶς νὰ μὴ μὲ λέν Ἀμδρόσιο Μουριλλόν.

— Καλὲ μου φίλε, ἀπάντησε ὁ κύριος Ντεσσολέρ, καταλαβαίνω καὶ συμμερίζομαι τὴν ἀγανάκτησί σου. Ἀλλ' ἀκόμα δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ νὰ σκεφτοῦμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Καί, γυρνώντας πρὸς τὴ Διονυσία, τὴ ρώτησε:

— Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Ραυέλ ξέρουν αὐτὰ ποὺ μάς εἶπατε;

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Τὰ εἶπατε στὸν ἀδελφὸ σας;

— Οὐτὲ σ' αὐτόν.

— Κάματε καλά, δεσποινίς. Καλύτερα, πρὸς τὸ παρόν, νὰ φυλάξετε αὐτὸ τὸ μυστικόν. Τώρα πηγαίνετε νὰ ἰδῇτε τὴν ἀδελφὴ σας, ποὺ θὰ σπῆχθηκε...

Ἀκτινὰ ἐλπίδας

— Ἀγαπητὴ Μουριλλόν, εἶπε ὁ κύριος, ὅταν μέιναν μόνοι, αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε μάς πείθουν ὅτι ὁ Ραβιὸ κι' οἱ συνένοχοί του σκέφτηκαν πὼς δὲν θ' ἀνακαλυφτοῦν καὶ πὼς ὁ θάνατος τοῦ θύματος τὸν θ' ἀποδινόταν σὲ τυχαῖο δυστύχημα. Ἀλλ' ἐπείσαν ἐξω στὶς προβλέψεις τῶν...

— Αὐτὸ εἶνε φανερό, παραδέχτηκε ὁ Μουριλλόν.

— Ἄν δὲν ὑποπτεύονταν οἱ ἀρχές πὼς τὴ γριά τὴν ἔριξε στὸ βάλτο ὁ ἀγνωστος...

ἐκεῖνος ζητιάνος, κι' ἂν δὲν γίνονταν ἀμέσως ἀνακρίσεις, ἀσφαλῶς οἱ Παριζῶ θὰ παρουσιάζονταν στὸ δημαρχεῖο τῆς Νευιλλ καὶ θὰ δῆλωναν πὼς τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς ὑπηρετίας τῶν ἡτῶν Κλάρα Γκερέν. Τότε, μὲ τὴ ληξιαρχικὴ πράξι τοῦ θανάτου τῆς Γκερέν, οἱ ξάδελφοι τοῦ Ζοραμί θὰ διεκδικούσαν τὴν κληρονομία.

— Σωστά.

— Συνέδῃ ὅμως τὸ ἀντίθετο: Ὁ θάνατος τῆς γριᾶς δὲν θεωρήθηκε τυχαῖος, καὶ γι' αὐτὸ οἱ Παριζῶ δὲν εἶπαν τίποτα κι' ἀφίσαν τὴ γριά νὰ ταφῇ χωρὶς τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα.

— Καὶ δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ζοραμί, παρατήρησε ὁ Μουριλλόν.

— Ναί, ὅλλ' ἔτσι ἀποφεύγουν καὶ τὴ δῶσι.

— Ἐχομε τὴ μαρτυρία τῆς Διονυσίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ μαρτυρία μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ βάσι κατηγορίας. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἔγγραφο, ποὺ νὰ βεβαιώη ὅτι ἐγίνε συναμοσία γιὰ νὰ δολοφονηθῇ ἡ Κλάρα Γκερέν, κι' οὐτὲ ἡ Διονυσία μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι, πραγματικὰ, οἱ ξάδελφοι τοῦ Ζοραμί δολοφόνουν τὴν κληρονομία. Ἀπλῶς τὸ ὑποψιάζεται...

— Τότε λοιπὸν τὸ ἐγκλημα θὰ μείνῃ ἀτιμώρητο.

— Πρὸς τὸ παρόν. Καθὼς καταλαβαίνω, ὁ Ζοζέφ Ραβιὸ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων αὐτῶν. Ἀς τὸν ἀφίσουμε νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνῃ, κι' ἂς τὸν παρακολουθοῦμε. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν πρέπει ν' ὀρχίσουμε ἐμεῖς τὴν ἐπίθεσι, ἀλλὰ νὰ κρατήσουμε ἀμυντικὴ στάσι, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον.

— Δὲν ἔχω τὴν ἴδια γνώμη, παρατήρησε ὁ Μουριλλόν.

— Καὶ τί γνώμη ἔχεις;

— Θὰ ἤθελα νὰ ἐξακαθίζουμε ἀμέσως τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τοὺς δολοφόνους.

— Φίλε μου, δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μάς παρασύρῃ ἡ ὀργή μας, ὅσο δίκαια κι' ἂν εἶνε σὲ ἀποτυχὲς ἐνεργείες. Ἄν δὲν προσέξουμε, μποροῦμε νὰ διακυβεύουμε τὰ πάντα. Καλύτερα νὰ περιμένουμε καὶ νὰ προετοιμαζόμαστε. Ἀς υποθέσουμε ὅτι πάμε καὶ καταγγέλλουμε τὸ ἐγκλημα. Πῶς θ' ἀποδείξουμε ὅτι ὁ Ραβιὸ κι' οἱ Παριζῶ εἶνε οἱ ἐνόχοι; Δὲν ἔχομε κανένα ἄλλον μάρτυρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Διονυσία, καὶ μποροῦν θαυμάσια νὰ ἰσχυριστοῦν πὼς δὲν σκότωσαν αὐτοὶ τὴν Κλάρα Γκερέν, καὶ πὼς ἀγνοοῦσαν μάλιστα ποῖα ἀκριβῶς ἦταν ἡ ὑπηρετριά τους, ποὺ ποτὲ δὲν ἔλεγε σὲ κανένα τὸ ὄνομά της. Τί μπορεῖ νὰ κάνῃ τότε ἡ Δικαιοσύνη; Τίποτα, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει θετικὲς ἀποδείξεις στὰ χέρια της. Ἐπειτα, οὐτὲ ὁ Ραβιὸ, οὐτὲ οἱ Παριζῶ ἔκαμαν οἱ ἴδιοι τὸ ἐγκλημα, ἀλλ' ἕνας ἀγνωστος, ποὺ παρουσιάστηκε στὸ ἀγκρόκτημα ἀν ζητιάνος. Ἄν μπορούσαμε ν' ἀποδεί-

ξομε πὼς ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἐνεργοῦσε γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἄλλων, τότε τὰ πράγματα θ' ἀλλάζαν... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι, ἂν βιαστοῦμε, θὰ κάνουμε σφάλμα. Πρέπει νὰ περιμένουμε. Ὁ Ραβιὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μποροῦν νὰ περιμένουν. Θέλει τὰ ἑκατομμύρια, καὶ θὰ κάνῃ τὸν κόπο ἀνὰ - κάτω γιὰ νὰ τὰ βάλῃ στὸ χέρι. Ἀς τὸν ἀφίσουμε λοιπὸν νὰ δείξῃ τὸ παίγνιδι του, καὶ τότε τὸν χτυποῦμε.

— Ἐχετε δίκιο, παραδέχτηκε ὁ Μουριλλόν.

— Δὲν θὰ παραξενευτῶ καθόλου, ἂν, ὅταν περάσουν μερικὸι μῆνες καὶ ξεχαστῇ τὸ ἐγκλημα τοῦ Γκρανβάλ, ὁ Ραβιὸ παρουσιάσῃ μιά μέρα κρατώντας στὸ χέρι του τὴν ἀπόδειξι τοῦ θανάτου τῆς Κλάρας Γκερέν καὶ τῆς κόρης της, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ζοραμί.

— Κύριε κόμη, ὁ Ραβιὸ εἶνε ἐξυμνος ἄνθρωπος, κι' ἂν τὸ κάνῃ αὐτὸ, θὰ παραδοθῇ μόνος του στὰ χέρια μας.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς τυφλώνει τὸ πάθος καὶ ρίχνονται ἀσυλλόγιστα στὸν κίνδυνο. Ὁ Ραβιὸ εἶνε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐστῶ. Ἀλλὰ γιὰ τὸν Ραβιὸ τὸ δύσκολο θὰ εἶνε νὰ προμηθευτῇ αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι τοῦ θανάτου τῆς Κλάρας Γκερέν γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τίς ἀρχές ὅτι οἱ κληρονόμοι δὲν ζοῦν πιά.

— Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ κάνῃ τὰ πάντα, ὅπως ἀπέδειξε, τίποτα δὲν εἶνε ἀδύνατο. Μείνει ἡσυχος. Δὲν θὰ καθήσῃ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἐνὰς κακούργος, σὰν κι' αὐτόν, δὲν θὰ ἔχῃ τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ δέκα χρόνια, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ ἑκατομμύρια. Ὑστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο τὸ ἐγκλημα, ποὺ πέτυχε ὅπως τὸ ἤθελε, ἀσφαλῶς μηχανεύεται δεύτερο. Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἕνα ἐγκλημα φέρνει τὸ ἄλλο, κι' ὁ Ραβιὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ σταματοῦν τὸ δρόμο. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἐτοιμάζει καινούργια σχέδια. Τί θὰ κάνῃ; Δὲν ξέρω. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξέρω. Τοῦ χρειάζεται ἡ ἀπόδειξι τοῦ θανάτου τῆς Κλάρας Γκερέν, καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο, φτάνει νὰ τὴν πετύχῃ. Ὅ, βοή ἴσως ψευδομάρτυρες, ποὺ θὰ καταθέσουν πὼς ἡ γριά ἦταν ἡ Κλάρα Γκερέν.

— Ἀλλ' ἂν ὁ Ραβιὸ τὸ κάνῃ αὐτὸ, εἶνε χαμένος.

— Σύμφωνα, Μουριλλόν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένουμε.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

— Σύμφωνα, κύριε κόμη, θὰ περιμένουμε. Ἀλλὰ, σὲ ἀνμεταξύ, τί θὰ κάνουμε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχισι.

— Ὁ Ραβιὸ δὲν θὰ τολμήσῃ...

— Ὅ, τολμήσῃ, γιὰτὶ νομίζω ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Οὐτὲ αὐτός, οὐτὲ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι πιά γιὰ τὴ Διονυσία, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ φαντάζονται πὼς ἡ Κλάρα Γκερέν, προτοῦ πεθάνῃ, τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της. Ἐπειδὴ ἡ Διονυσία δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἀνακριτὴ, εἶνε λογικὸ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ξέρει τίποτα. Ἀγνοοῦν ἐπίσης ὅτι ἡ Διονυσία εἶνε ἐδῶ, σὲ μάς, κι' ὅτι μάς εἶπε ὅσα δὲν εἶχε πῆ στὸν ἀνακριτὴ...

Τὰ ἐρωτικά γράμματα ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΛΟΥΪΖΑΣ

Θὰ μπορούσαν ν' ἀλλάξουν τὴν ὥσιν τοῦ κόσμου

Στὰ ὑπό

Ο δόκτωρ Πόλγκαρ τη στιγμή που υπνωτίζει την ήθοποιό Σάρα Τάφτ.

Ο άνθρωπος που διαβάζει τη σκέψη

Τι κατορθώνει ο υπνωτισμός

Ένας απ' τους καλλίτε-
ρους σημερινούς υπνωτι-
στές της Αμερικής είναι ο
δόκτωρ Φράντς Πόλγκαρ,
ένας άντρας μεσόκοπος,
ευσωμός, με ψαρά μαλλιά
και διαπεραστικά μάτια.

Είναι πολύ μορφωμένος,
με δυο διπλώματα — ψυχολο-
γίας και οικονομικών επι-
στημών — απ' το Πανεπι-
στημίο της Ουγγαρίας. Υ-
πήρξε μαθητής του περίφη-
μου Φρόυντ, στη Βιέννη.
Στον πρώτο παγκόσμιο πό-
λεμο, υπηρέτησε ως υπολο-
χαγός του ουγγρικού ιππι-
κού.

Την εποχή αυτή, του
συνέβη να πειραματισθεί με
τις ψυχολογικές θεωρίες
που είχε διδαχθεί απ' τους
καθηγητές του, κι' επέτυχε
λαμπρά αποτελέσματα: Κα-
ποιοι ανώτεροι αξιωματι-
κός του συνταγματός του
είχε πάθει μια μορφή νευ-
ρασθενίας, που τον έκανε
να μονολογεί και ν' αποκα-
λύπτει ακούσια σπουδαία
στρατιωτικά μυστικά. Ο
Πόλγκαρ λοιπόν τον υπνω-
τίσε και του επέβαλε να
εξαχάσει όλες πληροφορίες
ήθερε. Πραγματικά, όλα τα
επικίνδυνα μυστικά σόσστη-
καν αμέσως απ' τη μνήμη
του αξιωματικού.

Ο δόκτωρ Πόλγκαρ έ-
γκαταστάθηκε στην Αμερική
το 1933 κι' άρχισε τις ε-
πιδείξεις του στο Κάρντι-
Χάλλ της Ν. Υόρκης. Το
κυριώτερο «ούμμερο» του ή-
ταν, και είναι πάντα, η α-
νακαλύψις κρυμμένων αντι-
κειμένων με το «διάβασμα
της σκέψης» εκείνων που
τάκρυψε. Πιάνει τον άνθρω-
πο αυτόν απ' τον καρπό
του χεριού, κι' ενώ πηγαί-
νοέρχεται, αντιλαμβάνεται
απ' τις αντιδράσεις του υ-
ποσυνειδήτου του ποτε πλη-
σιάζει στο κρυμμένο αντι-
κείμενο. Οι αντιδράσεις
αυτές δεν είναι ίδιες σ' όλα
τά άτομα. Άλλοι σφίγγουν
ασυναίσθητα τους μύς τους,
άλλοι τους χαλαρώνουν κι'
άλλοι αρχίζουν να τρέμουν
ανεπαίσθητα.

Συχνά όμως, ο δόκτωρ
Πόλγκαρ δεν χρειάζεται
κάν ν' αγγίξει τον άνθρω-
πό του, για να δεχθεί τα
ηλεκτροβιολογικά του μηνύμα-
τα, και ν' ανακαλύψει την
κρυπτή του αντίκριμένου.
Του δίνει απλώς να κρα-
τάει τη μία άκρη ενός μαν-

τηλιού κι' αυτός πιάνει την
άλλη. Η στέκεται κοντά
του και τον κυττάζει στα
μάτια, σαν να οδηγείται απ'
την έκφραση της φυσιογνω-
μίας του.

Άρκετες φορές, βρήκε αν-
τικείμενα πραγματικά χα-
μένα. Σε μια περίπτωση μά-
λιστα, απήλασε έτσι μερι-
κούς αθώους από άδικη κα-
τηγορία κλοπής. Μία πλου-
σία κυρία του είχε αναθέ-
σει να βρει κάτι κοσμημα-
τά που της είχαν κλέψει.
Του εξήγησε ότι ο κλέφτης
δεν μπορούσε παρά ναταν
ένας απ' τους υπηρέτες της.
Ο Πόλγκαρ καλεσε τότε
τους υπηρέτες και τους ει-
πε:

— «Η αθώοι είσαυτε η
ένοχοι, η κατηγορία αυτή
θ' αποτελέσει πάντα μια «ρε-
τινία» εις βάρος σας. Α-
φίστε με λοιπόν να σας υ-
πνωτίσω. Αν κάποιος από
σας είναι ένοχος, θα το ο-
μολογήσει σε κατάσταση υ-
πνώσεως.

Οι υπηρέτες δέχθηκαν
προθύμα, κι' η δοκιμασία
απέδειξε πως ήταν όλοι α-
θώοι. Τότε ο Πόλγκαρ σκέ-
φθηκε να υπνωτίσει και την
κυρία. Στην κατάσταση
λοιπόν αυτή, το υποσυνεί-
δητό της θυμήθηκε κάτι που
είχε σβουστή απ' την ένсу-
νειδητή μνήμη της: ότι δη-
λαδή είχε κρυψει η ίδια τα
κοσμήματά της στο βάθος
της βιβλιοθήκης.

Όταν, πριν από μια πα-
ράστασι του, ο δόκτωρ
Πόλγκαρ προηγγέιλε ότι
θα υπνωτίσει μερικούς θεα-
τές και θα τους επέβαλε να
κάμουν κλοπές μέσα στην
αίθουσα, οι άλλοι υπνωτι-
στές της Αμερικής ξεγεύ-
θηκαν και τον χαρακτηρί-
σαν ως απατεώνα. Γιατί υ-
πήρχε ανέκαθεν η πεποίθη-
σις ότι ο υπνωτιστής δεν
μπορεί να επιβάλει στο μέν-
τιομ κάτι αντίθετο προς
τις ήθικες αρχές του, κι
ότι το υποσυνειδητό όσκει
πάντα ένα είδος λογοκρι-
σίας που προστατεύει το
άτομο.

Άλλά ο Πόλγκαρ είχε
τη γνώμη πως μπορεί να
ξεγελασθεί με κάποιο τε-
χνασμα αυτός ο άγρυπνος
φρουρός.

Στην παράστασι, αφού
υπνωτίσε αρκετούς θεατές,
δήλωσε ότι θα τους αναγ-

καζε να κλέψουν. Οι άλλοι
υπνωτιστάι, που βρίσκον-
ταν στην αίθουσα, δημιούρ-
γησαν τόσο θόρυβο, ώστε
πνιγνκε η φωνή του. Μα
αυτός το είχε προβλέψει,
κι' έδωσε στα μέντιομ χαρ-
τιά προετοιμασμένα, στα ο-
ποία είχε γράψει τις οδη-
γίες του. Έκείνοι τις δια-
βάσαν κι' ύστερα ξαναγύ-
ρισαν ήσυχα στις θέσεις
τους.

Σε λίγα λεπτά, ο Πόλ-
γκαρ τους κάλεσε πάλι πα-
νω στη σκηνή. Κι' εξακρι-
βώθηκε τότε ότι είχαν κλέ-
ψει αρκετά πορτοφολία και
μια γυναίκα τσαντά, ω-
ρίς να τους αντίληψη κα-
νένα απ' τα θύματα τους!

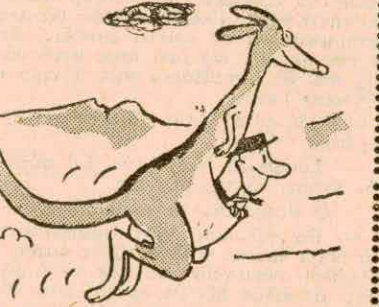
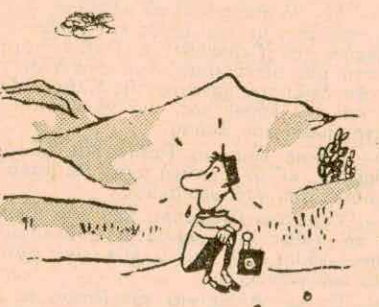
Πως είχε κατορθώσει ο
Πόλγκαρ να παρακάμψη το
έμπόδιο της έμφυτης απο-
στροφής των υπνωτισμένων
προς την κλοπή; Άπλού-
στατα, είχε γράψει στα
χαρτιά που τους μοίρασε:
«Πρέπει να συγκεντρώσετε
χρήματα για ένα σπουδαίο
φιλανθρωπικό έργο, που θα
σώσει τη ζωή εκατοντάδων
παιδιών. Οι άνθρωποι, απ'
τους οποίους θα τα πάρε-
τε, αξίζουν να τα χάσουν.
Γιατί τα κέρδιζαν με υπο-
πτο τρόπο. Έχετε υπ' όψιν
οτι α π ο κ λ ε ι ε τ α ι
ν α σ α ς σ υ λ λ α β ο υ ν ».

Οι υπνωτισμένοι το πι-
στεψαν εύκολα, γιατί η κα-
τάστασι τους τους έκανε
εξαιρετικά επιδεκτικούς υ-
ποβολής. Κι' αφού πεισθη-
καν ότι θα κερδίζουν με υπο-
πτο τρόπο, έλειψε πιά
καθε ήθικος φραγμός του υ-
ποσυνειδήτου των.

Ο δόκτωρ Πόλγκαρ μπο-
ρεί κάποτε να υπνωτίσει έ-
ναν άνθρωπο δίχως αυτός
να το ξέρη — πράγμα που
έθεωρείτο αδύνατον ως τα-
ρα. Το έπιτυγχάνει δε για-
τί δεν μεταχειρίζεται τις
συνθιτισμένες μεθόδους με
τις οποίες οι υπνωτιστάι
εξασθενούν την αντίστασι
του υπνωτιζομένου, π.χ.
κουράζοντας τα όπτικά
νεύρα του με την προσηλω-
σι των ματιών του. Επι-
δίδωκε πρώτα ν' αποκτήσει
κύρος, με διάφορες εκπλη-
κτικές επιδείξεις. Καθώς
είνε ικανός π.χ. ν' απομνη-
μονεύσει άμέσως τα όνομα-
τα και τις φυσιογνωμίες
των ανθρώπων που γνωρι-
ζει, αρχίζει συχνά την πα-
ράστασι του άπειθυινόμενος
στούς μισούς περίπου θε-
ατές με τα όνόματά τους.
Ύστερα βρίσκει μερικά
κρυμμένα αντικείμενα. Έ-
τσι, οι θεαταί πείθονται
πιά ότι είναι ικανός για
κάθε τι. Και, με την προ-
διάθεσί τους αυτή, υπνω-
τίζονται πιά εύκολώστα.

Ελέφαντες που... βγά- ζουν δίσκο

Σε πολλούς ινδικούς
ναούς, χρησιμοποιούν μι-
κρους ελέφαντες για να...
βγάλουν δίσκο. Οι ελέφαν-
τες αυτοί περιφέρονται ά-
νάμεσα στους πιστούς, κρα-
τώντας ένα δίσκο στην ά-
κρη της προβοσκίας τους.
Το κακό είναι ότι δεν μπο-
ρείτε να μη τους ρίξετε τί-
ποτε. Γιατί, διαφορετικά,
δεν φεύγουν.

— Προς Θεού, μη φταρνησθήτε!...
«Samedi - Soir»

Πιράξενα ήδη και έδιμο

Η προσοχή όλου του κόσμου στρέφεται σήμερα
στην Κορέα, τη μακρινή εξωτική αυτή χώρα, όπου διε-
ξάγεται ένας σκληρός πεισματοδής αγώνας. Για να
γνωρίσετε τόν των αντιπάλων στον αγώνα αυτό,
τους Κορεάτες, δημοσιεύουμε μερικά από τα περιεργά
έθιμά τους, σταχυολογημένα από τις περιγραφές εξε-
ρευνητών που επισκέφθηκαν παλαιότερα την Κορέα.

Η εριεργότητα είναι τα ήθη και τα έθιμα της
Κορέας

Όπως στην αρχαία Σπάρτη, έτσι και στην Κο-
ρέα την κλεψιά δεν την θεωρούν κακή πράξι. Άντι-
θέτως ο Κορεάτης είναι περήφανος, όταν κατορθώσει
να κλέψη κάτι από το γείτονά του με τέχνη ώστε
να μην τον καταλάβει και κυρίως να μην τον πιάσει
στα πράσα.

Ός τόσο οι Κορεάτες είναι άπλοηκοί άνθρωποι,
παληότερα μάλιστα οι χωρικοί ίδιως τράμαζαν και
στο αντίκρουσμα άπλως αίματος. Αυτό όμως δεν συμ-
βαίνει πιά. Μέσα σε δυο δεκαετίες περίπου εξέλι-
χθηκαν αφάνταστα κι' έγιναν καλοί πολεμιστάι. Σε
κάθε βήμα του στην Κορέα ο περιηγητής συναντά
ποτοπωλεία, όπου χορεύουν διάφορους εξωτικούς χο-
ρούς και παίζουν όργανα ελεύθερες γυναίκες.

Ο γάμος στην Κορέα, όπως άλλωστε και σ' άλ-
λους πρωτόγονους λαούς, γίνεται πολύ πρώιμα. Μό-
λις ο νέος ή η νέα συμπληρώσουν το όγδοο έτος της
ηλικίας τους πρέπει να παντρευτούν! Ύστερα από
το ένδεκατο τα κορίτσια ίδιως άσχημίζουν και δύ-
σκολα βρίσκουν γαμπρό.

Στην ηλικία που παντρεύονται τα κορίτσια στην
Ευρώπη, οι κοπέλλες της Κορέας θεωρούνται πιά
γεροντοκόρες!

Οι γυναίκες στην Κορέα θεωρούνται ως άπλες
υπηρέτριες του συζύγου και τών παιδιών τους και σε
οποιοδήποτε στιγμή ο άντρας μπορεί να δείξει την
πόρτα στη σύζυγό του.

Οι γυναίκες όταν θέλουν να χωρίσουν πρέπει να
το ζητήσουν αυτό από το δικαστή. Στην περίπτωση όμως
αυτή ο δικαστής, σύμφωνα με το νόμο, τίς φορτώνει με τα παι-
διά τους, χωρίς να υποχρεώνει τον άντρα σε καμμία άπε-
μείωσι ή διατροφή. Μέχρι πρό δέκα χρόνων ο θάνατος έθεω-
ρείτο μεγάλη συμφορά. Όταν πέθαινε κανείς, γυναίκες και
άντρες πολλές φορές έβγαζαν στους δρόμους ξεφανίζοντας
γορεά και τραβώντας τα μαλλιά τους. Μα μεσολάβησαν πολ-
λά γεγονότα στο μεταξύ, πόλεμοι κι' αναστατώσεις κι' οι
Κορεάτες, οι άντρες τουλάχιστον, Βόρειοι και Νότιοι έμαθαν
να αντιμετώπιζουν τον θάνατο
αφόβα.

Τόν νεκρό τόν έκλειναν και
τόν κλείνουν ακόμα σε μερικές
περιφέρειες, σε δυο φρετρο, που
τα καπάκια τους εφαιριόζουν
τόσο καλά ώστε να μη μπορεί
να εισχωρήσει ούτε νερό ούτε
αέρας. Το εξωτερικό φέρετρο το
στολίζουν, ανάλογα με τα χρη-
ματα που διαθέτει η οικογένεια
του μακαρίτη, με ζωγραφιστές
γιρλάντες και γεωμετρικά σχη-
ματά, ακόμη δε και ζωγραφίες
που παριστάνουν σκηνές από τη
ζωή του νεκρού. . . Πριν από λί-
γα ακόμα χρόνια ο ένταφισμός
τόν νεκρών γινόταν μόνον τήν
άνοιξη και το φθινόπωρο. Σ-ό
μεταξύ χρονικό διάστημα οι νε-
κροί φυλάγονταν μέσα σε καλύ-
δες.

Ενώ τη στιγμή του θανάτου
οικείοι, συγγενείς και φίλοι ξε-
σπανε σε θρήνους και οδυμούς,
στη κηδεία αντίθετως είναι όλοι
προσχαροι και χορεύουν διάφο-
ρους ιερούς χορούς!

Σε μερικές περιοχές οι ίθαγε-
νείς έχουν στις αύλες τών σπι-
τιών τους τα έξλινα είδωλα τών
θεατήτων στις οποίες πιστεύουν.
Μπροσ στα είδωλα αυτά προ-
σεύχονται και κάνουν διάφορα α-
ρωματικά χόρτα. Αν συμβή ό-
μως ένας από τούς θεούς ή τούς
δαίμονες προστάτες τους να μην
εισακούση τη βήσι τότε τότε
δεν διστάζουν ν' αρπάξουν ένα
έξλο και να τόν ξυλοφορτώσουν.

Οι πωινικοί νόμοι στην Κορέα
είναι πολύ αυστηροί, φτάνουν
μέχρι σκληρότητας. Πρό πάντων
οι Κορεάτες είναι μισαλλόδοξοι.
Άλλοίμονο στον συμπατριώτη
τους που θα γίνει έξωμότης και

Η ΚΟΡΕΑ

θ' άσπαθ ή άλλη θρησκεία. Στην περίπτωση αυτή κα-
ταδικάζαν άλλοτε κι' αυτόν και την οικογένειά του
ολόκληρη σε θάνατο, ήμευαν την περιουσία του,
γκρέμιαν το σπίτι του και απαγόρευαν αυστηρά να
χτιστεί κανείς σπίτι στο ίδιο μέρος. Το μέρος αυτό
έμενε άχτιστο επί πολλά χρόνια για να θυμίζει την
αυστηρή τιμωρία του άπίστου και της οικογενείας
του... Σ' ώρισμένες περιφέρειες ο σύζυγος έχει το
δικαίωμα να σκοτώσει τη σύζυγό του σε περίπτωση
που θα τήν πιάσει να προδίνει τη συζυγική πίστι.
Δεν έχει όμως το ίδιο δικαίωμα και η σύζυγος.
Άλλοίμονο στην Κορεάτισσα που θα σηκώσει χέρι
στον άντρα της και θα τόν σκοτώσει! Όσο δίκιο
κι' αν έχη καταδικάζεται για τήν πράξι της σε θά-
νατο. Δεν τήν κρεμούν ούτε τήν άποκεφαλίζουν. Τή
θάβουν ζωντανή!...

Ανοίγουν τόν τάφο της σ' έναν από τούς πιο
κεντρικούς δρόμους της πόλεως κι' εκεί τη θάβουν
όρθη, αφήνοντας έξω από τόν τάφο μόνο το κεφάλι
της. Πιά της υπάρχει ένα τσεκούρι. Κάθε διαβάτης
έχει το δικαίωμα να πάρη το τσεκούρι και να τη
χτυπήσει κατακέφαλα. Κι' όπως καταλαβαίνετε το
κεφάλι της δυστυχισμένης γυναίκας δεν άργει να πολ-
τοποιηθή κάτω από τ' άγρια χτυπήματα τών περο-
στικών!...

Και ο φόνος έτιμωρείτο άλλοτε στην Κορέα με
μαρτυρικό θάνατο.
Ο φονιάς εξαγκάζοταν πρώτα να πιή άφθο-
νο δυνατό έξδι, οκάδες ολόκληρες. Κατόπιν τόν ξα-
πλώναν κάτω, τόν έδεσαν γερά σε πασσάλους κι' έτσι
τυμπανιάς όπως ήταν από την ακούσια ξυδοποσία
ποδοπατιόταν από τούς συμπολίτες του.
Το πιο επικίνδυνο πράγμα στην Κορέα ήταν και
είναι η... τράκα!

Ουαί και άλλοίμονον στον Κορεάτη που θα δα-
νειστή χρήματα και δεν θα θελήσει ή δεν θα μπο-
ρέσει να τα επιστρέψει στο ώρισμένο χρονικό διά-
στημα.

Το δικαστήριο τόν καταδικάζει σε μαστίγωσι που
έκτελείται τρεις ή τέσσερες φορές το μήνα και που
δεν σταματάει, παρά μόνον στην περίπτωση που ο όφειλέ-
της θα πληρώσει και το τελευταίο λεφτό του ποσού που χρω-
στάει.

Αν στο μεταξύ, ο δυστυχισμένος όφειλέτης πεθάνη απ'
το πολύ μαστίγωμα, καλούνται να πληρώσουν το όφειλόμενο
ποσό οι οικείοι του ή οι πλησιέστεροι συγγενείς του. Και μα-
στιγώνονται κι' αυτοί κανονικώς και άγρίως μέχρι της άπο-
λύτου έξορήσεως!

Οι Κορεάτες δείχνουν προτίμησι στα λευκά ρούχα. Τα
καπέλλα τους είναι μικρά, με-
γάλα, μέγιστα. Όταν φορούν
τα τελευταία το κεφάλι τους ο-
λόκληρο εξαφανίζεται κάτω από
τόν ατελείωτο γύρο τους.

Οι Γιαπωνέζοι είχαν συνηθί-
σει παλιά τούς Κορεάτες να
καπνίζουν όπιο. Το τρομερό ναρ-
κωτικό τους είχε αποδεκτίσει
και μάλιστα εκείνους που δού-
λευαν στις ρυσοφυτείες. Πολλοί
από αυτούς τούς δυστυχισμέ-
νους ζαλισμένους όπως ήσαν σω-
ριαζόνταν μέσα στο νερό της
φουτίας και πνιγόντουσαν!...

Μπροστά στους Γιαπωνέζους
οι Κορεάτες έτρεμαν. Και κά-
ποιος περιηγητής αναφέρει ότι
είχε χάσει το γελίο του ο κακό-
τυχος αυτός λαός μετά την Ια-
πωνική επίδρομή στη χώρα του.

Και κάτι ακόμα χαρακτηρι-
στικό για τούς Γιαπωνέζους τυ-
ράνους τών Κορεάτων. Στα έ-
στιάτοριά που έτρωγαν πληρώ-
ναν το μισό λογαριασμό. Φυσί-
κά έτρωγαν τόν περίδρομο.

Οι Κορεάτες, όπως κι' άλλοι
λαοί της Άπω Ανατολής είναι
λιγόλογοι και πεισματάρηδες.
Παραδείγματα ολόκληρων οί αιχ-
μάλωτοι που πιάνονται στο ση-
μερινό πόλεμο κι' απ' τούς δυο
αντιπάλους. Ούτε με τόν καλό
τρόπο, ούτε με άπειλές, ούτε με
την κάννη του πιστολιού στον
κρόταφο δεν ανοίγουν το στόμα
τους.

Κάποιος Έλληνας που ταξι-
δεσε στην Κορέα, έχοντας υπ'
όψιν του το πείσμα τών αυτό
τό άγριο τούς χαρακτήρισε «πιο
πεισματάρηδες κι' από τα μου-
χαρία!...».

Ενας Κορεάτης παππούς με το έγγονά του σ' ένα πάρκο της
Σεούλ, λίγο πριν ξεσπάσει η βύελλα του πολέμου.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

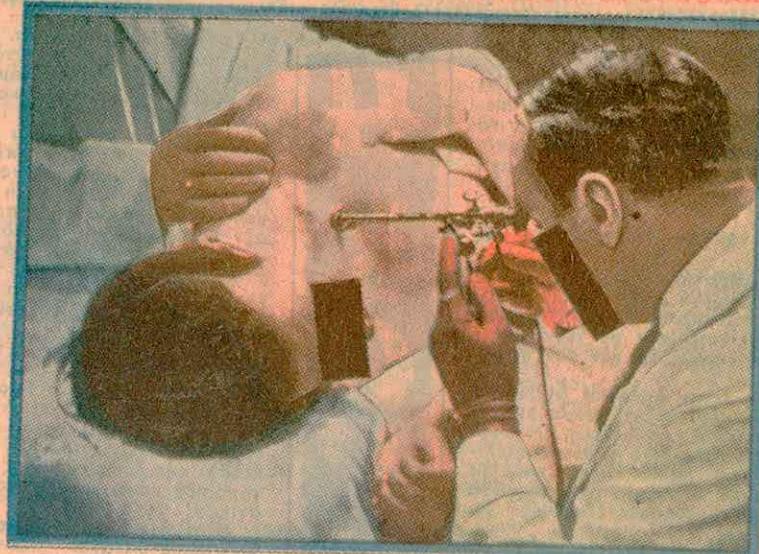
Ενας Κορεάτης παππούς με το έγγονά του σ' ένα πάρκο της
Σεούλ, λίγο πριν ξεσπάσει η βύελλα του πολέμου.

Ο δόκτωρ Γουσταύος Μάουρερ, διευθυντής ενός μεγάλου σανατορίου του Νταβός, εξέδωσε τελευταίως ένα βιβλίο με τίτλο «Χημειοθεραπεία των φυματικών σπηλαιών». Σ' αυτό λοιπόν περιγράφει μια καινούργια θεραπευτική μέθοδο, που αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στον αγώνα έναντι των τής φυματώσεως.

Στα τελευταία 30 χρόνια, άρχισε να χρησιμοποιείται πολύ η χειρουργική κατά της φυματώσεως. Ωστόσο, μένει ακόμη σημαντικός ο αριθμός των αρρώστων που πεθαίνουν μέσα σε μια δεκαετία από του άνευρη οστά πτύελά τους ή βακίλλους του Κώχ. Η ανακάλυψη της στρεπτομυκίνης πρόσφερε ένα σπουδαίο όπλο κατά της φυματώσεως, μηνιγγιτιδίας και της κηροειδούς φυματώσεως. Το φάρμακο όμως αυτό δεν φέρνει αξιόλογα και μόνιμα αποτελέσματα σε περιπτώσεις κοινής φυματώσεως, όταν έχει σχηματισθεί σπλήαιον, με την τελεία καταστροφή του αρρώστου μέρους του πνεύμονος. Σε τέτοιες μορφές φυματώσεως, η χειρουργική προσφέρει μεγαλύτερες ελπίδες θεραπείας.

Ως τώρα, για την έποψι των σπηλαιών που ανοίγει η αρρώστια αυτή μέσα στους πνεύμονες, οι γιατροί έπιδωκαν ν' ακινητήσουν όσο το δυνατόν ολόκληρο τον αρρώστο πνεύμονα ή ένα μέρος του, είτε για πάντα. Το έπιδωξαν ν' ανασταθούν με τον πνευμοθώρακα, τη θωρακοπλαστική και τη φρενικοεξείρεση.

Τόν τελευταίο καιρό, άρχισε να αφαιρείται με έγχυσης ο προσβεβλημένος πνεύμον, ή ένα τμήμα του, προκειμένου για ώριμες μορφές φυματώσεως. Κατόπιν έπινθηκε μια άλλη χειρουργική επέμβαση, ακόμη πιο πρωτότυπη: Ανοίγεται το σπλήαιον από το στήθος και ά-

Ο δόκτωρ Μάουρερ εξετάζει με το αθροσκοπίον το έσωτερικό του πνεύμονος.

Ενσταλάζεται ΠΑΣ μέσα στο σπλήαιον

τολήσουν οι χειρουργοί ν' ανοίξουν ένα σπλήαιον, μέσα από το θωρακικό τοίχωμα. Με την τεχνική λοιπόν του δόκτωρ Μάουρερ περιορίζονται στο ελάχιστο οι δυο κυριώτεροι κίνδυνοι: της αιμορραγίας και της μόλυνσεως του τραύματος.

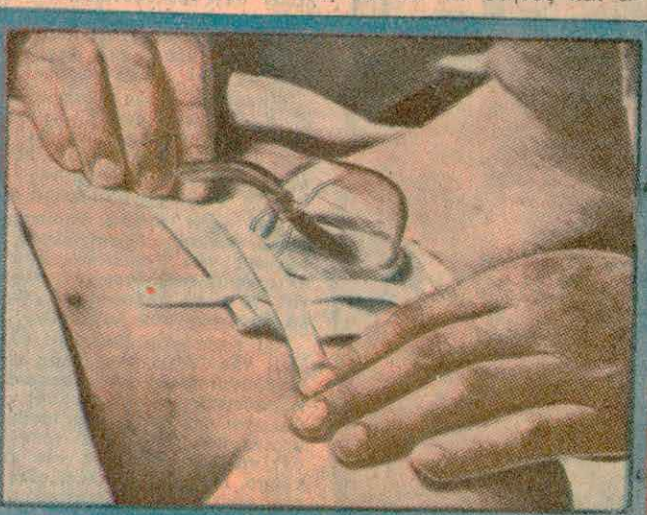
Ας δοθω όμως ποιες είνε οι διαδοχικές φάσεις της νέας αυτής έγχυσης:

- 1) Η ακριβής θέση του σπηλαιού καθορίζεται με ακτινοσκόπηση και σημειώνεται πάνω στο δέρμα του στήθους.
- 2) Αφού εφαρμογή τοπική αναισθησία, ο χειρουργός κάνει μια τομή στο μέρος εκείνο και φτάνει ως το σπλήαιον. Μετράει τις διαστάσεις του, εισάγοντας μέσα ένα λεπτό και μακρύ εργαλείο, το «θωρακοσκόπιον» που του επιτρέπει να ιδη τι γίνεται στο έσωτερικό του πνεύμονος. Έστερα βγάζει αυτό το εργαλείο και το αντικαθιστά μ' ένα άλλο, σκεπασμένο με «λαμινάριον». Τα «λαμινάρια» είνε ένα είδος «υφάσματος» από φύκια, που έχει την ιδιότητα ν' απορροφά υγρασία και ν' εξαγκώνεται. Με τη διόγκωσι

άνοιγμα του σπηλαιού, με τρόπο λιγότερο επικίνδυνο από τους προηγούμενους, ενσταλάζεται ένα φάρμακο που έμποδίζει τον πολλαπλασιασμό των βακίλλων της φυματώσεως. Το φάρμακο αυτό είναι το γνωστό «ΠΑΣ».

Τι κάνει ένας χειρουργός, στην περίπτωση ενός συνθιγμένου άποστήματος με πύον; Το ανοίγει με το νυστέρι και χώνει μέσα μια γάζα έμποτισμένη μ' αντισηπτικό, για να μην τ' αφήσει να ξανακλείση προτού λείψη τελείως το πύον. Κάτι ανάλογο λοιπόν κάνει κι ο δόκτωρ Μάουρερ κατά σπλήαια των φυματικών, που μπορεί να συγκριθούν κάπως με άποστήματα.

Θ' απορήσετε ίσως πως δεν είχε εφαρμοσθή ως τώρα μια μέθοδος που φαίνεται εκ πρώτης όψεως τόσο απλή. Οι λόγοι είνε δυο: Πρώτον, δεν υπήρχαν φάρμακα αποτελεσματικά κατά του βακίλλου του Κώχ και συγχρόνως άδολαθη για το ανθρώπινο σώμα. Δεύτερον, δεν είχε προσδεύσει αρκετά η χειρουργική των πνευμόνων, ώστε νά

Μ' ένα ειδικό σωλήνα ενσταλάζεται μέσα στην πληγή του πνεύμονος διάλυσις ΠΑΣ, κατά κανονικά χρονικά διαστήματα.

πορροφάται το μολυσμένο περιεχόμενό του, για νά διευκολυνθή ή έποψι του.

Η μέθοδος λοιπόν του δόκτωρ Μάουρερ, νεώτερη από όλες, είναι συγχρόνως και ή τελειότερη: Μετά τό

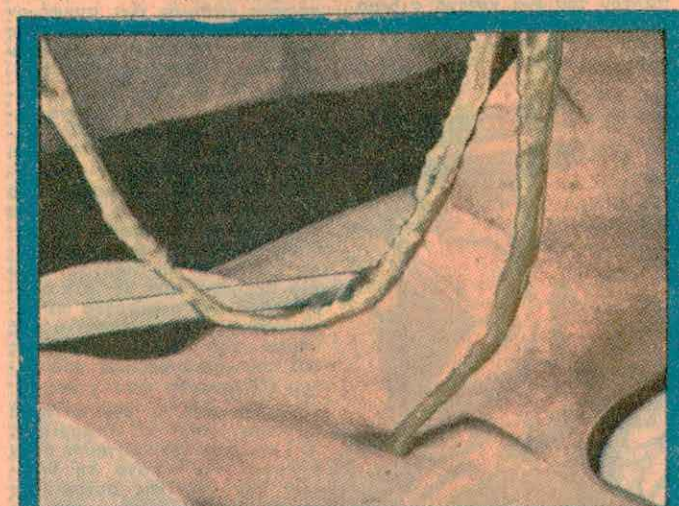

Ο χειρουργός παραγεμίζει το τραύμα και το σπλήαιον με γάζα.

λοιπόν αυτή, συμπιέζονται λίγο-λίγο τα τοιχώματα του τραύματος και μεγαλώνει ή τρύπα, χωρίς νά προκληθή αιμορραγία και δίχως κίνδυνο μόλυνσεως.

3) Μετά 24 ώρες, αφαιρείται το εργαλείο με τα «λαμινάρια» και τοποθετείται στη θέση του ένας σωλήνας, από όπου ενσταλάζεται μέσα στην πληγή διάλυσις ΠΑΣ, κατά κανονικά χρονικά διαστήματα.

4) Επαναλαμβάνονται τα ίδια πολλές φορές, με έργα-

Η αλλαγή της γάζας γίνεται κάθε τρεις ήμερες.

λεία, ολόενα πλατύτερα, για ν' ανοίξη ακόμη περισσότερο το τραύμα.

5) Όταν ή διάμετρος της κυκλικής όπης φτάση τόν 1 1/2 πόντο περίπου, ο χειρουργός αφαιρεί το σωλήνα και παραγεμίζει το τραύμα και το σπλήαιον με γάζα. Βρέχει ύστερα το έσωτερικό άκρο της με διάλυσι ΠΑΣ. Η γάζα έμποτίζεται ολόκληρη, κι έτσι το φάρμακο εισχωρεί μέσα στο σπλήαιον.

6) Μετά 2-3 βδομάδες τοπικής θεραπείας με ΠΑΣ, το σπλήαιον δεν περιέχει πιά μικρόβια φυματώσεως. Η υγιεινή κατάσταση του αρρώστου καλλυτερεύει.

Αρχίζει έπειτα ή έποψι της έποψις του σπηλαιού, που διευκολύνεται και με μια τοπική καυτηρίαση, με τη βοήθεια του θωρακοσκοπίου. (Η καυτηρίαση αυτή κλείνει τις εισόδους αέρος από τους βρόγχους προς το σπλήαιον). Για νά συμπληρωθή, χρειάζονται συνήθως 6-10 ήμερες. Στο διάστημα όμως αυτό, δεν υπάρχει λόγος νά μείνι ο αρρώστος σε κρεβάτι.

Μπορεί μάλιστα νά έμποτίζη πιά ο ίδιος με ΠΑΣ τη γάζα, που μένει μέσα στο τραύμα ως ότου μικρύνη πολύ το σπλήαιον.

Τέλος, ή γάζα αφαιρείται τελείως, και σε μερικές ήμερες κλείνει το τραύμα, αφήνοντας μόνο μια μικρή σφή στο μέρος εκείνο.

Ο δόκτωρ Μάουρερ έφηρμωσε τη μέθοδό του σε 52 αρρώστους, από τους οποίους οι 41 είχαν χαρακτηρισθή ως περιπτώσεις άνιστοι με κάθε άλλη μέθοδο. Ένας από αυτούς πέθανε. Σε 2 άλλους διεκόπη ή θεραπεία, γιατί παρουσιάσθησαν επιπλοκές. Οι υπόλοιποι σημείωσαν αξιόλογη βελτίωσι. Τα πτύελά τους έπαψαν νάχουν μικρόβια. Περισσότεροι δέ από τους μισούς μπόρεσαν νά γυρίσουν στα σπίτια τους και στις δουλειές τους.

Για τη θεραπευτική αξία του ΠΑΣ, κατά της φυματώσεως έχομε γράψει έκτενως, και μάλιστα πριν ακόμη το νέο φάρμακο γίνη γνωστό στην Ελλάδα. Είνε... συγγενής της ασπιρίνης και του κοινού σαλιουλά. Έχει την επιστημονική όνομασία «παρά-αμινο-σαλικυλικόν όξύ». Κι από τα άρχικά της σχηματίσθηκε το σύντομο κι εύκολο φερτο όνομα με το όποιο προσφέρεται στην αγορά.

Έχει το πλεονέκτημα ότι είναι άβρονο και σχετικά φθινό, γιατί παράγεται εύκολα σε οποιοδήποτε χημικό εργοστάσιο, με συνθετικές μεθόδους. Το κυριώτερο όμως μειονέκτημα της χρησιμοποίησής του είνε ότι πρέπει νά χορηγείται επί ήμερες και σε μεγάλες καθημερινές δόσεις, που κουράζουν και εξαρθρώνουν το στομάχι (είνε γνωστό άλλωστε ότι και το κοινό σαλιουλά κατά των ρευματισμών φέρνει βαρυστομαχία).

Ο νέος τρόπος χρησιμοποίησής του από το δόκτωρ Μάουρερ, δηλαδή με την άμεση και από ευθείας έπιδρασί του πάνω στους βακίλλους του Κώχ, δεν φέρνει αυτή τη δυσάρεστη συνέπεια.

Προκειμένου για μια άρρώστια σαν τη φυματίωση, πρέπει βεβαίως νά περάσουν χρόνια προτού θεωρηθή όριστικά θεραπευμένος ο ασθενής. Δεν μπορεί λοιπόν κανείς ν' αποφανθή ακόμη με βεβαιότητα για την αξία της μεθόδου του δόκτωρ Μάουρερ. Πάντως τα αποτελέσματα ως τώρα ήσαν απολύτως ενθαρρυντικά.

Πρέπει νά σημειωθή ωστόσο, ότι ή μέθοδος αυτή δεν μπορεί νά εφαρμοσθή σ' όλους άνεξαιρέτως τους φυματικούς, αλλά μόνο σε ώριμες μορφές της νόσου. Το ίδιο άλλωστε συμβαίνει και μ' όλες τις άλλες θεραπείες της φυματώσεως, χειρουργικές ή όχι.

Όπως όποτε, με τις νεώτερες έπιστημονικές προόδους στο έπίπεδο αυτό — που θα φαίνονταν άπίστευτα θαύματα πριν από λίγες δεκαετίες — πλησιάζει νά νικηθή πιά όριστικά ή φυματίωση. Η άρρώστια αυτή, που έθεωρείτο άλλοτε φοβερό και άνιστο, έχει περάσει πιά σε δεύτερη μοίρα. Έχει λείψει συγχρόνως κι ή κακώς έννοσμένη εκείνη «ντροπή», που έκανε τους φυματικούς νά προσπαθούν με κάθε τρόπο νά κρύψουν την πάθησή τους — λες κι ήταν καμιά άνεξάλειπτη κληίδα εις βάρος τους κι' έξ αιτίας τους, κι' όχι μια άρρώστια σαν όλες τις άλλες.

Η έξαφάνισις αυτή μιας άδικαιολόγητης προκαταλήψεως συντελεί όχι λίγο στον άντιφυματικό αγώνα. Γιατί ο φυματικός που αγωνιόσσε άλλοτε μήπως γίνη γνωστή ή άρρώστια του, δεν έπαρνε καμιά προφύλαξη για τους άλλους, από φόβο μήπως άποκαλυφθή, κι' έτσι μόλυνε

Υστερ' από δυο ή τρεις έβδομάδες θεραπείας το σπλήαιον δεν περιέχει πιά μικρόβια φυματώσεως.

Ο ίδιος ο αρρώστος μπορεί νά έμποτίζη με ΠΑΣ τη γάζα που μένει μέσα στο τραύμα, ως ότου μικρύνη πολύ το σπλήαιον.

βουινδίζη την οικογένειά του και τους ανθρώπους του περιβάλλοντός του. Σήμερα, φροντίζει νά εφαρμογή τα λογικά προφυλακτικά μέτρα και νά περιορίση τη συνάφειά του με τους υγιείς, ως ότου λείψουν τα μικρόβια του και μπόρεση και πάλι νά έλευθεροκοινωνή.

Τόμας Μπάρριμωρ είχε πάρει από το μαστιγωτό τηλεόραμα του Ράντολφ Μάκ Γκρέγκορ, άλλ' ήταν τόσο πολύ απασχολημένος, που μόνο κατά τις έξι το βράδυ μπόρεσε να τρέξει στο σπίτι του πελάτου του.

Ο Ράντολφ Μάκ Γκρέγκορ ήταν ένας εκκεντρικός γέρος, που ζούσε ολομόναχος σε μια εξοχική έπαυλη, σε μικρή αποσταση από το Σικάγο. Δεν είχε ούτε συγγενείς ούτε φίλους. Το μόνο ανθρώπινο όν που ανηχόταν ήταν μια γρήγα υπηρέτρια, που τακτοποιούσε το σπίτι, του τοίμαζε το λίγο φαγητό του κι έφευγε.

Κι' ωστόσο, ο εκκεντρικός αυτός γέρος ήταν ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του Σικάγου. Κι' αν ζούσε έτσι, δεν το έκανε από τσιγκουνιά, αλλά γιατί από καιρό είχε πάψει να αισθάνεται ένδιαφέρον για τη ζωή.

Αλλά τώρα καταλάβαινε πως πλησίαζε το τέλος του. Κι' είχε καλέσει τον Τόμας Μπάρριμωρ, που ήταν από τους καλλίτερους δικηγόρους του Σικάγου για να τον παρακαλέσει να του συντάξει ένα σχέδιο διαθήκης.

Η μικρή ΓΑΤΙΤΣΑ

Ο οικοδεσπότης άνοιξε μόνος του την πόρτα κι' έδωσε στον έπισκέπτη στο γραφείο του. Κρατούσε στην αγκαλιά του μια μαύρη γατίτσα.

— Η δυστυχισμένη, εξήγησε στο Μπάρριμωρ, στριμώζε το πόδι της σε μια χαρμάδα κι' έχασε το ένα της νυχι. Την αγαπώ πολύ...

— Έπειτα άρχισε να δίνει τα στοιχεία της περιουσίας του στο δικηγόρο. Τα χρήματά του βρίσκονταν σε πέντε τράπεζες. Είχε ζητήσει να του στείλουν λογαριασμούς και τους περιμένα από τη μια μέρα στην άλλη. Ήταν επίσης ιδιοκτήτης πέντε μεγάλων σπιτιών στο Σικάγο, ενός θεάτρου και μέτοχος κατά τα 60% στην εταιρεία ναυσιπλοΐας της λίμνης Μίσιγουαν. Κατείχε, εξ' άλλου, ιδρυτικούς τίτλους και μετοχές δεκαπέντε μεγάλων εταιρειών.

— Τους έχετε εδώ; ρώτησε ο Μπάρριμωρ.

— Όχι, απάντησε ο γέρος. Τους έχω καταθέσει στην Πιστωτική Τράπεζα του Σικάγο. Θα τους βρείτε εκεί. Έδώ δεν θα βρείτε άλλο εκτός από μια συλλογή γραμματοσήμων, που μπορώ να καυχήθω ότι είναι μοναδική στο είδος της. Άξιζε μια ολόκληρη περιουσία...

Σηκώθηκε, άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε από εκεί μερικά κουτιά.

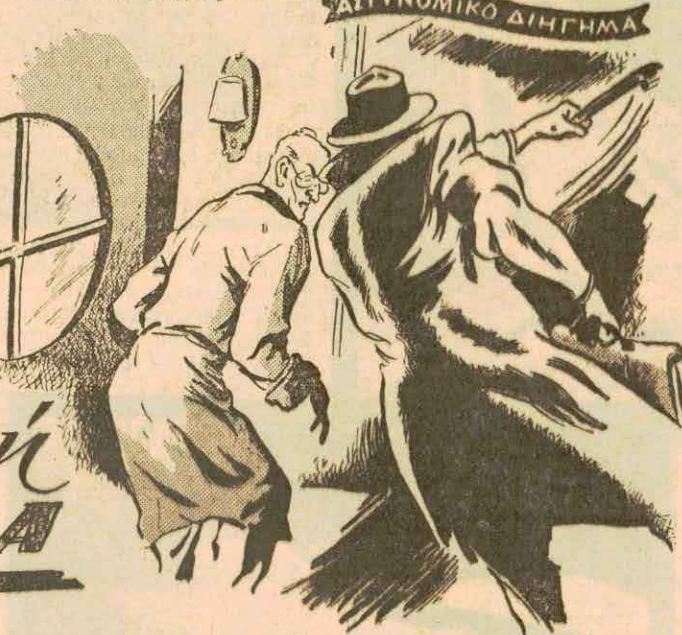
Ο Μπάρριμωρ έμεινε κατάπληκτος βλέποντας το περιεχόμενό τους. Τα γραμματοσήμα που βρίσκονταν μέσα σ' αυτά ήταν από τα πιο σπάνια.

— Θα τα πουλήσετε σε πλειστηριασμό μετά το θάνατό μου, είπε ο γέρος, μαζί με τα έπιπλα αυτής της έπαυλης. Και τώρα έρχομαι στο κυριώτερο μέρος. Δεν έχω συγγενείς,

ούτε αισθάνομαι την επιθυμία να ευεργετήσω ειδικά έναν, η περισσότερους ανθρώπους. Όλη μου η περιουσία, εκτός από ένα ποσό 10.000 δολαρίων που θ' αφήσω στη γυναίκα που με υπηρετεί, θα περιέλθει σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Ο Μπάρριμωρ κρατούσε σημειώσεις.

— Πότε θα μπορέσετε να μου ετοιμάσετε ένα σχέδιο διαθήκης; τον ρώτησε ο Μάκ Γκρέγκορ, αφού του έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες.

Είπε καλά έπειτα από πέντε ημέρες;

— Πολύ καλά, απάντησε ο γέρος. Αν χρειασθεί καμμία συμπληρωματική πληροφορία, πάρτε με στο τηλέφωνο ή κάμετε τον κόπο να ξαναρθήτε από δω. Προτιμώ τις άπογευματινές ή τις βραδυνές ώρες που είμαι μόνος.

Ο Μπάρριμωρ έφυγε σε λίγο.

Όλη εκείνη τη νύχτα, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Σκεφτόταν τα κουτιά με τα γραμματοσήμα. Η αξία τους αντιπροσώπευε ένα ποσό, που δεν θα κατάφερε ίσως να κερδίσει σ' όλη του τη ζωή, όσο κι' αν εργαζόταν.

Κι' έπειτα μήπως δεν βρίσκονταν σ' αξιοθρήνητη οικονομική κατάσταση; Και σ' αυτό, έφταιγε η σπατάλη και πολυτελής ζωή που ζούσε.

Η συλλογή των γραμματοσήμων, λίγο αν κουνούσε το χέρι του, θα τούδινε την ευκαιρία να ξελασπώσει μια για πάντα. Κανείς, βέβαια, δεν ήξερε την ύπαρξή της. Θα μπορούσε να την πάρει στην κατοχή του χωρίς να κινήσει παραμικρή ύποψια. Αλλά, για να το κάνει, θαπρεπε να διαστή να στείλει στον άλλο κοσμο τον Μάκ Γκρέγκορ.

Την άλλη μέρα έδρεξε. Ο Μπάρριμωρ μπήκε στο αυτοκίνητό του κατά τις 7 κι' έφυγε.

Επειτα από λίγη ώρα, γύπωσε το κουδούνι του σπιτιού του Μάκ Γκρέγκορ. Ο οικοδεσπότης του άνοιξε άμέσως. Κρατούσε πάντα τη μαύρη γατίτσα στην αγκαλιά του.

— Μου χρειάζονται μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες και γι' αυτό πήρα το θάρρος

να σας ανησυχήσω, είπε ο Μπάρριμωρ.

— Καμντε πολύ καλά, απάντησε ο Μάκ Γκρέγκορ.

Και προπορεύθηκε για ν' ανοίξει την πόρτα του γραφείου του. Αλλά δεν πρόφτασε να κάνει περισσότερα από τρία ή τέσσερα βήματα. Ο Μπάρριμωρ έβγαλε από την τσέπη του παλτού του ένα χοντρό σίδερο και τον χτύπησε με όρμη στο κεφάλι. Ο γέρος κλονίστηκε και σωριάστηκε κάτω, ενώ η

ΓΑΤΙΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κύριε Μπάρριμωρ, έχετε την καλσύνη ναρθήτε μαζί μου στο σπίτι του θύματος; Θα μπορέσετε ίσως να μου δώσετε μερικές πληροφορίες για τη θέσι ώρισμένων αντικειμένων. Η υπηρέτρια δεν καταλαβαίνει και μεγάλα πράγματα... Είναι, βλέπετε αγράμματη.

— Ευχαρίστω. Απάντησε ο δικηγόρος. Έχω κάτω το αυτοκίνητό μου...

Κατέβηκαν μαζί ως το αυτοκίνητο. Ο δικηγόρος άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου. Αλλά, ξαφνικά, ένα μαύρο πράγμα πήδησε από μέσα κι' έτρεξε φοβισμένο κοντά στα πόδια του άστυνομου, που έσκυψε άμέσως και το σήκωσε. Ήταν η μαύρη γατίτσα με το σπασμένο νύχι... που μπήκε στο αυτοκίνητο απ' το προηγούμενο βράδυ.

Ο άστυνός Σμιθ άφησε το ζώο κι' άπλωσε το χέρι του πάνω στον ώμο του Μπάρριμωρ.

— Είπε περιττό να τρέσωμε και κάτω, είπε. Η γατίτσα αυτή, που είχε την καλή έμπνευση να γυρνά μέσα στο αυτοκίνητό σας, την ώρα που πήγατε απόψε στο σπίτι του Γκρέγκορ, μας φανέρωσε ποιος ήταν ο δολοφόνος! Βλέπετε λοιπόν τι κάνει μια γατίτσα;

Ο δικηγόρος κατέβασε το κεφάλι. Καταλάβαινε πως ήταν περιττό να προσπαθήσει να υπερασπισθή τον εαυτό του κι' άφησε τον άστυνόμο να του περάσει τις χειροπέδες χωρίς να διαμαρτυρηθή.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Πλαστά είσιτήρια

Η άστυνομία της Νέας Υόρκης συνέλαβε μια πρωτότυπη σπείρα απατεωνιών που πουλούσε πλαστά είσιτήρια για τα θέατρα της Νέας Υόρκης. Όπως ήταν επόμενο διαδραματιζόνταν οτά διάφορα θέατρα κωμικοτραγικές σκηνές, γιατί συνέβαινε να έχουν τρεις και τέσσερες άνθρωποι την ίδια θέσι.

— Ναί, απάντησε ο Μπάρριμωρ. Είχα πάει χτες το βράδυ στο σπίτι του.

— Γι' αυτό σκέφτηκα πως θα μπορούσατε να μάς δώσετε μερικές πληροφορίες.

— Έρχομαι άμέσως, απάντησε ο Μπάρριμωρ.

— Έπειτα από πέντε λεπτά βρίσκονταν στο άστυνομικό τμήμα. Εκεί, εξιστόρησε στον άστυνόμο Σμιθ τη συνομιλία που είχε το προηγούμενο βράδυ με το θύμα.

— Δεν καταλαβαίνω ποιος μπορεί να τον σκότωσε, κατέληξε. Ο Γκρέγκορ δεν είχε συγγενείς, για να υποθέσω με πως κάποιος είχε συμφέρον να ματαιώσει τη σύνταξη της διαθήκης για να περιέλθουν όλα τα χρήματα σ' αυτόν.

— Και σε μένα αυτό το έγκλημα φαίνεται ανεξήγητο, απάντησε ο άστυνός. Το μόνο που ξέρουμε ως τη στιγμή είναι ότι κάποιος πήγε μ' αυτοκίνητο σήμερα το βράδυ στο σπίτι του Γκρέγκορ. Τα ίχνη των τροχών διακρίνονται καθαρά πάνω στο βρεγμένο χαμαί έξω από την πόρτα... Το πιο περίεργο είναι ότι μια μαύρη γάτα, με σπασμένο το νύχι ενός απ' τα μπροστά της πόδια, που είχε ο μακαρίτης και που την αγαπούσε πολύ, έχει εξαφανισθή από χτες.

— Την είδα κι' εγώ αυτή τη γατίτσα, είπε ο Μπάρριμωρ. Ο Γκρέγκορ την κρατούσε στην αγκαλιά του κατά τη διάρκεια της χθεσινής συνομιλίας μας.

— Είπε περιττό να τρέσωμε και κάτω, είπε. Η γατίτσα αυτή, που είχε την καλή έμπνευση να γυρνά μέσα στο αυτοκίνητό σας, την ώρα που πήγατε απόψε στο σπίτι του Γκρέγκορ, μας φανέρωσε ποιος ήταν ο δολοφόνος! Βλέπετε λοιπόν τι κάνει μια γατίτσα;

Ο δικηγόρος κατέβασε το κεφάλι. Καταλάβαινε πως ήταν περιττό να προσπαθήσει να υπερασπισθή τον εαυτό του κι' άφησε τον άστυνόμο να του περάσει τις χειροπέδες χωρίς να διαμαρτυρηθή.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Πλαστά είσιτήρια

Η άστυνομία της Νέας Υόρκης συνέλαβε μια πρωτότυπη σπείρα απατεωνιών που πουλούσε πλαστά είσιτήρια για τα θέατρα της Νέας Υόρκης. Όπως ήταν επόμενο διαδραματιζόνταν οτά διάφορα θέατρα κωμικοτραγικές σκηνές, γιατί συνέβαινε να έχουν τρεις και τέσσερες άνθρωποι την ίδια θέσι.

— Ναί, απάντησε ο Μπάρριμωρ. Είχα πάει χτες το βράδυ στο σπίτι του.

— Γι' αυτό σκέφτηκα πως θα μπορούσατε να μάς δώσετε μερικές πληροφορίες.

— Έρχομαι άμέσως, απάντησε ο Μπάρριμωρ.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Πλαστά είσιτήρια

Η άστυνομία της Νέας Υόρκης συνέλαβε μια πρωτότυπη σπείρα απατεωνιών που πουλούσε πλαστά είσιτήρια για τα θέατρα της Νέας Υόρκης. Όπως ήταν επόμενο διαδραματιζόνταν οτά διάφορα θέατρα κωμικοτραγικές σκηνές, γιατί συνέβαινε να έχουν τρεις και τέσσερες άνθρωποι την ίδια θέσι.

— Ναί, απάντησε ο Μπάρριμωρ. Είχα πάει χτες το βράδυ στο σπίτι του.

— Γι' αυτό σκέφτηκα πως θα μπορούσατε να μάς δώσετε μερικές πληροφορίες.

— Έρχομαι άμέσως, απάντησε ο Μπάρριμωρ.

αθλητισμός κατά τα Όλυμπιακά χρόνια δεν είχε αριστοκρατικό χαρακτήρα ούτε ήταν προνόμιο μόνον των ευγενών και των πλουσίων. Αντίθετος μάλιστα ο τύπος της ολόκληρης σχεδόν των αθλημάτων, ή διεξαγωγή των αγώνων και των αγωνιστών ή συμμετοχή ήταν λαϊκώτατα.

Πεντακοσίομιοι, ιππείς, ζευγίτες και θήτες στρατηγοί, γεωργοί, φιλόσοφοι, πολιτικοί, ποιηταί, βασιλείς, ρήτορες και βοσκοί αντιπροσωπεύονταν με ενεργό συμμετοχή στους ιερούς αγώνες και μ' αθρόα παρακολούθησι των αγωνιστικών εορτών.

Νικητής αγώνων, που ύμνηθηκε μάλιστα από το Σιμωνίδη, ήταν ο στρατηγός των Έρετριών Ευαλκίδας. Πένταθλος ήταν ο Εύρυδατης, στρατηγός των Αργείων.

Ο Γλαύκος, ο περίφημος Όλυμπιονίκης της πυγμής, ήταν εξ' άλλου γεωργός. Φαύλλος ο Κροτωνιάτης πάλιν, που επήδησε σε μάκρος πενήντα πέντε ποδιών και έριξε δίσκο σ' αποσταση εννεήντα πέντε ποδιών ήταν ναυμάχος με δικό του πλοίο στη Σαλαμίνα, αλλά και πυθιονίκης του πεντάθλου.

Βουκόλος ήταν Άμψινας ο Βαρκαίος, Όλυμπιονίκης της πυγμής της 80ής Όλυμπιάδας. Αλέξανδρος ο Άμύντος, βασιλιάς της Μακεδονίας, ήταν σταδιοδρόμος και αγωνίστηκε μάλιστα στην Όλυμπία.

Ο Πλάτων και ο Εύριπίδης ήταν αθληταί. Ο Θεμιστοκλής και ο Κίμων τακτικό θεαταί των Όλυμπιακών αγώνων. Χίονις ο Λακεδαιμόνιος, αρχηγός αποικίας στην Κυρήνη ήταν σταδινικός επί τρεις συνεχείς Όλυμπιάδες. Ο ιστορικός Ηρόδοτος, κατά το Λουκιανό, στην Όλυμπία διάβασε το πρώτο μέρος των Ιστοριών του και τόσο ενθουσιάσε τα πλήθη, που το έργο του άνωμασθηκε «Μούσαι». Ο βοσκός Πολυμήτωρ ο Μιλήσιος, που μικρό παιδί ακόμη φημιζόταν πως κυνηγούσε κι' έπιανε ζωντανό το λαγό, ένικησε στο στάδιο παιδιών της 46ης Όλυμπιάδας.

Διών ο Χρυσόστομος στην Όλυμπία έμπνευσθηκε και απήγγειλε τον Όλυμπιακό του λόγο. Ο Ίσσοκράτης στον Ίδιο ιερό τόπο απήγγειλε τον «Πανηγυρικό» του. Πρόδικος ο Κείος, Πάλλος ο Άκραγαντινός, Δημοσθένης ο ρήτωρ, Άναξίμενης ο Λαμψακηνός, Γοργίας ο Λεοντίνος, Ίππειος ο Ήλειος, Διογενής ο Κυνικός, Λιδάιος ο σοφιστής και δάσκαλος Βασίλειος του Μεγάλου και Ίωάννου του Χρυσόστομου και πολλοί άλλοι εκπρόσωποι της τέχνης, του λαού, των γραμμάτων, της επιστήμης και του στρατιωτικού κόσμου παρακολουθούσαν συχνά με ζήλο ενδιαφέρον τις πανηγυρικές αγωνιστικές εορτές και αυτοπροσώπως αγωνίστηκαν σ' αυτές.

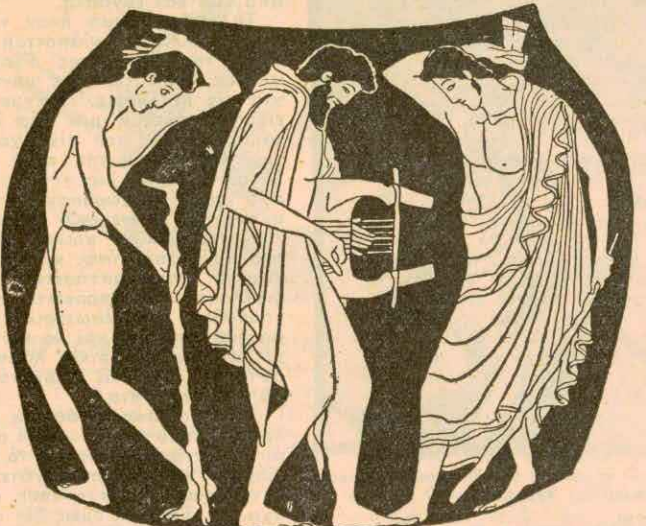
Οι αρχαίοι Έλληνες έπειθι είχαν βαθείά επίγνωση της παγκοινωνικής και πανανθρώπινης σημασίας του αθλητισμού διατήρησαν επί ολόκληρους αιώνες άκραιο το άσθημα για τους άθλους, τα γυμνάσια και τ' αγωνίσματα με τις παραδόσεις, τους θρύλους και τη θρησκεία ακόμη. Άλλά και η Πολιτεία έπίσης με έμπνευσμένα μέτρα και καλά ψυχολογημένους νόμους καλλιεργούσε έντατικά το αγωνιστικό ενδιαφέρον και σταθερά ανέπτυσσε τη γυμναστική συνείδησι όλων των Έλλήνων.

Οι νικηταί στή Όλυμπία, Πύθια, Νέμεα και Ίσθμια, όταν γύριζαν στην πατρίδα τους, έτιμάντο ιδιαίτερα με θριαμβευτική είσοδο πάνω σε άρμα που έσυραν τέσσερα άσπρα άλογα.

Η γενέτειρά τους έγκρέμιζε μέρος απ' τα τέχνη της για να περάσουν και να παραλάσουν ά τι ο τους σημαντικότερους δρόμους της. Στο ναό του πολιούχου Θεού έψαλλαν προς τιμήν τους τα νικητήρια.

Στις πόλεις μάλιστα της Μεγάλης Ελλάδος και της Σικελίας οι Όλυμπιονίκες έχαιραν τόσον εξαιρετικών τιμών, που Έξαίνετος ο Άκραγαντινός, σταδινικός του 416 και 412 π. Χ μεταφέρθηκε μέσος στην πόλι πάνω σε «τέθριππον» άρμα που έσυραν συμπαγριώτες του, και συνοδεύονταν από 300 άντρες πάνω σε δίππου άρματα που τα έσυραν λευκά άλογα.

Όσοι νικούσαν

Κιθαρώδης και αθληταί. (Από μια αθηναϊκή λήκυθο του 5ου αιώνας).

στοις τέσσερες μεγάλους και ιερούς αγώνες δεν απολάμβαναν μονάχα μεγάλης δόξας και σεβασμού, αλλά και απαλλάσσονταν απ' την πληρωμή των φόρων, αναλάμβαναν την προεδρία σ' όλους τους δημόσιους αγώνες και στα θέατρα, τους έσπηναν ανδριάντες, με δαπάνη της πολιτείας στην αγορά, τα γυμνάσια και τους ναούς και σύντασσαν «επινίκεια» προς τιμήν των.

Ο φιλόσοφος Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος σκανδαλίστηκε κάποτε εξαιρετικά για την προσφορά θείκων τιμών στους αθλητάς.

Στάς Άθήνας οι Όλυμπιονίκες έσίτουτο (έτρωγαν) με δημόσια δαπάνη στο πρυτανείο, απολάμβαναν γενική άσδοσία και κατά ένα νόμο του Σόλωνα είχαν άμοιβή 500 δραχμές, οι Πυθιονίκες 100 δραχμές και ανάλογα ποσά έπαιρναν οι νικηταί άλλων αγώνων.

Οι σταδινίκες των Παναθηναίων έπαιρναν 50 άμφορες λαδιού, οι νικηταί παγκρατίου 40 και άλλοι 30. Ο νικητής της άρπας έπαιρνε χρυσό στεφάνι, ο νικητής της λαμπαδιοδρομίας μια ύβρια και ο νικητής του πυρριχίου ένα βώδι.

Στη Σπάρτη οι νικηταί «στεφανίτου αγώνος» είχαν το πρόνομο να πολεμούν πλάι στο βασιλιά.

Το όνομα του Όλυμπιονίκη, επί αιώνες ήταν στο στόμα όλων των Έλλήνων. Ώρισμένες νίκες αγωνιστών στην Όλυμπία αποτελούσαν χρονολογικό σταθμό. Πόσο μάλιστα έκτιμούσαν το νικητή, όχι μονάχα οι συμπολίτες του, αλλά και όλοι οι Έλληνες μάς φανερώνει η διήγησις για το Ρόδιο λυμυπνίκη Διαγόρα.

Ο Διαγόρας ήταν ένας από τους φανατικότερους έχθρους των Άθηναίων. Όταν λοιπόν τον έπιασαν αίχμαλωτο τον άφησαν ελεύθερο μετά την απόφασι της έκκλησίας του Δήμου Άθηναίων, γιατί, όπως λέει ο Πausanias δεν ήταν σωστό έναν τόσο μεγάλο και δοξασμένο άντρα να τον δει ο λαός να περνά με τα δεσμά του αϊχμαλώτου.

Γενικά οι Έλληνες τον αθλητισμό τον είχαν όπως λένε, «στο αίμα τους» και η άγωγή τους ήταν συνδεδεμένη μ' αυτόν. Σχολική μόρφωση, χωρίς αθλητική δεν έθεωρείτο πλήρης.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Αθληταί που προπονούνται στο άκοντιο και στο δίσκο με την επίβλεψη του γυμναστή των.

(Παράστασις σε άμφωρία του 5ου αιώνας)

Αθληταί που προπονούνται στο άκοντιο και στο δίσκο με την επίβλεψη του γυμναστή των.

(Παράστασις σε άμφωρία του 5ου αιώνας)

Αθληταί που προπονούνται στο άκοντιο και στο δίσκο με την επίβλεψη του γυμναστή των.

(Παράστασις σε άμφωρία του 5ου αιώνας)

Αθληταί που προπονούνται στο άκοντιο και στο δίσκο με την επίβλεψη του γυμναστή των.

(Παράστασις σε άμφωρία του 5ου αιώνας)

Για την κατασκευή της διαφανούς γυναίκας χρειάστηκε εργασία 5.000 ωρών...

Η διαφανής γυναίκα

Πώς γεννήθηκε η «Λουμένα»

Μιά ασυνήθιστη ταξιδιώτισσα έφτασε προ λίγων ημερών αεροπορικώς στην Αγγλία, προκειμένου να κάμει την πρώτη εμφάνισή της στα έγκαίνια της Βρετανικής Έκθεσης Τροφίμων του 1950, στις 29 Αυγούστου. Ήταν μία γυναίκα, όχι όμως σαν όλες τις άλλες, αλλά... διαφανής, από πλαστική ουσία.

Η «Λουμένα» — αυτό είναι το όνομά της, προερχόμενο απ' την λέξη «λούμενη», δηλαδή φως — αναπαριστά μία κοπέλα 25 ετών. Ωστόσο συμπλήρωσε κι' όλες τα 30 χρόνια της. Για την κατασκευή της χρειάστηκε εργασία 5.000 ωρών.

Ο «πατέρας» της ήταν ο Σύμβουλος Γεωργίας Σπρινγκ, διευθυντής του Γερμανικού Μουσείου Υγιεινής, που ιδρύθηκε μετά τη Διεθνή Έκθεση Υγιεινής της Δρέσδης, τρία χρόνια πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ως το 1919, το Μουσείο είχε διοργανώσει κινητές εκθέσεις σε όλα τα μέρη της Γερμανίας, που τις επισκέφθηκαν 6.000.000 άνθρωποι μέσα σε 8 χρόνια. Η επιτυχία αυτή και το ενδιαφέρον του κόσμου για τα ζητήματα της υγιεινής γέννησαν στο Σπρινγκ και τους συνεργάτες του την ιδέα της κατασκευής μιας διαφανούς γυναίκας, που θα δείχνει σ' όλους τους θεατές την ανατομική διαμόρφωση και τη λειτουργία όλων των οργάνων του σώματος.

Υπήρχαν όμως αρκετές δυσκολίες για την πραγματοποίησή αυτού του σχεδίου. Το κέρι, που χρησιμοποιούσαν ως τότε για τέτοιου είδους αναπαραστάσεις, είχε αδυναμίες κι' έλειπε το μειονέκτημα να μαλακώνει και να παραμορφώνεται με τη ζέση ή με τα τυχαία χτυπήματα. Το αντικατέστησαν λοιπόν με μία νέα ημιπλαστική ουσία, άθραυστη, ανεπηρέαστη απ' τις μεταβολές της θερμοκρασίας και διαφανή.

Υγιεινής της Δρέσδης, που έσφυζε από ζωή και εργασία. Το πρώτο βήμα ήταν να βρεθεί μία κοπέλα που να αποτελέσει το πρότυπο της σύγχρονης Γερμανίδας, για να χρησιμοποιηθεί ως μοντέλο και για τις μετρήσεις. Πραγματικά, οι ειδικοί διάλεξαν μία νέα 25 ετών, γνήσια ξανθή, που είχε χάσει και τους δυο γονείς της στον πόλεμο. Αφού έφτιασαν ένα γύψινο πρόπλασμα της, προχώρησαν στην κατασκευή των εσωτερικών οργάνων.

Κατασκεύαζαν πρώτα τα καλούπια τους από γύψο, κι' ύστερα τις τελικές αναπαραστάσεις από «πλεξιγκλάς», που επρόκειτο να εγκατασταθούν στο εσωτερικό του διαφανούς σώματος και να φωτίζονται με μερικές ηλεκτρικές λάμπες. Χρειάστηκαν συνολικά περισσότερα από 200 καλούπια.

Υστερα παρουσιάστηκε ένα άλλο πρόβλημα εμπόδιο: Οι ρωσικές αρχές κατοχής διέταξαν το δόκτορα Σπρινγκ και τους συνεργάτες του να μεταφέρουν το έργο τους στη Μόσχα. Ο Σπρινγκ όμως δεν είχε καμία τέτοια διάθεση!... Έκαμε λοιπόν κρυφά ένα ταξίδι ως την Κολωνία, για να προετοιμάσει τη μεταφορά του Μουσείου σ' αυτή την πόλη.

Στο διάστημα της απουσίας του, λεηλατήθηκαν τα γραφεία του, στη Δρέσδη. Κι' ο Σπρινγκ κατάλαβε ότι το φρονιμότερο ήταν να μείνει πια μόνιμος στην Κολωνία.

Οι περισσότεροι συνεργάτες του κι' οι οικογένειές τους κατώρθωσαν να δραπέτευσουν με διάφορα τεχνάσματα απ' τη Δρέσδη και να πάνε να τον βρουν. Είχαν πάρει μαζί τους τα σχέδια της «Λουμένας», το υλικό καθώς και τα έτοιμα ήδη κομμάτια της, τυλιγμένα σε πακέτα με άδεια εμφάνιση.

Με πολλές προσπάθειες, κατόρθωσαν να βρουν μία νέα στέγη για το Μουσείο: ένα μικρό κτίριο, που ανήκε άλλοτε στη «Λουφτβάφε» κι' είχε μεταβληθεί κατόπιν σε φυλακή ανηλίκων. Εκεί, μέσα σ' ένα κελλί, συναρμολογήθηκε η «Λουμένα».

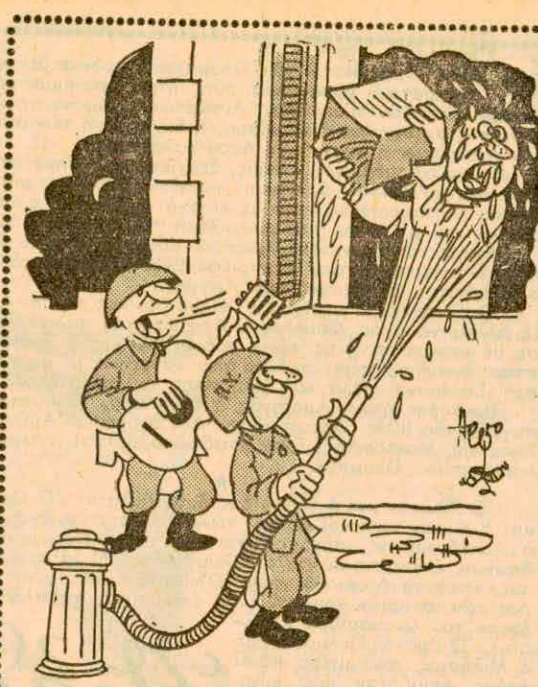
Η οργανωτική επιτροπή της Βρετανικής Έκθεσης Τροφίμων ήρθε σε συνεννόηση με το δόκτορα Σπρινγκ κι' επέτuche την παραχώρησή της διαφανούς γυναίκας, για να φιγουράρει ως αξιοπερίεργο θέαμα στην Έκθεση.

Το άγαλμα έχει ύψος 1,68. Μέσα απ' το «δέρμα» του, που αποτελείται από λείο και διαφανές «πλεξιγκλάς», διακρίνονται ολοκλήρω όλα τα εσωτερικά όργανα, φωτισμένα από 30 κρυφές λάμπες. Ο σκελετός του αποτελείται από 150 κομμάτια, όλα φτιαγμένα από αλουμίνιο. Έχει βάρος 49 κιλά. Κι' είναι άσφαλτισμένο για πωλόν 4.250 χάρτινων αγγλικών λιρών.

Για την αναπαράστασή των αρτηριών και φλεβών χρησιμοποιήθηκαν 10 χιλιόμετρα σύρμα, κόκκινο και κυανοπράσινο, μέσα σε λεπτούς σωλήνες. Οι εσωτερικές λάμπες συνδέονται με 120 μέτρα καλωδίων.

Με το γύρισμα ενός διακόπτη, που υπάρχει στη βάση του αγάλματος, ένα μηχανήμα γραμμοφώνου αρχίζει μία επεξηγηματική ομιλία. Η φωνή ενισχύεται με μεγάφωνά, ενώ συγχρόνως ανάβουν ορισμένες κατάλληλες στιγμές οι λάμπες των διαφόρων οργάνων.

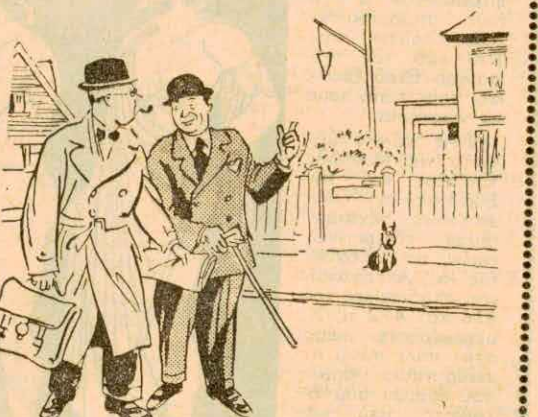
Στο τέλος, ανάβουν όλα τα φώτα κι' η «Λουμένα» περιστρέφεται σιγά-σιγά, για να δείξει την κατασκευή του γυναικείου σώματος απ' όλες τις πλευρές. Όταν η «Λουμένα» γυρίσει στην Κολωνία, θα βρή μία ολοκλήρωση... οικογένειά υπό κατασκευή! Γιατί ο δόκτωρ Σπρινγκ σκοπεύει να φτιάσει ως τα Χριστούγεννα άλλα 10 διαφανή αγάλματα — 5 άντρες και 5 γυναίκες.

Όταν οι πυροσβέστες πάνε καντάδα!... (Του 'Αρχέλαου)

Δεν κάνεις λίγη οικονομία στο φιλμ για να τραβήξεις και την υπόλοιπη παρέλασι!...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ!
— Βλέπετε το σήμα κινδύνου;... 'Επέστρεψε η γυναίκα του κύρ Παναγιώτη και δεν θάρρη σήμερα στην ταβέρνα.

Ο όρισμός ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Η γνώμη των ποιητών, φιλοσόφων και του λαού

Ποιος μπορεί να δώσει το φιλιό τον όρισμό;

Μας φιλούν όταν γεννιόμαστε κι' όταν πεθαίνουμε κι' όλη η ζωή μας περνάει μέσα στους φλοίσβους των φιλιών.

Όπως λέει κάποιος Γερμανός ποιητής:

Φιλία να δίνης, φιλία να κλέβης, είναι του κόσμου η δουλειά!

Ο Πάβλ Βερλάν, καθορίζει το φίλημα, ως:

«Πύρινο ακομπανιμέντο, των πλήκτρων των δοντιών, στα τραγουδία που λέει ο έρωτας, στις καρδιές που αγαπάνε».

Ο όρισμός αυτός που είναι λίγο περίεργος, αν και είναι ωραίος, μπορεί ν' αποδοθεί μονάχα στα έρωτικά φιλία. Άλλα όλα τα φιλήματα δεν είναι έρωτικά. Έκφραζει το φιλί και άλλα, εκτός του έρωτα αισθήματα.

Ας αφήσουμε λοιπόν τους ποιητές κι' ας τρέξουμε στους επιστήμονες.

Η μεγάλη Δανική Έγκυκλοπαίδεια καθορίζει ως εξής, το φίλημα:

«Ο άσπασμός είναι πίεσις των χειλέων επί πράγματός τινος».

Έξ' άλλου ο Δανός φιλόσοφος Σόρεν Κίρκεγκορ, ελπίζει, ότι τα μόνια τέλεια φιλήματα «είναι εκείνα που ανταλλάσσονται μεταξύ ανδρός και γυναίκας. Γιατί το να φιλή ένας άντρας τον άλλον είναι λέει, μία πραγματική... άδεια».

Όταν ο γρηγόριος βασιλιάς Βενίσλαους της Βοημίας, φιλήσε την αγαπημένη του, τραγούδησε:

«Καθώς το ρόδο ανοίγει τα πέταλά του, όταν πίνει τη γλυκεία δροσιά, έτσι κι' αυτή επρότεινε σ' έμένα τα κόκκινα της χείλη».

Λένε ότι το φίλημα είναι το πιο γλυκό πράγμα. Κι' ένα δημοτικό ρουμάνικο τραγούδι το βεβαιώνει:

«Τα φιλία είναι γλυκά όταν η πνοή της γυναίκας ευωδιάζει».

Ένα άλλο τραγούδι λέει ότι το φίλημα:

«Μοσχοβολάει σαν νέο κρασί».

Η όπωρς λένε οι Γάλλοι ποιητές:

«Μυρίζει σαν χίλια τριαντάφυλλα».

Η γεύσις του φιλιού εξαρτάται και από τα χείλη των γυναικών. Άς δούμε λοιπόν πώς πρέπει να είναι αυτά τα χείλη, για να είναι τέλεια για άσπασμούς.

Οι Γάλλοι ποιητές του Μεσαίωνα, περιγράφουν την άρτια γυναίκα με στόμα μικρό και «καλό για φιλία».

Και πρώτα τα χείλη γι' να κινούν την όρεξη, πρέπει να είναι κόκκινα σαν το κοράλι ή σαν τα τριαντάφυλλα!

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ Άριστη Τέχνη Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ Πανεπιστημίου 41, 1ος όροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 20-407

Αντιαλκοολική θεραπεία!

Όταν, το 1936 παντρεύτηκε τη γυναίκα του την Πηνελόπη, ο Παύλος ο Συνετός, ήταν πραγματικά ένας άνθρωπος χωρίς ελαττώματα. Δεν έπινε, δεν κάπνιζε, δεν έπαιζε χαρτιά.

Άλλα θέλεις ο πόλεμος που τον φιλοδώρησε κρουσπαγήματα, θέλεις η Κατοχή με το πικρό αίσθημα της σκλαβιάς και με τη μαύρη αγορά που δεν του άφησε στο σπίτι ούτε χαλί, ούτε χρυσαφικό, ούτε κουταλοπήρουνο, θέλετε ακόμα η φυσική γκρίνια που φέρνει η φτώχεια και που έκανε την Πηνελόπη να του ταραξή τα νεύρα στην κρεββατομουρμούρα — ο Παύλος ο Συνετός σιγά-σιγά και δίχως κι' αυτός να το κατάλαβε, άρχισε να πίνει.

Πήγαινε το μεσημέρι με κανένα συνάδελφο στο μπάρ:

— Δώσε μας δυο ούζακια.

Κι' άμέσως αισθανόταν την ευεργετική επίδραση του ούζου επί της ψυχικής του καταστάσεως.

— Βάλε δυο ακόμα.

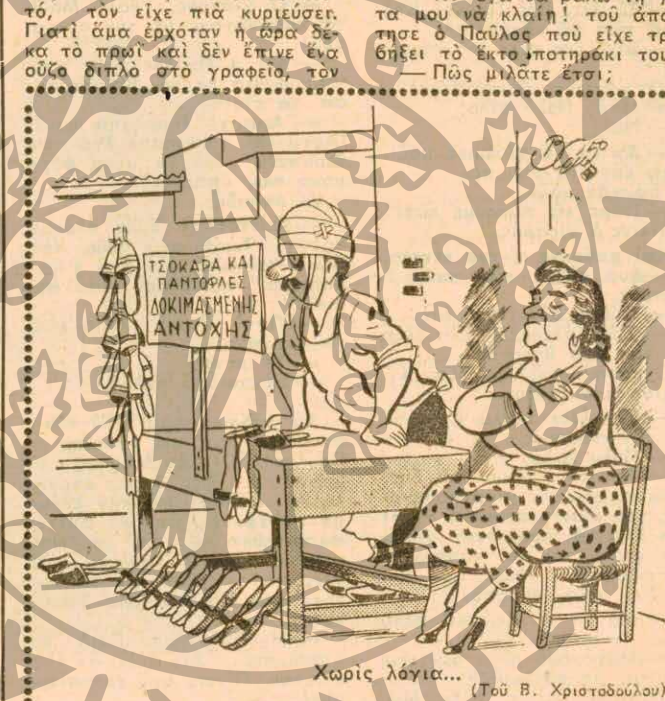
Στο τρίτο ένοιωθε τον έαυτό του θαρραλέο, ζωηρό κι' αισιόδοξο.

Το ούζο, σκοτώνει τη δειλία, την αβραμία και τον πεσιμισμό. Άλλα ό' αυτά στην αρχή. Έπειτα... σ' σκοτώνει τον ίδιο!... Αυτό το κατάλαβε κάπως άργά, ο Παύλος ο Συνετός: «Όταν το πιστό, τον είχε πια κυριεύσει. Γιατί άμα έρχόταν η ώρα δέκα το πρωί και δεν έπινε ένα ούζα διπλό στο γραφείο, τον...

— Κι' εγώ θα βάλω τη γάτα μου να κλαίει! του απάντησε ο Παύλος που είχε τραβήξει το έκτο ποτηράκι του.

— Πώς μιλάτε έτσι!

Χωρίς λόγια! (Του Β. Χριστοδούλου)

61

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

Κουβεντούλες

Μου γράφει μία φίλη μου:
«Αγαπητέ μου, αλλά έχει ένα έ-
πάγγελμα που θα τον ανάγκασε να
ζητήσει μόνος μακριά μου. Οι
φίλοι μου μου λένε: «Και δεν χαι-
ράσαι γι' αυτό; Αυτή είναι η καλύτερη
εγγύηση για τη διατήρηση της αγα-
πής σας. Κόψε φάρμα που θα γυρίσει
θα ξαναχρησιμοποιήσει τον μισό του
μηνιαίο σου μόνιμο».
«Η μητέρα μου, αντίθετα, μου λέ-
ει: «Μάτις που δεν βλέπεται γρή-
γορα ληστεύονται. Θα σου μείνι πι-
στος ο άντρας σου με αυτούς τους
διαρκείς χαρισμούς». Έπειτα και ο
ή ίδια δεν θα νοιώθεις τους πειρα-
σμούς της μοναξιάς, όταν θα μείνεις
τόσους μήνες μόνος».

Να μη την αλβήσω ένα πρόβλημα!
Δεν μπορώ όμως να συμφωνήσω με τη
μητέρα μου. Η γνώμη μου είναι πως
αν ο κύριος γι' αυτόν οποίο προκρίτει
έχει έντιμο χαρακτήρα, και δεν είναι
επιπόλαος, στις δε είσαυτες μία γυ-
ναίκα λογική και ισορροπημένη μπο-
ρείτε άρα να αποφασίσετε αυτό το γάμο.

Οι μικρές απορίες, όταν η αγάπη
είναι έλικτη, δεν την υπονομεύουν.
Αντίθετα τη δυναμώνουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέση

Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην
ενδιαφέρεται για το άνω μέρος της.
Κάθε νέα εποχή τρέχει στα μαγαζιά,
κυττάει τις βιτρίνες, ξεφυλλίζει τα
φύλλα. Παράλληλα όμως ένα από
τα κυριότερα πράγματα που συντελεί
στην άρτια εμφάνισή της, και ό-
μως... «Αν ήξερε πόσο προσέχουν οι
άντρες το περιτύλιγμα μιας γυναίκας!»
Είναι ίσως το πρώτο που κυττάει
και άμεσως κατόπιν πέφτουν τα μά-
τια τους στο σώμα της.

Το άνω περιτύλιγμα είναι πολλές
φορές φυσικό χάρισμα, αποκτάται ο-
μως και με λίγη προσοχή και εδω-
σική.

Και αρχή, αν θέλετε να περπα-
τάτε όμορφα, αποφεύγετε τα πολύ ψη-
λά τακούνια, μην κάνετε μεγάλα βή-
ματα, αλλά ούτε και πολύ μικρά.
Μην φοράτε παπούτσια χοντρά και
βαρέα. Μην πετάτε τα πόδια σας μπ-
ροστά σας να προκρίνεται να περπατάτε.
Μην κουνέτε τα χέρια σας στον
πλάτη, αλλά αφήνετε τα να ακολου-
θούν φυσικά την κίνηση του σώματος.
Και αφού μιλούμε για περιτύλιγμα
είναι έπαιστο να μιλήσουμε και για τα
καπέλλα.

Καπέλλα

Η εκλογή ενός καπέλλου είναι όλο
κλήρη επίσημη, γιατί το καπέλλο —
για όσες το φορούν — θα υπογραμ-
μίζει τον τύπο τους, την προσωπι-
κότητά τους.
Μερικές συμβουλές πάνω σ' αυτό
το «πρόβλημα» δεν θα ήταν άχρη-
στες.
— Όταν πάτε να διαλέξετε καπέ-
λο να είστε καλά μακιγιαρισμένη,
καλά χτενισμένη και να έχετε γελο-
στό πρόσωπο. Έπίσης μην διαλέ-
γετε το καπέλλο που σας αρέσει,

αλλά εκείνο που σας πεί στο πρό-
σωπο.

— Να δοκιμάζετε το καπέλλο που
θ' αγοράσετε με το φόρεμα που θα
το φορέτε συνήθως. Έτσι θα είστε
βεβαία πως δεν θα «φυγέτε» από το
στυλ σας.
— Αν έχετε πρόσωπο που κουράζε-
ται εύκολα, μάτις που άποχτούν εύ-
κολα μαύρους κύκλους, προτιμήστε
καπέλλο που να σκιάζει λίγο το πρό-
σωπο. Τα καπέλλα που αφήνουν ελεύ-
θερο όλο το πρόσωπο είναι για τις πολ-
ύ νεες, που έχουν φρεσκάδα.

Τα καπέλλα που αρχίζουν δειλά-
δειλά να κάνουν την εμφάνισή τους
για τις πρώτες φθινοπωρινές ημέρες
είναι βελούδινες τόκες σε όλα τα χρώ-
ματα, μπανε από σουέτ, με βελούδα
και άλλα μικρά σχήματα, με ασύμμε-
τρα μπού.

Γορνιρίσματα δεν έχουν. Άλλα έ-
να μικρό τσάκισμα στη μία μεριά ή
στην άλλη αποτελεί το γορνιρίσμα.
Απάνω στο τσάκισμα μπορεί να το-
ποθετηθεί ένα φτεράκι ή ένα κόσμημα.

Τα μαλλιά το χειμώνα προβλέπεται
ότι θα είναι πολύ κοντά κομμένα και
ίσως, με έλαφρα και πλατιά κύματα
προς τα πίσω.

Άσπρη και μαύρη

Έδω και δυό χρόνια, οι Ιταλίδες
πρώτες λανσάρσαν τη μόδα του ά-
σπρου και του μαύρου και τη μόδα
αυτή την υιοθέτησαν άμεσα οι Παρι-
ζιάνες, που υποδεχόνταν πλέον τις
πρώτες φθινοπωρινές ημέρες με
λευκό πικέ που τον γορνιρίσουν με
μαύρο βουάλ: ζώνη, γιόκα, μανίκια.
Το σύνολο συμπληρώνεται με μαύ-
ρα παπούτσια, μαύρα γάντια, μαύρο
καπέλλο, μαύρη τσάντα.

Άλλος συνδυασμός είναι ύφασματα
καρόδατα άσπρονμαυρά ή λευκό φόν-
το με μαύρες βούλες ή μαύρο φόντο
με άσπρες βούλες.

Πάντως ο συνδυασμός των δύο χ-
ρών αντίθετων θα είναι πολύ αν βαγν-
σική.

για τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλα
που θα ιδούμε.

Λινά και Τομπράλκο

Τα δύο αυτά είδη ύφασμάτων θα
φορεθούν σε πολύ προχωρημένη επο-
χή. Γιατί αν και είναι δοσερα, ένα
μολιτρο ή μία κοντή ζακετούλα από
το ίδιο ύφασμα τα μετατρέπουν σε
φορέματα φθινοπωρινά. Έπειτα ως
μη ξεχνούμε πως μπορούμε να κά-
νουμε και ταγιερκό λινό που είναι
τόσο κατάλληλα για την εποχή.

Ευτυχώς η βιομηχανία των λινών πα-
ρουσιάζει τέτοια εξελίξη ώστε τώρα
βλέπουμε όχι μόνον λινό σε όλα τα
χρώματα, αλλά και λινό έμπριμέ ή
ρίγυ.

Τα καλύτερα χρώματα είναι διάφο-
ρα: τόνιο πρασινού, διαφορί τόνιο
μπλε, κίτρινο με μαύρο ή κίτρινο
με μπλε, κτλ. κ.τ.λ.

Τα άσπρέρρευχα

Το να κόψουμε και να ράψουμε μία
κομπινιζόν δεν είναι κάτι δύσκολο, ο-
ταν έχουμε στοιχειώδεις γνώσεις ρα-
πτικής. Έκείνο που απαιτεί κάποια
τέχνη είναι το κέντημα, με το οποίο
θα τη γορνιρίσουμε. Τα κεντήματα και
οι βελονιές είναι πολλών ειδών: «Ε-
χουμε το κέντημα που λέγεται «πλυ-
μής», το «πουαν ντε Παρί», το «που-
αν τούρκ» και άλλα. Συνήθως κεντούμε
το στήθος μόνον, αλλά κάποτε κάνο-
με και ένα φασόνι γύρω στο λαιμό
και σ' όλο το γύρο κάτω.

Άλλα σχέδια έχουν ολόκληρο άμ-
πισιμάν επάνω, που είναι όλο κεντη-
μένο έμπρός και πίσω. Φυσικά ά-
σορτί γίνεται και η κυλόττα.

Οι καλές κομπινιζόν γίνονται από
κρηπ ντε σίν με ένκοουσσάσιον από
τοίλη κεντημένο. Γίνονται όμως και
από κρηπ σάτέν.

Άλλα γορνιρίσματα είναι οι νερόβυρ,
τοποθετημένες του μακρούς ή του φάρ-
δους. Δεν αποκλείεται δε και ο συν-
δυασμός νερόβυρ και κεντήματος.

Άσορτί με την κομπινιζόν και
την κυλόττα είναι και το νυχτικό. Ό-
σο για χρώματα συνήθιζονται το ρόζ,
το σιέλ και το βερυκοκί.

Κοσμήματα

Τα κοσμήματα είναι πολύ της μό-
δας.

Μη νομίζετε όμως ότι είναι εύκολο
πράγμα να διαλέξετε το κοσμήμα που
πρέπει να έχετε. Ένα κοσμήμα που δεν αρ-
μονίζεται με το σύνολό σας μπορεί
να φέρη εντελώς το αντίθετο αποτέ-
λεσμα.

Η σημερινή μόδα εύνοει μάλλον τα
βαρέα κοσμήματα: πλατιά βραχιό-
λια, μεγάλες κορδέλες, μεγάλα
κρίνα, όλα αυτά φυσικά από μαύρο
χρυσό ή άσπρη. Η πλατίνα έχει τη
θεία της μέρας για το δέσιμο μιας
πλούτιας πέτρας. Δεχνουμε με πλατί-
να ένα μπρίλντι, ένα διαμάντι ή μία
περλα. Κι' αντίθετως δεχνουμε με
χρυσό ένα σμαράγδι, ένα σάφειρο,
ένα ρουμπίνι.

Έκτινο που πρέπει να αποφεύγετε
είναι τα πολλά δαχτυλίδια στο ίδιο
δάχτυλο. Ένα και μόνο αρκεί. Κι' αν
έχετε πολλά δαχτυλίδια, να προτι-
μάτε να φορέτε κάθε μέρα κι' από
ένα, γιατί τα πολλά μαζί είναι ένδει-
ξες κακού γούστου.

Παριζιανισμοί

Η ίδια γραμμή διατηρείται πάντα
αλλά για την ώρα του κοκτέιλ βλέ-
πουμε μερικά τροποποιήματα στο
πλάι που κάποτε, φτάνουν ως τους
γούρους ή δένουν μ' ένα «πουφ» από
ταφά ή από φαγι.

Τα μακρὰ δερμάτινα γάντια
είναι πάντα το συμπλήρωμα μιας επί-
σημης βραδυνης τουαλέτας. Δεν είναι
δε απαραίτητο τα γάντια να έχουν το
χρώμα του φορέματος. Πολλές φορές
με μαύρο φόρεμα φορούμε γάντια
«αριζ» ή τουρκουάζ. Τα μακρὰ γάν-
τια, φυσικά, φοριούνται όταν δεν ύ-
πάρχουν μανίκια και φτάνουν πάνω
από τους αγκώνες.

Πολλά φορέματα απογευματινά
έχουν πλαστρον από σάτεν ή μουλί-
να ή βουάλ πικέ. Όχι δε πάντα στο
ίδιο χρώμα, και πολύ συχνά σε χρώμα
εντελώς αντίθετο.

Είδομε άκομα γυναικός άμους,
τουαλέτες χωρίς μανίκια, κορσάκ
χωρίς μπρετέλλες, αλλά η τελευταία
λέξις της μόδας είναι το σκέπασμα
του νεκολέ με μία ωραία δαντέλλα.

Τα μολιτρο, έσο προχωρεί ο
καιρός, γίνονται όλο και πιο άπα-
ραίτητα.

Τα βραδυνά φορέματα θα εξα-
καλουθήσουν να είναι κοντά χωρίς ο-
μως να αποκλείονται και οι μακρές
φούστες. Έτσι, κάθε μία, διαλέγει
ότι της αρέσει ανάλογα με το ανά-
στημά της.

Οι τσάντες είναι μάλλον μικρές
με διάφορα φερμουάρ και ποικίλα
σχήματα. Οι βραδυνές έχουν σχήμα
σακκούλας και γίνονται από σουέτ
ή σάτεν.

Ξεκουράζετε τα μάτια σας

Η όμορφη των ματιών παίζει με-
γάλο ρόλο στην εμφάνισή ενός προ-
σώπου. Μπορεί να έχετε άσπρη και
λεπτή επιδερμίδα, ωραίο χαμόγελο,
μαργαριτρίνια δόντια, κανονική μύ-
τη. Όταν τα μάτια σας είναι κουρα-
σμένα το πρόσωπο παίρνει άμεσως
μία έκφραση γρησμένη. Γι' αυτό
προσέχετε τα μάτια σας και μη τα
αφήνετε να κουράζονται. Κάτι που
ξεκουράζει τα μάτια είναι το πλύσιμο,
μέσα σε ειδικό γυαλάκι με χλιαρό
ελαφρό σαπί στο οποίο ρίχνετε μία
πρέσα αλάτι. Καλό είναι επίσης το
πλύσιμο με ροδόχρο, με άσπρη
χαμουλιού. Όλα φυσικά χλιαρά.
Χρησιμοποιείτε πότε το ένα και πότε
το άλλο. Αφού πλύνετε τα μάτια σας
μέσα στο ειδικό γυαλάκι, ύστερα ά-
κουμπάτε επάνω βρεγμένα βαμβακά-
κια. Μετά τα επιθέματα αυτά μένετε
επί πέντε λεπτά με τα μάτια κλει-
στά.

Αυτό να το κάνετε κάθε βράδυ και
στο διάστημα της ημέρας, όταν αί-
σθάνεστε τα μάτια σας κουρασμένα
και θα σας ωφέληση πολύ.

Η άλληλογραφία μου

Αράπικο λουλούδι: Να
χρησιμοποιήτε μία καλή αμερικανική
κρέμα και μία λουσιόν με ροδόχρο
και βάμμα βενζόνης που θα σας την
κάνουν σ' ένα φαρμακείο.
Γερσαμένα νεράκια Α. W.
103: Δυστυχώς δεν γίνεται τίποτε
για τη φαλακρά, όσο πρόωρη κι' αν
είναι.

Άλκον Π.: Να βάξετε λίγο
δαφνόλαδο, αλλά με προσοχή να μη
πάη μέσα στα μάτια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μία συνέντευξη με τον Ικόντον Μάκ Ραϊν

Όπως σ' όλες τις χώρες και σ' όλα σχεδόν τα έπαγ-
γέλματα έτσι και στο Χόλλυγουντ, το επάγγελμα
του ηθοποιού και στάρ του κινηματογράφου είναι κλη-
ρονομικό. Ο γιος διαδέχεται σ' αυτό τον πατέρα του.
Στην κινηματογραφούπολη ιδιαίτερα η διαδοχή αυτή εύ-
νοείται με κάθε τρόπο. Και να μία απόδειξη:

Ο Ούιλλιαμ Μάκ Ραϊν ήταν μέχρι το 1930 ένας πε-
πειραμένος ηθοποιός του θεάτρου, του ραδιοφώνου και
του βωδού κινηματογράφου. Η γυναίκα του Μπίννυ Μάκ
Ραϊν ήταν επίσης ηθοποιός και διακεκριμένη πιανίστα.
Τα επαγγέλματα τους σήμερα τα συνεχίζει ο γιος τους
Γκόρντον Μάκ Ραϊν, ηθοποιός, πιανίστας, τραγουδιστής,
χορευτής, και τώρα τελευταία στάρ του κινηματογράφου.

— Είμαι λίγο απ' όλα! συνηθίζω να λήθ ο Γκόρντον.
Όλα μου αρέσουν και όταν μου προσφέρουν δουλειά δεν
λέω ποτέ όχι. Άρκει, φυσικά, η αμοιβή μου να είναι ικα-
νοποιητική. Γιατί η ζωή, είναι πολύ ακριβή σήμερα και
μάλιστα για όσους είναι παντρεμένοι κι' έχουν τρία
παιδιά, όπως εγώ π. χ.

— Πότε βγήκατε στον
κινηματογράφο, μίστερ
Μάκ Ραϊν; τον ρωτούμε.

— Δεν διεκδικώ δόξα
παλμού και δημοφιλούς
στάρ. Στην κινηματογρά-
φο παίζω μόλις από το
1947.

— Και είστε ικανοποι-

— Φυσικά δεν είμαι. Μέσα στο
πάνθεο των άλλων αστέρων, εγώ ά-
ποτελώ μία μοναδα άσημαντη για
την ώρα...

— Πόσα φιλμ έχετε γυρίσει;
τέλος του χρόνου θα γυρίσω άλλα δυό. Πρώτο μου φιλμ ήταν
το «Πρός την άγχνη».

— Ποιοι ρόλοι σας αρέσουν
περισσότερο;

— Οί μουσικό - χορευτικοί,
φυσικά.

— Τί σχέδια έχετε για το
μέλλον;

— Πολλά και κανένα. Ιόσο
ο κινηματογράφος όσο και το
θέατρο και το ραδιόφωνο με
τραβούν έξ' ίσου. Για την ώρα
εργάζομαι και στα τρία. Άρ-
γότερα, δεν ξέρω, μπορεί να ά-
φροισθώ σ' ένα. Κι' αυτό θά-
ναι το θέατρο, βέβαια.

— Γιατί παντρεθήκατε τό-
σο μικρός;

— Γιατί εφάρμοσα αυτό του
έλεγε ο πατέρας μου: «Η μι-
κρός παντρεύω ή μικρός καλο-
γερεύω». Άλλά παντρεύθηκα
μικρός και για έναν άλλο λόγο.

«Ήμουν έρωτευμένος και δεν ή-
θελα να χάσω την ήδη γυναίκα
μου Σέιλα - Μάργκοτ Στέφενς,
ηθοποιό κι' αυτή, που τότε εί-
χε πολλούς θαυμαστές. Ήμουν
τρομερά δειλός και δεν τολμού-
σα να της εξομολογηθώ τον έ-
ρωτά μου. Ευτυχώς όμως ότι
έκεινη είχε άσκητο θάρρος. Έ-
χουμε, για την ώρα τρία παι-
διά: Την Μέρντιθ, την Άλλυ-

— Εγώ είμαι ο συγγραφέας
του έργου αυτού, φώναξε με
θράσος ο θιασάρχης, και φυσι-
κά δεν χρυσώ τίποτα σε κα-
νένα.
«Με άπράταχτα επιχειρήματα
του αποδείξαμε ότι το έργο
ήταν δικό μας, αλλά αυτός δεν
έννοούσε να το παραδεχθώ, για
ν' αποφυγή, φυσικά, τα πασο-
στα».
«Όχι, όχι, το έργο είναι
δικό μου έπείνετε.
«Και άφ'ότι, χειρονομούσε, έ-
πικαλείτο τον Ύψιστο Θεό, έ-
κανε βαρύτατους όρκους. Τα
είχα κυριολεκτικά χαμένα.
«Και τότε μπήκε στη μέ-
ση ο τρίτος της παρέας μας
και είπε, κάνοντας υπαινιγμό
για τις σχέσεις της κυρίας και
του φίλου της:
«Νομίζω πως κανείς μας
δεν έχει δική στην υπόθεσι αυ-
τή. Το δίκαιο είναι να σταλούν
τα πασοστά στον... Ήφην, άφου
αυτός δημιουργήσε το περίφημο
συνιγικό τρίγωνο!
«Γελάσαμε με την τρομερή
παρατήρησι, του συναδέλφου,
αλλά δεν πέρασε λεφτό. Απο-
τό, τότε, δεν ξαναχίτησα έδδες
συγγραφέας.

— Σας αρέσουν τα σπόρ;
— Πάντοτε μου άρεσαν. Τώ-
ρα επιδιόδοιμ ιδιαίτερα στο
μπάσκετ και στο τένις. Είναι
τα αγαπημένα μου σπόρ.

— Εκτός από πιάνο παίζε-
τε κανένα άλλο όργανο;
— Παίζω κλαρινέτο και σαξόφον.

— Που γεννηθήκατε, μίστερ Μάκ Ραϊν;
— Στο «Ήστ - Όρεντ» της Ν. Υερσής,
στις 12 Μαρτίου του 1921.

Γελάει καλόκαρδα και προσθέτει:
— Μαντεύω τί θα με ρωτήσετε τώρα και
σας προλαμάνω: είμαι 1.80 ψηλός, μελα-
χροίνος, με καστανά μάτια και ζυγίζω 175 πάουντς.
Τίποτ' άλλο;

— Τίποτ' η μάλλον κάτι ακόμη. Μία άδιάκριτη έ-
ρωτησι: σας ενδιαφέρουν οι όμορφες κοπέλλες του θεά-
τρου ή του σπουτίου;

— Νομίζω πως δεν υπάρχει άντρας, παντρεμένος ή έλευθε-
ρος, που να μη συγκινηθεί από τη θέα όμορφων κοριτσιών. Φυ-
σικά τα θαυμάζω από μακριά.

— Κανένα ανέκδοτο από την καλλιτεχνική σας ζωή;
— Πολλά. Άκούστε το πιο χαριτωμένο: Όπως έρετε με-
ταξύ των άλλων είμαι και λίγο συγγραφέας έλαφρών έργων.
Κάποτε, λοιπόν, έν συνεργασία με δυό άλλους συγγραφείς και
συναδέλφους είχαμε γράφει μία επιθεώρησι. Άφου παίχθηκε,
έδω κι' έκει πέρασε η επικαιρότης της και την άποσύραμε.

Ένας μικροθιάσος όμως, που άπετελείτο κυρίως από το σύζυγο,
τη σύζυγο και το φίλο της, χωρίς καν να μας ρωτήση, πήρε το
κειμένο της ρεβυ και την επάλεε επί ένα μήνα στο θεατράκι μίας
επαρχιακής πόλεως. Κάποτε γυρίσε ο μικροθιάσος αυτός και,
φυσικά, ως συγγραφείς, σπείσαμε να βρούμε το θιασάρχη και
να του ζητήσουμε τα νόμιμα πασοστά του έργου μας.

— Εγώ είμαι ο συγγραφέας
του έργου αυτού, φώναξε με
θράσος ο θιασάρχης, και φυσι-
κά δεν χρυσώ τίποτα σε κα-
νένα.

«Με άπράταχτα επιχειρήματα
του αποδείξαμε ότι το έργο
ήταν δικό μας, αλλά αυτός δεν
έννοούσε να το παραδεχθώ, για
ν' αποφυγή, φυσικά, τα πασο-
στα».

«Όχι, όχι, το έργο είναι
δικό μου έπείνετε.

«Και άφ'ότι, χειρονομούσε, έ-
πικαλείτο τον Ύψιστο Θεό, έ-
κανε βαρύτατους όρκους. Τα
είχα κυριολεκτικά χαμένα.

«Και τότε μπήκε στη μέ-
ση ο τρίτος της παρέας μας
και είπε, κάνοντας υπαινιγμό
για τις σχέσεις της κυρίας και
του φίλου της:

«Νομίζω πως κανείς μας
δεν έχει δική στην υπόθεσι αυ-
τή. Το δίκαιο είναι να σταλούν
τα πασοστά στον... Ήφην, άφου
αυτός δημιουργήσε το περίφημο
συνιγικό τρίγωνο!

«Γελάσαμε με την τρομερή
παρατήρησι, του συναδέλφου,
αλλά δεν πέρασε λεφτό. Απο-
τό, τότε, δεν ξαναχίτησα έδδες
συγγραφέας.

— Εγώ είμαι ο συγγραφέας
του έργου αυτού, φώναξε με
θράσος ο θιασάρχης, και φυσι-
κά δεν χρυσώ τίποτα σε κα-
νένα.

«Με άπράταχτα επιχειρήματα
του αποδείξαμε ότι το έργο
ήταν δικό μας, αλλά αυτός δεν
έννοούσε να το παραδεχθώ, για
ν' αποφυγή, φυσικά, τα πασο-
στα».

«Όχι, όχι, το έργο είναι
δικό μου έπείνετε.

«Και άφ'ότι, χειρονομούσε, έ-
πικαλείτο τον Ύψιστο Θεό, έ-
κανε βαρύτατους όρκους. Τα
είχα κυριολεκτικά χαμένα.

«Και τότε μπήκε στη μέ-
ση ο τρίτος της παρέας μας
και είπε, κάνοντας υπαινιγμό
για τις σχέσεις της κυρίας και
του φίλου της:

«Νομίζω πως κανείς μας
δεν έχει δική στην υπόθεσι αυ-
τή. Το δίκαιο είναι να σταλούν
τα πασοστά στον... Ήφην, άφου
αυτός δημιουργήσε το περίφημο
συνιγικό τρίγωνο!

«Γελάσαμε με την τρομερή
παρατήρησι, του συναδέλφου,
αλλά δεν πέρασε λεφτό. Απο-
τό, τότε, δεν ξαναχίτησα έδδες
συγγραφέας.

— Εγώ είμαι ο συγγραφέας
του έργου αυτού, φώναξε με
θράσος ο θιασάρχης, και φυσι-
κά δεν χρυσώ τίποτα σε κα-
νένα.

«Με άπράταχτα επιχειρήματα
του αποδείξαμε ότι το έργο
ήταν δικό μας, αλλά αυτός δεν
έννοούσε να το παραδεχθώ, για
ν' αποφυγή, φυσικά, τα πασο-
στα».

«Όχι, όχι, το έργο είναι
δικό μου έπείνετε.

«Και άφ'ότι, χειρονομούσε, έ-
πικαλείτο τον Ύψιστο Θεό, έ-
κανε βαρύτατους όρκους. Τα
είχα κυριολεκτικά χαμένα.

«Και τότε μπήκε στη μέ-
ση ο τρίτος της παρέας μας
και είπε, κάνοντας υπαινιγμό
για τις σχέσεις της κυρίας και
του φίλου της:

«Νομίζω πως κανείς μας
δεν έχει δική στην υπόθεσι αυ-
τή. Το δίκαιο είναι να σταλούν
τα πασοστά στον... Ήφην, άφου
αυτός δημιουργήσε το περίφημο
συνιγικό τρίγωνο!

«Γελάσαμε με την τρομερή
παρατήρησι, του συναδέλφου,
αλλά δεν πέρασε λεφτό. Απο-
τό, τότε, δεν ξαναχίτησα έδδες
συγγραφέας.

Γκόρντον Μάκ Ραϊν.

Ο. PENNY

Οί παλαιστάι ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Ο «Τίγρις» αντιμετώπιζει τα
άντρια θηρία

Ο αγώνας μεταξύ του 'Ινδου παλαιστού Γκάμα και του Πολωνού αντίπαλ του Ζμπύσκο, που έγινε στη Λαχόρη τον Ιανουάριο του 1928, θα μείνει ιστορικός στα χρονικά του Ινδικού αθλητισμού. Τον παρακολούθησαν 80.000 θεατές, βέβαια για τη νίκη του πρωταθλητή τους. Ωστόσο είχαν όλοι τη γνώμη ότι ο αγώνας θα διαρκούσε απ' τις 4 το απόγευμα ως το δειλινό. Τα στείχηματα έφταναν τα 5 εκατομμύρια λίρες! Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Ζμπύσκο ήταν ως τότε ο παγκόσμιος πρωταθλητής της πάλης.

Αφού ο Γκάμα προσευχήθηκε στους θεούς του, έπεσε στον αντίπαλό του. Κι' έπειτα από 10 μόνο δευτερόλεπτα, μ' ένα θαυμασίο «κλειδί», τον είχε πετάξει κάτω, άνασκα. Ο αγώνας είχε τελειώσει σε λίγες στιγμές!

Ωστόσο, ο εκπληκτικός αυτός παλαιστής, ο Γκάμα, έμεινε σχεδόν άγνωστος έξω απ' τη χώρα του. Την εποχή της νίκης του κατά του Ζμπύσκο, ήταν ένας νέος 28 ετών, γεροδεμένος, αλλά με σωματική διάπλαση πολύ διαφορετική απ' των Ευρωπαίων παλαιστών. Οί φίλοι του πρό πάντων είχαν το ίδιο πλάτος με τη μέση του. Οί κινήσεις του ήταν απίστευτα γρήγορες κι' ελαστικές.

Πρότεινε κάποτε σε μια δολοκλήρη ομάδα από Γαμπνέζους παλαιστές να μετρηθούν μαζί του στο «ζιού-ζιτσού» (την Ιαπωνική πάλη), βάζοντας στοίχημα ότι θα τους νικούσε όλους, ένα - ένα, μέσα σε μια ώρα το πολύ! Έκείνοι όμως άρνηθηκαν να δεχθούν την πρόκληση.

Ο Γκάμα καταγόταν από μια «οίκογενία παλαιστών». Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι στις 'Ινδίες ώριμα έπαγγέλματα και στάδια, όπως το στρατιωτικό, το παλαιστικό και το κυνηγετικό, αποτελούν οικογενειακή παράδοση που μεταβιβάζεται από πατέρα σε παιδί, μαζί με τα «μυστικά της τέχνης».

Απ' τα μικρά του χρόνια λοιπόν, ο Γκάμα ζούσε με τη σκέψη πως θα γινόταν μια μέρα παλαιστής. Και προετοιμαζόταν όπως επιδίδονται γι' αυτή την περίπτωση οι συνήθειες κι' οί παραδόσεις της χώρας του, σ' όλους τους 'Ινδους παλαιστές.

Σηκώνονταν κάθε πρωί στις 4 ή 5. Μετά το λουτρό και την προσευχή του, έτριβε το σώμα του με έρεδιστικό συνάπελαιο, γι' να διευκολύνει την επίδωρση. Ύστερα έκανε 1.500

— 2.000 «μπάιτακ» (κάμψεις των γονάτων ως κάτω) και μερικές εκατοντάδες «ντάκ» (ρυθμικές πιέσεις των χεριών). Έκτελούσε και τις δυο αυτές ασκήσεις κατά δόσεις, από 50 - 100.

Αφού ξεκουραζόταν λίγο, έτρωγε μισό κιλό αμύγδαλα κοπανισμένα κι' ανακατεμένα με γάλα και λάδι. Έκανε έπειτα μασσάζ με λάδι επί 40 λεπτά της ώρας.

Αφού εξασκείτο στην πάλη επί 1½ ώρα, έπινε περίπου δυο λίτρα γάλα. Έπειτα από ένα καινόργιο μασσάζ, αναπαύονταν ως τις 9. Κατόπιν έτρωγε καλά κι' αναπαύονταν πάλι. Στις 2½, έκανε άλλες 2.500 «ντάκ» και «μπάιτακ».

Έσκαβε έπειτα στον κήπο του, ή τραβούσε νερό απ' το πηγάδι. Και τελείωνε την ημέρα του τρέχοντας σε μια διαδρομή 3 - 5 χιλιομέτρων.

Αποτελεί κάτι το συνηθισμένο για ένα 'Ινδο παλαιστή το να εξασκηθεί επί 6 ώρες συνεχώς κι' έπειτα να φάει... το καταπέτασμα: μισό κιλό φακές, 50 ή 60 «σάπατις» (αίγυμα φωμάκια) και 3 κιλά γάλα ποινή στο κρεβάτι. Ο Γκάμα όμως είχε σχετικές λίγες όρεξη κι' έτρωγε συνήθως τις μισές απ' τις ποσότητες αυτές.

Όταν ένας 'Ινδός αφιέρωση τη ζωή του στην πάλη κι' άρχισε να διακρίνεται σ' αυτό το στάδιο, πρέπει ν' αποδείξει το θάρρος του αντιμέτωπίζοντας ένα άγριο θηρίο, και μάλιστα υπό συνθήκες εύνοικες γι' αυτό!

Έτσι έκαμε λοιπόν κι' ο Γκάμα. Υπεβλήθη μάλιστα σε τρεις δοκιμασίες, αληθινά ανατριχιαστικές.

Ήταν μόλις 20 χρονών, όταν παραφύλαξε στους πρόποδες των 'Ιμαλαίων, όπλισμένος μόνο μ' ένα κυρτό σπαθί και με μια έλαφριά άσπιδα, γι' να σκοτώσει μια 'ίγρι. Απέφυγε μ' ευκινησία τα χτυπήματα των ποδιών του θηρίου, που θα μπορούσαν να τον ξεσκίσουν ή να του λιώσουν το κρανίο, και με μια άστραπιαία μαχαίριά του κόβει το κεφάλι. Από τότε έπονόμασθη «Ο τίγρις».

Τη δεύτερη φορά, αντιμετώπισε ένα αγριόχοιρο, όπλισμένος μόνο μ' ένα μαχαίρι.

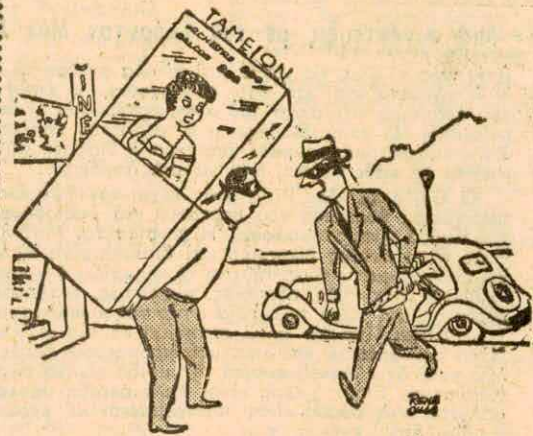
Η τρίτη όμως δοκιμασία ήταν ή δυσκολότερη απ' όλες κι' απαιτούσε νευρά άσκαλνεία: Έπρεπε να μπη ο Γκάμα σε μια φωλιά λεοπαρδάλεως, να της περάσει μια θηλέα στο λαιμό και να την τραβήξει έξω, ζωντανή!

Διάλεξε μια νύχτα χωρίς φεγγάρι. Μπήκε στη φωλιά του θηρίου, όσπλος και γυμνός. Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι οί τίγρεις, οί λεοπαρδάλεες, οί ύαινες κι' οί λύκοι δεν μπορούν ν' αντιληφθούν με τη μυρωδιά ένα ξένο μέσα στη φωλιά τους. Ούτε και μπορούν να τον δούν, αν είναι απόλυτο σκοτάδι (γι' αυτό οί φίλοι του Γκάμα έσπευσαν να σκεπάσουν με χοντρές κουβέτσες την είσοδο της φωλιάς του θηρίου).

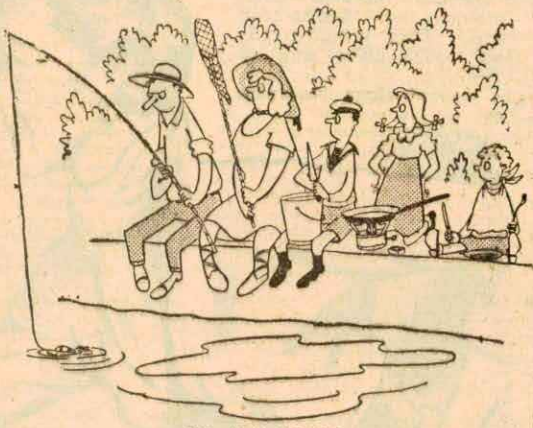
Κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να τον καταξείχουν τα φοβερά νύχια του θηρίου, ο Γκάμα του πέρασε άστραπιαία στο λαιμό τη θηλέα κι' έδωσε στους φίλους του το συμφωνημένο σύνθημα γι' να το τραβήξουν έξω. Πριν ακόμη ή λεοπαρδαλίς συνέλθη απ' την καταπληξή της, βρισκόταν κλεισμένη σ' ένα κλουδί.

Κι' ο Γκάμα είχε αποδείξει ότι ήταν άξιος να κερδίσει άργότερα τον τίτλο του πρωταπαλαιστή της χώρας του κι' δολοκλήρου του κόσμου.

Ο Γκάμα ήταν προστατευόμενος του πλουσιού μαγαζαγιά της Πατιάλα, που του είχε εξασφαλίσει «ροφή, κατοικία, ρουχισμό κι' ένα τακτικό μηνιαίο επίδομα. Μετά τη νίκη του κατά του Ζμπύσκο, ο μαγαζαγιάς του χάρισε ένα τεράστιο σπέντιο σκήπτρο, βάρους 20 κιλών, καθώς και 20.000 ρουπίες.

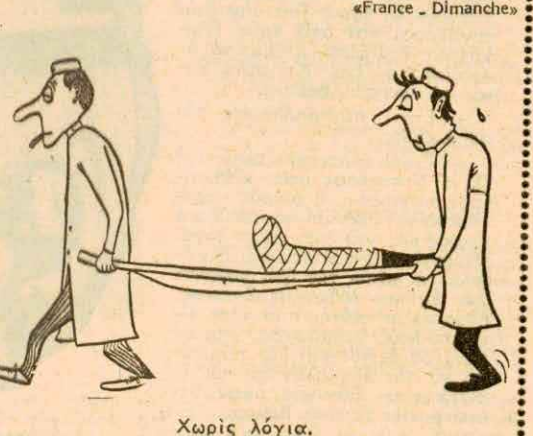
— Τί κάνεις αυτό;... Είπαμε να είσαι σοδάρως την ώρα της δουλειάς!...
«Presse»

EN ANAMONH
«France - Dimanche»

— Και τώρα θα μάς πη ο Παναγιωτάκης πως έπιασε ένα λαυράκι τόσο!...
«France - Dimanche»

Χωρίς λόγια.
«Samedi - Soir»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μια επικίνδυνη τρελλή
δρχπέστευσε!...

Μέσα στη μανία της μπόρας που συγκλονίζει πόρτες και παραθύρα του φρενοκομείου, οντηχησε ένα γυναικείο ουρλιασμα, μια φωνή που δεν είχε τιποτε το ανθρώπινο. Αφού έφτασε στο κατακόρυφο, έσβησε σ' ένα πονεμένο βογγητό. Κάποια τρελλή θρηνούσε γι' την τύχη της...

Μια νέα και γοητευτική νοσοκόμα φάνηκε στη γωνιά του μεγάλου διαδρόμου που περνούσε σ' όλο το μήκος του κτιρίου. Κρατούσε ένα δίσκο με φαγητά. Σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα κι' άφισε το δίσκο πάνω σ' ένα άσπρο βερνικωμένο τραπέζακι.

Την ίδια στιγμή, πρόβαλε απ' την άλλη άκρη του διαδρόμου ένας άντρας μελαχρινός και σωματώδης, με δυο χρυσά δόντια. Χαμογέλασε, βλέποντας τη νοσοκόμα, τη στιγμή που ή τρελλή, στο άπάνω πάτωμα, ξανάρχιζε τα ουρλιάσματά της.

— Μου ξύνει τα νεύρα μ' αυτά τα στριγγλισμάτα της! είπε. 'Αν μ' άφιναν, ήξερα να την κάνω εγώ να σωπάσει...

— Είνε το νούμερο 10, άπάντησε ή νοσοκόμα, χαϊδεύοντας τις ξανθές μπούκλες της που ξεροβαλλαν απ' την κολαριστή σκούφια της και πλαισίωναν το ώραίο πρόσωπό της. 'Ετσι έρεβθίζεται πάντα απ' τη μπόρα... Δεν θάκαναν άσχημα να την κλείσουν καλού - κακού στο κελλί των μανιακών που οί τοίχοι είναι ταπειταρισμένοι με καουτσούκ.

— Είνε άνυπόφορο! είπε ο άντρας. 'Αν ήξερα, δεν θα δέχομουν ποτε αυτή τη θέσι...

— Άνοήσιες, Τζόε! διέκοψε ή νοσοκόμα. Τί περιμένεις λοιπόν να βρής σ' ένα φρενοκομείο;...

— Πάντως όχι αυτό! 'Εχουν κυρτελιστή τα νεύρα μου... 'Αμ' εκείνη ή παλαβή του 15, τί σου λέει; Ξέρεις πως θέλησε να μου βγάλει τα μάτια, σήμερα το πρωί;

— Ναι, τόμαθα, άπάντησε ειρωνικά ή νοσοκόμα. Ίδωσαν μάλιστα πως έτρεμες σαν το φύλλο από το φόβο σου.

— Μπα, ήταν κόλπο, γι' να καταφέρω το γιατρό Τράντερ να μου δώσει λίγο κονιάκ! είπε ο Τζόε, μ' ένα γοργόγελο πούμοιας μάλλον με μορφασμό. Μά αυτός ο ήλιθιος μ...

δωσε να μυρίσω αϊθέρα, γι' να συνέλθω!...

— Έμεινε άμιλητος γι' α λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Ούφ, κι' αυτός ο άνεμος! Βογγάει σαν κολασμένη ψυχή...

Τα ουρλιάσματα της τρελλής έγιναν ξαφνικά ένα στριγγυό γέλιο δίχως χαρά, χωρίς συγκίνηση, χωρίς ζωή... κάτι που κανε ν' ανατριχιάζει όποιος τ' άκουγε — και μάλιστα μέσα στην άγρια υπόρα.

— Μήπως σ' άρέσουν και τα γέλια της;... είπε ο Τζόε ξεροκαταπίνοντας.

— Μπα, τάχω συνηθίσει πιά... Οί τρελλοί είναι σαν τα παιδιά: Ζητάνε να έκφρασθούν με κάποιον τρόπο.

— Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, ή νοσοκόμα ρώτησε:

— Είσ' ελεύθερος άπόψε, Τζόε;

— Ό άλλος την κύτταξε μ' ένα ύφος μεταξύ ειρωνικού και φιλικού.

— Πρόσκλησις είν' αυτή; ρώτησε, πλησιάζοντάς την.

— Η νοσοκόμα γέλασε κι' άπάντησε:

— Όχι, δυστυχώς! 'Εχω άκόμη να σερβίρω φαγητό σε όχτώ άρρώστους. Δεν θα τελειώσω πριν από μια ώρα το λιγώτερο.

— Λάσπη ή δουλειά μας λοιπόν! Καλά, πάω κι' εγώ να κοιμηθώ. 'Ο Σάμ έχει πέσει κι' όλας. Πρέπει ναχουμε σηκωθεί στις 4, γι' α τη βάρδια μας... Δεν έχω άλλωστε καμμία διάθεσι ν' άκούω αυτή τη στρίγγυλα!

— Καλά, πήγαινε να κάνης νάνι! άπάντησε ή νοσοκόμα λίγο πεισμένη. Δεν μου λείπει ή συντροφιά. 'Ο γιατρός Τράντερ με περιμένει να παίξουμε χαρτιά...

— Καλή διασκέδασι! 'Ο Τζόε έσκυψε και μύρισε τα φαγητά του δίσκου. Πηρε έπειτα το προφύκι να τ' άδοκιμάσει, λέγοντας συγχρόνως:

— Καλά τους ταίχουνε, βλέπω. τους τρελλούς! Πριν νάρθω εδώ, φανταζόμουν πως τους πετούσανε κρέας όμο μεσα από σιδερένια κάγκελλα, σαν τα θηρία!

— Μην πειράζης το φαγητό των άρρώστων! τον έμποδισε ή νοσοκόμα. Τί τρόπος είν' αυτός;

— 'Ελα, καυμένη και σύ! 'Ασ' τη γκρίνια...

— 'Ο Τζόε έκανε να φύγη. 'Επειτα σταμάτησε και πρόσθεσε:

— Ξέρεις, σήμερα κρυφάκουγα έξω απ' την πόρτα, όλη την ώρα που τηλεφωνούσε ο δόκτωρ Τράντερ...

— Άκούσα τι έλεγε γι' αυτή την τρελλή που βγάει μάτια! 'Ο παππούς της, ο Σούφορντ, της έχει άφίσει ξηή εκατομμύρια δολάρια! Γι' α σκέψου... 'Εξη όλόκληρα εκατομμύρια!...

— Η νοσοκόμα κούνησε τα χε-

φάλι της, άναστενάζοντας.

— 'Ετσι είναι, είπε. Υπάρχουν άνθρωποι τυχεροί από κούνια... κι' άλλοι που ζωηνίζονται σ' όλη τους τη ζωή δίχως να δούν Θεού πρόσωπο!

— Πώς σου φαίνεται αυτή ή τρελλή; 'Ο Σάμ τη βρίσκει όρεκτική.

— Μμμ, δεν είναι κι' άσχημη. Με δεν πιστεύω να σ' άρέσει ο τύπος της.

— Να σου πώ... Δεν μπορέσα να την προσέξω καλά, όταν πήγε να μου βγάλει τα μάτια. Μά, αν μ' άφινε να βάλω χέρι στο παραδάκι, θα την παντρευόμουν αύριο κι' όλας!

— Τί λες, κανείς τα προνεύει;

— Όχι, γι' ατι λυπάμαι τα ώραιά σου ματάκια! είπε γελώντας ή νοσοκόμα. Θα πρέπει να τα κρατάς διαρκώς κλειστά...

— Μπα, θα κατάφερνα εγώ να την ημερώσω... 'Αξίζει τον κόπο να κουρασθής κανείς και να διακινδυνέψης λίγο, γι' α ξηή εκατομμύρια...

— Έχω άλλωστε υπνωτιστικές άκανότητες. Θα σε υπνωτίσω και σένα, καμμία μέρα...

— Δεν υπάρχει λόγος! Το ξέρεις καλά, Τζόε... άπάντησε ή νοσοκόμα, κυττάζοντάς τον μ' ένα τρόπο πούδειχνε πόσο της άρεσε.

Ξαναπηρε ύστερα το δίσκο και είπε:

— Πάω στη δουλειά μου... Λοιπόν, δεν θα ιδωθώμε άπόψε; Είσαι άποφασισμένος να χάσης τη βραδυά σου στο κρεβάτι;

— 'Ο Τζόε την κύτταξε από πάνω ως κάτω, με μάτια που γυαλίζουν από πόθο.

— Ό κεύ, είπε. Στις όχτώ ακριβώς. Μά να μην άργήσης... Θα διασκέδασής πολύ καλλιτέρα μαζί μου, παρά παίζοντας χαρτιά με το γιατρό! Γεια σου τώρα!

— Η νοσοκόμα κύτταξε τον Τζόε ως που χάθηκε στη στρόφη του διαδρόμου. Ύστερα άνοιξε την πόρτα, μ' ένα κλειδί περασμένο σε μια άλυσιδόσα που κρεμόταν απ' τη ζωνή της. Και μπήκε σ' ένα δωμάτιο με άπλη επίπλωσι: ένα

★

Η τρελλή του άπάνω πατώματος ξανάρχισε να γελάει, μ' ένα γέλιο πούμοιαζε σαν εύρησμο ύαινας.

— 'Ο Τζόε άπομακρύνθηκε βιαστικά και κατέβηκε τη σκάλα

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μετάλλιο τραπέζι κοντά στο παράθυρο και μια πολυθρόνα άντικρου στην πόρτα, και τα δυο καθάρματα γερά στο πάτωμα. Η ηλεκτρική λάμπα που έρχιχε το φώς της από ψηλά, προστατευόταν μ' ένα άσπράλενιο πλέγμα. Οί τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με χοντρή ταπεταρία.

Στο κρεβάτι, στερεωμένα δίπλα στον τοίχο, μακριά απ' την πόρτα, μια γυναικεία σιλουέτα φαινόταν κοιμισμένη.

Η νοσοκόμα, με τη σκέψη της άπορροφημένη ακόμη απ' τον Τζόε, άφισε το δίσκο πάνω στο τραπέζι και πλησίασε στο κρεβάτι.

— Ξυπνήστε! είπε. Είνε ή ώρα του φαγητού.

Η σιλουέτα έμεινε άκίνητη, κάτω απ' τα σκεπάσματα. Η νοσοκόμα αίσθάνθηκε κάποιαν άκαθόριστη κι' άδικαιολόγητη στενοχώρια...

— Ξυπνήστε λοιπόν! Ξαναείπε πιο έντονα, κι' έσπρωξε έλαφρά με το χέρι της την κοιμισμένη.

— Άλλα τα δάχτυλά της συνάντησαν μόνο το μαλακό κεφάλι. Κατάλαβε άμέσως... κι' ανατριχιάσε από φόβο. Τράβηξε άπότομα τα σκεπάσματα και βεβαιώθηκε ότι ή τρελλή είχε βάλει στη θέσι της το μαξιλάρι και μια τυλιγμένη κουβέρτα...

Την ίδια στιγμή, δέκα σιδερένια δάχτυλα ξερόβαλιν κάτω απ' το κρεβάτι, την άρπαξαν απ' τους αστραγάλους την τράβηξαν δυνατά και τη πέταξαν ανάσκελα.

Γι' α μερικά δευτερόλεπτα, που της φάνηκαν αιώνες, πάλεψε άπελπισμένα, με την επικίνδυνη τρελλή. Μά τα μέλη της δεν την ύπηκουναν πιά... Είδε άόριστα μια μορφή να σκύβει από πάνω της. Ύστερα ο δίσκος, μαζί μ' όλα τα πιάτα και τα φαγητά, έπεσαν με όρμη στο πρόσωπό της...

Οι τρεις Χιώτες

Κάποτε μπηκαν σ' ένα χωριό της Χίου καμμία πενήνταριά Γενίτσαροι κι' άρχισαν να σφάζουν όποιον εύρισκαν μπροστά τους.

Τρεις Χιώτες βλέποντας το κακό που γινότανε έτρεξαν και τρύπωσαν ανάμεσα στα χαμόκλαδα.

Σε μια στιγμή είδαν τους Γενίτσαρους να σκύβουν, να ψάχνουν τους σκατωμένους και να τους παίρνουν όσα λεφτά είχαν άπάνω τους.

— 'Ο ένας απ' τους τρεις Χιώτες δεν κρατήθηκε τότε.

— 'Ε, μαρ' ας! Γενίτσαροι, ξεφώνισε, δεν φτάνει πού τους σφάζετε παρά τους παίρνετε και τα λεφτά;

Δεν χάνουν καιρό οί Γενίτσαροι τρέχουν τον άρπάζουν τον καλό σου και τον σφάζουν κι' αυτόν.

— 'Ο δεύτερος Χιώτης, που ήταν κρυμμένος λίγο πιο πέρα, βλέποντας τί έγινε φώναξε στους Γενίτσαρους:

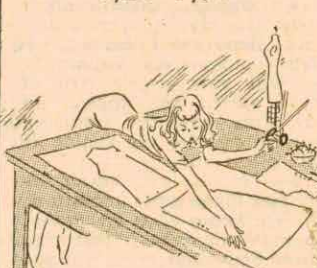
— Μαρ' ας, γι' ατι τον σφάζετε τον Τζάνη! Δεν έκανε τίποτε αυτός ο κακορίζικος. Μόνο πού κυτιπούσε.

— Τρέχουν οί Γενίτσαροι τον άρπάζουν κι' αυτόν και τον σφάζουν.

— 'Ο τρίτος Χιώτης τότε κρυμμένος όπως ήταν, φώναξε δυνατά:

— Καλά κάνω εγώ πού δεν μιλώ! Τον άκούω και αυτόν οί Γενίτσαροι, τον άρπάζουν και τον σφάζουν.

ΟΡΕ
1926-1950

Ευεχρή θετικά αποτελέσματα
Ο μεγάλος αριθμός των αποσπών μας που διατηρούν όλημερησ όμορφος των επιχειρήσεών, είναι ή έγγυση της τελείας εκπαίδευσής σας. Ζητήστε κανονισμών
ΟΡΕ Φιλελλήνων 1, ΟΡΕ Πειραιώς Σωματοδύν 23α και 23β
*Εκδόσεις έτοιμων φορματίων ΟΡΕ Περιελάουσ 44

του ύπογειου, "Ανάσανε μ' ἀνακουφίσι, όταν βρέθηκε επί- τέλους στο δωμάτιο που μοι- ραζόταν με το Σάμ Γκάρλαντ, το σωφὲρ του γιατροῦ Τράδερ. Ο Γκάρλαντ ἦταν ξαπλωμένος στο μικρὸ κρεβάτι του, ἀνά- σκαλα με τὰ μάτια κλειστά.

— Τί νύχτα, ἡ ἀποφινὴ! Φώ- νασε, όταν μπήκε ὁ Τζός. Δὲν θυμάμαι νὰ εἶδα χειρότερη ἐ- φέτος!

— Οὔτε καὶ πιδ μακάβρια, συμπλήρωσε ὁ Τζός πλησιάζ- οντας στο τζάκι καὶ πέφτον- τας σὲ μιὰ πολυθρόνα. Μιὰ παλαβὴ, ἐκεῖ πάνω, στριγγλι- ζεῖ καὶ γελάει μ' ἕνα τρόπο πού σου φέρνει ἀνατριχίλα.

— Τὴν ἀκούσα. Σκέψου ἂν τὸσκαζε ποτὲ ἀπ' τὴν καμάρὰ τῆς καὶ κατέβαινε ἐδῶ, τὴν ὥρα πού θάμοσε κοιμισμένοι! Τόβαλες, ποτὲ αὐτὸ στο νου σου, Τζός; Θὰ γλυττούσε με- σα στο σκατάδι, μ' ἕνα κοφτε- ρὸ μαχαίρι στο χέρι, καὶ θὰ μᾶς ἐσφαζε σὰν τραγιά! Γέλια πού θάκανε τότε!...

— Βούλωσ' το λοιπόν! φώ- νασε ὁ Τζός. Ὅρκο τόβαλες νὰ με τραμάξεις!

— Κάποια τόκανε αὐτό, μιὰ φορὰ! συνέχισε ὁ Γκάρλαντ. Μπήκε κρυφὰ στὴν καμάρὰ μιὰς νοσοκόμας, βαστώντας ἕ- να ξυράφι!...

— Ὅταν τὴν ἀνα- κάλυψαν, ἐπαιξε φουτ- μπῶλ με τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς δυστυ- χισμένης!...

— Μὰ σκάσε, σοῦ λέω! εἴ- πε με θυμὸ ὁ Τζός. Δὲν κατα- λαβαίνεις πῶς τὰ νεῦρα μου

— Θυμᾶσαι Κῶστα μου πού βόλαμε τὸ σαποῦνι «ΣΑΝΤΕ»... κι' ἔχουμε μπουγάδα αὐριο;

MENTIOYM

Κα Δάφνη

Βραβεῖον Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑργῶν, ὁδὸς Κυψέλης 348. Ὅροι ἐπι- σκέψεως 9 — 6, τηλέφ. 82.529

Μὲ μικρὴ δαπάνη μπορείτε νὰ κάνετε τὰ Λουτρά σας εἰς τὰ θερμὰ Ἰοματικά Θαλάσσια Λουτρά Πολυ- τελείας.

K. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ&ΣΙΑ

Πλατεία Ἀλεξάνδρου Πασσαλιμάνι, ΠΕΙΡΑΙΑΕΥΣ Τὸ μυστικὸ μας πού συν- τελεῖ στὴν θεραπείαν σας εἶ- ναι ὅτι τὸ θαλάσσιο νερὸ ἐν συνδυασμῷ βέβαια μὲ τὰ εἰς Φιάλας χρησιμοποιούμε- να Λουτρά Καθηγητοῦ Δαμ- βέρην — εἰσέρχεται ἀπ' εὐ- θείας ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν Λουτήρα, χωρὶς ν' ἀλ- λοιώνεται.

ἔχουν χάλια ἀπόψε; Ο Γκάρλαντ ξανάκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀπάντησε: — Πρέπει νὰ τὰ παίρνης ὅ- λα ἡσυχὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ἂν θέλῃς νὰ περάσης καλὰ ἐδῶ πού βρίσκεσαι.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! μουρμούρισε ὁ Τζός, ξύπνους τὸ κεφάλι του. Ἐχῶ ραντεβού στὶς 8 με τὴν ξανθοὴ νοσο- κόμα. Μὰ δὲν τολμῶ νὰ βγῶ μαζί τῆς ἐξῶ στα σκοτεινά.

— Καλὴ κι' αὐτή! εἶπε ὁ Γκάρλαντ με περιφρονητικὸ ὕ- φος. Δίνει με τὸ πρῶτο ραντε- βού σ' ὅλους τοὺς νεοφερμέ- νους... Πάντως, θὰ καλοπερά- σης. Τὸ ξέρω ἐκ πείρας!...

— Τὸ πιστεύω... Ο Τζός σάπασε ξαφνικὰ. Σκυμμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔ- μεινε με τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πόρτα.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Γκάρλαντ με ἐκπληξι.

— Κάποιος εἶν' ἀπ' ἐξῶ! μουρμούρισε ὁ Τζός.

— Κανένας ποτικὸς ἴσως... ἡ ἡ ξανθοὺλα σου πού ἀνυπο- μονεῖ!

Βλέποντας ὥστόσο τὴν ἀνή- συχη καὶ φοβισμένη ἐκφραση τοῦ Τζός, ἀνακάθισε κι' αὐτὸς γιὰ ν' ἀφουγκραστῇ.

— Ἀλήθεια ἐξῶ ἀπ' τὴν κάμα- ρὰ τους, ἐτρίψε τὸ πάτωμα μιὰ δυὸ φορές... Ἀκούστηκε ἕνα γλύστρημα... ἕνα χέρι ἄγγιξε τὸν τοῖχο... καὶ πλησίαζε ὁ- λοένα...

— Μπορεῖ νᾶνε ὁ Φρανκεν- σταῖν, προσπάθησε ν' ἀντει- ευθῇ ὁ Γκάρλαντ. Δὲν ρίχνεις μιὰ ματιά, Τζός;

— Πήγαινε σύ, ἂν σ' ἀρέ- σῃ. Ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ οὔτε γιὰ 100 δολλάρια!

Οἱ δυὸ ἄντρες ἔμειναν ἀκί- νητοι. Ἐνα χέρι ψαχούλεψε τὴν πόρτα. Ξανάτρίψε τὸ πά- τωμα... Ἀκούγοντας βήματα στο διάδρομο, ὁ Γκάρλαντ κι' ὁ Τζός πετάχτηκαν ὀρθιοί.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπ- τα. Ὑστερα χτύπησε δυνατὰ ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας καὶ μιὰ πνοὴ ἀνέμου ὥρμησε μεσ' στο διάδρομο.

— Τί νάταν αὐτὸ ἄραγε; μουρμούρισε ὁ Τζός.

— Κάποιος βγήκε ἐξῶ... αὐ- τὸ ἦταν ὅλο! ἀπάντησε ὁ Γκάρ- λαντ, καὶ ξανάπεσε στο κρεβ- βάτι του. Μὲ κόλλησε καὶ μέ- να με τὸν ἀνόητο φόβο σου! Ο Τζός πέρασε τὰ δάχτυλα του στὰ μαλλιά του.

— Δὲν ξέρω τί ἔχω πάθει ἀπόψε... εἶπε. Ἰσως μ' ἔχουν ἐκνευρίσει οἱ φωνές τῆς τρελ- λῆς... κι' ἡ μπόρα.

Ἐμενε ἀκόμη με τ' αὐτὴ τετνωμένο καὶ τὰ μάτια καρ- φωμένα στὴν πόρτα.

— Ἄν ἐξακολουθήσης ἐτσι, γρήγορα θὰ σὲ κλείσουν κι' ἐ- σένα με τοὺς τρελλοὺς, εἶπε ὁ Σάμ.

— Ἀκούς; τὸν διέκοψε ὁ Τζός. Ἀκούς τώρα τὸ σκυλί!... Πραγματικά, ἕνας σκύλος οὐρλιάζε πένθιμα στὸν κήπο. Ὁ ἀνεμὸς ἔπαιρνε τὴ φωνή του.

— Ἀς κλάψῃ, ἀφοῦ τ' ἀ- ρέει... εἶπε ὁ Γκάρλαντ κακό- κεφα.

— Ὁχι, ὄχι! Ποτὲ δὲν φω- νάζουν ἐτσι τὰ σκυλιά, παρὰ μόνο όταν φοβούνται πολύ.

Ἐξακολουθῶσαν ν' ἀκούον- τὰ οὐρλιάσματα τοῦ ζώου. Ξαφνι- κά, ἄρχισε νὰ τρέμῃ κι' ὁ Γκάρλαντ.

— Κόλλησα κι' ἐγὼ ἀπὸ σένα! εἶπε με θυμὸ. Σηκώθηκε καὶ κτύπησε ἀπ'

τὸ παράθυρο στο σκοτεινὸ κήπο.

— Δὲν βλέπω τίποτα, πρόσ- θεσε. Πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ μα- τιά ἐξῶ;

— Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι! Οὔτε κι' ἂν μοῦ ὑποσχεθῶνε ἕνα βα- σίλειο!

Ἐνα ξαφνικὸ καὶ δυνατό κουδούνισμα, μέσα στὴ νύχτα, τοὺς ἔκαμε νὰ πεταχτοῦν ὀρ- θιοί.

— Χτυπάνε συναγερμὸ! φώ- νασε ὁ Γκάρλαντ, φωνάζοντας βι- αστικὰ τὸ σακκάκι του. Ἐλα, Τζός, κάνε γρήγορα!...

— Συναγερμὸς... μουρμούρι- σε ὁ Τζός με ἡλίθιο ὕφος, ἀ- νατριχιάζοντας ὁλόκληρος, ὡς τίς ρίζες τῶν μαλλιών του. Τί θὰ πῇ αὐτό;

— Τόσκασε κάποιος τρελ- λὸς! οὐρλιάσε ὁ Γκάρλαντ, ὀρ- μώνοντας πρὸς τὴν πόρτα. Τώρα πρέπει νὰ βγῇς, θέλοντας καὶ μὴ!

— Αὐτὸ ἦταν πού ἀκούσα- με... Γι' αὐτὸ οὐρλιάζε ὁ σκύ- λος...

Ο Γκάρλαντ εἶχε βγῇ κι' ὁ- λας τὸ διάδρομο. Κι' ὁ Τζός, τρομαγμένος στὴ σκέψι πῶς μποροῦσε νὰ μείνῃ μόνος, ἔ- τρεξε νὰ τὸν προλάβῃ.

Ἐξῶ, τὸ σκυλί εἶχε ἀρχίσει νὰ οὐρλιάζῃ, μέσα στὸν ἀνεμὸ καὶ τὴ βροχή... *

Ὁ Κάμπ, ὁ σερίφης, σκού-

Τί ἀρέσει νὰ γνωρίζῃ καδὲ γυναικὰ

Ἡ σύγχρονη, ἡ μοντέρνα γυναικὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ καθηγητὴς Ὑγιεινῆς καὶ Καλλυντικῶν τῶν Παρι- σίων ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ ΣΥΝΙ- ΣΤΑ:

1) Τὴν Βιταμινούχον κρέμα νυκτὸς ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ πού διατηρεῖ τὸ πρόσωπο ἀπαλὸ σὰν βελούδο καὶ τὸ καθιστᾷ λεῖο καὶ νεανικὸ καθὼς καὶ τὴν ἰδωδὴν κρέμα τῆς ἡμέρας διὰ τὸ μαλὸν στρώσιμο τῆς πούδας.

2) Τὴν πούδρα ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ πού ἀφομοιοῦται ἀμέσως καὶ καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα δροσερή καὶ βελού- δινη.

3) Τὴν Μπριγιαντίνη ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ πού μαλακώνει, σιτιδώνει καὶ ὑποδοθεῖ τὰ μαλλιά. Παρο- σκευάζεται εἰς 5 ἀποκρώσεις εἰδικῶς γιὰ καδὲ χρώμα μαλλίου.

4) Τὰ ἐξαιρετὰ κραιγιὸν ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ ἐλαφρὰ καὶ ἀνεξίτηλα.

5) Τὸ ΓΑΛΑ καὶ τὴν ΛΟΣΙΟΝ Ντεκαμπίγιὸς ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ, πού ἔχουν θαυμασίαν ἀπόδοσιν.

6) Τὴν παγοκρίσιμη φήμη ὀδοντό- κρεμα ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ.

7) Τὴς πασιγνώστες ἐμφαλωμένες ΚΟΛΟΝΙΕΣ ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΛΟΙΠΟΝ, ΠΡΑΙΕΣ ΜΟΥ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙ- ΔΕΣ, μὴ παραλείπετε νὰ χρησιμο- ποιήτε μόνον καλλυντικὰ ΝΤΟΚΤΩΡ ΤΟΜΑΣ γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ὁ- μορφίαν σας.

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία: Καπνικα- ρέας 35. Τηλ. 24-801. Ἀθῆναι.

PERMANANT RICHET
Μίμν Παναγιῶν
Κυὰ καὶ καθ' ἡμέραν
ΚΡΕΜΑ ἢ ΛΟΣΙΟΝ ἀπὸ
Χυμοῦ Ἑλαιοειδῶν φυτῶν
Σταδίου 56 τηλ. 34-418

Ἡ Δις ΚΟΥΛΑ εἰδοποιεῖ τὴν ἀξιότιμον πελατεία τῆς ὅτι ἀπε- χώρησε τοῦ Κομμωτηρίου Παντελῆ καὶ ἐργάζεται ἤδη εἰς τὸ ἀνω- τέρας Κομμωτηρίου Καλυβίτη — Παναγίου, Σταδίου 56. — Τηλ. 34-418, ἐναντι Καταστήματος Λαμπροπούλου.

πισε με τὸ χέρι του τὸ νερὸ πού κυλούσε ἀπ' τὴ μαῦρη ρεμπουμπλικὰ του. Κι' ἀκολου- θῆσε τὴ νοσοκόμα τὸ γρά- φειο τοῦ δόκτορος Τράδερ.

— Φασαρίες εἶχατε λοιπόν, ἐδῶ; ρώτησε σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ψηλοῦ κι' ἀδύνατου γιατροῦ πού τὸν ὑποδέχτηκε. Τόσκασε μιὰ ἀπ' τίς ἄρρω- στες;

Ο Τράδερ κούνησε καταφα- τικὰ τὸ κεφάλι του. Τὸ προσω- πὸ του εἶχε μιὰν ἐκφραση ἀγω- νίας.

— Οἱ ἄνθρωποι μου ψάχνουν νὰ τὴν βροῦν, ἀπάντησε. Χρει- ἀζομαστε ὅμως καὶ τὴ δική σας βοήθεια... Εἶνε ἐπικίνδυνη, ξέρετε, αὐτὴ ἡ τρελλή!

Ο σερίφης τράβηξε νευρικὰ τὸ ξανθοκόκκινο μoustάκι του. Τὰ μάτια του εἰδείχναν ἐκ- πληξί.

— Βρίσκομαι σὲ θέσι τρο- μερὰ δυσκόλη, πρόσθεσε ὁ δι- ευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου. Ἄν δημοσιευθῇ στὶς ἐφημερίδες αὐτὴ ἡ ἱστορία, θὰ καταστρα- φῶ. Δὲν ἐπρεπε γιὰ κανένα λό- γο ν' ἀφίσω νὰ μοῦ φύγῃ αὐ- τὴ ἡ ἄρρωστη!

— Θὰ σᾶς βοηθῶ ὅσο μπορῶ, γιατρέ, ὑποσχέθηκε ὁ Κάμπ. Βασισθῆτε σὲ μένα...

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Τράδερ ἐνὸς πηγαίνοντος νευρικὰ μέσα στο δωμάτιο. Ξέρετε, ἡ τρελλὴ αὐτὴ εἶνε ἡ κληρονόμος τοῦ Σούφολντ... τοῦ Χάρρυ Σούφολντ!

Ο σερίφης συναφρυώθηκε.

— Χάρρυ Σούφολντ... μουρ- μούρισε. Δὲν μοῦ εἶνε ἀγνωστο αὐτὸ τὸ ὄνομα... Ἄν δὲν κάνω λάθος, ἦταν ἕνας ἐκατομμυρι- οῦχος, πού πῆνανε πέρυσι.

— Ἀκριβῶς! Πρέπει νὰ τὴν ξαναπιάσουμε, πρὶν μᾶθῃ κα- νεῖς τὴ δραπετεύσει τῆς. Ἀλ- λοίως θὰ μὲν παραλάβουν οἱ ἐ- φημερίδες... καὶ τότε πρέπει: πῶς νὰ κλείσω τὴν κλινικὴ μου!

— Ἐννοία σας, γιατρέ, θὰ τὴν πιάσουμε, τὸν καθησέχασε ὁ Κάμπ. Μὰ, γιὰ πῆστε μου, τί τοῦ κατέβηκε, τοῦ Σού- φολντ, ν' ἀφήσῃ τὰ λεφτὰ του σὲ μιὰ τρελλή;

— Εἶνε ἡ ἐγγονὴ του... νό- θο παιδί τῆς κόρης του, ἐξηγή- σε ὁ Τράδερ με σιγαλή φωνή. Σὰς τὸ λέω ἐμπιστευτικά. Ἡ μητέρα τῆς αυτοκτόνησε, ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπίστη, ἀφοῦ τὴν ἔφερε στὸν κόσμο... Ὁ πατέ- ρας τῆς ἦταν ἕνας τύπος διε- φθαρμένος, ἀνίστοργος, με ἐγκληματικὲς καὶ σαδιστικὲς κλίσεις.

— Ὁ Κάμπ ἄκουγε με ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἡ μικρὴ, ἡ Κάρολ, ἦ- ταν ὁλοῖδις ἡ μητέρα τῆς, συνέχισε ὁ Τράδερ. Τὴν ἀνα- θρεψαν θετοὶ γονεῖς. Ὁ παπ- πὸς τῆς δὲν ἐπῆγαγε ποτὲ νὰ τὴ δῇ, γιὰ τὸ τοῦ θυμίζε τὸ δράμα τῆς κόρης του. Ὡστόσο, φρόντιζε νὰ μὴ τὴν λείπῃ τί- ποτε... Στὰ ὀχτὼ πρῶτα χρό- νια τῆς ζωῆς τῆς, κανένα ση- μάδι δὲν εἰδείχνε πῶς εἶχε κλη- ρονομήσει ἡ Κάρολ τίς ψυχικὲς διαστροφές τοῦ πατέρα τῆς. Πάντως, δὲν ἔπαψαν καθόλου νὰ τὴν ἐπιδιδέχων...

— Ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν, ἔπαψε νὰ παίξῃ με τ' ἄλλα παιδιὰ, ἔγινε οἰδυμένη, μεγα- χολικὴ. Εἰδοποίησαν τότε τὸν παππὸ τῆς, κι' αὐτὸς προσέ- λαβε μιὰ εἰδικὴ νοσοκόμα γιὰ νὰ τὴν προσέχῃ. Οἱ κρίσεις τοῦ θυμοῦ τῆς γίνονταν ὁλοένα συχνότερες. Γρήγορα φάνηκε πῶς δὲν ἦταν φρόνιμη καὶ

τὴν ἀφίνουν μόνη μ' ἄλλα παί- δια πὺ ἀδύνατα... Στὰ 19 χρόνια τῆς, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν κλείσουν στὴν κλινικὴ μου. Εἶνε τρία χρόνια τώρα πού τὴν θεραπεύω.

— Εἴπατε πῶς εἶνε «ἐπικίν- δυνη». Τί ἐννοεῖτε δηλαδὴ;

— Δυσκόλη μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω... Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἀπ' τίς συνηθισμένες τρελλές... Κάθε ἄλλο! Αὐτὴ εἶνε, τὸν πε- ρισσότερο καιρὸ, μιὰ κοπέλλα χαριτωμένη κι' ἀσιλόγατρητη. Μήνες ὁλόκληρους, φαίνεται τόσο φρόνιμη καὶ λογικὴ, ὥστε κοτεῦει νὰ πιστέψῃ κανεῖς πῶς τὴν κρατᾶνε φυλακισμένη κάποιοι μοχθηροὶ ἐχθροὶ τῆς.

— Ἐπειτα, δειχνε καμμιὰ προει- δοποίησι, τὴν πιάνει ἡ κρίσις κι' ἐπιτίθεται σ' ὅποιον βρεθῇ μπροστά της!... Εἶνε μιὰ πα- ράξενη περίπτωση σιχίζοφρε- νείας... ἡ καλλίτερα, δικασμοῦ προσωπικότητος. Ὁ ἄλλος κα- νεῖς πῶς πέφτει ἕνα σιδερένιο παραπέτασμα, μέσα στο κεφά- λι τῆς, καὶ τὴν κάνει ἐπικίν- δυνη τρελλή, με φονικὲς δια- θέσεις.

— Τὸ χειρότερο εἶνε, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ὑπάρχει κα- νένα προειδοποιητικὸ συμπτω- μα. Ἡ κρίσις ἐρχεται ἐντελὸς ξαφνικὰ, καὶ τότε ἡ Κάρολ μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ με τὸ δυνα- τώτερο ἄντρα!

— Σκότωσε ποτὲ κανένα; ρώτησε ὁ Κάμπ.

— Ὁχι, ἀλλὰ ἔχει στο πα- θητικὸ τῆς δυὸ δυσάρεστες ἱ- στορίες, πού ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ τὴν κλείσουν στο φρενοκομείο. Ἡ τελευταία συνέβη μιὰ μέρα πού εἶδε κάποιοι νὰ χτυπᾷ ἕνα σκυλί. Ἀγαπάει πολὺ τὰ ζῶα. Πρὶν προλάβῃ λοιπὸν νὰ τὴ συγκρατήσῃ ἡ νοσοκόμα τῆς, ρίχτηκε σ' αὐτὸ τὸν ἄν- θρωπο, τοῦσκιζε τὸ πρόσωπο με τὰ νύχια τῆς καὶ τοῦδῶλε τὸ ἕνα μάτι! Εἶδαν κι' ἔπαθαν γιὰ νὰ τὸν γλυτώσουν ἀπ' τὰ χέρια τῆς! Ἄν δὲν πρόφται- ναν θὰ τὸν σκότωνε...

— Ἐγίνε τότε ἡ δίκη τῆς καὶ τὴν ἐκλείσαν στὴν κλινικὴ μου. Ὁ παππὸς τῆς ζόδεψε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της, γιὰ ν' ἀποσιωπηθῇ αὐτὴ ἡ ἱ- στορία... Καὶ τώρα ἡ Κάρολ εἶν' ἐλεύθερη νὰ πᾶ ὅπου τῆς ἀρέσει! Ὅσοι βρεθῶν μπρο- στά της, δίχως νὰ ξέρουν με ποιὰν ἔχουν νὰ κάνουν, μπορεῖ νὰ κινδυνεύουν σοβαρὰ.

— Καλὸ κι' αὐτό! φώναξε ὁ Κάμπ. Καὶ πού νὰ τὴν ἀνα- κάλυψαν κανεῖς, μ' αὐτὸ τὸ δια- βολόκαιρο;

— Πρέπει ὥστόσο νὰ τὴν βροῦμε γρήγορα καὶ δίχως φα- σαρία, τόνισε ὁ Τράδερ. Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι ἡ κληρονο- μιά τοῦ Σούφολντ εἶνε παρα- πῶς ἀπὸ 6 ἐκατομμύρια δολ- λάρια. Τὴ διαχειρίζονται προ- σωρινῶς οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς δι- αθήκης της... Ἄν γίνῃ ὁμως

— Ὁχι, προτοῦ ἀποφανθῇ γι' αὐτὸ ἕνα δικαστήριον. Κι' ἡ ἀπόφασί της θὰ βασισθῇ σὲ μιὰ καινούργια πιστοποίησι δυὸ γιατρῶν... χωρὶς νὰ λη- φθοῦν ὑπ' ὄψιν ἄλλες προηγου- μενες βεβαιώσεις! Θὰ πρεπῇ λοιπὸν νὰ πεισθῇ τὸ δικαστή- ριο ὅτι χρειάζεται νὰ κλειστῇ ἡ Κάρολ σὲ φρενολογικὴ κλινι- κή... πράγμα ἀδύνατον, ἂν πε- ράσῃ σὲ ἄλλη Πολιτεία.

— Μ' ἄλλα λόγια, παπὲι νὰ τὴν δάσουμε ἐπειγόντως στο χέρι, εἶπε ὁ Κάμπ. Ἐχεῖ λε- φτὰ ἀπάνω της;

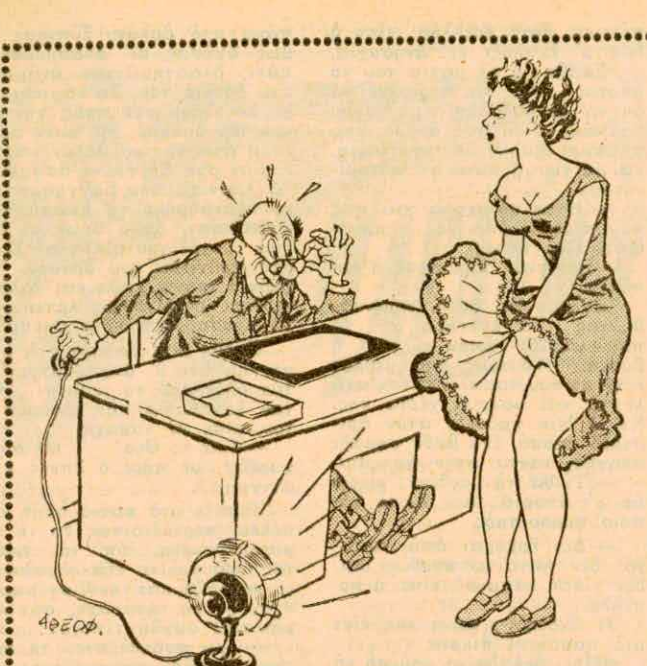
— Δὲν ξέρω... δὲν πιστεύω.

— Ἐχετε καμμιὰ φωτογρα- φία τῆς;

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρ- χῃ καμμιὰ.

— Τότε λοιπὸν νὰ μοῦ τὴν περιγράψετε, εἶπε ὁ σερίφης βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του

"CONSTANCE BENNETT,"
Τὰ ἀμερικανικὰ
Καλλυντικὰ πού
κατέκτησαν τὸν
γυναικεῖον Κό-
σμον.
— Πωλοῦνται
παντοῦ —

Ο ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΑΣ

— Τί λέτε δεσποινίς... Τὸν ἔχω ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ ἰδρῶνουν τὰ πόδια μου.

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

γνωστὸ ὅτι δραπετεύσε ἡ Κά- ρολ, ὁ κάθε παληάνθρωπος θὰ προσπάθησῃ νὰ τὴ βάλῃ στο χέρι, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ.

— Μὰ δὲν εἶνε ἀσφαλισμένη ἡ περιουσία, στὰ χέρια τῶν διαχειριστῶν;

— Ὁχι, καὶ τόσο! Σύμφω- να με τοὺς νόμους τῆς Πολι- τείας μας, ἂν ἕνας τρελλὸς δραπετεύσῃ ἀπὸ ἕνα φρενοκο- μείο καὶ μείνῃ ἐλεύθερος ἐπὶ 14 ἡμέρες, δὲν μποροῦν νὰ τὸν ξανακλείσουν στο ἀστυλὸ δίχως μισοκλείστα, ἐστὶ πού παίρνει ἕνα ὕψος ὑποῦλο. Ἐχεῖ ἕνα νευρικὸ τικ στὴ δεξιὰ ἀκρὴ τοῦ στόματος, μοναδικὸ σημάδι τῆς ψυχοπαθείας τῆς.

Ο Κάμπ κρατοῦσε σημειώ- σεις.

— Κανένα ἰδιαίτερο γνώρι- σμα; ρώτησε ἔπειτα.

— Μιὰ οὐλὴ στὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τῆς, με σχή- μα ἄστρου. Ὅταν ἔφτασε ἐ- δῶ, ἐπιχείρησε ν' ἀνοίξῃ τίς φλέβες τῆς, πᾶνω σὲ μιὰ νευ- ρικὴ κρίσις... Μὰ τὸ πὺ ἀξία σημεῖο εἶνε τὰ μαλλιά τῆς! Ἐχουν τὸ γνησιώτερο κοκκίνο- ξανθὸ χρώμα πού εἶδα ποτὲ.

— Πᾶς ἦταν ντυμένη, όταν δραπετεύσε;

— Λεῖπουν ἀπ' τὰ πράγμα- τὰ τῆς ἕνα μᾶλλινο φόρεμα σκούρο μπλε κι' ἕνα λευγαρι γερὰ παπούτσια γιὰ περὶπο- ρεία. Ἐξ ἄλλου, ὁ σωφὲρ μου μοῦ ἀνέφερε ὅτι χάθηκε μιὰ καταργνίαν της, κρεμασμένη στο διάδρομο, κοντὰ στὴν πορ- τὰ τῆς καμάρας τοῦ Σίγουρα, θὰ τὴν πῆρε αὐτή.

Ο Κάμπ σηκώθηκε.

— Ὁ κεύ! εἶπε. Μποροῦμε τώρα ν' ἀρχίσουμε τίς ἐρευνες. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομί- α νὰ ἐπιδεδῇ ὅλους τοὺς δρό- μους, ἐνῶ ἐμεῖς θὰ ψάχνουμε σὰς γύρω ὡς ὡματα. Ἐννοία σας, γιατρέ, θὰ τὴν ξαναβροῦ- με!

Ἐνῶ ὁμως ἀπομακρυνόταν τὸ αυτοκίνητο τοῦ σερίφης, ὁ δόκτωρ Τράδερ εἶχε τὸ προαι- σθημα ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναδρι- σκαν...

— Ἐνῶ ὁμως ἀπομακρυνό

κανενός άλλου αυτοκινήτου. Μά ο δρόμος φαινόταν έρημος. Δεξιά, σε κάποια απόσταση απ' το μεγάλο δρόμο, είδε το φωτισμένο παραθύριο του ψυχιατρείου του Γκλένβιου. Έκαμε ένα χαρακτηριστικό μορφασμό. Κάθε φορά που περνούσε από κεί, έκανε πάντα την ίδια σκέψη: ότι, αν δεν σκοτωνόταν σε δυστύχημα, σίγουρα θα κατέληγε κι αυτός στο φρενοκομείο! Ήταν αδύνατον να μην τρελλαθώ στο τέλος, απ' τις ατέλειωτες και μονότονες ώρες που περνούσε στο βολάν κι απ' την τόσο κουραστική αούπια...

Ξανακύτταζε τα φώτα που ξεμάκρυναν και τρεμόσβυναν. Όπωςδήποτε, δεν θα τον έκλειναν εκεί! Το φρενοκομείο του Γκλένβιου προοριζόταν μόνο για πλούσιους...

«Ο άνεμος κι' η βροχή έδερναν άγρια τ' αυτοκίνητο. Ο Νικ δεν μπορούσε να διηθευχθεί το δρόμο. Ωστόσο εξακολουθούσε να σωφάρε, σφίγγοντας τόσο δυνατά το βολάν ώστε πονούσαν τα χέρια του...

Ξαφνικά, έσκυψε μπροστά και κύτταζε μέσα απ' το παρμπρίζ. Στο φως των προβολέων του, είχε φανεί μία νέα κοπέλλα, σταματημένη στην άκρη του δρόμου. Φαινόταν αδιάφορη για τη βροχή που τη μούσκευε. Δεν κουνήθηκε καθόλου, βλέποντας να πλησιάζει το καμiónι.

«Ο Νικ φρενάρισε, απότομα και σταμάτησε κοντά της. Τώρα η άγνωστη βρισκόταν έξω απ' τη φωτεινή ζώνη των προβολέων. Τη διεκρίνε άοριστα, αρκετά όμως για ν' αντιληφθεί πως ήταν ξεκούφατη, με τα μαλλιά της κολλημένα απ' τη βροχή.

— Ήθελε ν' ανεβήθε;... της φώναζε μ' όλη του τη δύναμη, για να σκεπάσει με τη φωνή του τα ούρλιαχτά του ανέμου.

Συγχρόνως άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου. Μά η κοπέλλα εξακολουθούσε να μείνει ακίνητη. Το πρόσωπό της ξεχώριζε σαν χλωμή κηλίδα μέσα στο σκοτάδι. Ο Νικ δοκίμασε την εντύπωση ότι τα μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω του.

— Θέλετε ν' ανεβήθε; ξανάειπε. Τί κάνετ' εδώ, μέσα στη νεροποντή;

— Ναί, θ' ανεβώ... απάντησε η κοπέλλα με άχρωμη φωνή.

Ο Νικ έσκυψε, την έπιασε απ' το χέρι και τη βοήθησε να σκαρφαλώσει και να καθίσει δίπλα του. Ύστερα έσκυψε από πάνω της, τράβηξε δυνατά την πόρτα και την έκλεισε. Στο αδύνατο φως του ταμπλό του αυτοκινήτου, είδε ότι η άγνωστη φορούσε μία άντριχη καπαρντίνα...

— Τί άπαισία νύχτα απόψε! είπε, βάζοντας πάλι σε κίνηση το καμiónι.

Μόλις είχε απομακρυνθεί λίγο, του φάνηκε πως άκουσε από μακριά κάτι σαν κουδούνισμα.

— Τί είν' αυτό; ρώτησε, τεντώνοντας τ' αυτί του.

— Είνε το σύνθημα συναγερμού του φρενοκομείου, του εξήγησε η κοπέλλα. Σημαίνει ότι κατάφερε κάποιος να το σκάσει!

Και γέλασε σιγανά, μ' ένα παράξενο μεταλλικό γέλιο...

— Θέλετε να πείτε πως δρα-

πέτευσε ένας τρελλός; είπε ο Νικ μ' έκπληξη κι' ανησυχία. Έφασε με τα μάτια του το σκοτάδι, σαν να περίμενε να δει να ξεπροβάλλει απ' τους θαμνούς, πάλι στο δρόμο, ένα πλάσμα έξαλλο κι' άγριεμένο, και να χυμιά πάνω στ' αυτοκίνητο...

— Ήταν ευτύχημα για σας που πέρασα από δω... πρόσθεσε. Πού πάτε;

— Πουθενά! απάντησε η κοπέλλα.

Έσκυψε κι' αυτή, προσπαθώντας να κυττάξει απ' το παρμπρίζ, όπου κυλούσε η βροχή. Το φως της μικρής λάμπας του ταμπλό έπεσε στα λεπτά και μακριά χέρια της. Κι' ο Νικ πρόσεξε στον άριστο καρπό, ένα βαθύ σημάδι πληγής, κοντά στην άρθρωση.

— Τί θα πη πουνεά; ρώτησε μ' αφορία. Δεν έχετε κάποιο προορισμό;

— Δεν έρχομαι από πουθενά, δεν πηγαίνω πουθενά και δεν είμαι καμιά! είπε η κοπέλλα.

Η άχρωμη φωνή της είχε μία παράξενη πικρία.

«Θέλε δηλαδή να μου πη να κυττάζω τη δουλειά μου!» σκέφθηκε ο Νικ.

— Μά δεν σας ρώτησα από περιέργεια, είπε έπειτα. «Ήθελα να δω αν σας εξυπηρετεί ναρβήθε μαζί μου ως το Όκβιλ.

— Δεν με νοιάζει όπου κι' αν πάω... απάντησε η κοπέλλα μ' αδιαφορία.

Σώπασαν κι' οι δυό. Τώρα ο δρόμος άρχισε να γίνεται ανηφορικός. Το μοτέρ λαχάνιαζε. Η ζέστη που είχε απλωθεί μέσα στο κουδούνισμα του οδηγού, έφερνε νύστα στο Νικ. Τον κυριεύσε μία νάρκη ακατανίκητη. Το μυαλό του θόλωνε, το κορμί του είχε απόλυτη ανάγκη από ύπνο. Ωστόσο εξακολουθούσε να σωφάρε, σαν αυτόματο, ξεχνώντας τελείως την άγνωστη, που τραντάζονταν δίπλα του απ' τις ανωμαλίες του δρόμου.

Δεν είχε κοιμηθεί περισσότερα από 6 ώρες, στις τέσσερες τελευταίες ημέρες. Είχε φτάσει πια στο έσχατο όριο της αντοχής του. Τα μάτια του έκλειναν κάθε τόσο, μ' α τ' άνοιγνε με μία προσπάθεια.

Κάποια στιγμή, μη άντεχοντας πιά, έγερσε το κεφάλι του

πάνω στο βολάν. Ξύπνησε όμως άμεσα κι' ανασηκώθηκε πάλι, βλαστημώντας ανάμεσα στα δόντια του. Το καμiónι είχε λοξοδρομήσει προς την άκρη του δρόμου. Με μίαν απότομη στροφή του βολάν, πατινάρισε στη βρεγμένη άσφαλτο, τα λαστιχά του βόγησαν... και ξαναδρόκε τη σωστή του κατεύθυνση, αφού όμως οι δεξιοί τροχοί του ανέθηκαν λίγο στο πρόγραμμα του δρόμου. Το φορτίο τραντάχτηκε και ταλαντευθηκε επικίνδυνα, κάτω απ' το μουςαμά που το σκέπαζε.

Ο Νικ είχε φοβηθεί για μία στιγμή ότι θ' αναποδογυριζόταν ολοκληρωτό καμiónι. Όταν ξαναδρόκε την ισορροπία του, είπε με ταραχή:

— Για το Θεό!... Με συχωρείτε, με πήρε ο ύπνος μία στιγμή...

Έρριξε μία ματιά στην κοπέλλα, περιμένοντας να τη διημισοπεθαμένη απ' το φόβο της. Μά εκείνη εξακολουθούσε να κυττάζει κατ' ευθείαν μπροστά, ήσυχη, ατάραχη, σαν να μην είχε συμβη τίποτε!

— Δεν φοβηθήκατε; τη ρώτησε ο Νικ, σατισμένος με την τόσο ήρεμη της. Λίγο έλειψε να τσιμπάρουμε και να τσακ στούμε.

— Θα σκοτωνόμαστε; είπε μαλακά η άγνωστη. Φοβάσθε το θάνατο;

Ο Νικ έκανε ένα μορφασμό κι' απάντησε:

— Δεν μιλάνε ποτέ για τέτοια πράγματα μέσα σ' εν' αυτοκίνητο! Φέρνει γρουσουζιά...

Και χτύπησε με τρόπο το ξύλο του ταμπλό.

Ύστερα έκοψε την ταχύτητα, για να πάρη μία κλειστή στροφή. Είχαν φτάσει τώρα στις κορδέλλες του βουνού. Ο Νικ άνασπε... θηκε λίγο για α κρατάη καλλίτερα το βολάν.

— Θαχουμε στο έξης όλο ανήφορο, είπε. Κυττάχτε από τί δρόμο περνάμε!

Δεξιά τους ύψωνόταν ένας βράχος κοφτός, κι' αριστερά τους έχασκε ένας βαθύτατος κρεμός. Ο Νικ έβαλε δευτέρη ταχύτητα, για ν' ανεβή τον απότομο ανήφορο.

— Μας δυσκολεύει κι' ο άερας! ούρλιασε στην κοπέλλα. Πραγματικά, όσο ανέβαινε τ' αυτοκίνητο, ο άνεμος γινόταν δυνατότερος. Άκουγαν

κάπου-κάπου να κατακυλόνε από ψηλά μεγάλοι βράχοι, που τούς ξερρίζωνε η μπόρα.

— Έκανα και πέρσι το τ' ιδιο ταξίδι, με τέτοιο άνεμο, πρόσθεσε ο Νικ. Κι' έπαθα άβαρα, στα μέσα του δρόμου.

Η κοπέλλα δεν έλεγε τίποτα. Δεν έγυριζε καν να τον κυττάξει.

«Παραξενος τύπος! συλλογίστηκε ο Νικ. Αν μπορούσα να τη δω καλλίτερα... Τί σημαίνουν τα λόγια που μου είπε;... «Δεν είμαι καμιά και δεν έρχομαι από πουθενά». Τι να της συνέδη άραγε; Μήπως τσάκασε απ' το σπiti της;...»

Ωστόσο, στην επόμενη στροφή, έχασε κάθε άλλο πράγμα απ' το σωφάρισμά... Ο άνεμος έμπόδιζε το καμiónι να προχωρήσει. Το μοτέρ άγκομαχόσε κι' έσβυσε. Θάλεγε κανείς πως είχαν πέσει πάνω σ' ένα άορειο το... Η βροχή, που πέφτε σαν καταρράκτης μπροστά στο παρμπρίζ, δεν άφινε να διακρίνει ο σωφεί το παρμπρίζ.

Ο Νικ βλαστήμησε, έβαλε πάλι σε κίνηση το μοτέρ και δοκίμασε να ξεκινήσει, με πρωτη ταχύτητα. Το καμiónι έκαμε ένα απότομο πήδημα και τραντάχτηκε ολοκληρωτό.

— Όλο κληση στίβα από καφάσια ξεφυγε κάτω απ' το μουςαμά, που τον είχε χαλαρώσει ο άνεμος, και γκρεμίστηκε στο δρόμο.

— Φτιού να πάρ' η άργη! μούγκρισε ο Νικ. Πάει το φορτίο μου!

Τα καφάσια εξακολουθούσαν να πέφτουν. Ο Νικ έκανε πίσω, σιγα-σιγα και προεκτικα, για να κατεβή ως τη στροφή και να καταφύγει κάτω από μία προεξοχή του βράχου. Ένοιωθε τους τροχούς να γλιστρώνε στην άσφαλτο.

Τον είχε παραλύσει ο φόβος. Θάθελε ν' ανοίξει την πόρτα και να πηδήσει έξω, για να... η ζωή του, αλλά δεν αποφάσιζε να εγκαταλείψει τ' αυτοκίνητο και το φορτίο του — τη μοναδική του περιουσία.

Για να εξουδετερώση το ντερπαρίσμα προς την άκρη του δρόμου, πάτησε απότομα νκάκι. Το καμiónι έκαμε ένα πήδημα προς τα πίσω, πέρασε τη στροφή με τους τρεις μόνο τροχούς — ο τέταρτος γυριζε στο κενό — και σταμάτησε κάτω απ' την προεξοχή του βράχου.

Ο Νικ έσβυσε τη μηχανή. Δεν τολμούσε ακόμη να πιστέψει ότι είχαν γλυτώσει. Ξανάπεσε στο καθίσμα του, με το στόμα στεγνωμένο, τρέμοντας ακουμπώντας την ταοανή του.

— Καλό κι' αυτό! είπε, απρώχνοντας προς τα πίσω το κασέκο του και σκουπίζοντας το ιδρωμένο μέτωπό του. Λίγο έλειψε να τινάξουμε τα πέταλα!

— Τί θα κάμετε τώρα; ρώτησε η νέα κοπέλλα, που είχε μείνει τελείως ακίνητη ως τότε.

Ο Νικ δεν είχε καν τη δύναμη να μιλήσει. Πήδησε έξω απ' το αυτοκίνητο, αδιαφορώντας για τη βροχή, για να εξακριβώσει τις ζημιες που είχε πάθει.

Στο φως των φαναριών, διεκρίνε τα καφάσια σκορπισμένα στο δρόμο. Μερικά είχαν άνοιξει πέφτοντας. Τα κίτρα γυάλιζαν, κάτω απ' τη βροχή, σαν κίτρινες μπάλες.

«Δεν μπορώ να κάμω τίποτ' άλλο απ' το να περιμένω να

ξημερώση» είπε με το νου του ο Νικ.

Ήταν τόσο τσακισμένος, ώστε δεν εύρισκε καν τη δύναμη να θυμώσει. Είχε μείνει καρφωμένος σε μία έρημια, το αυτοκίνητο του είχε πασει θλαβή και το φορτίο του είχε χαβη, ακριβώς όπως τον προηγούμενο χρόνο...

Η άγνωστη νέα ξεπροβάλε απ' το σκοτάδι κι' έφανίστηκε μέσα στο φως των προβολέων σαν φάντασμα, κάνοντας τον ν' ανασκήρτησει.

— Παθαμε βλαση, της είπε. Μείνετε εσείς μέσα στ' αυτοκίνητο. Εγώ θα μαζέψω τα σκορπισμένα καφάσια κι' ύστερα θ' αναφω βεγγαλικά, για να ζητήσω βοήθεια.

— Δεν θα εξακολουθήσουμε το ταξείδι; ρώτησε εκείνη, πλησιάζοντας πολύ το προσωπό της στο δικό του, για να μπειρεση να την άκουση παρ' όλο τον δυνατό άνεμο.

— Όχι! ούρλιασε ο Νικ νευριασμένος. Ξαναεβήθε λοιπόν στο καμiónι! Κι' αφέστε με ήσυχο.

Επειτα άσχολήθηκε πάλι με τη δουλειά του, απορροφημένος απ' την καταστροφή που είχε πάθει. Ετοίμασε κι' άναψα τα βεγγαλικά, που φωτίσαν με τη δυνατό λαμπή τους το δρόμο, δείχνοντας έτσι την ολοκληρωτική άπωλεια του φορτίου του. Ο Νικ πρόλαβε ισα-ισα να μαζέψει τα καφάσια και να ελευθερώση το δρόμο, πριν σβύση το τελευταίο βεγγαλικό.

Ύστερα, μουςκεμένος ως το κόκκαλο, μ' όλο το κορμι του πονεμένο, ανέθηκε με κπο στο κουδούνισμα του αυτοκινήτου.

Η νέα κοπέλλα είχε πάρει τη θέση του στο βολάν. Μά, με την κούρσι που είχε, ο Νικ δεν της ζήτησε να παραμερήσει. Σωρίστηκε στην άλλη γωνία κι' έκλεισε τα μάτια του. Τά βλεφαρά του ήταν βαρεία σαν μολυβένια...

Πριν μπορέσει να σκεφθεί τί θάκανε την άλλη μέρα, πριν ακόμη υπολογίση τις ζημιες του, αποκοιμήθηκε, με το πηγούνι άκουμπισμένο στο στήθος του.

Είδε στ' όνειρό του ότι άδηγούσε το καμiónι, ενώ ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό.

Ξαφνικά, τ' όνειρό του έγινε εφιάλτης. Το βολάν έτριψε μέσα στα χέρια του, σαν να ήταν χάρτινο. Τ' αυτοκίνητο έκαμε ένα ξαφνικό πήδημα, ντερπαρίσε, πέρασε πάνω απ' την άκρη του δρόμου και γκρεμίστηκε στο βάραθρο!...

Ο Νικ ξύπνησε παγωμένος απ' τη φρίκη...

Νόμιζε για μία στιγμή ότι τ' αυτοκίνητο εξακολουθούσε να πέφτει στο γκρεμό, γιατί τ' όνειρώδε να τραντάζεται κι' άκουγε να λειτουργή το μοτέρ. Ύστερα κατάλαβε ότι το καμiónι κατέβαινε απ' το βουνό με τρελή ταχύτητα! Το φως των προβολέων του χοροπηδούσε μπροστά του, μέσα στο σκοτάδι...

Μισοπαράλυτος απ' το φόβο και τη νύστα, άναζήτησε μηχανικά το χειρόφρενο, και θέλησε να πατήσει το πεντάλ του φρένου. Αλλά το χέρι του και το πόδι του δεν συνάντησαν τίποτε... Άρχισε τότε να καταλαβαίνει ότι δεν άδηγούσε πια αυτός, ότι καβόταν η άγνωστη στο βολάν... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

19ον

— Δεν τον είδα καλά γιατί ήταν σκυμένος πάνω στη μηχανή και δεν μπόρεσα να τον δω χωρίς να φανεί ότι ήθελε χωρίς να φανεί τίποτα απ' αυτή την περιγραφή. Ο Μπρούς έπρεπε να φανταστεί πως το πιδ εύκολο πράγμα του κόσμου είναι να μη μέσα στην έπαυλη και να ξεκάνη την Ένιντ.

— Άς ελπίσουμε ότι θα πραγματοποιηθούν οι προβλέψεις σου, απάντησε ο Μπρίαν. Έπειτα εχρήθηκε καλή τύχη στον υφιστάμενο του και κατέβασε το ακουστικό.

Ο Σίλβερ συγκέντρωσε σε λίγο τους ανθρώπους του και τους έδωσε τις τελευταίες οδηγίες του. Από τη στιγμή αυτή, ούτε μυία δεν θα μπορούσε να μη στο σπiti, χωρίς οι άνθρωποι της Σκώτλαντ Γουάρντ να το προσέξουν. Η παγίδα είχε στήσει. Το δόλωμα βρισκόταν στη θέση του. Το ζήτημα ήταν να εμφανισθεί ο δολοφόνος. Όλα τότε θα γίνονταν σύμφωνα μ' ένα πρόγραμμα, που είχε κανονισθεί από πριν και που προέβλεπε όλες τις λεπτομέρειες και δεν άφινε τίποτε στην τύχη.

— Έκαμες πολύ καλά, είπε ο Μπρίαν. Ελπίζεις ότι η «Αράχη» θαρθή;

— Νομίζω πως είναι αδύνατον να μην έρθη. Σκεφθήθε, λοιπόν: Ο μόνος άνθρωπος που φοβάται σήμερα ο Μπρούς είναι η Ένιντ Μυλολάντ. Αυτή μόνο μπορεί να φανερώση την πραγματική ταυτότητά του. Ο Σίλβερ, δηλαδή εγώ, που ήξερα επίσης τα πάντα, ίδιος έπειτα από την τελευταία συνάντηση που είχαμε μαζί, δεν βρίσκομαι πια στη ζωή... έννοια για το Μπρούς. Η Σκώτλαντ Γουάρντ, σύμφωνα με τις πληροφορίες που δημοσίεψαν οι έφημερίδες, νομίζει πως η «Αράχη» είναι ο Βίλνους και τον κυνηγάει στην Ευρώπη. Άν οι πληροφορίες που δημοσιεύονται στις έφημερίδες ήταν αληθινές — κι ο Μπρούς δεν έχει λόγους ν' αμφιβάλλει γι αυτό — ο άνθρωπος μας θα πρεπε να τριβή τα χέρια του από ευχαρίστηση. Ποτέ η θέσις του δεν ήταν πιδ καλή από τώρα. Απορώ, μάλιστα, πως δεν πήγε ακόμη στο σπiti ή στο γραφείο του. Άλλά τί λέγω...

Δεν άπορώ καθόλου. Μπορώ να σας εξήγησω σε τί οφείλεται η παρατεινόμενη άπουσία του. Ο Μπρούς φοβάται κανένα πρόσωπο από την πλευρά της Ένιντ Μυλολάντ. Να γιατί νομίζω πως θα έπωφεληθεί από το ρεπορτάζ του Κόλλινσον για να κάμει μία επίσκεψη στην έπαυλη. Στ' αλήθεια, αυτό το

ρεπορτάζ ήταν άριστοεργηματικό. Ο Άντ έβαλε όλα τα δυνατά του για να πη εκείνο που ήθελε χωρίς να φανεί τίποτα απ' αυτή την περιγραφή. Ο Μπρούς έπρεπε να φανταστεί πως το πιδ εύκολο πράγμα του κόσμου είναι να μη μέσα στην έπαυλη και να ξεκάνη την Ένιντ.

— Άς ελπίσουμε ότι θα πραγματοποιηθούν οι προβλέψεις σου, απάντησε ο Μπρίαν. Έπειτα εχρήθηκε καλή τύχη στον υφιστάμενο του και κατέβασε το ακουστικό.

Ο Σίλβερ συγκέντρωσε σε λίγο τους ανθρώπους του και τους έδωσε τις τελευταίες οδηγίες του. Από τη στιγμή αυτή, ούτε μυία δεν θα μπορούσε να μη στο σπiti, χωρίς οι άνθρωποι της Σκώτλαντ Γουάρντ να το προσέξουν. Η παγίδα είχε στήσει. Το δόλωμα βρισκόταν στη θέση του. Το ζήτημα ήταν να εμφανισθεί ο δολοφόνος. Όλα τότε θα γίνονταν σύμφωνα μ' ένα πρόγραμμα, που είχε κανονισθεί από πριν και που προέβλεπε όλες τις λεπτομέρειες και δεν άφινε τίποτε στην τύχη.

— Έκαμες πολύ καλά, είπε ο Μπρίαν. Ελπίζεις ότι η «Αράχη» θαρθή;

— Νομίζω πως είναι αδύνατον να μην έρθη. Σκεφθήθε, λοιπόν: Ο μόνος άνθρωπος που φοβάται σήμερα ο Μπρούς είναι η Ένιντ Μυλολάντ. Αυτή μόνο μπορεί να φανερώση την πραγματική ταυτότητά του. Ο Σίλβερ, δηλαδή εγώ, που ήξερα επίσης τα πάντα, ίδιος έπειτα από την τελευταία συνάντηση που είχαμε μαζί, δεν βρίσκομαι πια στη ζωή... έννοια για το Μπρούς. Η Σκώτλαντ Γουάρντ, σύμφωνα με τις πληροφορίες που δημοσίεψαν οι έφημερίδες, νομίζει πως η «Αράχη» είναι ο Βίλνους και τον κυνηγάει στην Ευρώπη. Άν οι πληροφορίες που δημοσιεύονται στις έφημερίδες ήταν αληθινές — κι ο Μπρούς δεν έχει λόγους ν' αμφιβάλλει γι αυτό — ο άνθρωπος μας θα πρεπε να τριβή τα χέρια του από ευχαρίστηση. Ποτέ η θέσις του δεν ήταν πιδ καλή από τώρα. Απορώ, μάλιστα, πως δεν πήγε ακόμη στο σπiti ή στο γραφείο του. Άλλά τί λέγω...

Δεν άπορώ καθόλου. Μπορώ να σας εξήγησω σε τί οφείλεται η παρατεινόμενη άπουσία του. Ο Μπρούς φοβάται κανένα πρόσωπο από την πλευρά της Ένιντ Μυλολάντ. Να γιατί νομίζω πως θα έπωφεληθεί από το ρεπορτάζ του Κόλλινσον για να κάμει μία επίσκεψη στην έπαυλη. Στ' αλήθεια, αυτό το

ρεπορτάζ ήταν άριστοεργηματικό. Ο Άντ έβαλε όλα τα δυνατά του για να πη εκείνο που ήθελε χωρίς να φανεί τίποτα απ' αυτή την περιγραφή. Ο Μπρούς έπρεπε να φανταστεί πως το πιδ εύκολο πράγμα του κόσμου είναι να μη μέσα στην έπαυλη και να ξεκάνη την Ένιντ.

— Άς ελπίσουμε ότι θα πραγματοποιηθούν οι προβλέψεις σου, απάντησε ο Μπρίαν. Έπειτα εχρήθηκε καλή τύχη στον υφιστάμενο του και κατέβασε το ακουστικό.

Ο Σίλβερ συγκέντρωσε σε λίγο τους ανθρώπους του και τους έδωσε τις τελευταίες οδηγίες του. Από τη στιγμή αυτή, ούτε μυία δεν θα μπορούσε να μη στο σπiti, χωρίς οι άνθρωποι της Σκώτλαντ Γουάρντ να το προσέξουν. Η παγίδα είχε στήσει. Το δόλωμα βρισκόταν στη θέση του. Το ζήτημα ήταν να εμφανισθεί ο δολοφόνος. Όλα τότε θα γίνονταν σύμφωνα μ' ένα πρόγραμμα, που είχε κανονισθεί από πριν και που προέβλεπε όλες τις λεπτομέρειες και δεν άφινε τίποτε στην τύχη.

— Έκαμες πολύ καλά, είπε ο Μπρίαν. Ελπίζεις ότι η «Αράχη» θαρθή;

— Νομίζω πως είναι αδύνατον να μην έρθη. Σκεφθήθε, λοιπόν: Ο μόνος άνθρωπος που φοβάται σήμερα ο Μπρούς είναι η Ένιντ Μυλολάντ. Αυτή μόνο μπορεί να φανερώση την πραγματική ταυτότητά του. Ο Σίλβερ, δηλαδή εγώ, που ήξερα επίσης τα πάντα, ίδιος έπειτα από την τελευταία συνάντηση που είχαμε μαζί, δεν βρίσκομαι πια στη ζωή... έννοια για το Μπρούς. Η Σκώτλαντ Γουάρντ, σύμφωνα με τις πληροφορίες που δημοσίεψαν οι έφημερίδες, νομίζει πως η «Αράχη» είναι ο Βίλνους και τον κυνηγάει στην Ευρώπη. Άν οι πληροφορίες που δημοσιεύονται στις έφημερίδες ήταν αληθινές — κι ο Μπρούς δεν έχει λόγους ν' αμφιβάλλει γι αυτό — ο άνθρωπος μας θα πρεπε να τριβή τα χέρια του από ευχαρίστηση. Ποτέ η θέσις του δεν ήταν πιδ καλή από τώρα. Απορώ, μάλιστα, πως δεν πήγε ακόμη στο σπiti ή στο γραφείο του. Άλλά τί λέγω...

τλάι της χωρίς να την προσέξω.

Η έπαυλις απέναντι ήταν βυθισμένη στον ύπνο της.

Δώδεκα. Η σκιά εξακολουθούσε να μείνει πάντα στην ίδια θέση.

Δωδεκάμιση. Τη στιγμή αυτή η σκιά άρχισε να κινείται. Γλιστρούσε από δέντρο σε δέντρο και κάθε φορά άφινε να περνούν αρκετά λεπτά, προτού άποφασίσει να κάμει ένα κινούργιο βήμα.

Έτσι έφτασε ως το δρόμο. Τον διέσχισε τρέχοντας, κοντοστάθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα άρχισε να προχωρή κατ' άμκος του τοίχου που περιέβαλλε τον κηπο της έπαυλης.

Όταν έφτασε στο βόρειο μέρος, συμμαζεύτηκε στη βάση του τοίχου κι' έμεινε εκεί περισσότερο από ένα τέτατο της ώρας.

Δεν άκούγόταν ο παραμικρός θόρυβος. Η έπαυλις ήταν βυθισμένη στη σιωπή.

Μία και είκοσι. Η σκιά άνασκήκωθηκε και πάλι, έριξε ένα βλέμμα ολογυρα κι' έπειτα σκαρφαλώσε στον τοίχο. Ύστερα πήδησε μέσα στον κηπο.

Εκεί, κοντοστάθηκε και πάλι μερικές στιγμές κι' έπειτα άρχισε να γλιστρή άδούρβα άναμεσα στα δέντρα.

Σε λίγο έφτασε κάτω από τη βεράντα, που δεν άπείχε περισσότερο από τέσσερα ή πέντε μέτρα από το έδαφος. Κι' έκανε παιδακι ακόμη θα μπορούσε να σκαρφαλώση σ' αυτήν.

Ο νεκρός που ξαναζωντανεύει

Η μικρή έπαυλις εξακολουθούσε να είναι βυθισμένη στη σιωπή και τυλιγμένη στο σκοτάδι της νύχτας.

Τού κάκου θα προσπαθούσε κανείς να ξεχωρίση τον παραμικρό θόρυβο. Θα την νόμιζε για άκατοίκητη.

Κι' ωστόσο, αρκετά ζευγάρια μάτια παρακολουθούσαν με προσοχή κάθε κίνηση που έκανε η μυστηριώδης σκιά.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που βρισκόταν στο έσωτερικό της έπαυλης, κρατούσαν και την ανατομή τους και περιμένα. Ήξεραν από πριν ποιος ήταν ο δρόμος που θ' άκολουθούσε η σκιά και πού θα πηγαίνε. Ο Άντι Κόλλινσον δεν είχε κοπιάσει του κάκου για να περιγράψει την έπαυλη ως και τις πιο μικρές λεπτομέρειες της. Εκείνος που θα ήθελε να μπει στο έσωτερικό της δεν είχε παρά ν' ακολουθήσει αυτή την περιγραφή, που έδινε καλύτερα από οποιοδήποτε σχεδιάγραμμα την έξωτερική διαρρύθμισή της.

Ο αστυνομικός συντάκτης της «Τρίμυθου» καθόριζε με απόλυτη ακρίβεια στο ρεπορτάζ του ποιος ήταν το δωμάτιο της Ένιντ Μυλολάντ. Έχλεπε στη βεράντα κι' η πόρτα του έμενε τη νύχτα μισάνοιχτη.

Η σκιά φαίνεται, ότι είχε λόγους να ενδιαφερεθεί περισσότερο για τη νέα παρά για τους άλλους ενοίκους της έπαυλης, γιατί, μόλις βρέθηκε πάνω στη βεράντα, διευθύνθηκε, χωρίς να διστάση, προς το μέρος της μισάνοιχτης πόρτας.

Λίγο, γλιστρούσε άδούρβα στο έσωτερικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της:

FAREL, ΒΙΟΜ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Το ήρεμο εκείνο απομεινάρκι του έτους 48 μ.Χ., ο αυτοκράτορας Κλαύδιος, εξαπλωμένος πάνω σ' ένα σωρό μαξιλάρια, στην ταράτσα της πολυτελούς έπαυλώς που είχε στην Όστια, προσπαθούσε να χαλάρει το πλούσιο γεύμα του.

Ήταν Οκτώβριος κι' ο αύρανος είχε ένα όμορφο γαλάζιο χρώμα. Η Βαλερία Μεσσαλίνα, η τρομερή σύζυγος του Κλαυδίου, ήταν μακριά. Στά πόδια του, ακουμπώντας τα κεφάλια τους πάνω στα γόνατά του, ήταν πλαγισσμένες η Καλπουρνία κι' η Κλεοπάτρα, οι πιο καλόκαρδες κι' οι πιο τρυφερές από τις εύνοούμενες του... Όλο γύρω ήταν ήρεμα κι' όμορφα...

Τα μάτια του Κλαυδίου ήταν μισοκλειστά. Ξαφνικά φάνηκαν μερικοί από τους αφοσιωμένους ακόλουθους του. Μπροστά απ' όλους προχωρούσαν ο Νάρκισσος κι' ο Παλλάδιος.

Ο πρώτος έσκυψε και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του αυτοκράτορα, που κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι και απάντησε:

— Οι συνηθισμένες φλυαρίες! Αν έχεις τίποτε το θετικό, μίλησε ελεύθερα.

— Η γυναίκα σου, απάντησε τότε ο Νάρκισσος έτοιμάζεται να ξαναπαντρευτεί!...

Ο Κλαύδιος γέλασε.

— Πώς είναι δυνατό αφού είμαι ακόμη ζωντανός; είπε.

— Η αυτοκράτειρα σκοπεύει να παντρευτεί το Σίλιο, επέμεινε ο Νάρκισσος, το σύζυγο

αλλής 'Ιουλίας, της αδελφής του Καλιούλα; Η δέχασης πώς πέθανε ο Μοντάνο, που ήταν ένα παιδάκι σχεδόν; Κι' ο Πομπήιος; Κι' ο Σαβίνος; Κι' ο ανηψίος σου Βανίκιος; Κι' ο Άππιος Σιλανός, ο πεθερός του, που την κατηγορούσε δημοσίως για το έγκλημά της; Και μήπως σώθηκε αυτός ο τρελλός Λούκιος Βιτέλλιος; Την αγαπούσε τόσο πολύ, που είχε πάντα ένα σανδάλι της κάτω από το χιτώνα και το φιλούσε παράφορα στο Φόρουμ.

Ο Κάλλιστος, ένας άλλος από τους ακόλουθους του αυτοκράτορα, έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός.

— Και δεν έβαλε να σκοτώσουν το Βαλέριο τον Άστυνικό, είπε, που ήταν ο κληρονόμος της πολυτελούς έπαυλώς του Λουκούλου, για να την πάρη στην κατοχή της και να γλεντοκοπήσει πίσω από τους ψηλούς τείχους που προστάτευαν τους κήπους της.

Ο Παλλάδιος μίλησε κι'

— Θα τολμήσει να σκοτώσει την Αύγουστα; του ονόμαζε η Μεσσαλίνα με φωνή που έτρεπε

σύμφωνα μ' όλους τους καθηρωμένους τύπους, το Σίλιο. Η τελετή του γάμου είχε γίνει στους κήπους του Λουκούλου. Όλοι οι αὐλικοί βρίσκονταν εκεί.

— Αυτό σημαίνει, ψιθύρισε ο Νάρκισσος στο αυτί του Κλαυδίου, ότι η αυτοκράτειρα πήρε την απόφαση ν' απαλλάξη από σένα κι' από όλους μας.

— Ας γυρίσω στη Ρώμη, είπε ο αυτοκράτορας.

Ο Νάρκισσος καθίσε πλάι του μέσα στο πολυτελές αυτοκρατορικό άρμα. Και, στο όρμη, κατάφερε να του πάρη έγγραφο τη διαταγή της θανάτωσης της Βαλερίας Μεσσαλίνας και των συνενοχών της.

Φοδόν, ωστόσο, μήπως ο αυτοκράτορας άλλαζε γνώμη και, σε μία στροφή, πήδησε με κάποια δικαιολογία, από το άρμα. Ο Εύδοτος και μερικοί άλλοι έτρεξαν άμέσως κοντά του.

Ο Νάρκισσος τους έδειξε τη διαταγή του αυτοκράτορα.

— Τρέξτε στη Ρώμη, τους φώναξε, από τον πλάγιο δρόμο, που προχωρεί παράλληλα στις όχθες του Τιβέρεως. Πρέπει να φτάσετε εκεί πριν από τον αυτοκράτορα. Θα περικυκλώσετε τους κήπους του Λουκούλου και θα εξαπολύσετε μερικούς λόχους λεγεωναρίων στο εσωτερικό. Κανείς από όσους βρίσκονται εκεί δεν πρέπει να βγεί ζωντανός. Ο δήμαρχος Τίτος Βίνιος είναι δικός μας. Ζητήστε τη συνδρομή του.

— Είπε η γυναίκα που αντιμεύαζε τ' όνομά σου! είπε ο Άρποκράτης.

Ο αυτοκράτορας βρήκε προσθητική αυτή την απάντηση κι' ήταν έτοιμος να ξεπάση εναντίον του πιστού ακόλουθου του. Αλλά, κείνη τη στιγμή, μπήκε ο Εύδοτος. Οι είδησεις που έφεραν από τη Ρώμη ήταν απίστευτες σχεδόν. Η Μεσσαλίνα είχε παντρευτεί.

Η Ρώμη ήταν βυθισμένη στην πείνη τη νύχτα στην έσχατη απίστευτη σκηνή ξετυλίγον-

ταν στους δρόμους και τις πλατείες. Η ίδια η αυτοκράτειρα είχε δώσει το σύνθημα.

Κοντεύαν μεσανυχτά.

Η Μεσσαλίνα κι' ο Σίλιος ξεκουράζονταν πάνω σ' ένα μαλακό κρεβάτι. Στ' αυτιά τους έφταναν τα τραγούδια κι' ο θόρυβος που έκαναν στον κήπο οι φίλοι τους.

Σε μία στιγμή, η αυτοκράτειρα τινάχτηκε όρθια.

— Πηγαίνουμε κι' εμείς να διασκεδάσουμε μαζί τους, είπε στο σύζυγό της.

Η εμφάνισή τους προκάλεσε ένα αληθινό πανόαιμιο από φωνές κι' έπαιφμιες.

Η Μεσσαλίνα φορούσε ένα άραχνούφαντο φόρεμα κι' είχε ρίξει ένα δέρμα λεοπαρδάλεως στους ώμους της.

Οι αὐληταί κι' οι κιθαρωδοί άρχισαν αμέσως να παίζουν κάποιο χορευτικό τραγούδι. Ομίλοι από γοητευτικές χορεύτριες χορεύαν στο φως των πυρών.

Η αυτοκράτειρα ένοιωσε, ξαφνικά, το δέρμα της λεοπαρδάλεως να βαρύνει πάνω στους ώμους της. Οι ήχοι της μουσικής έκαναν το σώμα της ν' ανατριχιάζει.

Επειτα από μία στιγμή, βρισκόταν κι' αυτή ανάμεσα στις χορεύτριες. Είχε πετάξει το δέρμα της λεοπαρδάλεως κι' είχε ανοιχτό το στήθος της...

Χορεύε ρυθμικά και τα μάτια της έδωζαν φωτιές... Μία φλόγα ηδοναθείας την πυρπολούσε. Στον παροξυσμό της άρχισε να ξεσχίζει με τα χέρια της τον άραχνούφαντο χιτώνα, για να δείξη σε κείνους που την περιστοίχιζαν το σώμα της σ' όλη την υπέροχη αρμονία του...

Εκείνη τη στιγμή, μία φωνή άκούστηκε από το βάθος του κήπου.

— Οι πραιτωριανοί!

Η Δομντία Λεπίδα, η μητέρα της Μεσσαλίνας, άρπαξε το δέρμα της λεοπαρδάλεως και έτρεξε να σκεπάσει μ' αυτό τους ώμους της κόρης της.

— Ας φύγουμε! της φώναξε. Αλλά ήταν αργά πιά. Οι λεγεωνάριοι τους είχαν ζωσει από παντού. Και τα ξίφη τους χώνονταν αλύπτητα στις σάρκες εκείνων που βρίσκονταν μπροστά τους. Κανείς ζωντανός! Αυτή ήταν η διαταγή που είχαν πάρει.

Η Μεσσαλίνα κι' η μητέρα της έτρεχαν ν' απομακρυνθούν. Αλλά έπεσαν πάνω στον Εύδοτο και τον Τίτο Βίνιο.

Ο δήμαρχος της Ρώμης άρπαξε με το άριστερό του χέρι τη Μεσσαλίνα από τα μαλλιά και την έρριξε κάτω μπρος στα πόδια του.

Το ξίφος του έλαμπε γυμνό στο άλλο του χέρι.

— Θα τολμήσει να σκοτώσει την Αύγουστα; του φώναξε η Μεσσαλίνα με φωνή που έτρεπε.

Αλλά ο Τίτος Βίνιος δεν έδωσε προσοχή στα λόγια της. Το ξίφος του χάθηκε δύο φορές στο στήθος της.

Ο Σίλιος έπεσε την ίδια στιγμή, μερικά βήματα πιο πέρα, κάτω από τα χτυπήματα του Εύδοτου.

Κατά τα ημερήνια, η αυτοκρατορική συνοδεία μπήκε στην πόλη. Κι' ο ρωμαίος λαός που είχε πανηγυρίσει το προηγούμενο βράδυ τον άνιερο γάμο της αυτοκράτειρας έτρεξε νά' έπαιφμη την Καίσαρσά του.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΒΑΝΝΙ

Τελευταία νύχτα THE MESSALINAS

της 'Ιουλίας Σιλάνα, τον πιο όμορφο από τους Ρωμαίους. Η αυτοκράτειρα τον έπεισε να χωρίση τη γυναίκα του.

Ο Κλαύδιος άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το τρυφερό μάγουλο της Καλπουρνίας.

— Έχεις αποδείξει; ρώτησε.

— Θα τις φέρη σε λίγο ο Εύδοτος, απάντησε ο Νάρκισσος.

Και, παίρνοντας πιοτερο θάρρος, συνέχισε:

— Γιατί διατάξεις να πάρης την απόφασή σου; Μήπως δεν έδωξες άλλοτε την Πλαυτία, την πρώτη σου γυναίκα, γιατί σε πρόδιδε με το Μνέστερ, το σκλάβο; Ο ίδιος ο Μνέστερ έγινε κατόπιν φίλος της δεύτερης γυναίκας σου, της Μεσσαλίνας. Αλλά αυτή δεν την έδωδες. Κι' ωστόσο, η Πλαυτία ήταν μία προβατίνα μπροστά στη λύκαινα, τη Μεσσαλίνα. Χάρης στην καλωσύνη και την επιείκειά σου, η αυτοκράτειρα άποτινάξε πιά κάθε χαλινό. Κι' αυτή η ζωή μας ακόμη βρίσκεται σε κίνδυνο. Μήπως δεν έβαλε τους ανθρώπους της να σκοτώσουν το γραμματέα σου Πολύβιο; Και την ίδια τύχη δεν είχε ο άπελευθερος Μύραν, που ήταν αφοσιωμένος σε σένα; Τα εγκλήματα της δεν λογαριάζονται πιά. Δεν θυμάσαι το τραγικό τέλος της 'Ιουλίας, της αδελφής του Δρούσου, και της

αυτός με τη σειρά του.

— Θέλε Κλαύδιε, είπε, ξεχάσε, λοιπόν, τις αποτρόπαιες εκδικήσεις της αυτοκράτειρας, έπειτα από τη συννομία του Βινικιανού και του Σκριβανιανού.

Ο Κλαύδιος θέλησε ν' απαντήσει. Μά τον πρόλαβε ο Άρποκράτης.

— Άγνοεις μήπως, είπε, ότι διαθέτει τώρα όπως θέλει λεγώνες και ελόκληρες επαρχίες, ότι πουλάει τα δικαιώματα πολιτογραφίσεως, ότι διαφθείρει τους δικαστές, ότι οι εύνοούμενοί της κατέχουν όλες τις επίκαιρες θέσεις, ότι άνόμασε το Σίλιο ύπατο κι' ότι θέλει να σε συντροφεύη στο θρίαμβό σου για τη νίκη σου εναντίον των Βρετανών.

— Αλλά μήπως συ ό ίδιος δεν της άπενειμες τον τίτλο της Αύγουστας;

— Είπε η μητέρα των παιδιών μου, παρατήρησε ο Κλαύδιος.

— Είπε η γυναίκα που αντιμεύαζε τ' όνομά σου! είπε ο Άρποκράτης.

Ο αυτοκράτορας βρήκε προσθητική αυτή την απάντηση κι' ήταν έτοιμος να ξεπάση εναντίον του πιστού ακόλουθου του. Αλλά, κείνη τη στιγμή, μπήκε ο Εύδοτος. Οι είδησεις που έφεραν από τη Ρώμη ήταν απίστευτες σχεδόν. Η Μεσσαλίνα είχε παντρευτεί.

Η Ρώμη ήταν βυθισμένη στην πείνη τη νύχτα στην έσχατη απίστευτη σκηνή ξετυλίγον-

— Φοράω αυτό το φουστάνι. Αλλά μου, γιατί ο Τρεύμαν διάταξε να μην προχωρήσουν οι Τζωννδες παρά πάνω από τον 38ο παράλληλο...

(Του Α. Θεοφιλοπούλου)

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ του πλανήτη μας ΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

Πώς τὸ ἐξηγοῦν οἱ ἐπιστήμονες

Οἱ ἐπιστήμονες παρακολουθοῦν ἀπὸ καμινιά διακοσμητικὰ χρόνια — οἱ σημαντικότερες παρατηρήσεις ἐγίναν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πενήντα τελευταίων ἐτῶν — μὴ προσδευτική ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας τοῦ πλανήτη μας. Τὸ θερμομετρε ἀνεβαίνει συνεχῶς, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ ζώνη τῶν πάγων περιορίζεται ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἓνα κύμα ζέστης, ποὺ ἀπλώνεται στὸν πλανήτη μας, τροποποιώντας ἀντίστοιχα τὶς κλιματικές συνθήκες.

Τὸ κύμα αὐτὸ τῆς ζέστης δὲν περιορίζεται μέσα στὶς πολικές περιοχές, ἀλλ' ἐκτείνεται σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Στὶς "Αλπεῖς π.χ. παρατηρεῖται βαθμιαία ὑποχώρησης τῶν παγετῶν καὶ ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ στὸ νότιο ἡμισφαίριο. Οἱ παγετῶνες τῶν "Ανδεων π.χ. λιώνουν ταχύτερα καὶ ὑποχωροῦν ὁλοένα πρὸς τὰ υψηλότερα σημεία.

Οἱ ἐπιστήμονες, συγκρίνοντας τὶς παρατηρήσεις διαφόρων ἐξερευνητῶν, υπολογίζουν ὅτι, μόνον στὴν περιοχή τοῦ Νοτίου Πόλου, ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς πάγους ἐκτάσεις γῆς 14 περίπου ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δύο τελευταίων αἰώνων.

Μιὰ ἄλλη παρατήρησης, ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας, εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Τὸ ἀναποφύκτο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνοδῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐξάτμιση τοῦ ὕδατος ποὺ βρίσκεται πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὅπως εἶναι εὐνόητον, ἀκριβεῖς μετρήσεις γιὰ τὴν πιστοποίηση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου δὲν μποροῦν νὰ γίνουν στὴν περιοχή τῆς θαλάσσης. Ἐγίναν, ὁμῶς, στὴν πε-

ριοχὴ διαφόρων λιμνῶν καὶ ἀπέδειξαν ὅλες μιὰ καθόδὸ τῆς στάθμης τῶν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν αὐτὴ τὴν ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας;

Μποροῦμε ν' ἀναφέρουμε, πρῶτα — πρῶτα, τρεῖς δευτερεύουσες αἰτίες, ποὺ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἀέρος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαπόλυσις ἰσχυρῶν ρευμάτων ἀπὸ τὴν τροπικὴ καὶ εὐκράτο περιοχή πρὸς τοὺς Πόλους.

2) Διεσθύνσεις τοῦ ρεύματος τοῦ Πόλου, (Γκὼλφ Στρίμ) σὲ περιοχές ὅπου δὲν ἐφθανε πρῖν.

3) Μεγάλοι σεισμοί, σὰν αὐτοὺς ποὺ ἐγίναν στὴν Ἀλάσκα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας κατὰ ἀρκετοὺς βαθμούς.

Οἱ τρεῖς αἰτίες ποὺ ἀναφέραμε δὲν μποροῦν, ὁμῶς, νὰ ἐξηγήσουν τὸ καθολικὸ φαινόμενο τῆς ἀνοδῶς τῆς θερμοκρασίας.

Μιὰ ἄλλη αἰτία, πολὺ γενικότερης σημασίας ἀπὸ τὶς προηγούμενες, εἶναι ἡ παρατηρούμενη αὐξήσις τῆς ἐντάσεως τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο τῆς ἀνοδῶς τῆς θερμοκρασίας τοῦ πλανήτη μας καὶ τὴν ὑποχώρησις τῶν παγετῶν.

Γι' αὐτὸ, οἱ ἐπιστήμονες ἀποκλίνουν σὲ μιὰ ἄλλη ἐξήγησι, ποὺ φαίνεται πιὸ ἱκανοποιητικὴ. Ὑποστηρίζουν, δηλαδή, ὅτι ἐπῆλθε κάποια τροποποίησης στὴ σύστασι τοῦ διαπλανητικοῦ διαστήματος, λόγω τῆς παρεμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς ἀπειροελαχίστων σωματιδίων μετεωρικῆς ὕλης.

«Ἀς υποθέσουμε, γράφει ὁ δόκτωρ Μπελό, ὅτι ὁ ἡλῖος μᾶς παρασύρει στὸ διάστημα μαζί με τοὺς ἄλλους πλανήτες ἀνάμεσα ἀπὸ ἓνα σύννεφο κοσμικοῦ κονιορτοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἡ ἐκτασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ποὺ ἀπορροφᾷ ἡ γῆ μας θὰ ἐλαττωθῇ. Τὸ φῶς αὐτὸ θὰ γίνῃ κόκκινο ἀντὶ νὰ εἶναι κίτρινο. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ θὰ κάμῃ τοὺς πάγους τῶν πόλων νὰ κατεβῶν πρὸς τοὺς τροπικοὺς. Στὸ σημείον αὐτὸ, εἶναι ἀρκετὸ νὰ ὑπενθυμίσωμε μὲ ποιά ταχύτητα πέφτει ἡ θερμοκρασία κατὰ τὶς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου. Ἀρκεῖ, λοιπόν, ἡ παρέμβασις ἑνὸς κοσμικοῦ νέφους μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς γιὰ νὰ προκαλεθῇ πτώσις τῆς θερμοκρασίας. Ἀς ἀντιστρέψωμε τώρα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις κι' ἄς φαντασθῶμε ὅτι ἡ γῆ μας βῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ κοσμικὸ σύννεφο. Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Μιὰ βαθμιαία ἀνοδὸς τῆς θερμοκρασίας καὶ, συνεπῶς, ὑποχώρησις τῶν πάγων πρὸς τὶς πολικές περιοχές».

Τὸ κοσμικὸ αὐτὸ σύννεφο εἶναι κατὰ τὸ ἐντελὲς ἀσάθμητον καὶ ἀσύληπτον. Κι' ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, κανένα ἀπὸ τὰ ὄργανα ποὺ διαθετόμενε αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς πληροφόρησι γιὰ τὴν παρουσίαν του.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ κοσμικοῦ νέφους θεωρεῖται, ὅπως εἴπαμε, σὰν ἡ πιὸ πιθανὴ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὁμῶς, ὅτι εἶναι καὶ ἡ ὀριστικὴ. Οἱ ἐρευνες τῶν ἐιδικῶν σχετικὰ μὲ τὸ φαινόμενο τῆς ἀνοδῶς τῆς θερμοκρασίας συνεχίζονται πάντοτε.

Ὑπῆρχε ἄλλοτε καὶ ἄλλη ἐξήγησι ποὺ ἀνέφερε ὅτι ἡ γῆ μας σιγά-σιγά ἔλκεται ἀπὸ τὸν ἥλιο, πλησιάζει πρὸς αὐτὸν καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτη μας αὐξάνει συνεχῶς. Ὅπως ἔλεγαν αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες, θὰ ἔλθῃ στιγμή — ὕστερα ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια — ποὺ θὰ ἐπανελθῇ ἡ γῆ μας στὴν ρευστὴ, πυρακτωμένη κατάσταση.

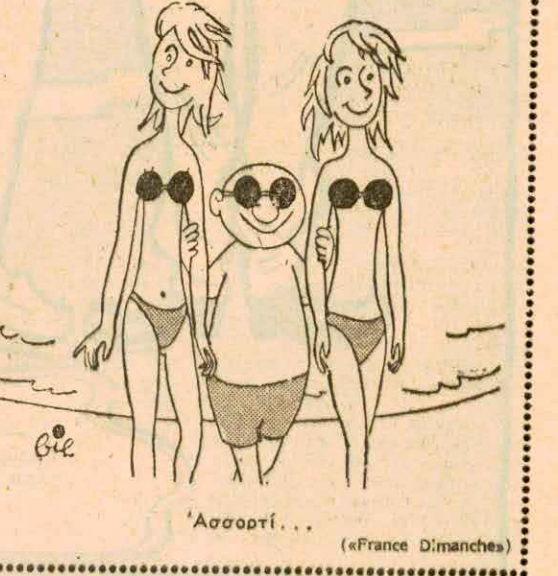
76

Ὁ γιατρός: Γκαρσόν! Ἡ λεμονάδα ὄχι μόνο δὲν εἶναι παγωμένη, ἀλλὰ ἔχει καὶ πυρετό! (Τὸ Σ. Πολενάκη)

Ο ΣΚΩΤΣΕΖΟΣ
— Μήπως εἴσατε ἐλευθέρη σήμερα δεσποινίς, γιὰ νὰ γλυτώσω ἓνα τηλεφώνημα; ...

Ἀσσορτί... (France Dimanche)

Μιὰ «μάγισσα» νίκησε τὴ Μαφία

Ακουμπώντας τὴν πλάτη του σ' ἓνα στύλο, ὁ Ἰταλοαμερικανὸς Φράνκ Σποζάτο κύτταζε κατὰχλωμος τὸν πλῆθος ποὺ τὸν εἶχε περικυκλώσει μ' ἀπειλητικὲς διαθέσεις. Λίγο πιὸ πέρα, κειτόταν νεκρὸς ὁ συμπατριώτης του Φράνκ Λοτίτο, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ σῆδρο. Ἡ γυναίκα του, γονατισμένη δίπλα του, ἔκλαιε σπαρακτικὰ καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της.

Σίγουρα ὁ κόσμος θὰ λυντσάρει τὸ Σποζάτο, ἂν δὲν προλάβαιναν νὰ τὸν προστατέψουν οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῇ γιὰ τὸ ἐγκλημα.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ συνέβη τὴ νύχτα τῆς 3ης Μαρτίου 1901, στὸ Ντενβερ τῆς Ἀμερικής. Ὁ Σποζάτο ἦταν διερμηνεὺς τῶν δικαστηρίων, γιὰ τὶς δίκες τῶν Ἰταλῶν.

— Ναί, ἐγὼ πυροδόλησα αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο! ὠμολόγησε στὸν ἀστυνομικόν. Μὰ βρισκόμουν σὲ ἀμυνα! Γιατί αὐτὸς κι' ἐγὼ ἄλλος, ἀγνωστοί μου κι' οἱ δύο, πῆδαν ἀπάνω μου, καθὼς ἐβγαίνα ἀπ' τὸ ἀντικρὺν μπάρ, κι' ἐπεχείρησαν νὰ με σκοτώσουν.

Στὴν τσέπη του βρέθηκε ἓνα ρεβόλβερ, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔλειπαν τρεῖς σφαῖρες.

— Εἶνε ψεύτης! φώναξε κάποιος, καὶ προχώρησε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Αὐτὸς ἄρχισε τὸν καυγὰ μέσα στὸ μπάρ. Ὑστερὰ βγήκε ἔξω καὶ μᾶς πυροδόλησε τρεῖς φορές.

Ἐξηγήσε ὅτι λεγόταν Τζῶν Μπρίντζι κι' ὅτι ἦταν κουνιάδος τοῦ θύματος.

Μερικοὶ μάρτυρες βεβαίως, ἀντὶ τοῦ ὅτι εἶχαν ἀκούσει τρεῖς πυροβολισμούς. Ὁ Σποζάτο τὸ παραδέχθηκε, πρόσθεσε ὁμῶς ὅτι ὁ πρῶτος εἶχε ριχτῇ ἐναντίον του ἀπ' τὸ Μπρίντζι ἢ τὸ Λοτίτο κι' ὅτι αὐτὸς εἶχε ρίξει ἔπειτα τοὺς ἄλλους δύο, ἀμυνόμενος.

Ἀλλὰ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ φάνηκε ἀβάσιμος, ἐφόσον ἔλειπαν ἀκριβῶς τρεῖς σφαῖρες ἀπ' τὸ ὄπλο του, ἐνῶ ἐξ ἄλλου οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν βρῖκαν κανένα ρεβόλβερ πάνω σι... Λοτίτο ἢ τὸ Μπρίντζι. Ὁ Σποζάτο ἐξηγήσε ὅτι εἶχε σκοτώσει προηγουμένως μὲ τὴν τρίτη σφαῖρα, τὴν ἴδια μέρα, ἓνα λυσσαμένο σκυλί. Κανεὶς ὁμῶς δὲν βρέθηκε νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Ὡστόσο, ὁ διάσημος δικηγόρος Ὁρας Χῶκινς, ποὺ ἀνέλαβε τὴν υπεράσπισι τοῦ Σποζάτο, ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά του, γιὰτὶ τὸν εἶχε γνωρίσει στὰ δικαστήρια κι' ἤξερε τὸ χαρακτήρα του. Ὁ κατηγορούμενος τοῦ διηγήθηκε ὅτι, ἐνῶ ἔπιπε μόνος του στὸ μπάρ, μῆλκαν οἱ δύο ἄλλοι κι' ἄρχισαν νὰ τὸν εἰρωνεύονται καὶ νὰ τὸν προκαλοῦν. Μάλωσε τότε μαζί τους, κι' ὁ καταστηματοῦχος τοὺς ἐδίωξε ὅλους.

Ὁ Λοτίτο κι' ὁ Μπρίντζι βγήκαν πρῶτοι, καιροφυλάκησαν σὲ μιὰ σκοτεινὴν πόροδο καὶ τοῦ ἐπετέθησαν. Ὁ ἓνας τὸν πυροδόλησε. Ὁ Σποζάτο τοὺς ἔρριξε τότε δύο σφαῖρες. Ὑστερὰ, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ, περίμενε νὰρθε ἡ ἀστυνομία...

Ἡ ἐγγύησις γιὰ τὴν προσωρινὴ ἀποφυλάκισι τοῦ Σποζάτο ὀρίσθηκε σὲ 10.000 δολάρια. Ὁ Χῶκινς τὰ πληρώσε ὁ ἴδιος. Ἐτοί ὁ κατηγορούμενος μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ νὰ φάγῃ γιὰ μάρτυρες.

Κανεὶς ὁμῶς δὲν δεχόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ καταθέσῃ δηλαδή πῶς εἶχαν συμβῇ τὰ πράγματα στὸ μπάρ. Κανεὶς δὲν δεχόταν νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸν εἶχε δῇ νὰ σκοτώνῃ τὸ λυσσαμένο σκυλί, ἢ νὰ πῇ ποὺ κι' ἀπὸ ποῖον εἶχε ταφῇ τὸ πτώμα τοῦ ζῶου.

Ἀλλὰ κι' ὁ Χῶκινς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερε νὰ βρῇ μάρτυρες. Καταλάβαινε ὅτι, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, κρυβόταν ὁ δάκτυλος τῆς «Μαφίας», τῆς μυστικῆς σικελιανῆς ὀργανώσεως ποὺ τὴν ἔτρεμαν ὅλοι οἱ Ἰταλοί... Μιὰ μέρα, ὁ Σποζάτο τοῦ εἶπε:

— Ἐμαθα ὅτι μιὰ ἰταλικὴ ἐταιρεία μαζεύει ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς καλλίτερος δικηγόρους καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καταδίκη μου... Ἐχω μερικοὺς

φίλους στὴ Νέα Ὁρλεάνη. Ἀφίστα με νὰ πᾶω νὰ τοὺς ζητήσω ἓνα δάνειο. Δίχως λεφτά, δὲν θὰ μπόρεσουμε νὰ βρούμε μάρτυρες.

Ὁ Χῶκινς δὲν τοῦφερε ἀντίρρηση. Οἱ φίλοι του τοῦ εἶπαν πῶς ἔκανε μιὰ τρέλλα καὶ πῶς ὁ Σποζάτο θὰ δραπέτευε ἀπ' τὴ Νέα Ὁρλεάνη. Μὰ δὲν ἐπαληθεύσαν οἱ φόβοι τούτοις: Ὁ Σποζάτο γύρισε ἀπὸ τὴ ταξίδι του, μιὰ βδομάδα πρῖν ἀπ' τὴ δίκη. Δὲν εἶχε μπόρεσει, δυστυχῶς, νὰ βρῇ χρήματα, οὔτε μάρτυρες.

Ὁ Χῶκινς σκέφθηκε τότε ἓνα ἔσχατο μέσον: νὰ δημοσιεύσῃ στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία, ζητώντας στοιχεῖα γιὰ τὴν ὑπόθεσι ἀπ' ὅποιον θὰ μπορούσε νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃ. Τ' ἄλλο πρωί, μιὰ ἀγνωστὴ γυναίκα φωνὴ τοῦ τηλεφώνησε:

— Μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἐλάτε στὴν πλατεία Γκλέναρμ, ἀριθμὸς 1529, καὶ ζητήστε τὴν κ. Λόδελ.

Αὐτὴ ἡ κ. Λόδελ ἦταν μιὰ πρῶην ἡθοποιὸς ποὺ εἶχε γίνῃ χειρομάντις καὶ ἀναλάμβανε νὰ πῇ τὴν τύχη καὶ συγχρόνως... νὰ γιατρέψῃ τοὺς ρευματισμούς, τὴν πνευμονία, κλπ.

Δέχθηκε τὸ δικηγόρο στὸ μισοσκότεινο δωμάτιόν της, στολισμένο μὲ τὰ ὑποδελτικά σύνεργα τῆς δουλειᾶς της... Τὸν βεβαίωσε ὅτι ὑπῆρχε μιὰ ἐγγράφη ἐξομολόγησι, ἀκετὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Σποζάτο, ζήτησε ὁμῶς ἓνα σεβαστὸ ποσόν γιὰ νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ. Ὁ Χῶκινς τὴν ἀπέληξε τότε ὅτι θὰ ζητοῦσε ἀπ' τὸ φίλο του διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας νὰ σταματήσῃ τὶς τσαρλατανιές καὶ τὶς ἀπάτες της... Ἀπεναντίας, ἂν τὸν βοηθοῦσε στὴν ὑπόθεσι Σποζάτο, θὰ τὴν ὑποστήριζε κι' αὐτὸς σὲ κάθε περίπτωσι.

Ἡ γυναίκα, φοβισμένη, τοῦδωσε τὸ χαρτί. Ἦταν μιὰ ἀφήγησι, γραμμένη κι' ὑπογεγραμμένη ἀπ' τὸ Μπρίντζι. Περιεῖχε ἀληθεῖς καὶ ψευτεῖς ἀνακατεμένες. Πάντως ὁμῶς, πιστοποιοῦσε ἓνα σπουδαῖο γεγονός: ὅτι ὁ Λοτίτο κρατοῦσε πάνω τοῦ ρεβόλβερ, κι' ὅτι τὸ εἶχε ἐξαφανίσει ἡ γυναίκα του μετὰ τὸ φόνον του.

Ἡ χειρομάντις ἐξήγησε στὸ δικηγόρο ὅτι ὁ Μπρίντζι τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ, γιὰ νὰ τοῦ προφητεύῃ τί θὰ γινόταν μετὰ τὴν δίκη τοῦ Σποζάτο. Τῆς ζήτησε μάλιστα ἓνα μαγικὸ φυλαχτὸ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Θὰ γράψετε ὅλη τὴν ἀλήθεια σ' ἓνα χαρτί καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσετε, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Θὰ τὸ καῶ, δίχως νὰ τὸ διαβάσω, καὶ μετὰ τὴν στάχτη τοῦ θά σᾶς φτιάσω ἓνα περίφημο φυλαχτὸ. Ὅταν ὁμῶς πῆρε τὸ χαρτί, τῆς εἶπε, μὲ ταχυδατυουργικὴ ἐπιτηδεσιότητα, κι' ἔκαψε ἓνα ἄλλο, ὁμοίον. Ὑστερὰ δὴλωσε σοβαρὰ στὸν πελάτη της:

— Τὰ πνεύματά μου φανέρωσαν ὅτι δὲν εἶχατε γράψῃ τὴν ἀλήθεια! Ἐνανελάτε αὐριο, στὶς 2½, καὶ γράψτε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἂν θέλετε νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ φυλαχτό!

Τὸ ἀπόγεμα ἐκεῖνο, ὅταν ἔφτασε ὁ Μπρίντζι, ὁ Χῶκινς καὶ οἱ δύο βοηθοὶ του ἦσαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα καὶ παρακολουθοῦσαν ὅλη τὴ σκηνή: Ὁ Ἰταλὸς ἔγραψε μιὰ καινούργια ἐξομολόγησι καὶ παρέδωσε τὸ χαρτί αὐτὸ στὴ «μάγισσα». Ἡ χειρομάντις τὸ ἀντικατέστησε μὲ τρόπο κι' ἔκαψε ἓνα ἄλλο, λευκὸ. Ὑστερὰ τὸ παρέδωσε στὸν Χῶκινς.

Ὁ Μπρίντζι ὁμολογοῦσε ὅτι, κατὰ διαταγὴν τῆς Μαφίας, αὐτὸς κι' ὁ Λοτίτο εἶχαν ἀναλάβῃ νὰ ἐκτελέσουν τὸ Σποζάτο, ἐπειδὴ δὲν βοηθοῦσε τοὺς συμπατριώτες του κατηγορούμενους ὅταν ἔκανε τὸ διερμηνεὺς στὶς δίκες τους. Ὁ Λοτίτο ἦταν ὠπλισμένος κι' εἶχε πυροδολήσῃ πρῶτος.

Ἐτοί, στὴ δίκη τοῦ Σποζάτο, ὁ Μπρίντζι ἄκουσε τὸ Χῶκινς νὰ ἀποκαλύπτῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια στὸ δικαστήριο! Ὁ Σποζάτο ἀθωώθηκε κι' ὁ Μπρίντζι καταδικάσθηκε αὐστηρὰ ὡς ψευδομάρτυρας.

ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ ΜΕ ΤΗ ΣΤΑΧΤΗ

Ἡ χειρομάντις ἀντικατέστησε μὲ τρόπο τὸ χαρτί μὲ τὴν ἐξομολόγησι κι' ἔκαψε ἓνα ἄλλο, λευκὸ...

Αφοβα!
Χαρίστε
τὸν ἥλιο
τὴν θάλασσα

ΚΡΕΜΑ
ΠΟΥΔΡΑ
Katia

ΗΓΥΓΙΝΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ
Φ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Έλληνικό διήγημα

Ήλιά, πολύ ψηλά, στον κάβο, άσπριζε η Παναγία ή Θαλασσομάτα. Ήταν ένα μικρό εκκλησάκι, τόσο μικρό, πού μοιαζε μ' ένα κάτασπρο αγριοκάσικο σκαρφαλωμένο ψηλά στο βράχο, ανάμεσα στα πεύκα, στα σκίνα και στα θυμάρια. Ένα στενό μονοπάτι ανηφόριζε προς τα ύψη εκείνη, κάτω από τη γαλανή διαφάνεια του ούρανού.

Είχανε συνήθει οι αγαθοί νησιώτες να λατρεύουν την Παναγία τους και να την παρακαλάνε σε κάθε δύσκολη στιγμή τους. Ήταν, να πούμε, ο Άη Νικόλας του νησιού. Όταν μαύριζε ο ούρανος, και φουρτουνιασμένο το πέλαγος άσπριζε ως πέρα με τα κύματά του στεφανωμένα από τον άφρο της τρικυμίας, στο μικρό εκκλησάκι ύψωνόντουσαν δακρυσμένα τα μάτια και στα χείλια τρεμούλιαζε ή δειλή προσευχή: «Παναγίτσα μου, κάνε το θαύμα σου!... Φέρε πίσω τον αγαπημένο μου!». Καί, τις πιο πολλές φορές, ο αγαπημένος — ο πατέρας, ο αδερφός, ο αρραβωνιαστικός — γύριζε...

Και το μονοπάτι του βουνού γέμιζε τότε πιστούς, που ανηφορίζανε για να πάνε να καταθέσουν την ευγνωμοσύνη τους στα πόδια της Παναγίας — της Παναγίας της Θαλασσομάτας, της προστάτισσας του νησιού...

Ξημερώματα της Παναγίας ξεκίνησε ή «Ευαγγελίστρια» για το ψάρεμα. Στο τιμόνι ο Θύμιος, στην πλώρη ο Λάμπης. Κάθε ξημερώμα, χρόνια τώρα, τα δυο αδέρφια ξεκινάγανε για την ίδια θάλασσα, για την ίδια δουλειά. Γέρος πιά, ο πατέρας τους, ο καπετάν-Λευτέρης, δεν άντεχε άλλο στα σκαμναδόματα του γιαιλού. Καθισμένος σταυροπόδι στην αύλη του όταν ήταν καλοκαιρία, ή μέσ' στην κάμαρα όταν έξω σφύριζε το μπουρίνι, ο γερο-ψαράς διώρθωνε τα δάχτυλα. Κι' αντί γι' αυτόν, οι δυο γιοι του, ο Θύμιος ο πιο μεγάλος, ο Λάμπης ο δεύτερος — ξεκινάγανε για το ψάρεμα, γεροί, γεμάτοι νειατα και δύναμι, κάθε πρωινό, πριν ο ήλιος σκορπίση τριαντάφυλλα στο πέλαγος, εκεί, στο μέρος της ανατολής...

Ανοιχτά, ρίχνανε τα δάχτυλα και κείνο το πρωινό. Πίσω από τον κάβο της Παναγίας της Θαλασσομάτας. Δεμένο το τιμόνι, ίσια, μπροστά, κατά το νοτιά. Και το μηχανάκι δούλευε σιγά. Άμילητα και τα δυο αδέρφια μέσ' στη γαλήνη της αύγης. Εκεί, κατά τις έφτά, τελείωσε ή δουλειά. Ο Θύμιος έκατσε πάνω σε μία κουλούρα από σκονιάκι κι' έστριψε ένα τσιγάρο. Ο Λάμπης δυνάμωσε τις στροφές της μηχανής.

— Φεύγεις, λοιπόν;... ρώτησε τον αδερφό του, χωρίς να τον κυττάει.

— Ναι... απάντησε ο άλλος, ξερά, φτώνοντας στη θάλασσα.

— Για μακριά;

— Για το Μπούνος Άϊρες...

Ξαναμίλησε ο Θύμιος:

— Κι' έτσι, έκανε με κακία, σ'ας άφί-
νω ήσυχους...

— Μας αφήνεις;...

— Ναι. Έσένα και τη Μαρίνα...

Χλώμιασε ο Λάμπης:

— Γιατί μιλάς έτσι, Θύμιος;...

— Δεν αγαπιόμαστε;... Το ξέρει όλο το νησί...

— Και τί το νοιάζει το νησί αν αγαπιόμαστε;

Με μάτια που λάμπανε, πετάχτηκε όρθος ο Θύμιος. Έστριψε με λύσσα το άποτσιγαρό στα δάχτυλά του, κι' ύστερα το πέταξε στη θάλασσα.

— Το νησί μπορεί να μην το νοιάζει, με νοιάζει όμως έμένα και με κοφτεί!...

— Έσένα;...

Ο Λάμπης κύτταζε κατάματα τον αδερφό του, γεμάτος έκπληξη... Του φαινόταν αλλοιώτικος, αγριος, ανεξήγητα συννεφιασμένος... Η απαντησί του βούιζε σαν το σφυρίγμα του ανέμου:

— Με λογάρισες έμένα ποτέ σου;... Μήπως έκατσε ποτέ να συλλογισθής ότι αυτό το κορίτσι, από χρόνια, από μικρός, είχε μπη βαθειά μέσ' στην καρδιά μου;...

— Αγαπάς τη Μαρίνα;... Έκανε ο Λάμπης με φρίκη.

— Εγώισή! Την αγαπάω τόσον καιρό, κρυφά, μυστικά...

— Κι' εκείνη;...

— Σύχασε! Δεν με πρόσεξε ποτέ...

Τα μάτια της ήταν άπάνω σου...

Έπεσε ο Θύμιος στον πάγκο της πρύμνας κι' έκρυψε το κεφάλι μέσ' στα χέρια του. Ο Λάμπης τον κύτταζε με λύπη.

— Δεν τόξερα, Θύμιος... Δεν το ξέραμε... μουρμούρισε.

Ο άλλος σήκωσε το κεφάλι του:

— Γιατί, αν τόξερες θα υποχωρούσες;

— Να υποχωρήσω εγώ;... Κι' ή Μαρίνα;...

Πετάχτηκε όρθος πάλι ο Θύμιος:

— Έρω... Αυτή δεν θα μ' αγαπούσε ποτέ!... Γιατί αγαπάει έσένα...

— Ναι, αγαπάει έμένα!... Έκανε σιγά, με σφιγμένα χείλια ο Λάμπης.

Ξαφνικά, ο άλλος ζύγωσε πολύ. Η ανάσα του έκαψε το πρόσωπο του αδερφού του. Τα μάτια του τον κυττάζανε πλημυρισμένα αίμα:

— Ναι, μα εγώ την αγαπάω... Και δεν υποφέρω να τη φανταστώ στην άγκαλιά σου, να τη βρωμίζουνε τα χάρδια σου!...

— Είσαι τρελλός!...

Η Παναγία Η ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΤΑ

Του κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ξανάρθε στα συγκαλά του, ίσα-ίσα για να προφτάση το τσάκισμα της «Ευαγγελίστριας» άπάνω στα βράχια του κάβου. Με κοπο έσβυσε τη μηχανή. Ύστερα, σούρνοντας, σήκωσε το ξύλο του τιμονιού, τόβαλε στη θέσι του, κι' έστριψε δεξιά. Η «Ευαγγελίστρια» σταμάτησε δίπλα στα βράχια, μέσ' στα ήσυχα νερά του μικρού λιμανιού, πού ήτανε τόσο διάφανα, ώστε να φαίνωνται στο βυθό τα πολύχρωμα βότσαλα κι' οι πεταλίδες. Κύτταξε γύρω του, σ'α χαμένος, ο Λάμπης. Μπροστά του, μέσ' στη βάρκα, ο Θύμιος, ο αδερφός του ακινητούσε χλωμός και μουσκεμένος. Το αίμα είχε ολλήσει τα μαλλιά του.

Γονάτισε δίπλα του ο Λάμπης. Τούπιασε το χέρι.

— Θύμιος... μουρμούρισε λυπημένα.

Έσκισε το σκούρο πουκάμισό του, το βούτηξε στη θάλασσα, κι' έπλυνε την πληγή. Δροσισμένος από το κρύο νερό, ο λαβωμένος άναστενάξε, κι' άνοιξε τα μάτια του.

— Θύμιος!... Ξανάπε ο Λάμπης. Συχώρεσέ με...

Σιγανό, άδυνατισμένο από την απόστασι, ένα μακρινό σήμαντρο έφτασε ως τ' αυτιά του. Σήκωσε τα μάτια του με δέος. Ψηλά, κατακόρυφα, άσπριζε ή Παναγία ή Θαλασσομάτα. Κι' ήτανε σήμερα ή χάρι της!...

— Παναγία μου!... Συχώρα με... τρεμούλιασε ή φωνή του Λάμπη.

Από δίπλα του, άκούστηκε ένα άδύνατο μουρμούρισμα:

— Μή ζητάς συχώρεσι, Λάμπη... Καλά μούκανες!...

— Αδερφέ μου!...

Χύμηξε ο Λάμπης στην άγκαλιά του λαβωμένου, πού τον έσφιξε ρέσα στα μπράτσα του...

— Έγώ φταίω, Λάμπη...

— Σώπα!... Σε χτύπησα,

Ξαφνικά άρπαξε το Λάμπη από το λαιμό κι' έκείνος πού δεν περίμενε την απότομη έπίθεση, άναποδογυρίσθηκε στην κουβέρτα. Η ψαρόβαρκα κουνήθηκε απότομα, ένα κύμα τους πιτσιλίσσε. Ο Λάμπης πάλευε να γλυτώση από τη φοβερή τανάλα που σφίγγανε γύρω από το λαιμό του τα δάχτυλα του αδερφού του. Μάταια όμως... Ο Θύμιος έσφιγγε... έσφιγγε... Ο ούρανός σκοτεινίαισε πάνω από τα όρθά-νοιχτα μάτια του Λάμπη. Ένοιωσε πώς πνιγότανε. Χωρίς να ξέρη τί κάνει, έτσι από ένστικτο με το δεξί του χέρι, έβγολε το ξύλο του τιμονιού, το σήκωσε, και το κατέβασε με όρμη πάνω στο κεφάλι του αδερφού του.

— Ναι, τρελλός!... Δεν θα σ' άφισω να τη χαρής!

Ξαφνικά, άρπαξε το Λάμπη απ' το λαιμό. Εκείνος, πού δεν περίμενε την απότομη έπίθεση, άναποδογυρίσθηκε στην κουβέρτα. Η ψαρόβαρκα κουνήθηκε απότομα, ένα κύμα τους πιτσιλίσσε. Ο Λάμπης πάλευε να γλυτώση από τη φοβερή τανάλα που σφίγγανε γύρω από το λαιμό του τα δάχτυλα του αδερφού του. Μάταια όμως... Ο Θύμιος έσφιγγε... έσφιγγε... Ο ούρανός σκοτεινίαισε πάνω από τα όρθά-νοιχτα μάτια του Λάμπη. Ένοιωσε πώς πνιγότανε. Χωρίς να ξέρη τί κάνει, έτσι από ένστικτο με το δεξί του χέρι, έβγολε το ξύλο του τιμονιού, το σήκωσε, και το κατέβασε με όρμη πάνω στο κεφάλι του αδερφού του.

Τα δάχτυλα του Θύμιου ξεσφίχτηκαν. Σωριασθηκε ματωμένος δίπλα στη μηχανή. Ο Λάμπης λιγοθύμησε...

μπορούσα να σε σκοτώσω... Άναθεματισμένη ώρα!...

Άνασκήώθηκε ο λαβωμένος με προσπάθεια:

— Με χτύπησες, γιατί πήγα να σε πνίξω...

— Αδερφέ μου!...

Πιό σιγά, συνέχισε ο Θύμιος με χαμηλωμένα μάτια:

— Καταραμένη τρέλλα, πού φώλιασε μέσ' στην καρδιά μου!...

— Εγώ θα φύγω, Θύμιος... Η Μαρίνα θα μείνει δική σου...

— Άνώφελη ή θυσία σου, Λάμπη... Δεν την αγαπάω πιά...

— Δεν την αγαπάς;...

— Όχι... Δεν αγαπάω πιά τη Μαρίνα, Λάμπη... Κι' ούτε μισώ έσένα!...

Από ψηλά, ξανάσκισε το γαλάζιο αίθερα το σήμαντρο της εκκλησούλας.

Ο Λάμπης στουροκοπήθηκε δακρυσμένος:

— Παναγία μου!... Έκανες το θαύμα σου!...

— Ναι, τόκανε... του απάντησε ο Θύμιος.

Και σηκώθηκε. Δρασκελίσε την κουπαστή, και πήδησε στο βράχο, ελαφρά, σαν ξαναζωτανεμένος.

— Ρίξε την άγκυρα, Λάμπη, και πάμε.

Μηχανικά, ο άλλος υπάκουσε. Κι' ύστερα πήδησε κι' αυτός στη στεριά.

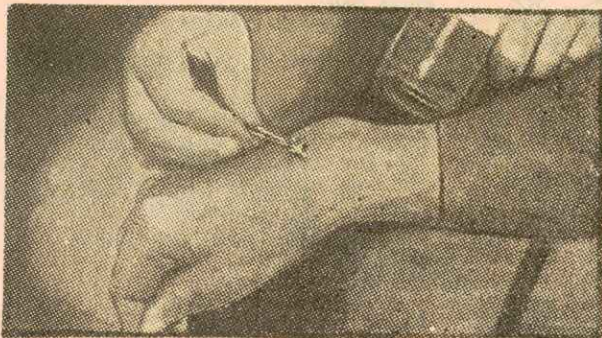
Ο Θύμιος άρχισε ν' ανηφορίζει το μονοπάτι που κολουριαζότανε γύρω από το βουνό σ'α φειδί. Δίπλα του ο Λάμπης τον κρατούσε. Σιγά-σιγά, κάτω από τα μάτια τους απλώθηκε σ'α θαύμα το πρωινό πέλαγος. Γαλάζιο ως μακριά, στα βάθη του ορίζοντα γαλάζιος κι' από πάνω ο ούρανός καταπράσινη δίπλα τους ή πλαγιά και μόνη, κάτασπρη, άπάνω τους, ή Παναγία ή Θαλασσομάτα πού τους προσκαλούσε...

Φτάσανε λαχανιασμένοι. Άκουμπισμένος άπάνω στον αδερφό του, ο Θύμιος διάβηκε το σδεστωμένο κατώφλι. Μπήκανε μέσα και οι δυο τους, και γονάτισανε. Βαρεία γύρω του ή σιωπή της μυσταγωγίας. Χλωμός οί φλόγες των κεριών άπάνω στο ντενεκεδένιο μανουάλι. Και στή μέση, στολισμένη με λουλούδια, ή Παναγία ή Θαλασσομάτα, με τα ολογάλανα μάτια της δανεισμένα από το εσπερο χρώμα του πελάγους, τους κύτταζε γεμάτη καλωσύνη. Και γεμάτη θρίαμβο. Γιατί είχε ξεριζώσει από τις φουρτουνιασμένες τους καρδιές, τον έρωτα και το μίσος...

Έξω, ή καμτανούλα κομμάτιαζε τα κρύσταλλα της μέσ' στο γαλάζιο χάος τ' ούρανού και της θάλασσας...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η κ. "Οουεν πιάνει μία μέλισσα μ' ένα τσιμπιδάκι και την ακουμπάει στο δέρμα του πελάτη της...

Οι μέλισσες που γιαιρεύουν

Η περίεργη μέθοδος μιάς Ούγγαρικής ιατρού

Το σπίτι αυτό, σε μία βορεία συνοικία του Λονδίνου, δεν φαίνεται απ' έξω διαφορετικό απ' τα γειτονικά. Αν όμως προσέξω κανείς, θ' αντιληφθεί ότι τα παράθυρα ενός δωματίου του μένουν διαρκώς κλειστά.

Μέσα σ' αυτή λοιπόν τη μεγάλη κάμαρα ζούν μυριάδες μέλισσες, που ανήκουν στην Αγγλική κ. Τζόαν "Οουεν. Δεν είναι μέλισσες συνηθισμένες. Δεν παράγουν μέλι. Η αξία τους έγκειται στην πίο δυσάρεστη ιδιότητά τους: στο κεντρίσμά τους!

Μία ή δυο φορές την ημέρα, η ιδιοκτήτρια τους μπαίνει στο μισοσκούφιο δωμάτιο, στην τερασσιά αυτή «κυψέλη», πιάνει καμιά εκατοστή μέλισσες και τις κλείνει σε μικρά γυάλινα βαζάκια. Τα έντομα αυτά προορίζονται να φοφήσουν, αφού χώσουν το κεντρί τους στο δέρμα αρρώστων που ψάχνουν από ρευματισμούς, αρθρίτιδα ή νευρίτιδα, και τους ανακουφίζουν έτσι απ' τους πόνους τους.

Η κ. "Οουεν, μία μικροκαμωμένη και μεσόκοπη γυναίκα, έπιστήμων γιατρός, ούγγρικής καταγωγής, κρατάει τα βαζάκια μέσα απ' την μπλούζα της, για να τα διατηρή ζεστά με τη θερμότητα του σώματός της. Όταν λοιπόν πρόκειται να υποβάλει σε θεραπεία έναν απ' τους αρρώστους της, πιάνει μία μέλισσα μ' ένα τσιμπιδάκι, τη βάζει απ' το βαζάκι και την ακουμπάει στο δέρμα του πελάτη της. Το έντομο κεντρίζει τον αρρώστο, και το δηλητηριό του φέρνει ευεργετικά αποτελέσματα.

Να πώς περιγράφει τη θεραπεία του ενός άντρα 50 ετών, που έπασχε από οστεοαρθρίτιδα απ' το 1942: Είχε συμβουλευθεί αρκετούς γιατρούς, είχε νοσηλευθεί σε 6 νοσοκομεία, είχε υποβληθεί σε 11 διάφορες θεραπευτικές μεθόδους, δίχως καμιά επιτυχία. Το άριστερό ποδοί του είχε χρησιμοποιήσει ολόκληρο, πονούσε ανυπόφορα κι έμενε στο κρεβάτι ακίνητος. Το Νοέμβριο του 1949, άρχισε τη θεραπεία με τσιμπήματα.

Τα μελισσών, 5 ή 6 την ημέρα. Σε μία βδομάδα, έννοιωθε όλο το σώμα του τσακισμένο, είχε διαρκώς ρίγη και ιδρώτες. Ωστόσο, κάθε μέρα δεχόταν περισσότερα τσιμπήματα. Μία βδομάδα αργότερα, είχε περάσει η κακοδιαθέσια του. Στις 7 Δεκεμβρίου, μπόρεσε να κουνήσει ελαφρά το άριστερό του ποδοί — για πρώτη φορά έπειτα από ένα ολόκληρο χρόνο.

Τον έχουν τσιμπήσει ως σήμερα περισσότερες από 2.000 μέλισσες. Κι' η κατάσταση του καλλιεργείται ολοένα. Μπορεί τώρα να κουνήσει τον περίπατο του, ακουμπώντας στο μπαστούνι του...

Βέβαια, τα κεντρίσματα των μελισσών είναι κάπως επώδυνα, πάντως όμως πολύ λιγώτερο απ' τους βασανιστικούς πόνους της αρθρίτιδος ή των ρευματισμών...

Κάθε θεραπεία διαρκεί αρκετόν καιρό. Γι' αυτό, και για ν' αντιμετωπίσει τις δαπάνες της συντηρήσεως των μελισσών της, η κ. "Οουεν πληρώνεται καλά απ' τους πελάτες της.

Πραγματικά, τα έξοδα της «κυψέλης» της είναι τεραστιά. Οι μέλισσες είναι ειδικές, μιας άγριας αφρικανικής ράτσας. Για να ζήσουν και να πολλαπλασιασθούν, χρειάζονται συνεχώς, ώριμη και σταθερή θερμοκρασία, που διατηρείται με ειδικά μηχανήματα αναεώσεως και θερμάνσεως (ή ψύξεως) του αέρος. Οι τοίχοι είναι ντυμένοι με φελό. Οι μέλισσες κατοικούν μέσα σε μετάλλια κλουβία, κρεμασμένα απ' το ταβάνι.

Η κ. "Οουεν έχει εγκαταστήσει κι' άλλες 11 όμοιες «κυψέλες» σε ισάριθμα δωμάτια ενός εξοχικού σπιτιού της, όπου μένει με τον άντρα της και το παιδάκι της. Έχει δε ξοδεύσει χιλιάδες λίρες για όλ' αυτά.

Διατρέπει τις μέλισσες της με μίγμα από μέλι και δηλητήριο βγαλμένο από ώριμα χόρτα της Έλβετίας. Τα όνοματά κι' η ποσότης αυτών των χόρτων αποτελούν μυστικό, που το κληρονόμησε απ' τον πατέρα της και θα το φανερώ-

ση μόνο στο γυιό της με τη διαθήκη της.

Δεν κρύβει όμως τον τρόπο με τον οποίο φτιάχνει αυτό το φαγητό για τις μέλισσες: Αφού αφίση τα χόρτα να «ωρίμασουν» επί 6 μήνες σε χαμηλή θερμοκρασία, παίρνει μια ποσότητα και τη βράζει μαζί με μισό κιλό νερό κι' ένα κιλό μέλι. Όταν κρυώσει το μίγμα, το χύνει μέσα σε ειδικά κουτάκια και τα βάζει στα «κλουβία» των μελισσών.

Τα έντομα κάθονται κατά εκατοντάδες απάνω της, όταν μπαίνει στο δωμάτιο. Δεν την τσιμπάνε όμως ποτέ — εκτός αν μπλεχτούν στα μαλλιά της.

— Αυτό οφείλεται στο ότι μένω τελείως ήρεμη και ψυχραιμή, εσπνεί η ίδια. Με την παραμικρή ακούσια κίνηση, οι μέλισσες τρομάζουν και κεντρίζουν, για ν' αμυνθούν.

— Αν συμβή να περισσεύουν κάποτε μερικές μέλισσες μέσα στα βαζάκια, στο τέλος της ημέρας, η κ. "Οουεν τις παίρνει μαζί της, στο κρεβάτι της. Γιατί, αν τις έβαζε πάλι μέσα στην «κυψέλη», θα μάλωναν με τις άλλες.

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι η κ. "Οουεν καταγεται από οικογένεια γιατρών κι' ότι διαδόθηκε τη μελισσοθεραπεία σε μία ειδική κλινική που διατηρούσε ο παππούς της. Ίωρα έχει ιδρύσει το πρώτο και μοναδικό θεραπευτικό κέντρο αυτού του είδους στην Αγγλία. Οι άλλοι γιατροί αμφισβητούν την αξία της μεθόδου της, αλλά οι αρρωστοί που τη δοκίμασαν, έμειναν κατενθουσιασμένοι.

Οι κοινές μέλισσες είναι ακατάλληλες γι' αυτή τη θεραπεία, γιατί η γυρίε που έχουν μαζέψει απ' τα λουλούδια, καταστρέφει τους ιστούς του ανθρώπινου σώματος. Αυτές όμως που ανατρέπει η κ. "Οουεν, είναι σαρκοφάγοι: σ' ελεύθερη κατάσταση, στην Αφρική, τρέφονται με μυίγες και μ' άλλα μικρά έντομα.

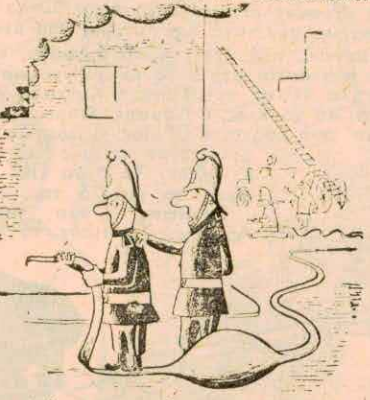
Η θερμοκρασία του σώματος

Σύμφωνα με μία ανακοίνωση της Αμερικανικής Ιατρικής Εταιρείας, τα πειράματα κι' οι παρατηρήσεις, που έγιναν ως σήμερα, απέδειξαν ότι ένας άνθρωπος με γερό οργανισμό μόλις μπορεί ν' αντέξει σε θερμοκρασία 42 βαθμών. Παρατηρήσαν, ωστόσο, περιπτώσεις ανθρώπων που ό πυρετός τους έφτασε στους 45 βαθμούς. Άλλ' ελάχιστα απ' αυτούς επέζησαν.

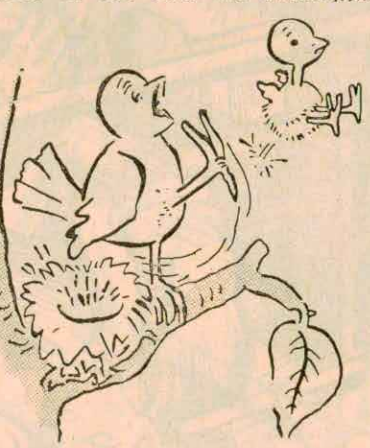
Σύμφωνα με την ίδια ανακοίνωση, η θερμοκρασία των περισσότερων ανθρώπων, σε περίπτωση ασθένειας, πολύ σπάνια ξεπερνάει τους 41 βαθμούς. Μεγαλύτερες θερμοκρασίες παρατηρούνται μόνον σε ετοιμοθανάτους μερικές ώρες προ του τέλους των

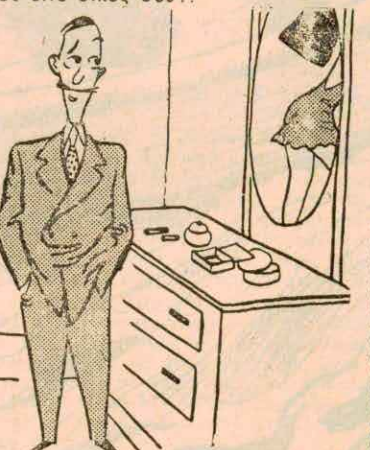
— Έδώ... οι γόοτες!... (Τού Μ. "Αναστόπουλου)

—Με συγχωρείτε, συνάδελφε... μπορώ να σας κάνω μία υπόδειξη!...

— Άντε στο καλό τώρα... 'Ο κόσμος είναι δικός σου!

— Μη βιαστής, Κικίτσα... περιμένω!...

Μην τὰ βάζετε με τη ζεστή!

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι έχουν τὰ βασάνο τους αυτή την εποχή: Τη ζέστη! Δεν μιλούν παρά μόνο γι' αυτήν. Και ζουν με τον εφιάλητο του θερμομέτρου. Πόσο δείχνει το μεσημέρι, πόσο τη νύχτα, πόσο το πρωί... Όλη τους η σκέψις είναι το πώς να κάμουν, για να αισθάνονται λιγώτερο τη ζέστη. Και τί δεν μηχανεύονται, γι' αυτό! "Ωσπου, στο τέλος, αφού ιδούν ότι οι προσπάθειές τους δεν φέρνουν κανένα σχεδόν αποτέλεσμα, σκύβουν το κεφάλι και καταλήγουν στο θλιβερό συμπέρασμα ότι η ζωή κατά το καλοκαίρι είναι αόριστη.

Άλλ' ο τρόπος αυτός αντιμετώπισης της ζέστης είναι ο χειρότερος. Νά τι λέει σχετικά ο Γάλλος γιατρός Μωρίς ντε Λαμπόρντ:

«Οι άνθρωποι, για να καταπολεμήσουν τη ζέστη, πίνουν άφθονο νερό και ποτά, βγάλουν τα ρούχα τους, ανοίγουν τα παράθυρα, δημιουργούν ρεύματα μέσα στα σπίτια τους κλπ. Όλα αυτά τὰ πράγματα είναι πολύ λιγώτερο απαραίτητα απ' ό,τι φανταζόμαστε. Τό καλύτερο που έχετε να κάμειτε για ν' αντιμετωπίσετε τη ζέστη είναι ν' αποφύγετε τις άσκοπες κινήσεις και να μην ταράτσετε. Έχει αποδειχθεί με διάφορα πειράματα ότι εκείνο που μας κάνει να υποφέρουμε δεν είναι η ίδια η ζέστη, άλλ' η νευρική μας και η κατάσταση της άγνοιας που μας κυριεύει μόλις ιδούμε το θερμομέτρο ν' ανεβαίνει. Προ πάντος πρέπει να διατηρήτε την ήρεμία σας μπροστά στη ζέστη. Αυτή η ψυχική ηρεμία είναι απαραίτητη, γιατί η άγνοια επιταχύνει το μεταβολισμό του οργανισμού μας και μας κάνει να αισθανόμαστε πιο πολύ τη ζέστη. Μην κυριεύεστε από πανικό μπροστά στο θερμομέτρο. Αποτελεί παραλογισμό τὸ νὰ νομίζετε πὸς εἰσάτε ἄσχημα, ἐπειδὴ κάνει ζέστη. Οἱ τριάντα ἢ τριάντα δύο βαθμοὶ δὲν εἰναι τίποτε σχεδόν, γιατί ὁ ὁργανισμὸς μας μπορεῖ ν' ἀνεχθῇ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βλάβη, θερμοκρασία ἀνω τῶν ἐξήντα βαθμῶν».

Έκείνο που μας πειράζει περισσότερο δεν είναι ὁ ἄνοδος τῆς θερμοκρασίας, ὅσον ἡ αὔξηση τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας, πὺ πα-

Μικρό - Μικρό

★ Στὸ Λονδίνο ἡ νέα ὁμπρέλα ἀναπτύσσεται γίνε πολύ τῆς μόδας. Καθὼς κρατᾶτε μὲ τὸ χεῖρ σας τὴ λαβὴ τῆς ὁμπρέλλας, πιέζετε ἕνα κουμπὶ καὶ μὴ φλόγα προβαίνει ἀπ' τὴν ἀκρὴ τῆς κι' ἀναρτᾶτε τὸ τσιγάρο σας ὅσο παγδαῖο κι' ἂν βρεχῇ.

★ Τὸ παγκόσμιο ρεκόρ στο σκάκι καταρρίφθη ἀπ' τὸν Τζωρτζ Κολτάνοβσκι, στὴ Σάντα Ρόζα τῆς Καλλιφόρνιας. Έπαιξε 237 πορτίδες συνεχῶς, σὲ 12 ὥρες καὶ κέρδισε!

★ Στὰ Νιούσατλ τῆς Ἑλβετίας, τὴν πὸλὶ τῶν ρολογιῶν, ὑπάρχουν 36 γέροντες ἡλικίας ἀνω τῶν 90 ἐτῶν. Ἡ μακροβιότης αὐτῆ, υποθέτουν οἱ ἐπιστήμονες, ὅτι ὀφείλεται ἴσως στὸ μεγάλο ὕψος τῆς πύλης — 1000 μ.

★ Ὁ Οὐίνττον Τσάρτλὶλ παρέστη τελευταία στὴ Βῆπτισι τῶ ἐβδόμου ἔγγραφου του, γυιὸς τῆς κόρης του Μαίρη.

★ Στὴ Γαλλία οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο καταστράφησαν γι' ἀντίποινα ἐξήντα δύο πόλεις.

★ Τὸ σύνολο τῶν ζῴων πὺ ζῆστη ἡ Γαλλία ἀπὸ τὸ 1936 ὥς τὸ 1945 ὑπερλογίσθησαν εἰς 4.200 ἑκατομμύρια φράγκα.

ρατρεῖται ὅταν τὸ θερμομέτρο ἀνεβαίνει πολὺ ψηλά. Ἀνεχόμεθα εὐχερέστερα τοὺς 35 βαθμοὺς ἑνὸς ἡμερῶς κλίματος, παρὰ τοὺς 25 ἑνὸς ὑγροῦ.

Όταν ἡ ὑγρασία εἶνε μεγάλη, οἱ ὑδρατμοὶ πὺ πημιμυρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα ἐπαυξάνουν τὴν πίεσι πὺ ὁ ἀέρας ἀσκέι πάνω στὸ σῶμα μας καὶ γι' αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς δυσφορίας πὺ δοκιμάζομε εἶνε πολὺ ἐντονώτερο.

Ἀλλὰ καὶ οἱ μῆνες ἐπίσης ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἀνεκτικότητα τοῦ ὁργανισμοῦ μας στὴ ζέστη. Ὁ καύσων κατὰ τὸν Ἰούνιο π.χ. μᾶς φαίνεται ἀνυπόφορος, ἐνῶ ἀνεχόμεθα χωρὶς μεγάλη δυσκολία πολὺ ἀνώτερες θερμοκρασίες κατὰ τὸν Ἰούλιο. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι κατὰ τὸν Ἰούνιο ὁ ὁργανισμὸς μας δὲν ἔχει ἐξοικειωθῇ ἀκόμη μὲ τὴ ζέστη. Γι' αὐτὸ, οἱ πρώιμες ζέστες εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνες καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες διαταραχές στὸν ὁργανισμό μας.

Κατὰ τὸ δόκτορα Λαμπόρντ, ὁ ἰσχυρισμὸς μᾶς ὅτι, ὅταν κάνη ζέστη, δὲν μποροῦμε νὰ δουλέψωμε ὀφείλεται σὲ ὑποβολή. Τὰ πειράματα πὺ έγιναν ἀπέδειξαν ὅτι καὶ οἱ πὺο μεγάλες ζέστες δὲν ἐπηρεάζουν τὴν ἀπόδοσί μας σὲ ἔργασία. Οἱ τριάντα βαθμοὶ ὑπὸ σκιᾶν δὲν μειώνουν τὸν δυναμισμό μας, τόσο τὸν σωματικὸ ὅσον καὶ τὸν διανοητικὸ. Οἱ θερμοκρασίαι τῶν ἀτμοσφαιρῶν καὶ οἱ μεταλλωρύχοι ἐργάζονται σὲ πολὺ ὑψηλές θερμοκρασίες. Γι' αὐτοῦς, οἱ τριάντα ἢ τριάντα πέντε βαθμοὶ ἀποτελοῦν ἕνα «λουτρό δροσιάς».

Καὶ τώρα νὰ ἐνα ἄλλο ἐρώτημα: Πὺς πρέπει νὰ ντυνόμαστε κατὰ τὸ καλοκαίρι; Πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν βρίσκουν τίποτε καλύτερο νὰ κάμουν ἀπὸ τὸ νὰ πετύουν τὰ ρούχα τους. Ἀλλ' αὐτὸ ἀποτελεῖ πλάνη. Ὁ ἄνθρωπος πὺ στέκεται στὸν ἥλιο μὲ γυμνὸ τὸ κορμὶ καὶ κοντὰ παντελόνια δὲν αἰσθάνεται λιγώτερο τὴ ζέστη ἀπὸ ἕναν ἄλλον πὺ φορεῖ ἕνα ἐλαφρὸ καὶ πολὺ εὐρύχωρο ρούχο.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ ντυσίματος κατὰ τὸ καλοκαίρι: ρούχα ἐλαφρά κι' ἀπλόχωρα γιὰ νὰ κυκλοφορῇ ὁ ἀέρας ἀνάμεσα σ' αὐτὰ.

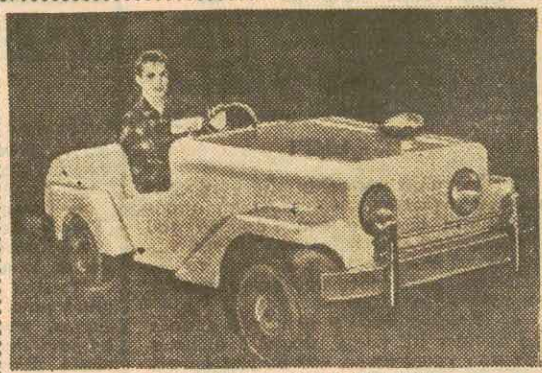
Ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τοῦ χρωματισμοῦ, φαίνεται ὅτι τὰ λιγώτερο θερμὰ εἶνε τὰ ἀνοιχτὰ κακί.

Στὴν Ἀμερικὴ φοροῦν ὑφάσματα νάυλον ἀνοιχτῶν χρωμάτων. Εἶνε πραγματικὰ πολὺ ἐλαφρά καὶ δροσερά.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι, ἡ δίνα μας εἶνε μεγαλύτερη καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ πίνωμε ἄφθονο ὕγρο. Τὰ λιγώτερο δροσιστικά εἶνε τὰ... παγωμένα, εἴτε πρόκειται γιὰ ἀπλό νερό, εἴτε γιὰ πορτοκαλάδες, λεμονάδες κλπ. Προτιμᾶτε τὰ ποτὰ, πὺ εἶνε δροσερά, ἀλλ' ὄχι παγωμένα. Καὶ, τέλος, ἀποφύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰ παγωτὰ, τὰ σορτίσια καὶ, γενικά, τὰ ποτὰ πὺ ἔχουν πολὺ σάκχαρο. Γιατί σὰς ζεσταίνουν πὺο πολὺ. Ἡ δροσιά πὺ νομίζετε ὅτι σὰς παρέχουν εἶνε ἐντελὸς προσωρινή.

Τὸ μεγαλύτερο σύννεφο

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, οἱ ἐπιστήμονες πίστευαν ὅτι τὸ μεγάλο «νεφέλωμα» τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἰορίωνος ἀποτελεῖται ἀπὸ μυριάδες ἀστρά. Τώρα ὅμως ἔχουν ἐξακριβώσει μὲ φασματοσκοπικὲς μεθόδους ὅτι δὲν εἶνε παρά ἕνα τεράστιο σύννεφο, πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλοκληρο τὸ ἡλιακὸ σύστημα. Οἱ διαστάσεις αὐτοῦ τοῦ σύννεφου εἶνε τόσες, ὥστε τὸ φῶς κάνει 10 χρόνια γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπ' τὴν μῖα στὴν ἄλλη ἀκρὴ του. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ ἀεγῶν καὶ ἄλλα ἀέρια, ὅλα ἀραιάτατα.

ΤΟ ΚΑΤΟΡΩΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ

Ὁ Στιούαρτ Μούλ, ἡλικίας δέκα ἐπτά ἐτῶν, ἀπὸ τῆς Μασαχουσέτης, κατασκεύασε ὁλομόνυχος τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ αὐτοκίνητο χρησιμοποιοῦντας τὰ εξαρτήματα τῆς μοτοσυκλέτας τοῦ καὸς καὶ ἄφθονη λαμαρίνα. Ὁ νεαρὸς Στιούαρτ βεβαίως ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του ἀναπτύσσει ταχύτητα 55 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Τὸ μόνο ἐλάττωμα πὺ εἶνε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κῆν πίσω. Κόστισε περίπου 170 δολάρια.

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΓΚΑΡΑΖ

Πολλὰ νέα ἰδιόκτητα γκαράζ τῆς Ἀμερικῆς διαθέτουν ἕνα νέο εἶδος πόρτας πὺν, ἀντὶ ν' ἀνοίγῃ ὅπως οἱ κανέες, πρὸς τὰ πλάγια, ἀνεβαίνει καὶ χάνεται ἐπάνω στὴ σκεπὴ τοῦ γκαράζ. Οἱ νέες αὐτὲς πόρτες κοστίζουν μᾶζὶ μὲ τὰ εξαρτήματά τους, 80 δολάρια.

ΤΟ ΣΤΑΧΤΟΔΟΧΕΙΟ ΠΟΥ ΚΟΛΛΑΕΙ

Γιὰ τοὺς ποίχους ἐπὶ τὸς ὁποῖους δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς κορμὶ, σὺο λουτρό π.χ. πὺ εἶνε περιεσπῆντο πλάκακια, ὑπάρχει τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ σταχτοδοχείου πὺ συγκρατεῖται μὲ μὴ κολλητὴ ἀσπίδα. Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸ μεταφέρῃ κανεὶς σὲ ὅποιο μέρος θέλει χωρὶς κόπο.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΧΩΡΑΦΙΩΝ

Γιὰ τὸ πότισμα τῶν χωραφῶν, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπενόησαν τὸν εἰδικὸ αὐτὸν διάτρητο σωλήνα πὺν κινεῖται κατὰ μήκος τοῦ χωραφιοῦ, ἐπὶ σὲ ἐλαφροὺς ἀκτινωτοὺς τροχοὺς. Ἔτσι ποτίζεται ἕνα χωράφι καλύτερα καὶ γρηγορώτερα.

Οι Πρωταγωνιστές της Εξορίας

Εξώσι

Η Εφταλία προπολεμικώς — ανάθεμα τὸν αἴτιο! — εἶχε νοικιάσει τὸ μπροστὶν τῆς δωματίου, στὴ Γαρούφα τοῦ Μπεσπουτσούφα. Κι' ἐτοί, χρόνια τώρα, ἤτανε στὰ μαχαίρια μὲ αὐτὸ τὸ ἀχαϊρευτοὶ νοικάρηδες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κἀν ἔξωσι.

— Κοκάνω Φταλία μου, τὴ φώναζε ἡ Γαρούφα μὲ τσιμπέ, αἰσκά οὐδὲν αὐτοῦ σου γκουστουρά καὶ βγάξει φεφάδες, κι' ἀρτζουχάκια. Δὲν μπορεῖ νὰ μὰς κουνήσει ἀπὸ δὴ μὲσα, γιὰτὶ μὰς μπρασάρεϊ τὸ νοικιστάσιον.

Πραγματικὰ καὶ στὸ καρακόλι ὁ πολιτισμένος τὸ εἶπε ἐμπιστευτικῶς:

— Μὰ, κερά Φταλία μου ἀστεϊεύσαι; Τώρα ποῖδὸ νόμιμο καὶ θεμιτὸ νοικί μου γουδοκοπανάς; Αὐτὴς ὁ ἀντρας εἶνε μισθοσυντήρητος.

— Λοιπὸν κι' ἐγὼ, φώναζε ἡ Εφταλία, θὰ πάω γιναντινέ!

Κι' ἐτοί ἀπ' τὸ ἴδιο βράδυ, ἀρχισε τὸ μαρτύριο τῶν νοικάρηδων. Τοὺς κλειδῶσε τὴν κομοδίνα μὲ λουκέτο, καὶ τὸ πηγάδι μὲ γκάντενα, τοὺς ἴκωσε τὸ νερό καὶ τὰ φώσια, καὶ τοὺς πέταξε μὴ μὴ φάτα γάτα στὴν κάμαρα τους, καὶ μὴ πιατοπατασούρα στὴ σούπα τους!

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτὴ πρῶτῃ, ἔνας μαντραχαλᾶς, μὲ μὴ ὁκὰ σαβρίδια στὸ χέρι χτυποῦσε τὴν πόρτα τους. Ἀγκουροεπιτηνέμος βγήκε ὁ Μπεσπουτσούφας.

— Ἐδῶ μένει μὴ κερά Γαρούφα; ρώτησε ὁ μαντραχαλᾶς. Αὐτὰ τὰ στέλνει ὁ γιανδοκλαῦς τῆς. Νὰ τὴν πῆτε νὰ τὰ κἀν στὴ σκάρα, καὶ νὰ τὸν περιμένῃ ἀπὸψε.

— Τί εἶπες μωρέεεε; φώναζε ἡ Εφταλία ὁ Μπεσπουτσούφας.

Κι' ἀρχισε νὰ τὸν κουνῆ καὶ γελῶσε ὁ μαχαλᾶς.

Σὲ λίγο χτύπησε πάλι ἡ πόρτα. Ἦταν ἀπ' τὸν Μπελεντιέ.

— ἔχουμε πληροφορίες πῶς εἶχαν ἔδῳ ἕνα ὑποπτό κρούσμα, τοὺς εἶπαν. Ὁ ἀπολυθάνουμ.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! φώναζει, ταραξί, σπαράζει ἡ Γαρούφα.

Τίποτα ὅμως. Αὐτοὶ μ' ἀσδέστη, σουμπλιμέ, κατράμι, γιόκτασι κι' ἀκουα — φόρτε ντρομπάρενε τὰ μπόμπιλα καὶ πασαλειῶνε τ' ἀντρογένο.

— Ἦβῳ, δὲν νταγιαντὸ πᾶ! φώναζε ἡ Γαρούφα. Ἀς ἤσpera ποῖδὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μὰς σκαρώνει τέτοιες βρωμιοδουλίες...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὴ κακαβρακάτη — βάρδα φουρνέλλο! — πῆγε καὶ πέταξε στὴν πόρτα τῶν ἑνῶ μωρῶ. Καὶ μὲ τὸ ἀγριοφωφάρε τῆς σήκωσε τὸ μαχαλᾶ στὸ ποδάρι.

— Τὸ παλητομάρο, ὁ μουρντάρης ὁ Μπεσπουτσούφας ὁ ἀντρας σου, κακὸ χρόνον νᾶχη, ἐκείνος ἤβγαλε τὰ μάτια του κι' ἐγὼ φτῶν αἶμα!...

Ὡς τὸ βράδυ ἀστυνόμοι, νοσοκόμοι, υτολανταρτζήδες, καὶ νεκροσεντουκάδες ἀκόμα χτυποῦσαν τὴν πόρτα τους, καὶ βάσταζε μέρες αὐτὸ τὸ βιολί. Ὡς ποὺ στὸ τέλος πῆρε νύχτα τὴν γυναῖκα του ὁ φουκαρὰς ὁ Μπεσπουτσούφας καὶ φύγανε.

Καὶ τὸ πρῶτὸ εὐχαριστήμεν ἡ Εφταλία ἤβαλε τὸ Νικολάτσον τῆς νὰ κἀν τσιρίσι, γιὰ νὰ κολλήσουν ἕνα μεγάλο «Εὐνοικιάζεται» στὸ παντζούρι.

— Ἦβῳ! φώναζε χαρούμενη ἡ Φταλία. Τώρα κι' ἐγὼ θὰ τὸ νοικιάσω μὲ λίρες χρῶσες. Ὅχι κατάρο, ἀκόνα, καὶ μὲ παγαμέντα, ἀλλὰ μπροστάντζα ὁ παρὰς δυὸ χρονίε!...

Τὰ βασάνα τοῦ Καραμπέτ

ΚΟΡΕΑ

Ἦναίκα μου ἱπίσκεψις στὸ Κοκκινιά ἱπῆ. Ἦσπίτι μοναχὸς μου εἶμαι. Ἰσπίτι μου ἱπίσκεψις ἔρχεται.

— Καλημέρα, Καραμπέτακι!

— Καλημέρα Μαριγούλα!

— Ποῦ εἶνε ἡ Σουρπουίτσα, Καραμπέτακι;

— Κάθισε, Μαριγούλα, λέω, ἡναίκα μου στὸ γωνιά ἱπῆ, τώρα ἔρχεται...

Ἦναίκα μου ντὲν ἱπῆε στὸ γωνιά. Στὸ Κοκκινιά ἱπῆ. Ἀμμμμ Μαριγούλα καλὸ κομματάκι ἐνεται, σπιρογγυλῇ, σπιρογγυλῇ εἶνε. Ἐμένα σπιρογγυλὰ καρίτσια πολὺ μου ἤρεσουν. Ἀντιναμία μεγάλη εἶνε, κουζὺμ, χαρκτηπῆρας — μαρὰ κτῆρας, τῶν ταϊκάρ, χουί τσικμάζ — τέτοιος εἶμαι, τί νὰ κάνω; Φύσις μου λεπτὸς εἶνε, φωτιά παῖρνε. Ἀναντίν;

— Μαριγούλα θέλεις λουκουμάκι; ρωτημένη κάνω.

— Προτιμῶ λίγο κρῦο νεράκι, ἀπαντημένη ἐνεται.

— Καὶ νιράκι καὶ λουκουμάκι νὰ σὲ δίνω. Κανάτι στὸν αέρα ἔχω — χίτες πάγο ντὲν μου δίνουνε κεπόγλου — κιοπεκλέρ — νερό ἀδειάζω, λουκουμάκι βγάζω, ὠραία — ὠραία στὸ Μαριγούλα τὰ πιαίνω.

Μαριγούλα νερό πίνει, λουκουμὶ τινάει, κουδέντα πιαίνω, λάου — λάου πιαίνω.

— Μαριγούλα, κουζὺμ, διαβάσεις τὸ ἐφημερίδες;

— Πῶς! Διαβάζω, λέει.

— Κορέα — μωρέα βιλέπει;

— Βλέπω, λέει. Πόλεμο γίνεται. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ μακρὰ.

— Κορέα πολὺ μακρὰ εἶνε, γιάδρουμ, ἄμα πόλεμος πολὺ κοντὰ εἶνε. Σήμερις στὸ Κορέα γίνεται νταδατούρι, αἰριο ἔδῳ ἐνεται νταδατούρι, φωτία μέαλο τ' ἀνάψη, ἀτομική — ματομική, φιλιαν φιστικ τὰ εἶνε, κόσμος καταστραμένος νὰ ἐνεται.

Μαριγούλα φοβισμένη ἐνεται:

— Ὡ γίνῃ πόλεμος;

— Μαριγούλα, κουζὺμ, ὅλο τὸ ἐφημερίδες πόλεμο λένε. Θείο Τιρούμν ἀγριεμένος ἐνεται, μπόμπα μὰς ρίξη, κακὸ μεγάλο θὰ ἐνεται, κόσμος, σκόνη θὰ ἐνεται! Ἀναντίν; Γι' αὐτὸ, σου λέω, ὅ,τι εἶναι νὰ κάνῃ ὁ ἀντρας, τώρα νὰ τὸ κάνῃ. Ὅ,τι εἶνε νὰ νῆχαριστηθῇ, τώρα νὰ νῆχαριστηθῇ.

Μαριγούλα μάτια τῆς σηκώνει:

— Ὡ ἀργήσῃ ἡ Σουρπουίτσα; ρωτάει.

— Ναί, κουζὺμ. Σουρπουίτσα στὸ Κοκκινιά ἱπῆ. Ἰσπίτι μόνος εἶμαι καὶ ἐσὺ μόνη εἶσαι, πόλεμος θὰ ἐνεται, ὅλος ὁ κόσμος Κορέα θὰ ἱπῆ, ἀτομικές — ματομικές, ὑντιρογονικές — μιντιρογονικές, μπάμ — μπουμ, χαλασμός Κυρίου θὰ ἐνεται, σήμερα εἴμαστε, αἰριο ντὲν εἴμαστε, ὅ,τι εἶνε νὰ χαρούμε, γιάδρουμ, νὰ τὸ χαρούμε τώρα!

Ἐλα, Μαριγούλα, ἀγκαλιά μου νὰ σὲ παῖρνω, προτὸ πεθάνουμ, ὠραία — ὠραία νὰ πιασῶμ. Μαριγούλα κουτορνιθὶ ἐνεται. Μάτια τῆς ἀνοίγουν, τιρομαγμένη κυττάει, φωνὴ βάζει:

— Καραμπέτακι, θὰ πεθάνουμ;

— Ὡ πεθάνουμ, γιάδρουμ.

— Πότε θὰ πεθάνουμ;

— Αἰριο, κουζὺμ. Ντιεθνής — μιεθνής κατὰσσις ἀσκημ ἐνεται. Ἐφημερίδες ἀσκημ νῆα γράφουν, ὅ,τι εἶνε νὰ χαρούμε, τώρα νὰ τὸ χαρούμε!

Ντὲν ἱπαινεύομαι, κάρντας, ἄμμμμ χίτες ψεύτη ντικηγόρο νὰ ἤμουν, καλύτερα ντὲν θὰ τᾶλεγα. Μαριγούλα συγκινημένη ἐνεται, ἀγκαλιά μου πέφτει, κλάμματα βάζει:

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!

Ἀγκαλιά μου σφιγμένη τὴν κάνω, ψυχὴ μου εὐφραίνεται, παρηγοριὰ ἱκάνω:

— Ὅλο θὰ πεθάνουμ, Μαριγούλα κουζὺμ!

— Ὅ,τι εἶνε νὰ χαρούμε, ἀγκαλιές — μαγκαλιές, φιλιὰ — μιλιὰ, χάδια — μαδια, ἱπαφές — μιπαφές, ὅλα — ὅλα — ὅλα τώρα νὰ τὰ ἱχαρούμε.

Μαριγούλα κλαίει:

— Καλὰ — καλὰ, λέει.

Βαί κεπόγλου — κεπέκ, βαί — βαί — βαί σείτάν — καρίσι νταβολούνακα μου πόρτα ἀνοίγει ἀγκαλιές βιλέπει, μπαστοῦνι ἀρπάζει καὶ ἐνεται ἱσπίτι μου... Κορέα! Μαριγούλα ἔξω πετάει, ἔμένα κιφάλι μου σπάζει, φασαρία, σαματάς, χαλασμός Κυρίου! Ἀμμμμ ἐγὼ νῆχαριστημένος εἶμαι. ἔξω ἔφαγα, Μαριγούλα ἔσφιξα, χαλὰλ ὀλσόν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιότητες του Πυραοπίδα

Στρατηγοί

Ἀ! νὰ μοὺ χαθῆτε, βρέ! Ἀ! νὰ μοὺ χαθῆτε, λέω, ποὺ μοῦχετε πιάσει ἐκεῖ δέκα ἑπτὰ καρέκλες, τρία μολύβια καὶ τὸ δυστυχισμένο μάρμαρο τοῦ τραπέζιου καὶ μοὺ κάνετε στρατηγικὴ ἀνατομία τῆς Κορέας. Μοῦχετε σκύψει ὅλοι μὲ ἐμβρίθεια στραταρχῶν καὶ σχεδιάζετε καὶ προελαύνετε καὶ υποχωρεῖτε καὶ κυκλώνετε καὶ ἐκυκλώνετε καὶ κρίνετε τὴν τύχη τοῦ πολέμου.

Ἐδῶ θὰ σταματήσουν οἱ βόρειοι. Ἐδῶ θὰ ἀντεπιτεθῶν οἱ νότιοι. Ἐδῶ θὰ τοὺς κυκλώσουν οἱ Ἀμερικανοί. Ἐδῶ ὁ Μὰκ Ἀρθουρ θὰ στείλῃ τρεῖς μεραρχίες. Ἐδῶ θὰ κἀν ἀπόδοσι. Κι' ἐδῶ θὰ ρίξη τὴν ἀτομική. Καὶ δὸς τοῦ τόξα καὶ βέλη καὶ σημεία καὶ τέρατα στὸ δυστυχισμένο μάρμαρο τοῦ τραπέζιου, λέω, ποὺ παρασταίνει τὴν Κορέα καὶ σείε τὰ ἐπιτελεία. Κολοκυθάδες!

Τί εἴσατε σείε, βρέ; Κι' ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ, μεταξὺ ἐνὸς πολλὰ βαρὺ κι' ἐνὸς βραστοῦ μὲ ὀλίγη, κρίνετε τὴν τύχη τοῦ πολέμου καὶ προελαύνετε καὶ ἀπώθετε, κυκλώνετε καὶ αἰχμαλωτίζετε, βομβαρδίζετε καὶ κανονιοβολεῖτε, καταλαμβάνετε πόλεις καὶ χωρία καὶ κρίνετε τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐπιτελείου, καὶ ἐξερετε τί σκέπτεται ὁ Στάλιν καὶ τί σχεδιάζει ὁ Τρουμαν, τί κάνει ὁ Μὰκ Ἀρθουρ καὶ τί στασι θὰ τηρήσῃ ὁ Μάο Τσε; Τί εἴσατε λέω; Ποῖος σᾶς διώρισε στρατηγούς; Ποῦ σπουδάζατε τὴν στρατιωτικὴν τέχνη; Ἦ νομίζετε πῶς ἐπειδὴ ἔχετε ἕνα μολύβι στὸ χέρι καὶ τὸ δυστυχισμένο — ἐπαναλαμβάνω — μάρμαρο τοῦ τραπέζιου, νομίζετε, ἐπαναλαμβάνω, πῶς εἴσατε εἰς θέσιν νὰ κρίνετε τὴ διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου ποὺ γίνεται ἐφ' ὅσονες χιλιάδες χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὸ μέτριο βαρὺ σας;

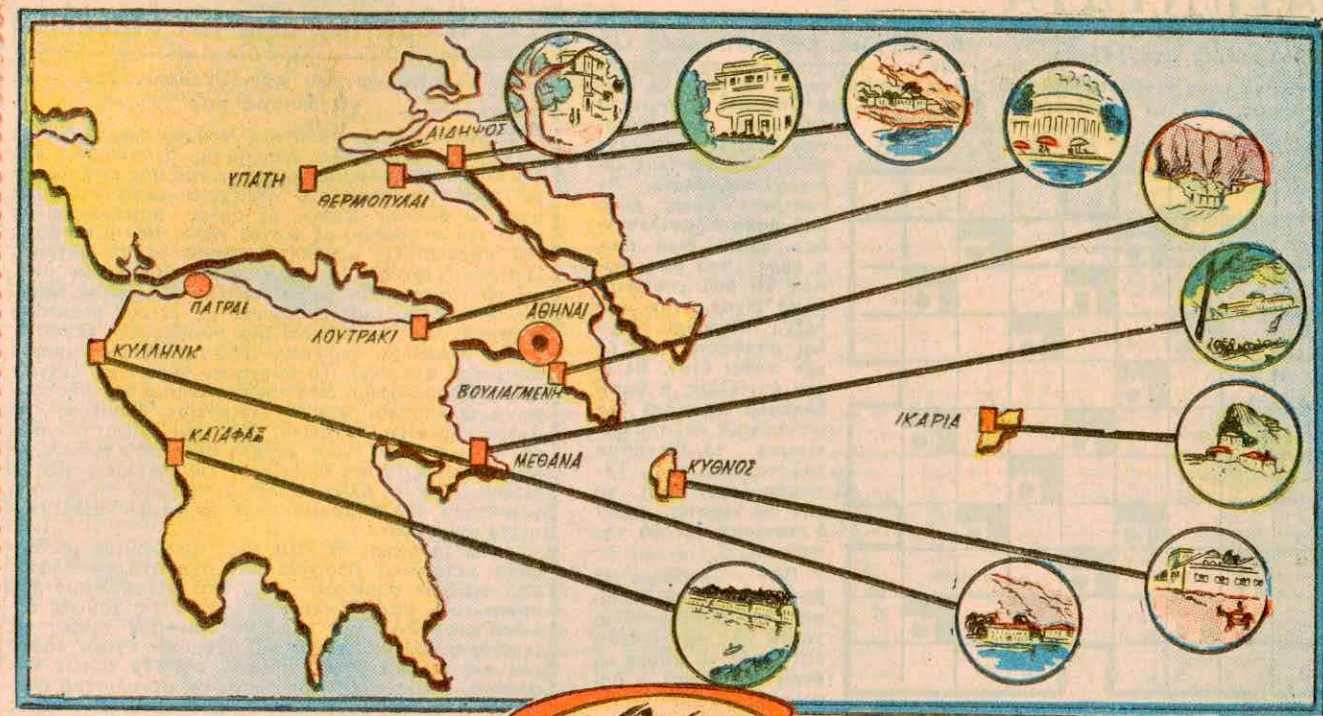
Γιὰ κυττάτε μωρέ κατὶ στρατηγικὴς μεγαλοφυΐας! Ὁ κύρ — Βαγγέλῃς ὁ μανάβης, ὁ κύρ — Χρήστος ὁ συνταξιοῦχος, ὁ κύρ — Ἀνέστης ὁ μεσίτης, ὁ κύρ — Σταύρος ὁ «εἰθὴ κιγκλληρίας», ὁ κύρ — Σταμάτης ὁ φαρμακοτριφτής καὶ ὁ κύρ — Λεωνίδας ὁ παγοπώλης! Ἐνας κι' ἕνας ὅλοι σας, παρατήσατε τὴς δουλειές σας καὶ ἤρθατε ν' ἀναλάβετε στρατηγικὰ καθήκοντα!

Πῶς; Εἰσθε ἐλεύθεροι πολῖται καὶ ἔχετε δικαίωμα νὰ κρίνετε; Καὶ ποῖος ζήτησε τὴ γνώμη σας, βρέ κολοκυθάδες; Ἦρθε καμμιὰ φορὰ ὁ Μὰκ Ἀρθουρ νὰ σᾶς πῇ πῶς φυτεύουν τὴς ντομάτες, πῶς γίνονται οἱ ἐνοικιάσεις τῶν σπιτιῶν, πῶς πούλανε τὰ κουμπιά, πῶς φτιάχνουν τὴν ἀλοιφή γιὰ τὸ ἐκζεμα καὶ πῶς μὴ κολώνε πάγου τὴν κόβουνε στὰ ἔξη;

Τί με κυττάτε ἐτοί, σάν χαμένο, μὲ τὴς ἡλίθιες φάτσες σας; Σᾶς χαλᾶς τὰ ἐπιτελικά σχέδια; Πῶς; Τί με νοιάζει ἔμένα; Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ. Μὲ νοιάζει γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὰ παράξενα. Μὲ νοιάζει γιὰτὶ μάχομαι ἐναντὶον τῆς ἀνθρωπίνης ἡλιθιότητος. Μὲ νοιάζει γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ δυστυχισμένου — ἐπαναλαμβάνω — μαρμάρου, ποὺ δὲν σᾶς χρῶσται τίποτα νὰ τὸ μουντζωνάτε μὲ τὰ παληομολύβια σας.

Ἀεῖντε τώρα. Σβύστε τὰ, βάλτε τὸ μολύβι στὴν τσέπη καὶ μιλῆστε γιὰ τὴς δουλειές σας, ποὺ πάνε κατὰ διαβόλου, κύριοι στραταρχαί! Σβύστε τὰ λέω, γιὰ νὰ μὴν ἀρπάξω τὸ δίσκο τοῦ γκαρσονιού καὶ σᾶς ἔρθῃ ἀδουριχτός καὶ ἱπτάμενος στὴς κεφαλές σας. Παληοτενεκέδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι Ιαματικές Πηγές μας

Ἡ λουτροθεραπεία στὴν Ελλάδα

Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θεραπευτικὰ μέσα, ποὺ διαθέτει ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὡς συμπλήρωμα τῶν ἄλλων τῆς μέσας γιὰ τὴν θεραπεία ὠρισμένων παθήσεων εἶναι καὶ ἡ λουτροθεραπεία. Γιὰ τὸ σκοπὸ δὲ αὐτὸ γίνεται χρῆσι φυσικῶν, μεταλλικῶν νερῶν διαφόρου τύπου καὶ χημικῆς συστάσεως ποὺ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς ὑπὸ μορφήν ρυάκων, πίδακων ἢ λιμνῶν, ποὺ σχηματίζουν πηγὴς καὶ μὲ τὰ διάφορα χημικὰ συστατικὰ τους καὶ μὲ τὴ σταθερὴ θερμοκρασία καὶ ραδιενέργειά τους ἔχουν θεραπευτικὰς ιδιότητες.

Ἡ χρῆσι τῆς λουτροθεραπείας ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐκθειάζει τὴς ἱαματικὰς πηγὰς τῆς νησὸς Μήλου. Ἐπίσης περιγράφει τῶν λουτρῶν τῆς Αἰθίως ἀναφέρονται ἰδίως ἀπὸ τὸν Πλούταρχο, καθὼς καὶ τοῦ Λουτρακίου ὑπὸ τοῦ Πausanias κλπ.

Τὰ ἱαματικὰ νερά τῶν πηγῶν εἶναι ἡφαιστειογενῆ, προέρχονται δηλαδὴ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς, ὅπως καὶ οἱ λάδες καὶ οἱ ὑδατοὶ τῶν ἡφαιστειῶν καὶ ἰδιαίτερως ἀπὸ τῆς διαβάσεως ἀρχαίων ὄγκων πετρωμάτων μὲσα στὸ κεντρικὸ πῦρ τῆς γῆς. Τὰ προϊόντα αὐτὰ εἶναι ὑδατοὶ ποὺ πικνώνουν καθὼς ἀναβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῆς ψύξεως τὸν ἀνωτέρω στρωμάτων μεταβάλλονται σὲ νερό, ποὺ κατὰ τὴν διαβάσεως τοῦ παρασέρχεται καὶ διαλύει διάφορα ὀρυκτὰ στοιχεῖα (θεῖο, ἄζωτο, ἀρσενικό, χλωρίο, μαγνήσιο, βρώμιο, ἰώδιο, φθόριο).

Ἐτοί ἔχουμε τὴς ἱαματικὰς πηγὰς μὲ τὰ μεταλλικὰ νερά, ποὺ περιέχουν τὴς θαυματουργὰς χημικὰς οὐσίες, ὅπως Ἀλὰτα (ἀνθρακικά, διστανθρακικά, θειοῦχα, χλωριούχα), Ὁξεία (ἀνθρακικά, ὑδροχλωρικά, θειοῦχα), Βάσεις (μαγνησία, ἄσβεστο, καυστικό νάτριο), Ἀέρια (ὀξυγόνο, ὑδρογόνο). Μεταλλὰ (σίδηρο, ἀρσενικό, ἰώδιο, λίθιο, βρώμιο, φθόριο).

Διακρίνονται δὲ σὲ ψυχρὰ 15°, σὲ ὑπόθερμα 15° - 25°, σὲ μεσόθερμα 25° - 40° καὶ σὲ ὑπέρθερμα ἀνω τῶν 40°.

Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ὅλες οἱ θερμομετρικὰς κλίμακες ἀπὸ 16° - 80°. Ἐπίσης ἄλλη ἰδιότης σημαντικὴ τῶν μεταλλικῶν νερῶν εἶναι καὶ ἡ ραδιενέργεια ποὺ προέρχεται ἀπὸ πρωτόγονα κοίτασματα ἀλάτων ραδίου καὶ σὲ ποσότητες ἱκανὲς νὰ διεγείρουν τὴς λειτουργίες τῶν κυττάρων τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ μεταλλικὰ νερά ἔχουν ἀσυγκρίτως καλλίτερη ἀπόδοσι στὴς πηγὰς, ποὺ ἀναβλύζουν, παρὰ σὲ ὁποιοδήποτε μορφή πῶσεως ἢ λουσίματος, γιὰτὶ χάνουν ἐτοί τὴ ζωτικὴν τους θεραπευτικὴν ἰδιότητα. Μερικὰ νερά ποὺ ψύχονται καὶ στεγνώνονται ἀερίων παρασέρχουν φυσικὰς οὐσίες καὶ σχηματίζουν λάσπη. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὰ λασπόλουτρα ποὺ χρῶσιμουν γιὰ ἐπαλειψίαι καὶ γιὰ λουτρά.

Ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὴς ἀνωτέρω ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τὰ ἱαματικὰ νερά δηλ. τὴ χημικὴ σύνθεσι, τὴ θερμοκρασία καὶ τὴ ραδιενέργεια ἀντὶον καὶ τὴν θεραπευτικὴν τους δύναμι, ἡ ὁποία συνίσταται (1ον) στὴν αὐξήσι τῆς αἱματώσεως τοῦ οργανισμοῦ, (2ον) στὴν αὐξήσι τῆς καταναλώσεως ὀξυγόνου, (3ον) στὴν αὐξήσι τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀχρήστων ἀλάτων τοῦ οργανισμοῦ (οὐρικών κλπ.) καὶ (4ον) στὴν τόνωσι καὶ καταπράυνσι τοῦ νευ-

Παραστατικὸς χάρτης μὲ τὴς διάφορες ἱαματικὰς πηγὰς ποὺ ἀναφέραμε στὸ ἄρθρο μας.

ρικοῦ συστήματος μὲ δρᾶσι ἐπὶ τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων. Ἡ ἐνδείξι γιὰ λουτροθεραπεία ἀφορᾶ ὅσους πάσχουν ἀπὸ τὰς ἑξῆς παθήσεις: Ἀρθριτισμούς, ψωμιάσι, ἀρθρικούς ρευματισμούς, νευραλγίες, διαβήτη, χολο-νεφρολίθους, ἀσθμα, χρόνιες βρογχίτιδες, γυναικολογικὰς παθήσεις, δερματοπάθειες κλπ.

Ἡ λουτροθεραπεία ὅμως δὲν συνιστᾶται στοὺς πάσχοντας ἀπὸ φυματίωσι, αἱμορραγία ἐλκὴ στομάχου, υπέρπρσι, ἐγκεφαλικὰς συμφορήσεις, καχεξία, καρδιακὰς βλάβες κλπ.

Τὰ ἱαματικὰ λουτρά πρέπει νὰ καθορίζονται ἀπὸ τὸν γιαντῶ σας, γιὰ τὴν ἀνάλογη περίπτωσι τῆς παθήσεως σας καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς διαρκείας καὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς λουτροθεραπείας. Ἀποτελεῖ μεγάλο κίνδυνον ἡ ἀσκήσι καὶ χωρὶς τὴ συμβουλὴ γιαντροῦ ἐφαρμογὴ λουτροθεραπείας ἢ ποσιθεραπείας.

Ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ στερεὰ καὶ ἡ νησιωτικὴ, βοῖται ἀπὸ ἱαματικὰς πηγὰς. Ἐχει πάνω ἀπὸ 750 ἱαματικὰς πηγὰς καὶ μερικὰς μάλιστα καλλύτερες ἀπὸ αὐτὰς. Γιὰ κατὰ παρουσιάζουμε τὴς κυριώτερες ἱαματικὰς πηγὰς μὰς μὲ τὴς ἀνάλογες ἐνδείξεις γιὰ τὴν περιεκτικότητά τους σὲ ὀρυκτὰ στοιχεῖα:

Αἰθίω: Χλωριονατρίουχα, ἑλκαστικά 36° - 80°. Ραδιενέργεια ὀλίγη. (Ἀρθρικοί ρευματισμοί — νευραλγίες — ἀσθματισμοί — ἡπατικά).

ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ: Ὑπαλκασικά 26° λασπόλουτρα ὑδροθεῖα. (Ἐκζέματα, ἀρθριτικά, ρευματισμοί).

ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ: Θειοῦχα — χλωριονατρίουχα 32°. (Δερματικά, ἀναπνευστικὸν σύστημα).

ΙΚΑΡΙΑΣ: Θειοῦχα, 30° — 60°. Νέας πηγῆς Μουσταφᾶ ἰσχυροτάτης ραδιενέργειας ἀλλ' ἀσπασματοποιήτα. (Δερματικά — ἀσθρορηνιατισμοί).

ΚΑΛΙΦΑ: Ὑδροθεῖο — χλωριονατρίουχα 35°. (Δερματικά τῆς πηγῆς Γερανίου, ποσιθεραπεία — χολολιθίασι).

ΚΥΘΝΟΥ: Ἀλκατοῦχα ἢ α' πηγὴ 52°. (Στομαχικά, ἡπατικά, δερματικά, νευραλγίες).

ΚΥΛΛΗΝΗΣ: Ὑδρο — χλωριονατρίουχα 20° - 25°. Λουτροθεραπεία καὶ ποσιθεραπεία. (Δερματικά — χρόνια βρογχίτις — ἐμφυσήματα — ρευματοαρθριτικά).

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἀλκασικά καὶ χλωριονατρίουχα 30° μὲ πολλὰ ραδιενέργεια. Λουτροθεραπεία καὶ ποσιθεραπεία. (Ψωμιάσι — νεφρολιθίασι — στομαχικά — ἀρθρορηνιατικά).

ΕΘΑΝΑ: Θειοῦχα Βρωμολιθίας 28° - 35° καὶ μὲ μεγάλη ραδιενέργεια (γυναικολογικά — δερματικά — ρευματικά). 2) Ἀγ. Νικολάου 41° ἄλκασικά (παρὰλύσεις καὶ νευροσθητικά).

ΠΑΤΗΣ: Ὑδροθεῖο-χλωριονατρίουχα καὶ ἄλκασικά 33°. (Δερματικά, στομαχικά καὶ ἀναπνευστικὸν σύστημα).

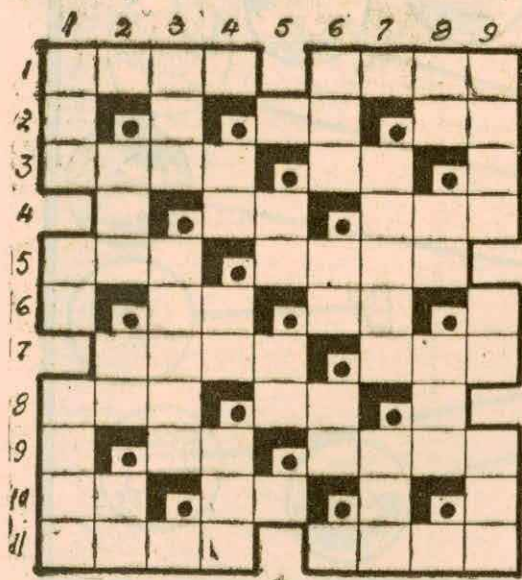
Ἰατρός ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε τετραγώνιο του σχεδίου μας, αντί να τοποθετήσετε

ένα μόνο γράμμα, θα βάσετε μία ολοκληρωμένη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Είδος τυριού. — Οί δρόμοι της Βενετίας.
- Μοντέρνος χορός. — Το κάνο με στους αγίους.
- Αϊνιδίως. — Αρχαία θεά.
- Παίζεται με χαρτιά. — Νύμφη των πηγών και των λιμνών.
- Πόλις που με άλλαξη του τοπωνυμίου γίνεται τέρας της μυθολογίας. — Χωρίζει δύο σημεία.
- Ηρώς του Ζολά. — Το πιο σημαντικό μέρος ενός όχηματος.
- Την νιώθει ένας άρρωστος. — Λέμβος πλοίου.
- Φυτρώνει στις ακροποταμιές. — Μουσικό όργανο.
- Τοπικό επίρρημα. — Νηοπομπή της έρημου.
- Εν τούτω — Λησμονία.
- Διακοπή εργασίας. — Η Κυρία των Αγγέλων.

ΚΑΘΕΩΣ

- Όνομαστή για το ιστορικό χάνι της. — Κινητός στόχος για τους κυνηγούς. — Περιοχή της Γαλλίας, όπου βγαίνει η περίφημη σαμπάνια.
- Το καλοκαίρι έχει λιγότερο νερό από το χειμώνα. — Ναυτικό παράγγελμα: Έμπρός. — Πόλις όπου ο Χριστός έκανε ένα θαύμα.
- Τριψήφιος αριθμός. — Επιστήμη που εξετάζει τα συστατικά στοιχεία του σώματος.
- Ήως της Γαλλικής Έπανάστασης. — Ναυουρίτζι τα μωρά. — Δίδει κέρδη σε ένα κατάστημα.
- Αριθμητικό (θελ.). — Ποταμός της Ελλάδας.
- Κέντρον διασκεδάσεως. — Έρωτηματική, ποσοτική αντωνυμία (ουδ. πληθ.). — Δέματα.
- Εορτάζει το Πάσχα (θελ.). — Λιμανάκι της Αττικής.
- Φτωχικά. — Θεά των αρχαίων Αιγυπτίων. — Φωχικό σπιτάκι.
- Πόλις της Πελοποννήσου. — Συμπληρώνει την καθημερινή μας τροφή. — Γαλλική πόλις αλλά και πρόστιμο των Αθηνών.

K. N. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Το κέλεπο του βασιλιά

Ένας κακός βασιλιάς είχε μία όμορφη κόρη. Στα βασιλοπούλα λαιπόν που πήγαιναν να τη ζητήσουν για γυναίκα τους, πρότεινε να διαλέξουν το ένα από δύο διπλωμένα χαρτάκια. «Αν έπαιρναν εκείνο που έλεγε «Τίγρις», θα τους ερριχναν στα θηρία. Αν έπαιρναν όμως αυτό που έλεγε «Βασιλοπούλα», θαταν δική τους ή κόρη του βασιλιά. Και τα δύο χαρτάκια όμως είχαν την ίδια λέξη: «Τίγρις». Πολλοί υποψήφιοι την είχαν πάρει έτσι, ως του έπιτελους η βασιλοπούλα αγάπησε ένα απ' αυτούς και του φανέρωσε το τέχνασμα του πατέρα της. Τον παρακάλεσε όμως να μην πη τίποτε, γιατί ο πατέρας της θα την σκότωνε.

Πώς κατάφερε το βασιλοπούλο να κερδίσει τη βασιλοπούλα, χωρίς να την εκθέσει και χωρίς να μπορέσει να φέρη αντίρρηση ο βασιλιάς;

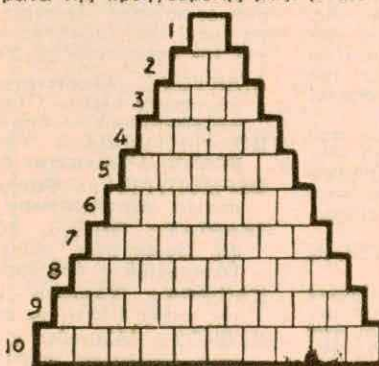
Στη γιορτή

Ο κ. Πρασινίδης, ο κ. Μαυρίκος, ο κ. Ασπρέας κι ο κ. Καφετζής πήγαν σε μία γιορτή, μαζί με τις γυναίκες τους. Καμιά απ' τις κυρίες δεν φορούσε τουαλέτα χρώματος σχετικού με το επίθετό της. Είχαν δε συμφωνήσει ότι, σ' όλη τη γιορτή, καθεμία τους δεν θαχε καθαλιέρα ούτε τον άντρα της ούτε κανένα απ' τους άλλους τρεις μ' επίθετο σχετικό με το χρώμα του φορέματός της.

Η κ. Μαυρίκου δεν φορούσε καφετιά, κι είχε καθαλιέρα τον κ. Πρασινίδη. Ο καθαλιέρος της κ. Καφετζή είχε επίθετο ανάλογο με το χρώμα του φορέματός της κ. Ασπρέας. Τί χρώμα φορέματος και ποιον καθαλιέρα είχε η κάθε κυρία;

Πυραμίδα λέξεων

Η κάθε λέξη της πυραμίδας αυτής αποτελείται από όλα τα γράμματα της προηγούμενης μαζί μ' ένα

καινούργιο. Π.χ.: Σ, ΣΥ, ΟΥΣ, ΥΦΟΣ κλπ.

Οι εξηγήσεις των λέξεων που θα βρείτε είναι οι ακόλουθες:

- Φωνήεν.
- Τελικός σύνδεσμος.
- Πρόθεσις.
- Τροφή κτηνών (πληθ.).
- Αναπνοή μας.
- Θά την βρήτε στα ανάκτορα.
- Σωστός διάβολος.
- Γυμναστικό παράγγελμα.
- Έργο του Τοκατό.
- Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.

Οι λύσεις στη σελ. 92

Η Θρεπτική αξία των σταφυλιών

Αποτοξινώνουν και τονώνουν τον οργανισμό μας

Σύμφωνα με τον καθηγητή Μαρσέν Λαμπέ, μέλος της γαλλικής Ιατρικής Ακαδημίας, η επίδραση του χυμού του σταφυλιού στον οργανισμό μας είναι όμοια με κίνη του ορού που περιέχεται μέσα στο αίμα μας. Ο δόκτωρ Έρπεν, έξ άλλου, παρομοιάζει το χυμό του σταφυλιού με φυτικό γάλα, που η σύνθεσή του παρουσιάζει μεγάλη αναλογία με το μητρικό. Υπολογίζεται ότι ένα κιλό ώριμων σταφυλιών μπορεί να ικανοποιήσει το τρίτον των ημερησίων αναγκών διατροφής ενός ανθρώπου με μετρία σωματική διάπλαση και που εκτελεί μία συνηθισμένη εργασία.

Τα σταφύλια περιέχουν 160 - 200 γραμμάρια σακχάρου στο κιλό. Το σάκχαρο αυτό είναι ευχερέστατα αφομοιώσιμο από τον οργανισμό και αποτελεί πηγή μυικής και νευρικής ενέργειας. Περιέχουν, έξ άλλου, διάφορα οργανικά οξέα και ιδίως τρυκικό και μηλικό, που έχουν μεγάλη αξία από φυσιολογικής απόψεως, γιατί διεγείρουν τις εκκρίσεις των αδένων. Από τ' άλλο μέρος, μετριάουν τη μεγάλη γλυκύτητα του σταφυλιού και το κάνουν πιο ευχάριστο στη γεύση.

Αυτά τα οργανικά οξέα είναι συνηθισμένα με διάφορα μεταλλικά στοιχεία και σχηματίζουν άλατα, που παίζουν σημαντικό ρόλο στο μεταβολισμό του οργανισμού μας. Επηρεάζουν ιδίως τις χημικές αντιδράσεις των ιστών και των διαφόρων χυμών, τις εκκρίσεις των γαστρικών και νεφρικών υγρών καθώς και τις εκκρίσεις των αδένων. Μεταξύ αυτών των αλάτων, εκείνα που περιέχονται σε μεγαλύτερη αναλογία είναι το ασβέστιο, ο φωσφόρος, ο σίδηρος και το μαγνήσιο.

Εξαιρετικά σημαντική είναι η περιεκτικότητά των σε αρωματικές ουσίες, ένζυμα παντός είδους (σε 100 γράμμες υπελογισθήσαν 143 εκατομμύρια) και βιταμίνες Α, Β, C και Ρ.

Ο Ιταλός καθηγητής Μάριο Βενέσια υπελόγησε ότι ο χυμός των λευκών σταφυλιών περιέχει 6,13 χιλιοστόγραμμα ασκορβικού οξέος (βιταμίνης Β) στα 100 γραμμάρια. Τα μαύρα σταφύλια περιέχουν μικρότερη αναλογία.

Είναι περιττό να σημειώσουμε ότι όλα αυτά τα στοιχεία βρίσκονται στα ώριμα σταφύλια. Τα άγουρα (πράσινα) σταφύλια προκαλούν διαταραχές, που, στα παιδιά ιδίως, παρουσιάζουν κάποτε μεγάλη σοβαρότητα.

Τα σταφύλια, εκτός από τη θρεπτική αξία τους, έχουν επίσης πολύτιμες θεραπευτικές ενδείξεις. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι ακόλουθες:

- Σε περιπτώσεις αναιμίας, σωματικής ή νευρικής εξαντλήσεως, νευρασθενείας, ανωρρώσεως από οξεία νοσήματα, κλπ, τα σταφύλια παίζουν το ρόλο ενός τονωτικού φαρμάκου με άριστα και κάποτε καταπληκτικά αποτελέσματα.
- Ενδείκνυνται επίσης σε περιπτώσεις υπετροφίας του ήπατος, ικτερό, κατάρρου της κύστεως, ηπατικής λιθιάσεως, οξείας διαρροής ή αντίθετα χρόνιας δυσκοιλιότητας κλπ. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, όμως, τα σταφύλια πρέπει να χρησιμοποιούνται μόνο κατόπιν ρητής συστάσεως του Ιατρού.
- Κατά τον δόκτωρ Ωρμαν τα σταφύλια αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα σε περιπτώσεις αβθόου σιελόρροιας, χρονίου κατάρρου του λάρυγγος, δυσπείας και διαφόρων παθήσεων της καρδιάς (στη τελευταία περίπτωση δεν πρέπει να ξεπερνάμε το 1½ κιλό την ημέρα).
- Η σταφυλοθεραπεία ενδείκνυται επίσης σε περιπτώσεις παχυσαρκίας, ρευματισμών, ποδάγρας, ακμής, ούρτικαρίας, εκζέματος και άλλων δερματικών παθήσεων. Προκειμένου για τους παχυσαρκούς, είναι αυτονόητο ότι τα σταφύλια δεν πρέπει να συμπληρώνουν την τροφή τους, αλλά ν' αντικαθίσταντο κάθε άλλη τροφή. Τρία κιλά την ημέρα υπερταρκεύουν για την διατροφή τους. Στους αναιμικούς, αντίθετα, τα σταφύλια πρέπει να συμπληρώνουν την άλλη τροφή τους.

Τα σταφύλια, όταν είναι ώριμα, αποτοξινώνουν τον οργανισμό μας. Έχουν επίσης πολύτιμες διουρητικές ιδιότητες και συντελούν στην αποσυμφορήση των νεφρών και του ήπατος.

Η σταφυλοθεραπεία, για να επιφέρει καλά αποτελέσματα, προϋποθέτει τελεία αποχή από οινόπνευματώδη ποτά και καπνό και μετρία χρήση καφέ και τσιγάρου.

Οι γυναίκες έχουν κάθε συμφέρον να καταφεύγουν στη σταφυλοθεραπεία επί τρεις ή τέσσερες φορές κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. 3 - 5 ημέρες την κάθε φορά είναι αρκετές. Εκτός από την τόνωση του οργανισμού των και η ομορφιά των θα κερδίσει επίσης πολλά απ' αυτή τη διαίτα.

Η περήφανη βασιλοπούλα

Το παρκαμυθάκι σας

Μία φορά κι 'έναν καιρό ζούσε μία βασιλίσσα με την κόρη της την Πανώρια. Αυτή, από μικρό κορίτσι, ήταν πολύ περήφανη, τόσο μάλιστα περήφανη, που δεν καταδεχόταν να μιλήσει σε κανέναν.

Η βασιλίσσα, που πικραινόταν για το ελάττωμα αυτό της κόρης της, όταν έφτασε η Πανώρια στα 18 της χρόνια, θέλησε να την παντρεύει. Εκείνη όμως, όσο καταλάβαινε πως δεν είχε ταίρι στην ωμορφιά, τόσο φούσκωνε από περηφάνεια. Όσα βασιλοπούλα πήγαν και την είδαν, άλλα έψαχναν άρρωστα κι' άλλα έχασαν τα λογικά τους από την ωμορφιά της. Μά αυτή δεν καταδεχόταν ούτε να τα χαιρετήσει.

Απελπισμένη η βασιλίσσα πήρε το δρόμο για να βρή την Καλόκαρδη Νεράιδα του δάσους και να την συμβουλευτεί. Εκεί όμως που πήγαινε κουράστηκε και ξάπλωσε κάτω από ένα δέντρο να κοιμηθεί. Και σαν ξύπνησε, είδε πάνω στο δέντρο ένα νάνο, ντυμένο στα κίτρινα.

— Βασιλίσσα μου, της λέει ο νάνος, ξέρω τι σε παρακίνησε κι' ήρθες ως εδώ. Δεν μου δίνεις έμένα την κόρη σου για γυναίκα μου;

Η βασιλίσσα ανατρίχισε σαν τον είδε. Και πριν προφτάσει να πη το όχι, δυο φοβερά λιοντάρια παρουσιάστηκαν μπροστά της.

— Βασιλίσσα μου, της είπε ο νάνος, εγώ θα σε σώσω από τα θηρία, αν μου δώσεις την Πανώρια σου γυναίκα μου. Και τότε η βασιλίσσα, για να μη την ράνε τα θηρία του φώναζε τρομαγμένη: — Είνε δική σου!

Σε λίγο ο νάνος χάθηκε κι' η βασιλίσσα γύρισε στο παλάτι της, όπου έψαχνε βαρεία άρρωστη απ' τη στενωχώρα της.

Η Πανώρια, που δεν ήξερε για ποιο λόγο η μητέρα της γύρισε φαρμακωμένη, και πικραμένη, πήρε το δρόμο κι' αυτή, να πάη να βρή την Καλόκαρδη Νεράιδα του δάσους και να τη ρωτήσει. Εκεί που πήγαινε, είδε μία μηλιά με κόκκινα μήλα. Όσπου ν' άπλωσε όμως το χέρι της να κόψη μήλα, παρουσιάστηκε ο κίτρινος νάνος και της φώναξε: — Βασιλοπούλα μου, καλώς ήρθες! Είσαι η γυναίκα μου. Η μητέρα σου μου έδωσε την υπόσχεσή της.

— Έμένα με ζήτησαν όμορφα βασιλόπούλα, του αποκρίθηκε εκείνη, και δεν δεχτήκα κανέναν και θα πάρω έσένα τον άσχημόνθρωπο;

Κι' άμέσως η βασιλοπούλα έτρεξε γρήγορα και γύρισε στο παλάτι.

Από την ημέρα αυτή η Πανώρια έψαχνε σε μεγάλη συλλογή. Η περηφάνεια της είχε σπάσει. Κι' όταν μία μέρα ήρθε στο παλάτι ο παπουτσης να της πάρη μέτρο για παπούτσια, του λέει πάνω στην απελπισία της: — Δέχσαι να γίνης άντρας μου;

Ο παπουτσης τάχασε. Κι' έπειδή δε μπορούσε να της αρνηθή δέχτηκε. Μά την ημέρα που πήγαν στην εκκλησία για να γίνη ο γάμος, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τους ο κίτρινος νάνος κι' άρταξε τη νύφη.

Ο καύμενος ο παπουτσης έπεσε σε μεγάλη λύπη. Και την άλλη μέρα κι' όλος ξεκίνησε για να πάη να βρή τη γυναίκα του.

Μέρες και νύχτες γύριζε στις έρημιες

Μία μέρα έφτασε σε μία σπηλιά κι' άξαφνα είδε μπροστά του τον κίτρινο νάνο. Τοιαστήκη τότε να ριχτεί άπάνω του να τον πνίξει.

— Στάσου! τού φώναξε ο νάνος. Δεν είμαι κακός όπως νομίζεις. Είμαι ένας αγαθός και καλόκαρδος μάγος. Κι' ό,τι έκανα ως τώρα το έκανα για να λυγίσω άπόλυτα την περηφάνεια της βασιλοπούλας, που πολλά βασιλόπούλα μαράζωσε και σένα σε βασάνιζε και θα σ' έδιωχνε άργότερα. Τώρα που έβαλε μυαλό πάρτην και ζήστε ευτυχισμένοι!...

Μπήκε άμέσως στη σπηλιά, πήρε την Πανώρια απ' το χέρι και την έδωσε στον άντρα της. Έτσι το άντρόγυνο γύρισε στον τόπο του και ζήσανε ευτυχισμένοι πολλά χρόνια, γιατί η βασιλοπούλα δεν ήταν πια καθόλου φωροπερήφανη κι' είχε γίνει σεμνή και καταδεχτική.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Κωστόκη, εδώ είναι η όμπρέλλα μας! (Γράφει: Dimanche)

Ο άνυπόμονος

Το πειραματάκι σας

Μόλις τ' αύγά της ζέστανε ή κλάσσει και τα μικρά έτοιμάσκει να βγάλη. Ένα πουλάκι έσπασε κεφάλι μέσ' το σόφλι, μιλώντας τέτοια γλώσσα: —

«Ός πότε δώ θα μ' έχουνε κλεισμένο: Καθόλου δεν μπορώ να περιμένω! Πώς; Έτσι τον καιρό μου εδώ θα γάνω; Έγώ έχω κατορθώματα να κάνω!»

Κόκορας βέβαια θάμει δίχως άλλω' λοφίο ψηλό, χρυσά φτερά θα βγάλω. Τη μέρα και τη νύχτα θα στολίσω, θα φέρνω την αύγή μόλις λαλήσω.

«στο φράχτη, στην αύλή, σε κάθε μέρος στρατεύματα τις κόττες θα οδηγώ». Και τούτε τότε ο κόκορας ο γέρος: — Στάσου να βγής, παιδάκι μου, απ' τ' (αύγό!)

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΘΕΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Η ιστοριοϋλά σας

Η μητέρα του Γιαννάκη έφερε στον κόσμο δυο δίδυμα αγοράκια.

— Θά πάς να πής τα ευχάριστα νέα της δασκάλας σου, Γιαννάκη, του λέει ο μπαμπάς του, και να της πής να σου επιτρέψη να μην πάς σχολείο αύριο.

Το απόγευμα ο Γιαννάκης γυρίζει σπίτι γεμάτος χαρά.

— Τί νέα; τον ρωτά ο μπαμπάς του.

— Έν τάξει, μπαμπά! Αύριο δεν έχω σχολείο. Είπα στη δασκάλα πως ή μαμά μου γέννησε ένα αδελφάκι.

— Δυο αδελφάκια έπρεπε να της πής Γιαννάκη, του λέει ο μπαμπάς του.

— Δεν είμαι και τόσο κουτός, καλέ μπαμπά, άπαντά ο μικρός. Τό άλλο μωρό τό φυλάω για την άλλη βδομάδα!

MIKY MAOYΣ

Χιουμορ

— Πόσο άξιζω για σένα, μαμάκα; ρωτάει χαμογελώντας ο Γιωργάκης τη μητέρα του.

— Έκατομμύρια, αγαπημένο μου παιδί. — Έ, απ' όλα αυτά τα έκατομμύρια μπορείς να μου δώσεις ένα χιλιάρικο να πάρω καραμέλλες;

Δυο μικροί τερατολόγοι συζητούν.

— Για να καταλάβης πόση ζέση κάνει στον τόπο που γεννήθηκα, λέει ο ένας, φαντάσου πως τα σπέρτα έπαιρναν μόνα τους φωτιά μέσα στο κουτί τους.

Αυτό δεν είναι τίποτα, άπαντά ο άλλος. Στον δικό μου τόπο κάνει τόσο ζέση ώστε οι άνθρωποι αναγκάζονται να διατηρούν τις κόττες τους σε ψυγεία γιατί αλλιώς γινούν τα αύγά τους... Βασμένα σφιχτά!

Νίκος: Μητέρα, αυτός ο κύριος που έφυγε τώρα τί δουλειά κάνει; Μητέρα: Αστυίατρος, Νίκο μου. Νίκος (υστερα από σκέψη): Α! κατ'άλλα, υπερούλα. Γιατρός στ' αστεία, δηλαδή!...

Η δασκάλα: Τί είναι νήσος, Έλενίτσα;

Έλενίτσα: Ένα μέρος που δεν μπορεί κανείς να πάη χωρίς βάρκα.

Ο μικρός Παύλος χτυπάει το γάιδάρό του.

Γιατί τον χτυπάς; τον ρωτάει κάποιος.

Κι' ο μικρός Παύλος: — Σε παρακαλώ να μην ανακατεύσαι... στα οικογενειακά μου!...

Ο δάσκαλος: Πώς κάνει, Μενέλαε, ο μέλλων του νυστάζω; Ο Μενέλαος: Κοιμάμαι, κύριε δάσκαλε!...

Η μικρούλα Λιλή ρωτάει την αδελφούλα της Φρόσω:

— Γιατί ή θάλασσα δεν εχειλίζει άφου χύνονται τόσα ποτάμια μέσα σ' αυτή;

Και ή Φρόσω άπαντά: — Μά επειδή έχει σφουγγάρια μέσα, κουτή, και πίνουν το νερό!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ τῆς κρυπτογραφίας

Τὸ «Μαγικὸ» κι' οἱ πενταψήφιοι ἀριθμοί

Ἐπειτὰ ἀπὸ 10 ἐτῶν προσπάθειας καὶ ἔξοδα ἐνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, ἕνας Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης ἔφτιασε ἕνα πολὺπλοκο μηχανισμό, προωρισμένο νὰ κρυπτογραφῇ καὶ νὰ ἀποκρυπτογραφῇ διάφορα κείμενα, μ' ἕνα μυστικὸ «κώδικα», πού δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς στὸν κόσμο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Τέλος, περήφανος γιὰ τὴν ἐφευρέσει του, τὴν παρουσίασε στὸς εἰδικούς τῆς Οὐάσιγκτον γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσουν.

Ω, τί πικρὴ ἀπογοήτευσι! Σὲ μισὴ ὥρα, οἱ ἀποκρυπτογράφοι τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ὑπηρεσίας εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν κώδικα τῶν κρυπτογραφικῶν τῆς μηχανῆς του!

Φαίνεται ὅτι τὸ περίφημο κρυπτογραφικὸν μηχανισμόν δὲν ἀξίζει τίποτα... Ἀσχετὰ ὅμως πρὸς αὐτό, εἶνε γεγονός ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς κρυπτογραφικὸς κώδικς ἀπόλυτα ἀσφαλῆς κι' ἀπαραβίαστος. Μέσα σ' ἕνα χρόνὸ τὸ πολὺ, θ' ἀνακαλυφθῇ πάντως τὸ «κλειδί» του. Εἶνε ζήτημα ἀριθμῶν, ἐπιδόσεως καὶ ἱκανότητος τοῦ προσωπικοῦ πού θ' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴ δουλειά.

Νὰ γιὰτὶ οἱ περισσότεροὶ στρατιωτικοὶ κρυπτογραφικοὶ κώδικες ἀλλάζουν καθε 6 μῆνες. Ἐκπληκτικότερη ἀπ' ὅλους ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῶν εἰδικῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, πού, ἐπειτὰ ἀπὸ πολλὸν ἐτῶν ἐργασία, κατασκεύασαν στὸν τελευταῖον πόλεμον, ἕνα μηχανισμό ἱκανὸ νὰ διαβάσῃ τὰ γιανπωνέζικα κρυπτογραφημένα. Τὸ ὄνομασάν «Μαγικὸ» κι' ἐπέτυχον ἀληθινὰ θαύματα μ' αὐτό. Συγκεντρώσαν π.χ. πληροφορίες γιὰ τὴν γερμανικὴ δράσι, ἀπ' τὴν ἀναφορὰς τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰαπωνίας στὸ Βερολίνο. Βοήθησαν τὴ χώρα τους νὰ κερδίσῃ τὴ σπουδαιότητα τῆς ναυμαχίας τῆς Θαλάσσης τῶν Κορράλλων. Λέγεται μάλιστα ὅτι προσέδωσαν τὰς ἀριθμοὺς γιὰ τὸν αἰφνιδιασμὸ τοῦ Πηλῆ Χάρμπορ — ἀλλὰ ἡ πληροφορία αὐτὴ πῆγε καμένη, γιὰ ἄλλους λόγους.

Πῶς λειτουργεῖ αὐτὴ ἡ μηχανή; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει, ἐκτός ἀπὸ ἑλάχιστον πρόσωπα. Ὁ Τόμας Ντιούθι θέλησε νὰ δώσῃ μερικὲς σχετικὰς πληροφορίες στὸν ἀμερικανικὸ λαὸ, κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδον τοῦ 1944, ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Μάρσαλ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ φανερῶσιν τίποτε πού θὰ ἐβλάπτε τὴν ἐθνικὴ ἀμύνη καὶ θ' ἀχρήστευε τὸ «Μαγικόν». Κι' ὁ Ντιούθι συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν ὑπόδειξι.

Ἡ «κρυπτανάλυσις», ἡ ἀνακάλυψις δηλοδὴ τοῦ μυστικοῦ τῶν κρυπτογραφικῶν κωδίκων, ἔχει γίνεσι μίαν πολὺπλοκὴ ἐπιστήμη, ἀπαραίτητη στὸ σύγχρονον πόλεμον. Ὁ «κρυπτανάλυσις» δὲν χρειάζεται νάναι μεγαλοφυΐα. Πρέπει ὅμως νάχη ἀνώτερη ἀντίληψι καὶ πολλὰς εἰδικὰς γνώσεις. Γιὰ νὰ διαβῶτ' ἕνα κρυπτογράφημα, θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ χρόνου τῆς ἀποστολῆς του, τὴν προέλευσιν καὶ τὸν προορισμὸ του, τὴς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς εἰδησεὶς τῆς ἐποχῆς, κλπ... Πρέπει δὲ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του ὁσο τὸ δυνατόν συντομώτερα, γιὰτὶ στὸν πόλεμον δὲν χωροῦν καθυστερήσεις.

ΠΡΟΣΧΕΤΕΙΣ ἑξέταςε τοῦ δερματος. Μανθάνετε πῶς νὰ ἀπολαύητε ὁλοκλῶς ἀπὸ ΠΕΡΙΤΤΕΣ, ΤΡΙΧΕΙΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΙΝΗ, ΠΑΝΑΔΕΙΣ, ΤΡΙΧΟΠΟΛΙΝ, κ.λ.π. Αἰσθητικὸς ΜΑΡΙΣ ΓΙΟΕΛ Βολωριτοῦ 12 τηλέφ. 30-039.

προκειμένου νὰ προληφθῇ μιὰ στρατιωτικὴ καταστροφή.

Κάποτε, ἡ ἀποκρυπτογραφίσις ἐνὸς μηνύματος ὀφείλεται στὴν τύχη. Στὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, ὁ γερμανικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Νάουεν ἐξέπεμπε συνεχῶς κατὰ μπερδεμένους ἤχους, ἐντελῶς ἀκατανόητους. Οἱ ἀποκρυπτογράφοι τῶν Συμμάχων τοὺς μελετοῦσαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς ἐξηγήσουν.

Μία μέρα, μερικοὶ Ἀγγλοὶ αξιωματικοί, γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, ἀποτύπωσαν σ' ἕνα δίσκον γραμμοφῶνου μερικὸς τέτοιους ἤχους. Ὅταν ἐβάλαν κατόπιν αὐτὸ τὸ δίσκον στὸ φορητὸ τους γραμμοφῶνον, συνέπεσε νὰ ξεχάσουν νὰ τὸ κοουδίσουν. Καθὼς λοιπὸν λιγίστευε ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς, οἱ ἀλλοκοτοὶ ἤχοι ἐγίναν σιγα-σιγα λέξεις καθαρὲς καὶ κατανοητῆς! Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν σοφιστῇ τὸ τέχνασμα νὰ μεταδίδουν τὰ μηνύματα τους πολλαπλασιάζοντας 5 — 6 φορές τὴν ταχύτητα τοῦ προφορᾶς τῶν λέξεων, ἔτσι πού μπορούσαν νὰ τῆς καταλάβουν μόνον ὅσοι ἤξεραν τὸ ἀπλὸ αὐτὸ μυστικόν!

Ἄλλοτε πάλι, ὁ ἴδιος ραδιοφωνικὸς σταθμὸς μετέδιδε ὁλοένα πενταψήφιους ἀριθμούς, ἀνεξήγητους γιὰ τοὺς Συμμάχους. Οἱ ἀποκρυπτογράφοι εἶχαν βάλει ὅλα τους τὰ δυνατά, εἶχαν ἐργασθῇ μ' ὅλες τῆς γνωστὰς μεθόδους χωρὶς καμμιὰ ἐπιτυχία.

Τέλος, κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς δοκίμασε ἕνα ἀπὸ σύστημά. Θεώρησε ὅτι τὰ τρία πρῶτα ψηφία ὑπεδείκνυν ἀριθμὸν σελίδος καὶ τὰ δύο τελευταῖα ἀριθμὸν τῆς γραμμῆς τοῦ κειμένου ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. Δοκιμάσαντες λοιπὸν αὐτὴ τὴν μέθοδον σὲ διάφορα βιβλία, ἀνεκάλυψε ἐπιτέλους τὸν ἐφαρμοζόμενον πραγματικῶς ἕνα κοινὸ ἀγγλοαλλικὸν λεξικόν! Μ' αὐτὸ τὸν κώδικα μετέδιδαν τὰ κρυπτογραφημένα τους οἱ Γερμανοί.

Ὅταν, σὲ καιρὸ πολέμου, παρουσιασθῇ ὁ παραμικρὸς κίνδυνος, καταστρέφονται, ἀμέσως τὰ μικρὰ βιβλία μὲ τοὺς κρυπτογραφικοὺς κώδικας, γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χεῖρά τοῦ ἐχθροῦ. Ἀσφαλέστερος τρόπος θεωρεῖται νὰ τὰ πετοῦν στὴ θάλασσα, σὲ μεγάλου βάθος.

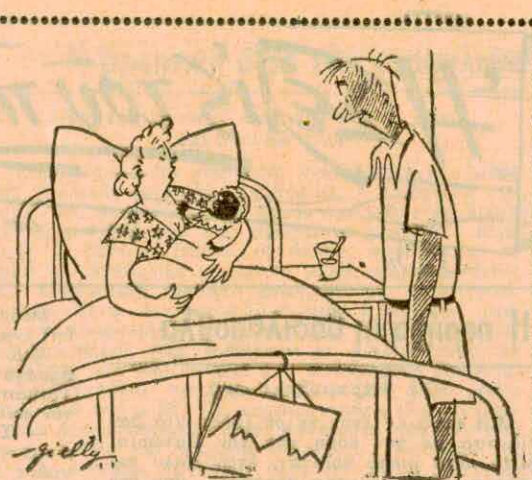
Στὸν πρῶτον πόλεμον λοιπὸν, τὸ γερμανικὸν πολεμικὸν «Μάγκντεπεργκ», κυνηγημένο ἀπ' τοὺς Ρώσους, ἐξώκειλε σὲ μιὰ βραχώδη ἀκτὴ. Ὁ Γερμανὸς αξιωματικὸς, ὁ ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κωδίκου, μῆλκε σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα, γιὰ νὰ πάη, νὰ τὸν πετάξῃ βάρκα στὸ πέλαγος. Δὲν πρόλαβε ὅμως, γιὰτὶ τὸν σκότωσε ἕνα ἐχθρικὸ βλήμα.

Οἱ Ρώσοι βρῆκαν ὑστερὰ τὸν κώδικα, σφηνωμένον ἀκόμη μέσα στὴ φούχτα του. Τὸν παρέδωκαν τότε στοὺς Βρετανικοὺς συμμάχους των, πού τὸν χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ χτυπήσουν ἀποτελεσματικὰ τὸ γερμανικὰ ὑποβρύχιον, σὲ μιὰ κρίσιμη καμπὴ τοῦ πολέμου.

Λέγεται ὅτι, καὶ στὸ δεύτερον πόλεμον, ἡ νίκη τῶν Συμμάχων διευκολύνθηκε πολὺ χωρὶς σὲ ὀρισμένους ἀνεκτίμητους κρυπτογραφικοὺς κώδικας, πούπεσαν στὰ χεῖρά τους.

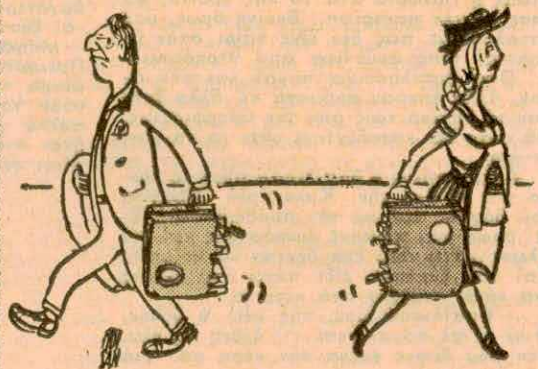
Ἀλλὰ οἱ ἐπίσημοι κύκλοι κρατῶν ἀπόλυτον σιωπὴν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Πάντως, ἐνὸς τῶν πρῶτων πολέμων χρησιμοποίηθηκαν ὡς ἀποκρυπτογράφοι μόνο μερικοὶ καλοὶ μαθηματικοί, στὸ δεύτερον ἀνέλαβαν τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο εἰδικευμένοι τεχνικοί, πού κατάρθωναν ἀληθινὰ θαύματα. Ἀρκεῖ νὰ πούμε ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, δίκως νάχη ιδεάν αἰγυπτιαλογίας, κατάφερε νὰ διαβάσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ τῆς περιφημῆς «ἐπιγραφῆς τῆς Ροζέττας» σὲ 8 ὥρες μόνον, ἐνὸς οἱ ἀσφαὶ ἐπιστήμονες χρειάστηκαν ἄλλοτε 25 χρόνια γιὰ τὴν ἴδια δουλειά!

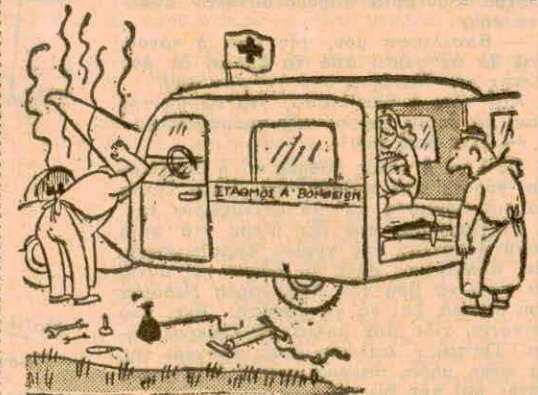
—Νὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς μανίας σου νὰ ξερωπνήσῃσαι διαρκῶς στὸν ἥλιο!...

eSamedi - Solra

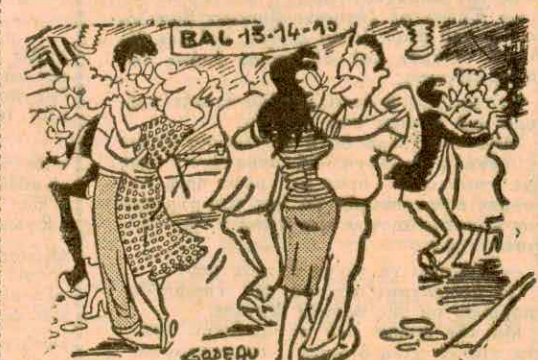
Ὅταν ὁ σύζυγος θέλει νὰ πάη στὸ βουνὸ καὶ ἡ σύζυγος στὴ θάλασσα.

eCarnetours

—Μήπως ἔχετε ιδέα ἀπὸ μηχανὴ αὐτοκινήτου;

ePressea

Ἐκεῖνος: Πραγματικὰ χορέψαμε μαζί καὶ τὴν περασμένη Κυριακὴ. Πῶς μ' ἀναγνωρίζατε; Ἐκεῖνη: Ἀπ' τὰ πατήματα!...

eMarina

Ὁ ναυογὸς τῆς ἀγάπης

Προδομένην ἀγάπην, Λεβδεῖαν: Ἡ περιπέτειά σας εἶνε βέβαια δραματική. Γιὰτὶ νὰ παρασπῆρθε σ' ἕνα τέτοιο ἔρωτα, ἀφοῦ δὲν εἶχατε ποτὶ νὰ καταθέτετε τὰ παιδιὰ σας καὶ τὸ τραῦμα σας θὰ κλίσσῃ μὲ τὸν καιρὸ. Στὰ ἐρωτήματά σας ἀπαντᾶ μὲ τὴ σειρά: Α' Ὀχι. Ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶνε πλέον ὁδὸς τῆς ἀγάπης σας. Θὰ ἦταν ἀσκόπος ἀλλοστε νὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε, ἐφόσον ἀνέχεσθαι πιά σ' ἕνα ἄλλον. Β' Γιὰ τὸ χωρισμὸ ἀπ' τὴ γυναῖκα σας εἶνε τὸ ἀσθενὲς φύλο, πὶο ἐπιπλόαινο καὶ ἀδύλο. Γ' Βέβαια, δὲν φέρθηκε σωστά. Ἐκεῖ πού ἐφασάν τὰ πράγματα, ἂν σας ἀγαποῦσε πραγματικὰ, ἔπρεπε νὰ ἐπιμενῇ στὴν ἐνωσί σας, ἔστω κι' ἂν τὴν ἐβίασαν οἱ γονεῖς τῆς. Ἀλλὰ, ἔδω πού τὰ λέμε, αὐτὴ εἶνε ὁ γυναικῆς! Σὰς ἀφῆσε νὰ καίγῃ μέσα στὴν κόλασιν τῆς ἀπελπισίας σας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐπαναλαμβάνω, πρὸς πρῶτον, δὲν ἔλιν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν ὡς τετελεσμένον γεγονός. Βέβαια δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ ριχθῇτε ἐπὶ τὰς ἀγκάλας τῆς πρώτης, ἀφοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος γράφετε, ποτὶ δὲν σὰς ἀγάπησε, ποτὶ δὲν σὰς ἐξετίμησε, ποτὶ δὲν σὶ στάθηκε πλάι σας, ποτὶς κι' ὀφεισμένοις συντρέφει στίς τρικυμῆς τῆς ζωῆς. Μαντεύω πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ βλέπετε ὅλα γύρω σας μαύρα, ὅτι εἰσάσσεσθαι τὸ ναυαγὸν στὴ μέση τῆς τρικυμῆς ἐστὶν ἐκείνη θάλασσα. Ἐχέτε ὅμως δύο συμβουλίας: Τὰ παιδιὰ σας. Στρέψτε σ' αὐτὰ τὴ λατρεία σας, τὸ ἐνδιαφέρον σας. Εἰσάσσετε νέαν ἀνδρῆ. Καί, θυμηθεῖτε τὸ αὐτό, ὁ Θεὸς δὲ σὰς ἀπέλει τὴν γυναῖκα πού θὰ γίνῃ ὡς κεία σύντροφος τῆς ζωῆς σας καὶ στοργικὴ μητέρα τῶν παιδιῶν σας. Τὸ πιστεύω αὐτὸ καὶ τὸ εὐχόμεναι μὲ τὴν καρδιά μου.

Χωρὶς φύλακα ἀποσπᾶσθαι μὲ τὸν νῆσον Χίου: Μεθ' εἰσινεῖται πῶς τὸ παρακάνετε μὲ τὴν ἐρωτικὴν σας δράσιν! Ἀφοῦ εἶχατε κάλως συνδεθῇ μὲ τὴν κοπέλλα τοῦ Μωρητοῦ τὸ θέλατε νὰ ἐμπεδευθῆτε τὸ σὸ καὶ μ' ἕνα ἄλλο κοριτσάκι; Καὶ τώρα τὴ ζητᾶτε ἀπὸ μένα, νὰ σὰς βρῶ τρόπο νὰ ξεφυγετε ἀπὸ τὸ κοριτσάκι, γιὰ νὰ μὴν ξεχάσετε τὴν πρώτην κοπέλλα; Τί τρόπο νὰ σὰς δώ; Ἄν πραγματικὰ ἀγαποῦσατε, δὲν θὰ κάνατε τέτοια ἐπιπόλαια πράγματα, πού ἐκθέτουν τὴν ἀξιοπρέπεια σας. Γιὰ σκεφθεῖτε τὸ καὶ μόνος σας, καὶ ἂν εἰσθε ἐλκρινῆς μὲ τὸν αὐτὸ σας, θ' ἀναγνωρίζετε τὸ λάθος σας κι' ἐλπίς νὰ βρῆτε μόνος σας τὸν τρόπο νὰ τὸ ἐπανορθώσετε. Ἐγὼ τὶ νὰ σὰς πῶ; Μένω κατὰληκτικὸς πῶς μεταρρίτε σὲ δύο κοπέλλας συγχρόνως νὰ... πουλάτε αἰσθηματὰ!

Σ 6 ο ὕ ρ α ν Ν ο 1, Πειραιά: Δὲν νομίζω ὅτι μὲ τῆς ἐπεκρυφῆς καὶ τὴν τακτικὴν πού ἐφαρμόζετε θὰ προκύβῃ κατὶ εὐχάριστο καὶ ὀπωδιώποτε κατὶ ἐκακοποιημένο, πού νὰ σὰς ἐντρέψῃ νὰ πορτε σοδορὰ καὶ ἀρινομασίαν, σκίσμο, κόψιμο, σκωρογάμμα, ἐξορμημένοι καβάλλοι διορλωνιστοὶ δι' ὕψους παρ' εἰδικὸν ἐκτίμη σπουδασάντος εἰς τὸ ἐξατεκνικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλὰ ἀκαμπτηνῆς. Ραβέρον Νέα Οὐνομίας, Δάρον 5 γ' (Ἰον πύγμα) Ἀδελφοὶ Λωλή, Τηλέφ. 55.314.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Συνάντησιν ἐν τῷ Σ. α. τ. ο. ρ. ι. ο.: Ἡ ἀναγνώστρια ἡ ἀναγνώστης, πού χωρὶς ὑπογραφήν ἡμεδύνομο μᾶς ἔστειλε γιὰ δημοσίωσιν μὲ τὸν παραπάνω τίτλον ἕνα πελογραφημὰ του, ὡς πληροφορηθῇ ὅτι, δυστυχῶς, δὲν ἔχει κανένα λογοτεχνικὸν ἐνδιαφέρον οὔτε πᾶν ἐμπνευσιν, οὔτε σὰ γράψιμο.

Ἄπογοητευμένην: Δυστυχῶς, ἀγαπητὴ μου, δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω γιὰτὶ δὲν μπορῶ καὶ νὰ ὑποθέσω ἂν ὁ νέος σας ξεχάσε καὶ δὲν σὰς γράφει ἡ εἶνε ἐπιφυλακτικὸς γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐκθέσῃ. Ἐκεῖνον πού ἔχω νὰ σὰς συστήσω εἶνε νὰ μὴν τοῦ γράψετε σὲς πρώτη, ὅχι γιὰτὶ εἶνε «απαπεινωτικὸ» ἀλλὰ, ὕστερα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν καὶ ἂν θέλῃ ν' ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ σας, θὰ μπορούσε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ γράμμα σας, ὅτι τότε εἶνε ἐνδιαφέροντος κυρίως γι' αὐτόν καὶ τὸν βομβαρδίζει μὲ γράμματὰ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπογοήτευσί σας, τὴν ἀντιλαμβάνομαι καὶ τὴν ἐκτιμῶ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τρελλαθῆτε ἡ ν' αὐτοκτονήσετε, αὐτὸ δὲν τὸ δικαιολογῶ. Πρῶτον πού δὲν ἐρετε ἀκόμη τῆς ἀληθινῆς διαθέσεως τοῦ νέου ἀπέναντί σας. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἀξίζει γιὰ ἐνα σίσθημα ἀνίσις νὰ θυσιάζῃ κανεὶς τὴν αἰσία ζωὴν του, πού ἔχει πάντα εὐχάριστες καὶ καλλιτέρες ἐκπληξεί...

Νὰ τυραννιέμαι στὴ ζωὴν: Γράμμον: Ἀγαπητὴ μου, ἔκανες ἕνα μεγάλο σφάλμα νὰ παρασπῆρθε ἀπὸ μιὰ ὑπερτίρια, νοικοκυρταῖο ἐνὸς καὶ νὰ διαλύσῃς τὸν ὀρεβῶνα σου μὲ τὴν ἄλλη καλὴ κοπέλλα. Καὶ σὲ μετὰ, σ' ἐγκατέλειψε ἡ πονηρὴ ἡ ὑπερτίρια, πράγμα πού σ' ἔχει στενοχωρήσει, ὥστε νὰ φτάσῃς ν' αὐτοκτονήσῃς. Μὰ αὐτό, ἀγαπητὴ μου, εἶνε σφάλμα πολὺ πῖο φρικτὸ ἀπὸ τὸ πρῶτον. Δὲν χρειάζεται νάχη μεγάλη σοφία, γιὰ νὰ δῇς ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃς γιὰ ἕνα ταπεινὸν κι' ἀπίστον θηλυκόν, πού τὸ σὸ εἶδος αὐτοῦ καὶ μὴ χολοσκάς. Νέ-εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ χολοσκάς. Νέ-εὐχὴ καὶ ἀξίως εἰσαί. Θὰ βοήθῃ κοπέλλα νὰ σὲ καταλάβῃ καλλιτέρα καὶ νὰ σοῦ γιαιερῇ τὸν πόνο πού σ' ἄφησε ἡ ὑπερτίρια!...

Ζί τ σ α ν Η. Δ.: Κι' ἐσεῖς, ἀγαπητὴ μου, θὰ κάνατε ἄριστα ν' ἀγαπήσθαι μὲ τῆς σπουδῆς σας καὶ ν' ἀποφύγετε κάθε πλεξίμο μὲ τὸν ἐξωμωτικό πού σας... πολιορκεῖ. Δὲν ξέρω ἂν εἶνε ἐπιπόλαιος. Μὰ ἐκεῖνον πού καλὰ ἐξέρχεται εἶνε ὁ ἀξιοματικὸς αὐτὸς μὲ εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις δὲν ἀποδέχεται σὲ τίποτε σφοδρῶ, πρὸς νὰ διασκεδᾷ μόνον μαζί σας. Τὸ καλὸ λοιπὸν πού σας θέλω, εἶνε νὰ ξεκοφτε ἀπ' αὐτόν. Καὶ μὴ δίνετε οὔτε πίστι, οὔτε προσοχὴ στὰ φλύωρα ὠραιόλογα του!

Νέ λ λ η ν.: Θὰ καταλαβαίνετε, βέβαια, ἀγαπητὴ μου, ἀφοῦ θὰ μολῶς ἀποφαιήσασθαι ἀπὸ σχολὴν καλοποροῦν, ὅτι δὲν εἶνε τίμιον πρᾶγμα νὰ ὑπῆλθῃ ἀνάμεσα στὸ νέον πού συμπαθεῖτε ἀπ' τὸν χωρὶςτε ἀπ' τὴν κοπέλλα πού ἀγαπᾶτε αὐτόν, ἔστω

Ἄ γ ι α τ ρ ο υ τ ο ν πόνον. Πειραιά: Ὅπως ὁ Θεὸς σὰς ᾤπισσε καὶ δὲν κάνατε τὸ τρελὸν διαβῆμα πᾶν στὴν πρώτη σας ἀπελπισία, ἔτσι καὶ τώρα συλλογιαθῆτε λογικά. Ἄν' ὅσα μού γράφετε βρῶσκω ὅτι τὸ δικόν εἶνε μὲ τὸ μέρος σας καὶ πάλι καλὰ κάνατε νὰ πῆτε στὸ νέον ὅτι δὲν μπορούσατε νὰ περιμένετε ὀνδία, ὅπου ν' ἀρραβωνιασθῆτε, ἐνὸς ἀπὸ μετὰ θὰ τριγυρίζετε κρυφὰ μαζί του. Ἄν αὐτὸς δὲν θέλει νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀγάπην σας, τόσο τὸ χειρότερον γι' αὐτόν. Καὶ μού φαίνεται ὅτι οἱ ὑποψίες σας δὲν εἶνε ἀσπρήχτες.

Ἰσως μετανόησε πού σας ὑποσχέθηκε γάμον καὶ γιὰ νὰ ξεκόψῃ προσπαθῆσε νὰ σὰς ἐκδίσῃ μὲ ἀριστερὰς προσημίες γιὰ τὸν ἀρραβῶνα καὶ γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ βάρος τοῦ χωρισμοῦ σὲ σας. Ἡ σῶσις σας πάντως ὑπάρξε πολὺ τίμια καὶ λογική. Ἄν σας ἀγαπᾷ, μπορεῖ νὰ γυρίσῃ μετανωμένος, ἂν ὅχι, γιὰτὶ νὰ κλαίτε γι' αὐτόν, πού δειχθηκε ἀνάξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Συνάντησιν ἐν τῷ Σ. α. τ. ο. ρ. ι. ο.: Ἡ ἀναγνώστρια ἡ ἀναγνώστης, πού χωρὶς ὑπογραφήν ἡμεδύνομο μᾶς ἔστειλε γιὰ δημοσίωσιν μὲ τὸν παραπάνω τίτλον ἕνα πελογραφημὰ του, ὡς πληροφορηθῇ ὅτι, δυστυχῶς, δὲν ἔχει κανένα λογοτεχνικὸν ἐνδιαφέρον οὔτε πᾶν ἐμπνευσιν, οὔτε σὰ γράψιμο.

Κι' ἂν δὲν τοῦ ταιριάζῃ, ὅπως σὰς λένε κι' ὅπως νομίζετε. Ἄν οἱ γονεῖς σας, καθὼς ὑποθέτετε, θέλουν ἔσας, ἀφήστε τοὺς αὐτοὺς νὰ κυττάσουν πῶς θὰ τὰ τακτοποιήσουν μὲ τὸ γιὸν τους χωρὶς ν' ἀναμειχθῆτε ἐσεῖς, γιὰτὶ ὁ νέος τότε θὰ νομίσῃ ὅτι ἐσεῖς εἶσατε ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου. Ὁφείλεται νὰ κρατήσῃτε ἀξιοπρεπῇ συμπεριφορὰ καὶ νὰ μὴ σας πιάσῃ καμμιὰ πειρασμός, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχετε καμμιὰν ἀποδείξει ὅτι ὁ νέος σας ἀγαπᾶει ἀληθινῶς.

Σ' ἕνα ν ἂ ν ὡ ν ο ν.: Βάτω αὐτὴ τὴν ὑπογραφήν, γιὰτὶ δὲν ξέρω πού ν' ἀπευθυνθῶ, ἀφοῦ οὔτε ὄνομα, οὔτε διεύθυνσι μού σημειώνετε στὸ γράμμα σας. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημά σας, δυστυχῶς, τίποτα ὀπολύτως δὲν μπορεῖ νὰ ἐκκαθάρσῃ. Ὅταν ἐξακολουθεῖτε ἀπὸ τὴν σύγχυσίν σας, γράψτε μου τὶ ἀκριβῶς σας συμβαίνει, γιὰ νὰ σὰς πῶ τὴ γνώμην μου, ἂν μπορῶ...

Κ α ρ δ ι ἂ ν π ὶ ν ο υ κ α ἰ ἁ μ α ρ τ ῖ α ς: Καθὼς θὰ διαβάσατε παραπάνω, σὰς δίνω τὴν ἀπάντησιν γιὰ τὸ ζήτημα πού μού ἔξαγαγράφετε, στὸ ψευδώνυμον «Ἡ τὴν νινεῖ» ἐν τῇ ζωῇ, Γράμμον, πού μού εἶχατε ὑποδείξει στὸ προηγούμενον γράμμα σας. Κι' ἐλπίζω νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τῆς συστάσεις μου, ὅτι τὸ καλὸ σας!

Δ η μ ο ς ι ο γ ρ ᾶ φ ὶ ν Δ.: Καλὸν εἶνε, ἀγαπητὴ μου, ν' ἀφήσῃτε τὴ μικρὴν μοιρολόγιον ἡσυχίαν, ν' ἀφῶσιν ὅτι στὰ μοιρολόγια τῆς. Καὶ ἀφοῦ μάλιστα σὰς ἐδεῖξε τόσο προκλητικὰ ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃς γιὰ ἕνα ταπεινὸν κι' ἀπίστον θηλυκόν, πού τὸ σὸ εἶδος αὐτοῦ καὶ μὴ χολοσκάς. Νέ-εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ χολοσκάς. Νέ-εὐχὴ καὶ ἀξίως εἰσαί. Θὰ βοήθῃ κοπέλλα νὰ σὲ καταλάβῃ καλλιτέρα καὶ νὰ σοῦ γιαιερῇ τὸν πόνο πού σ' ἄφησε ἡ ὑπερτίρια!...

Μικρὴν Μολιτωποῦ: Ἄν ν: Βέβαια θὰ καταλαβαίνετε, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἀνταποστῇ ἐγώ, νὰ ξέρω ἂν οἱ γονεῖς τοῦ νέου δὲν θέλουν τὴν ἐνωσί σας καὶ γι' αὐτὸ ὁ νέος δεικνύται ἐπιφυλακτικὸς. Αὐτὸ μόνον τὸν θὰ πρῆν νάχη τὸ βάρος νὰ σὰς τὸ πῇ. Ἐκεῖνον πού μού κάνει ἐμπνευσιν εἶνε ὁ ἀστροχὺ συμπεριφορὰ του, νὰ σας κενὴ ὑποτακτικὴ γιὰ τ' ἀβάσας σας φέρετ. Θάπρεπε νάχη ἐμπιστοσύνην ἐς σας, ἀφοῦ σὰς ἀγαπᾶτε, ὅπως ἰσχυρίζεσθαι, κι' ἀφοῦ θέλατε νὰ σχετισθῆτε ἀν καὶ ἤξερε τὸ παιδικὸν σας ἀπαρῆκα. Ἰστέ δὲν εἶνε ἐντιμὸν αὐτὸ πού κάνει, νὰ σὰς τὸν ἐνθίξῃ καὶ νὰ σὰς πειράξῃ! Ἄν δὲν σας τὰ

Ἡ ΜΟΛΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Γιὰ νὰ προστάξῃ τὸ ὄραον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς φλογερῆς ἀκτίνης τοῦ ἡλίου, ἡ κομψὴ αὐτὴ Ἰταλίδα φόρεσε μιὰ ἰδιωτικὴν καπέλλα σὲ σχῆμα ἄστρον τῆς θαλάσσης. Τὸ καπέλλο εἶναι ἀπὸ ψῶδα ντυμένην μὲ κεντρίον ὕψους, χωρὶς δὲ στὰ φερμονάρ πού ὑπάρχουν σ' ὅλες τὴς πλευρῆς, μπορεῖ κλεινόντας νὰ σχηματίσῃ μιὰ ὀρθία τούνη σπῆρ. Συνοδεύεται ἀπὸ γαντία ἀσσορτί πού μποροῦν νὰ φορεθῶν καὶ στὴν πόλιν.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ε. Μ. Ζ. 10 Π. Ένταθα: Το έλκωμα της ατροφίας του στήθους που παρουσιάζετε, οφείλεται και αυτό στην ανεπάρκεια και στην παρατηρημένη εκ τούτης έκδηλη ψυχρότητα. Στην κατάσταση σας αυτή, δεν φταίει καθόλου ο σύζυγός σας, αντιθέτως δείχνει μεγάλο ήρωισμό! Πρέπει να επισκεφθείτε ειδικό γυναικολόγο γιναρ, που με εξέτασιν, θα σας κανονίση αναλόγως τών αποτελεσμάτων τούτων και της γενικής σας κατάστασης τη δευτέρα ριμοθεραπεία με την οποίαν αν είχε βεβαία ότι θα περνούσε η κενερωτική αυτή κατάσταση και θα βελτιώθηκε συγχρόνως και η αντιαισθητική ατροφία του στήθους.

Α. Κ. Π. Ένταθα: Οι θεραπευτικές της έφοδου που κάνετε κατά μακρά χρονικά διαστήματα δεν συντελούν αποτελεσματικά. Πρέπει να υποβληθείτε σε μία επιμελημένη και μακρά θεραπεία υπό την καθοδήγησι γιναρ, για να πάτε πλέον μόνιμα αποτελεσματικά. Ίσως χρειασθή και ηλεκτροθεραπεία. Δεν είναι άνοχη να εξοδεύετε τις οικονομίες σας εφ' όσον είστε φτωχός υπάλληλος, διότι μπορείτε καλύτερα ν' αποταθείτε στο νευρολογικό τμήμα ενός τών Δημοσίων Νοσοκομείων, στο οποίον και θα ηγαγίνατε τακτικά προς παρακολούθησιν και συνεχίσιν της ενδοκρινικής θεραπείας.

Ρ. Σ. Σ. 99 Π. Ένταθα: Πρέπει να επισκεφθείτε ένα ορθοπαιδικό για να σας καθορίση τον τύπο και το σχήμα του πέλματος, το οποίο πρέπει να είναι ανάλογο του βαθμού της πλατυποδίας σας. Δεν είναι το πράγμα και τόσο απλό, όπως νομίζετε, γιατί όλα τα μετρίων ή δερματινών πέλμα δεν είναι στα μέτρα σας, τότε προκαλεί πόνο κατά το βάδισμα και άναγκασιών κινήσει του σώματος.

Β. Λ. Σ. 99 Π. Ένταθα: Είχα ακούσει άλλα και διάβασα πολλά τα παρά-ενα σ' επιστολές αναγνωστών μου, άλλ' ότι θα μιν εξήσουν και ζώσιμα διαρκείας! Δεν το περίμενα. Μία, αγαπητή μου, είναι δυνατόν να βρικήσαι σε απελευθερωτική θέση και εγώ να είμαι από τελευταία στιγμή των ελπίδων σας, γιατί βγαίνουν τακτικά τα γένεια σας! Οι σπανί με τρελαίνον με τα γραμμάτια τους και μου ζητούν κομμία δεκαριά τριχίτσες!

Κατά τών ουτιδών πανόδων και φακιδών

«Mirovil» ΛΟΣΙΟΝ - ΚΡΕΜΑ

Με φυτικά έγχυλίσματα και βιταμίνες. Δίδουν βελούδινη απαλότητα στο δέρμα. Ωμορφία και νοησία στο πρόσωπο.

«Mirovil»

Πρωτότυπα, επιστημονικά προϊόντα. Θα σας εκπλήξουν, θα σας δώσουν το μυστικό της μεγάλης επιτυχίας... Πωλούνται στα καλά καταστήματα και φαρμακεία:

Γενικοί αντιπρόσωποι: ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ - ΓΕΝΝΑΔΗΣ & ΣΙΑ Πρασιτέλους 40. Τηλ. 34.980

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡΓ. ΚΟΡΔΟΛΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

Και σεις, άμάν, ζαμάν, μου ζητάτε τον τρόπο να μείν μετ' το ζυγισμό το πρόσωπο δίχως τριχίς τούλαχιστον κανένα μιν! Μη χειρότερα. Δεν θα εκπλαγώ πιά αν μου ζητήση κανένας τη συμβουλή μου, για να ζή, τραγουτάς μόνο καθε πρώτ' του μινος!

Α. Ν. Κ. 99 Π. Ένταθα: Η φήμισι δεν έχει κομμία σχέση με την ανικανότητα ή με την ατροφία των γεννητικών οργάνων. Θεραπεύεται τακτικά δι' απλούς τής χειρουργικής επεμβάσεις. Για τ' άλλο ζήτημα που μου γράφετε, ν' αποταθείτε σε ειδικό νευρολόγο γιατί είναι έκδηλος διαστρόφης χαρακτήρας και έκφυλωση. Περισσότερα δεν μπορώ να σας γράψω, δι' ευνοήσε λόγους.

Ι. Α. Ν. Σ. 99 Π. Ένταθα: Για τ' ελάττωμα του στήθους και για τη θεραπεία ή τη βελτίωσή τους, έχω γράψει επανειλημμένως. Δεν μπορώ να επανέρχωμαι επί των ιδίων θεμάτων. Άλλωστε βρίσκεσθε ήδη και μπορείτε καλύτερα να επισκεφθείτε ειδικό γιναρ, όστις με εξέτασιν, να σας καθοδηγήση για την ενδοκρινική στην περίπτωση σας τακτική.

Β. Ο. Λ. Ν. Χ. 99 Π. Ένταθα: Από τα γραμμάτια σας, συμπεραίνω ότι πρόκειται μάλλον περί βλαρροσενιτιδίας. Η αλοιφή που σας έστάλη είναι αρκετά καλή, αλλά το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να επισκεφθείτε το ταχύτερον εκεί ένα ειδικό οφθαλμολόγο γιναρ, ίηως πρόκειται περί σοβαρότερης οφθαλμικής παθήσεως, η οποία συνήθως ενδημεί στα μέρη αυτά. Δεν χρειαζέται τόσο αφέλεια και επιπολαιότητα για τις οφθαλμικές παθήσεις, ούτε οι τέτοιες θεραπείες γίνονται δι' αλληλογραφίας. Δι' ό,τι άλλο θέλετε είμαι πάντα στη διάθεσί σας, όπως και για κάθε άλογη άναγνώστη μας του Έξωτερικού.

Μ. Α. Π. 99 Π. Ένταθα: «Αντι-εξέτασιν» δεν μπορώ να καταστήσω επί της δερματικής παθήσεώς σας. Φαγούρα προκαλούν πολλές και διάφορες δερματοπάθειες. Δεν είναι σύμπτωμα που θα με υποβοηθήσει στη διάγνωσιν της παθήσεώς σας, που είναι απαραίτητη για τον καθορισμό της αναλόγου θεραπείας της.

Π. Α. Ν. 99 Π. Ένταθα: Ίσως και να μη σας απάντησα, γιατί πολλά γραμμάτια στα όπια διηγκάς μου ζητούν τη συμβουλή μου επί χιλιετηνώνων ζητημάτων, παραμένουν άπαντησέως. Άλλωστε αυτό επανειλημμένως το έχω δηλώσει. Χίλιες φορές έχω γράψει για τις παθήσεις των μαλλιών, για τα ελάττωμα του στήθους, για τις άκρες, για την περιποίηση του λιπαρού και ξηρού δέρματος, για τα μπιμπικία και για τα διάφορα καλλυντικά. Δεν είναι δυνατόν για τέτοια γενικής φύσεως ζητήματα να δίνονται και ιδιαίτερες απαντήσεις. Ξερετε πως απαντώ ακόμα σε γραμμάτια του περασμένου Μαρτίου; Άρχίζω να σκέπτομαι σοβαρώς να σταματήσω την αλληλογραφία από της παρούσης στήλης και να περιορισθώ μόνο στα έκδοκτικα σημειώματα, διότι παρ' όλην μου την καλή διάθεσι και τους κόπους που καταβάλλω για την εξυπηρέτησι των αναγνωστών μας, ακούω πάντοτε παράπονα για την όργωσι των απαντήσεων. Τι να κάνω περισσότερο, αφού παίρνω 2 — 3 χιλιάδες γραμμάτια τον μήνα; Είμαι ήναγκασμένος να κάνω και την απαραίτητη διαλογή και ν' απαντώ στα πλέον ενδιαφέροντα μεταξύ αυτών. Η μεγαλύτερη μου ευχαρίστησι θα ήταν να εξυπηρετήσω όλους και γρήγορα. Άλλα πώς; Άς μου το υποδείξη κάποιος και θα τον τώγνομω, γιατί έβω από το χορό, πολλά τραγοίδια λέμε...

Μία πτωχή φοιτήτρια: Δύνασθε ν' αποταθείτε στο Μαιευτήριο «Μ. Ηλιάδη» για να σας κανονίσουν μία ριμοθεραπεία, με την οποία όλα θ' αποκατασταθούν. Τα φάρμακα δεν αναγράφονται ειδικά ως έτυχε, αλλά αναλόγως της γενικής

κατάστασεως του πάσχοντος και των συμπτωμάτων. Άφου έχετε λιπαρά έπιδερμίδα, πώς χρησιμοποιείτε λιπαρά λανολίνη; Με τον τρόπο αυτό εταυδάνετε ακόμα περισσότερο τις λιπαρές έκκρίσεις της έπιδερμίδας σας, προκαλώντας διαστολή των πόρων και τούτσι τον τριχωτό. Χρησιμοποιήστε, αν πράγματι έχετε λιπαρή έπιδερμίδα, μία στυπτική λοσιόν απ' αυτές που τριχωτάς. Φαίνεται ότι δεν παρακολουθείτε τακτικά τα σημειώματά μου, αλλά πώς θα γινώσκοντε πως θα έπρεπε να περιποιήσετε την λιπαρή ποίησιν της έπιδερμίδας σας.

Α. Ν. Κ. 99 Π. Ένταθα: Η οφθαλμική παθήσις σας είναι ζήτη της ειδικότητός μου και εκ τούτου δεν μπορώ υπεύθυνα να σας υποδείξω — ως μου ζητείτε — περί τής τακτικής και ριζικής ίσσεώς της. Έν τούτοις, σας συμβουλεύω την άμεση ένδοσιση και αναβολής θεραπείας της.

Π. Μ. Π. 99 Π. Ένταθα: Υπάρχουν και εδώ ειδικό γιναρ που κάνουν έπιτυχεις πλαστικές έγχειρήσεις. Έάν πράγματι υπάρχει αυτή η παραμόρφωσις στη μύτη σας ασφαλώς θ' αποκατασταθί δι' ειδικής σιθητικής επεμβάσεως, που δεν θ' άφησθ κανένα ίχνος αλλας. Θα παραμείνετε έδω τούλαχιστον επί ένα δεκαετημέριον.

Α. Σ. 99 Π. Ένταθα: Για τ' ακοκινίσμα του προσώπου και της μύτης γράφω λεπτομερές έκδοκτικόν σημείωμα, μέσα στο οποίο θα βρήτε καθε σχετική λεπτομέρεια.

Μ. Α. Π. 99 Π. Ένταθα: Η θεραπεία, την οποίαν λεπτομερώς μου περιγράφετε, είναι άτελης. Πρέπει να πρώτως να κάνετε μία εξέτασι αίματος κατά Βασσερμαν και μετ' ανανύψωσιν τούτου. Δηλαδή, να κάνετε 5 ένωσεις βιομυθίου ένδομυκώς ήμεραν παρ' ήμεραν από μία και κατόπιν μετ' παρόδον δεκα πέντε ήμερών από της τελευταίας να δώσετε το αίμα σας προς εξέτασιν. Αναλόγως του αποτελέσματος της εξέτασεως θα καθορισθί η έδουσα θεραπεία, για την οποίαν πρέπει ν' αποταθείτε σ' ένα ειδικό οφθαλμολόγο γιναρ. Η ποσότης των φαρμάκων και το πρόγραμμα της θεραπείας δεν είναι κοινό, ώστε να σας τ' γράψω καθώς μου ζητείτε. Όλ' αυτά κανονίζονται αναλόγως της ηλικίας, των συμπτωμάτων, της γενικής κατάστασεως και της άναχης των φαρμάκων υπό του πάσχοντος. Ώστε...

Μ. Α. Π. 99 Π. Ένταθα: Η θεραπεία την οποίαν σας είχα καθορίσει τότε και με την οποίαν υποχώρησαν τελείως οι δερματικές αλλοιώσεις του έρυθματώδους λίκου, έπρεπε από καιρού εις καιρόν να συνεχισθί και δι' να διακοπεί τελείως διότι πρόκειται περί μίας λίαν ανθεκτικής παθήσεως, οι έκδηλώσεις της οποίας συχνά υποτροπιάζουν, όποτε χρειάζεται

Μην παραπονείσθε κυρία μου...
Σας έδωλσα ότι
δεν ευδύνομαι.
Ειστήν κατάστασιν
που έχετε
περιέλθει μόνον
οι θεραπευτικές
ιδιότητες της
CRÈME PHYLLIS
μπορούν να σας
σώσουν.

ΕΠΙΛΕΓΕΤΕ ΤΑ ΠΑΚΕΤΑ
ΜΕΤΗ ΑΤΑ ΠΑΚΕΤΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΛΛΟΤΕ ΚΑΛΙ
ΜΑΚΕΤΕ ΕΛΑΦΡΟΙ

μηχανική καυτηρίασής των, μετ' την οποίαν παραμένουν ανεξίτηλες ούλες. Πρέπει να επαναλάβετε τις ένωσεις και να πάρετε εσωτερικώς και ποσότητα βιταμίνων. Δυστυχώς, η έπιδερμίδα. Να επισκεφθείτε εκεί ένα δερματολόγο γιναρ για να σας καθορίση το πρόγραμμα μίας τακτικής και επιμελημένης θεραπείας, αναλόγως των συμπτωμάτων που παρουσιάζετε τώρα. Δυστυχώς άνευ προσωπικής εξέτασεως δεν μπορώ να σας γράψω πρόγραμμα θεραπείας, γιατί οι βιταμινούχες ένωσεις πρέπει να λαμβάνονται υπό την επίβλεψιν και παρακολούθησιν γιναρ.

Α. Ν. Κ. 99 Π. Ένταθα: Χρειάζεσαι εξέτασιν από ένα ειδικό ωτορινολαρυγγολόγο γιναρ. Δυστυχώς εγώ δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω περισσότερο, εφ' όσον η πάθησις σας δεν είναι της ειδικότητός μου.

Α. Ν. Κ. 99 Π. Ένταθα: Οι νεφροί έχουν άλλο προσορισμό και όχι της τεκνοποιήσεως. Ώστε νομίζω ότι είναι εύκολο να βγάλετε συμπεέρασμα επί των αποριών σας...

Κ. Ρ. 99 Π. Ένταθα: Δίνω γράφω τ' ερωτήματά σας γιατί μοιάζει με συνήθει έπνομο και μπορεί να συμβή παρήγησι. Από την απάντησιν εκείνη που μου γράφετε στο γραμμάτιό σας και εκότε, έχω γράψει επανειλημμένως για τα ελάττωμα του στήθους. Πάντως, η θεραπεία εκείνη είναι απολύτως άκίνδυνος και τα άναγραφόμενα φάρμακα δεν είναι καθόλου επιβλαβή για το στομάχι. Ιδιαίτερες απαντήσεις δεν αποστέλλονται.

Γ. Ο. 99 Π. Ένταθα: Μου ζητάτε τη συμβουλή μου επί ενός περιγράφετε, είναι άτελης. Πρέπει να πρώτως να κάνετε μία εξέτασι αίματος κατά Βασσερμαν και μετ' ανανύψωσιν τούτου. Δηλαδή, να κάνετε 5 ένωσεις βιομυθίου ένδομυκώς ήμεραν παρ' ήμεραν από μία και κατόπιν μετ' παρόδον δεκα πέντε ήμερών από της τελευταίας να δώσετε το αίμα σας προς εξέτασιν. Αναλόγως του αποτελέσματος της εξέτασεως θα καθορισθί η έδουσα θεραπεία, για την οποίαν πρέπει ν' αποταθείτε σ' ένα ειδικό οφθαλμολόγο γιναρ. Η ποσότης των φαρμάκων και το πρόγραμμα της θεραπείας δεν είναι κοινό, ώστε να σας τ' γράψω καθώς μου ζητείτε. Όλ' αυτά κανονίζονται αναλόγως της ηλικίας, των συμπτωμάτων, της γενικής κατάστασεως και της άναχης των φαρμάκων υπό του πάσχοντος. Ώστε...

Μ. Α. Π. 99 Π. Ένταθα: Η θεραπεία την οποίαν σας είχα καθορίσει τότε και με την οποίαν υποχώρησαν τελείως οι δερματικές αλλοιώσεις του έρυθματώδους λίκου, έπρεπε από καιρού εις καιρόν να συνεχισθί και δι' να διακοπεί τελείως διότι πρόκειται περί μίας λίαν ανθεκτικής παθήσεως, οι έκδηλώσεις της οποίας συχνά υποτροπιάζουν, όποτε χρειάζεται

Μ. Α. Π. 99 Π. Ένταθα: Η θεραπεία την οποίαν σας είχα καθορίσει τότε και με την οποίαν υποχώρησαν τελείως οι δερματικές αλλοιώσεις του έρυθματώδους λίκου, έπρεπε από καιρού εις καιρόν να συνεχισθί και δι' να διακοπεί τελείως διότι πρόκειται περί μίας λίαν ανθεκτικής παθήσεως, οι έκδηλώσεις της οποίας συχνά υποτροπιάζουν, όποτε χρειάζεται

Γ. Ο. 99 Π. Ένταθα: Μου ζητάτε τη συμβουλή μου επί ενός περιγράφετε, είναι άτελης. Πρέπει να πρώτως να κάνετε μία εξέτασι αίματος κατά Βασσερμαν και μετ' ανανύψωσιν τούτου. Δηλαδή, να κάνετε 5 ένωσεις βιομυθίου ένδομυκώς ήμεραν παρ' ήμεραν από μία και κατόπιν μετ' παρόδον δεκα πέντε ήμερών από της τελευταίας να δώσετε το αίμα σας προς εξέτασιν. Αναλόγως του αποτελέσματος της εξέτασεως θα καθορισθί η έδουσα θεραπεία, για την οποίαν πρέπει ν' αποταθείτε σ' ένα ειδικό οφθαλμολόγο γιναρ. Η ποσότης των φαρμάκων και το πρόγραμμα της θεραπείας δεν είναι κοινό, ώστε να σας τ' γράψω καθώς μου ζητείτε. Όλ' αυτά κανονίζονται αναλόγως της ηλικίας, των συμπτωμάτων, της γενικής κατάστασεως και της άναχης των φαρμάκων υπό του πάσχοντος. Ώστε...

Γ. Ο. 99 Π. Ένταθα: Μου ζητάτε τη συμβουλή μου επί ενός περιγράφετε, είναι άτελης. Πρέπει να πρώτως να κάνετε μία εξέτασι αίματος κατά Βασσερμαν και μετ' ανανύψωσιν τούτου. Δηλαδή, να κάνετε 5 ένωσεις βιομυθίου ένδομυκώς ήμεραν παρ' ήμεραν από μία και κατόπιν μετ' παρόδον δεκα πέντε ήμερών από της τελευταίας να δώσετε το αίμα σας προς εξέτασιν. Αναλόγως του αποτελέσματος της εξέτασεως θα καθορισθί η έδουσα θεραπεία, για την οποίαν πρέπει ν' αποταθείτε σ' ένα ειδικό οφθαλμολόγο γιναρ. Η ποσότης των φαρμάκων και το πρόγραμμα της θεραπείας δεν είναι κοινό, ώστε να σας τ' γράψω καθώς μου ζητείτε. Όλ' αυτά κανονίζονται αναλόγως της ηλικίας, των συμπτωμάτων, της γενικής κατάστασεως και της άναχης των φαρμάκων υπό του πάσχοντος. Ώστε...

Δραματικό διήγημα

Η ιστορία που θα σας αφηγηθώ, είναι αληθινή από την αρχή ως το τέλος, είπε ο Ρολάν Σαίν - Πάλ. Είχε η ιστορία μίας τραγωδίας. Κι' εγώ είμαι ένα από τα θύματά της, γιατί κατεστρεψε για πάντα τη σταδιοδρομία μου ως σκηνοθέτη. Την εποχή εκείνη, άρχισα να γυρίζω την ταινία «Τραγωδία στο πέλαγος». Ήταν ένα ιστορικό έργο. Κάτι που συνέβη πραγματικά στην εποχή της Επανάστασεως. Ο μαρκήσιος ντε Ροκεβάλ, αφού κρύφτηκε τότε για κάμποσο καιρό, μαζί με την κόρη του Έλσιζα στο σπίτι ενός χωρικού, αποφάσισε να την πάρη και να φύγουν κρυφά για την Άγγλια. Άνεθεσε, λοιπόν, στον έπιστάτη του Φρανσουά Γκραβ να βρή τον πλοίαρ-

κο κανενός ιστιοφόρου και να συνηνευθί μαζί του γι' αυτό το ταξίδι. Μαζί του θάπαιρνε κι' ένα μεγάλο ποσόν χρυσών και άργυρών νομισμάτων, καθώς και διάφορα κοσμήματα, που είχε κρύψει σε μέρος που μόνον αυτός ήξερε. Άλλα, ο Γκραβ ήταν ένα άχρειο υποκείμενο. Βρήκε, λοιπόν, κάποιον πλοίαρχο ιστιοφόρου που δεν ήταν καλύτερος απ' αυτόν και κατέστρεψαν μαζί το σχέδιό τους. Θα σκότωναν το μαρκήσιο και την κόρη του και θα μοιράζονταν τα χρήματα.

Ο καπετάνιος στρατολόγησε κατόπιν μερικούς ναύτες. Άλλα το σχέδιό τους απέτυχε. Γιατί ο Ζαν - Μαρί, ο καπετάνιος του ιστιοφόρου, έκαμε την άπρονοησία να πάρη για δεύτερο πλοίαρχο κάποιον Φίλιπ Λεκλέρ.

Αυτός ο Λεκλέρ, δεν ήταν άλλος από τον ίππότη Ραουλ ντε Σεζνέκ, σημαιοφόρο του βασιλικού ναυτικού, που ζητούσε επίσης μία κατάλληλη ευκαιρία για να περάση στην Άγγλια. Κατά τη διαδρομή, ένα τυφρό αίσθημα άναπτύχθηκε μεταξύ του δεύτερου πλοίαρχου και της Έλσιζας. Από τ' άλλο μέρος, ο Λεκλέρ είχε την καλή τύχη ν' άκούση μία συνομιλία μεταξύ του καπετάνιου και του Γκραβ και κατάλαβε άμέσως τα πάντα.

Έτσι, όταν οι δύο κακούργοι έτοιμάσθηκαν να εκτελέσουν το σχέδιό τους, βρέθηκαν αντιμέτωποι με το Λεκλέρ και μερικούς από τους ναύτες που είχε με το μέρος του. Έπαυκολούθησε μία άγρια συμπλοκή. Σε κάποια στιγμή, ο καπετάνιος σκοτώθηκε. Και τότε οι σύντροφοί του υποτάχθηκαν πρόθυμα στο Λεκλέρ. Όσο για τον άθλιο Γκραβ έπεσε στα χέρια του νικητού.

Ο Λεκλέρ συγκρότησε τότε ένα στρατοδικείο από ναύτες, που, έπειτα από μία σύντομη διαδικασία, τον καταδίκασαν σε θάνατο. Και σε λίγο το σώμα του έπιστάτου του μαρκησίου ντε Ροκεβάλ κρέμεται από το μεσαίο κατάρτι.

Είναι περιττό να προσθέσω πως ο Λεκλέρ η καλύτερη, ο ίππότης ντε Σεζνέκ κι' η Έλσιζα έκαμαν τους γάμους τους μόλις έφτασαν στην Άγγλια.

Και τώρα άς μιλήσουμε για τ' γύρισμα της ταινίας. Το ρόλο της Έλσιζας υποδύσαν η άφραίστατη ηθοποιός Ρεγγίνα Ροζέ, του ίππότη ο Ρολάν Ντιντιέ, που μου χρησίμευε επίσης ως βοηθός και του έπιστάτου ο Λουί Μαζορέν. Και οι τρεις τους ήταν κατάλληλοι για τους ρόλους των.

Στην παλιά ιστορία, η Έλσιζα άγαπούσε τον ίππότη. Έκεινη που υποδύσαν το ρόλο της, όμως, η Ρεγγίνα Ροζέ, άγαπούσε το Λουί Μαζορέν, που έπαιζε το ρόλο του έπιστάτου κι' αντιπαύουσε το Ρολάν Ντιντιέ, μ' όλο που κι' αυτός ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

Για τ' γύρισμα της ταινίας είχαμε ναυλώσει ένα παλιό ιστιοφόρο, που το είχαμε μετατρέψει σε πλωτό στούντιο. Οι περισσότερες σκηνές είχαν άριστοτεχνική έπιτυχία. Ίδιος οι σκηνές της συμπλοκής.

Έκείνη που μάς κούρασε περισσότερο ήταν το κρέμασμα. Είχαμε φτιάξει ένα μαννεκέν όμοιο ακριβώς στα χαρακτηριστικά με τον έπιστάτη, δηλαδή τον Λουί Μαζορέν. Και τα πράγματα, γίνονταν ως έξης: Ο Μαζορέν ανέβαινε σ' ένα τρίποδο κι' ένας ναύτης του περνούσε τη θηλεία στο λαιμό, ενώ ο όπερατέρ έπαιρνε τη σκηνή με τη μηχανή του. Κατόπιν κατεβάζαμε το Μα-

ζορέν και στη θέση του βάσαμε το μαννεκέν, που το κρεμούσαμε σύμφωνα μ' όλους τους τύπους.

Αυτά τα πράγματα φαίνονται εύκολα με τ' λόγια. Άλλα δεν μπορείτε να φαντασθείτε πόσο δύσκολο ήταν στην έκτελεσι. Είχαμε γυρίσει είκοσι φορές την ίδια σκηνή χωρίς να φτάσουμε στην τελειότητα που επιθυμούσαμε. Το γύρισμα το διηθούμε άλλοτε εγώ κι' άλλοτε ο Ρολάν Ντιντιέ, που, όπως σας είπα, με βοηθούσε στη σκηνοθεσία. Παρ' όλα αυτά και οι δύο μάς κούρασθηκαν πολύ για τη σκηνή αυτή.

Το δράμα ξετυλίχθηκε, λοιπόν, κατά τη διάρκεια μίας επαναλήψεως, που την διηθύνε ο Ντιντιέ. Τό μαντεύετε;... Ο Ντιντιέ έδωσε το σύνθημα στους ναύτες που βρίσκονταν στο άμπωσι να τραθήσουν το τρίποδο, σε μία στιγμή που εκείνος που στηριζόταν πάνω σ' αυτό ήταν ο Μαζορέν κι' όχι το μαννεκέν.

Τα πράγματα έγιναν με τόση φυσικότητα, που ούτε ο όπερατέρ, ούτε κανείς άλλος κατάλαβε το παραμικρό. Μόνον όταν, έπειτα από κάμποση ώρα, βελήσαμε να καθαρίσουμε το κατάστρωμα, για να ετοιμάσουμε μία άλλη σκηνή, καταλάβαμε το τραγικό λάθος. Ο δυστυχισμένος Μαζορέν ήταν πιά νεκρός. Είχε μείνει περισσότερο από μισή ώρα με τη θηλεία στο λαιμό.

Σας μίλησα για τραγικό λάθος. Αυτό τουλάχιστον ίσχυόσθηκε ο Ρολάν Ντιντιέ. Είχε μπερδευτή, είπε, από το έναλλάσ-

Το δράμα ξετυλίχθηκε κατά τη διάρκεια μίας επαναλήψεως, που τη διηθύνε ο Ντιντιέ...

όμενο άνεδοκατέβασμα του μαννεκέν και του Μαζορέν. Άλλα κείνοι που ήξεραν το πάθος που για την Ρεγγίνα Ροζέ ήταν βεβαίο, πως έπρόκειτο για ένα προσχεδιασμένο έγκλημα. Και, μ' αυτή τη γνώμη συμφώνησε το δικαστήριο, που τον καταδίκασε σε έικοσαετή καταναγκαστικά έργα στη Γουιάνα, στην κόλασι εκείνη του Είσηνκου.

Η «Τραγωδία στο πέλαγος» έμεινε έτσι μισοτελειωμένη και δεν έγινε ποτέ η προβολή της στην οδό. Έπειτα από την περιπέτεια που σας αφηγήθηκα, μ' αποκάλεσαν τραγικό σκηνοθέτη, και κανείς δεν ήθελε πιά να εργασθί μαζί μου. Ή κακή μου μοίρα μου είχε παζέει ένα άσχημο παιχνίδι, σπρώχνοντας με να έμπιστευθώ στο Ντιντιέ και το Μαζορέν ρόλους διαφορετικούς από κείνους που είχαν στο μεγάλο θέατρο της ζωής. Γιατί, βεβαία, δεν θα γίνονταν τίποτε, αν έδινε το ρόλο του ίππότη στο Μαζορέν και του έπιστάτου στον Ντιντιέ. Άλλα μου φάνηκε πως οι αντίθετοι ρόλοι τους παρίσταναν καλύτερα. Κι' αυτό ήταν που προκάλεσε την τραγωδία που σας αφηγηθήκα.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

Ο Τζών Μάρσαλ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ

Πώς επέτυχε 7 νέα παγκόσμια ρεκόρ στο κολύμπι

Νέο παγκόσμιο ρεκόρ επέτυχε πάλιν ο περίφημος Αυστραλός κολυμβητής Τζών Μάρσαλ. Στους Παναμερικανικούς κολυμβητικούς αγώνες, σε ανοιχτό κολυμβητήριο, ο νεαρός φοιτητής του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Γέιλ έσημειωσε στο ένα αγγλικό μίλι (1609 μ.) χρόνο 19' 42". Το παλιό ρεκόρ κατείχε ο Νακάμα από το 1942 με 20' 29". Άλλα τρία είχε πάλι καταρρίψει ο Μάρσαλ στις 9 Ιουλίου 1950 στο Νιουχάβεν με 19' 49" 4.

Στην Αμερική, που ασχολούνται έντατικά με το κολύμπι και τα παγκόσμια κολυμβητικά ρεκόρ δεν είναι ασυνήθιστα καταρρώματα, ή έμφανισις και οι νίκες του Μάρσαλ έκαναν εντύπωση. Οι Αμερικανοί ειδικοί του ύγρου στίβου, μόλις τον είδαν, είπαν: «Αυτός ο «αυτιάς» (έχει μεγάλα αυτιά ο Μάρσαλ) Αυστραλός θα επισημείωνε για πολύ καιρό τους άσους μας».

Όταν τον ρώτησαν οι δημοσιογράφοι που όφειλε τις νίκες του, και τα ρεκόρ του, ο Μάρσαλ με τη μακρόσυρτη αυστραλιανή προφορά του, απάντησε:

«Ο Μπόμπ Κέιτον, ο προπονητής της αμερικανικής Ολυμπιακής ομάδας, είναι ο μεγαλύτερος προπονητής που γνώρισα. Μου άλλαξε σύστημα προπονήσεως στον ύγρο στίβο, αφού πρώτα με προετοίμασε στο κλειστό γυμναστήριο.

Ο περίφημος Αυστραλός πρωταθλητής του κόσμου στο κολύμπι Τζών Μάρσαλ.

«Με υπέβαλε σε μία έντονη γυμναστική άσκηση. Προπονήθηκα στην... ξηρά με πτερύγια, με μνέτεσεν μπάλ, με ειδικές κολυμβητικές ασκήσεις, ικανές να βελτιώσουν την τεχνική των χεριών και των ποδιών, με «κινήσεις αντιστάσεως» και με ασκήσεις, που αυξανόν την «ώθητική» δύναμη.

Σκοπός του Κέιτον ή-ταν να μου δυνάμωσι το στήθος, τους ώμους, τα χέρια, την κοιλιά, τα πόδια, χωρίς να μου σκληρύνει τους μύες.

Ιδιαίτερως επέμεινε σε μία ειδική άσκηση που λέγεται της «αρμονικής αντίθεσης» χεριών και ποδιών. Μου επέβαλε να την εκτελώ 100 φορές την ημέρα. Με αυτήν κατάρθωσα να δυνάμωσω πολύ το χτύπημα των ποδιών μου, αλλά και να επιτύχω καλύτερη «αεροπλανική» θέση του σώματος στο νερό.

Βασίσθηκε εξ άλλου στο «ατομικό μου στυλ», που το βελτίωσε, διορθώνοντας βασικά σφάλματα, χωρίς να μου το αλλάξει. «Ήμουν πολύ προχωρημένος κολυμβητής, για ν' αρχίσω απ' την αρχή».

Ός προς τα χέρια, μ' έβαλε ν' ασκώμαι δένοντας μου τα πόδια και προσθέτοντάς μου βάρη, όπως λ.χ. παπούτσια, που αυξαναν τη δύναμη αντιστάσεως και «δυναμώναν» το χτύπημα των ποδιών.

Μου περιώρισε την πρόσ τα πλάγια κίνηση των χεριών έξω απ' το νερό και αντιστρόφως επέμεινε στη «χαλαρή ενέργεια» με λυγισμένο τον αγκώνα. Ιδιαίτερη προσοχή έδωσε στη διατήρηση του χεριού μέσα στο νερό σε μία οριζοντία θέση, ευθυσ αμέσως με την είσοδό του, για ένα κλάσμα δευτερολέπτου, ώστε να επιπλέω καλύτερα.

Βάσις της προπονήσεώς μου δεν ήταν οι ταχύτητες, αλλά οι μεγάλες αποστάσεις. Αφού απόχτησα «πλευ-

στικότητα» και «δυναμικότητα» ικανές να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις χρόνου περί τα 4' 45", στις 440 γυάρδες, τότε ο προπονητής μου έμειωσε τις μεγάλες αποστάσεις σιγά - σιγά και επέμεινε στις ταχύτερες διαδρομές.

Δυστυχώς δεν μπόρεσα ακόμη να εφαρμόσω τις υποδείξεις του Κέιτον για τις στροφές. Εκεί υποστώ.

Πάντως ότι έκανα το έκανα: «Για το Θεό, για την πατρίδα και για το Γέιλ», όπως λέει και το τραγούδι του Πανεπιστημίου μου».

Αποκαλυπτικός ο Μάρσαλ! Έκανε εντύπωση η ειλικρινειά του και η ανυπερβούλη έκθεσις όλων των λεπτομερειών της προπονήσεώς του. Πειθαρχικός και συνεργασικός με τον Κέιτον, δεν έδειξε ούτε στιγμή λιποψυχία στο... χρονόμετρο, ούτε αγνόηση και τις μικρότερες λεπτομέρειες των συμβουλών του.

Ο Μάρσαλ μέρα σ' έξη μήνες που βρίσκεται στην Αμερική ψήλωσε μισή ίντσα και έχει σήμερα ανάστημα 5 πόδια, 10 ίντς. Αυξήσε επίσης το βάρος του από 10 «στόουν» 12 λίμπρες σε 12 «στόουν» 2 λίμπρες. Επέτυχε να καταρρίψη τα παγκόσμια ρεκόρ των 200 μ. σε 2' 04" 6, των 220 γυάρδων σε 2' 05" 5, των 400 μ. σε 4' 29" 5, των 440 γυάρδων σε 4' 31" 2, των 300 γυάρδων, των 300 μέτρων και του ενός αγγλικού μιλίου σε 19' 42".

Στους Ολυμπιακούς του 1948 ο Μάρσαλ έτερμάτισε τρίτος στα 400 μ. και ήλθε δεύτερος, ως γνωστόν, στα 1500 μ. Στους τελευταίους 46ους Παναμερικανικούς Κολυμβητικούς Αγώνες σε κλειστό κολυμβητήριο νίκησε πρώτες νίκες, όπου έλαβε μέρος, όπως στις 220 γυάρδες, στις 440 γυάρδες και στα 1500 μέτρα.

Ο Χάρρυ Μπούρκε, βοηθός του Κέιτον στο Γέιλ, είπε για τον Μάρσαλ: «Είναι ο μεγαλύτερος κολυμβητής της παρούσης γενεάς. Η δύναμής του είναι καταπληκτική. Φαντασθήτε τι θα επιτύχη αν μάθαι και καλές στροφές».

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Του έρχε το αυτί

Ένα μάτς φουτμπόλ που δόθηκε τελευταία στην Καθαγνή κατέληξε σε αληθινή μάχη μεταξύ των αντιμαχόμενων ομάδων. Κατά τη διάρκεια της, ένας ποδοσφαιριστής, ο Σεζάρης Σεγκούρα Μπαλλέστα έκοψε με τα δόντια του το πτερύγιο του αλτιού ενός αντιπάλου του. Το πτερύγιο όμως δεν κατέστη δυνατόν ν' ανευρεθί, μ' όλες τις προσπάθειες που έγιναν μέσα στο γήπεδο και έξω απ' αυτό. Ο Μπαλλέστα φαντάζεται, λοιπόν, ότι το έφαγε κι' η ιδέα αυτή τον έχει κάμει υποχονδριακό. Από δεκαπέντε ημέρες αρνείται να φάει κι' οι γιατροί μιας κλινικής όπου τον έχουν μεταφέρει αναγκάζονται να τον τρέφουν δια της βίας μ' έναν ειδικό σωλήνα που του βάζουν από το στόμα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΓΡΑΒΙΕΡΑ — ΚΑΝΑΛΙΑ. 2) ΣΑΜΠΑ — ΤΑΜΑ. 3) ΑΠΟΤΟΜΑ — ΡΕΑ. 4) ΡΑΜΙ — ΝΑΪΑΣ. 5) ΛΑΜΙΑ — ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ. 6) ΝΑΝΑ — ΣΑΣΙ. 7) ΑΤΟΝΙΑ — ΑΚΑΤΟΣ. 8) ΚΑΛΑΜΙ — ΑΡΠΑ. 9) ΑΠΩ — ΚΑΡΑΒΑΝΙ. 10) ΝΙΚΑ — ΛΗΘΗ. 11) ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ — ΠΑΝΑΓΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΓΡΑΒΙΑ — ΛΑΓΟΣ — ΚΑΜΠΑΝΙΑ. 2) ΠΟΤΑΜΙ — ΑΛΑ — ΚΑΝΑ. 3) ΕΚΑΤΟ — ΑΝΑΤΟΜΙΑ. 4) ΜΑΡΑ — ΝΑΝΙ — ΠΩΛΗΣΙΣ. 5) ΜΙΑ — ΑΑΡ. 6) ΚΑΜΠΑΡΕ — ΠΟΣΑ — ΠΑΚΑ. 7) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΡΑΦΙΝΑ. 8) ΛΙΤΑ — ΙΣΙΣ — ΚΑΛΥΒΑ. 9) ΑΜΑΛΙΑΣ — ΑΡΤΟΣ — ΝΙΚΑΙΑ.

Το κέλλο του βασιληά

Διάλεξε το ένα χαρτάκι και το κάππε. Υστερα ζήτησε να δει το άλλο «από περιέργεια». Εφόσον λοιπόν σ' αυτό υπήρχε η λέξις «Τίγρις», υπετίθετο ότι εκείνο που είχε διαλέξει έγραφε «Βασιλοπούλα».

Στη γιορτή

Η κ. Μαυρίκου μπορούσε να φορή μόνον άσπρα. Ο καθολικός της κ. Καφετζής δεν μπορούσε νάταν ο κ. Ασπρέας, ούτε ο κ. Πρασινίδης. Επομένως, ήταν ο κ. Μαυρίκος. Ο καθολικός της κ. Ασπρέας ήταν ο κ. Καφετζής, της δέ κ. Πρασινίδου ο κ. Ασπρέας. Η κ. Καφετζή δεν μπορούσε να φορή άσπρα, καφετιά ή μαύρα, άρα φορούσε πράσινα! Η κ. Ασπρέα δεν μπορούσε να φορή άσπρα, πράσινα ή καφετιά, άρα φορούσε μαύρα. Κι' η κ. Πρασινίδη φορούσε καφετιά.

Πυρκαχίδα λέξεων

1) Α, 2) ΑΝ, 3) ΑΝΑ, 4) ΣΑΝΑ, 5) ΑΝΑΣΑ, 6) ΑΝΑΣΣΑ, 7) ΣΑΤΑΝΑΣ, 8) ΑΝΑΤΑΣΙΣ, 9) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, 10) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Η λύσις του 288ου σταυρολέξευ ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΟΚΕΤΟΣ — ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ. 2) ΟΜΟΙΑ — ΠΑΣΑΣ. 3) ΙΧΝΟΣ — ΡΗΓΜΑ — ΟΛΙΚΑ. 4) ΜΑΤΣΑ — ΓΥΝΗ — ΟΤΑΝ. 5) ΙΝΑ — ΠΑΡΟΝ — ΣΑΛΙ. 6) ΣΙ — ΩΔΕΙΑ — ΑΣΤΥ — ΛΑ. 7) ΚΑΛΧΑΣ — ΣΑ — ΑΔΗΣ. 8) ΑΡΝΙ — ΚΑΝΟΝΙ. 9) ΣΙΝΑΙ — ΦΑΡΟΣ — ΚΑΚΙΑ. 10) ΑΠΑΛΩΣ — ΒΑΪΑ. 11) ΑΚΩΝ — ΝΗ — ΑΝΑΣΣΑ. 12) ΡΕ — ΙΡΑΝ — ΜΕΛΑΣ — ΠΡ. 13) ΙΡΑΚ — ΑΔΕΙΑ — ΠΑΝ. 14) ΣΙΓΑ — ΣΑΡΑ — ΚΡΗΤΗ. 15) ΤΑΙΡΙ — ΜΑΓΟΙ — ΡΗΓΑΣ. 16) ΟΝΟΜΑ — ΑΓΗΜΑ. 17) ΣΥΝΕΝΩΣΙΣ — ΜΕΣΑΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ — ΑΡΙΣΤΟΣ. 2) ΧΑΝΙΑ — ΚΕΡΙΑ. 3) ΚΟΝΤΑ — ΛΑΝΤΩ — ΑΓΙΟΝ. 4) ΕΜΟΣ — ΩΧΡΑ — ΚΑΡΝΕ. 5) ΤΟΞΑ — ΔΑΝΙΑ — ΙΟΝ. 6) ΟΙ — ΦΕΣΙ — ΠΑΡΑΣ — ΜΩ. 7) ΣΑΡΕ — ΦΑ — ΑΔΑΜΑΣ. 8) ΠΑΣΚΑΛ — ΝΕΡΑ. 9) ΡΕΓΓΑ — ΑΑΡΩΝ — ΙΑΓΟΣ. 10) ΜΥΡΑ — ΝΟΞΗΜΑ. 11) ΣΠΑΝΟΣ — ΟΣ — ΣΙΑΜ. 12) ΠΑ — ΗΝΤΕΝ — ΒΑΛΣ — ΓΕ. 13) ΟΣΟ — ΙΚΑΝΑ — ΚΡΗΣ. 14) ΥΑΛΟΣ — ΑΙΑΣ — ΡΗΜΑ. 15) ΤΣΙΤΑ — ΔΕΚΑΣ — ΠΗΓΑΙ. 16) ΚΑΛΛΗ — ΣΠΑΤΑ. 17) ΝΕΑΝΙΑΣ — ΑΠΑΡΝΗΣΙΣ.

Μιά περίεργη ΤΡΑΠΕΖΑ

Δανίζει μόνον όσους δεν έχουν πεντάρα!

Όλες οι τράπεζες του κόσμου δανείζουν χρήματα μόνο σε αξιοχρεώσεως πελάτες κι' εφόσον πάρουν όλες τις απαραίτητες έγγραφες για την εξόφλησι του χρέους. Μόνο μία κάνει εξαίρεσι σ' αυτό το γενικό κανόνα. Η «Εβραϊκή Έταιρία έλευθέρου δανεισμού» — αυτής είναι οι τίτλος της — που δανείζει χρήματα μόνο σε ανθρώπους που δεν έχουν πεντάρα και που δεν είναι σε θέση να προσφέρουν καμμία έγγραφη.

Η ιστορία της ιδρύσεως της είναι αρκετά περίεργη.

Μιά μέρα του Δεκεμβρίου του 1892, δώδεκα Έβραιοι μετανάστες συγκεντρώθηκαν στη συναγωγή Βίλνερ, που βρισκόταν στην Χέντρ Στρή της Νέας Υόρκης. Το ζήτημα που τους απασχολούσε ήταν πως θα καταφέρναι να βοηθήσουν πολλούς ομοεθελούς των, που είχαν μεταναστήσει στην Αμερική, χωρίς ούτε ένα δολλάριο στην τσέπη. «Γιατί δεν ιδρύσουμε μία Τράπεζα που θα τους δανείζη τα χρήματα που τους χρειάζονται» πρότεινε κάποιος. Οι άλλοι έπεκρότησαν την πρότασί του, αλλά του παρετήρησαν πως ο δανεισμός χρημάτων χωρίς έγγραφη ήταν κάτι το ακατόνητο. «Οι άνθρωποι αυτοί, απάντησε εκείνος που είχε κάμει την πρότασι, δεν γνωρίζουν έδω κανένα για να έγγραφη την εξόφλησι του χρέους των κι' από τ' άλλο μέρος δεν έχουν τίποτε άλλο εκτός από τα ρούχα που φορούν, σε τρόπο που αποκλείεται επίσης ο δανεισμός επί ενέχυρο. Θα τους δανείσωμε, λοιπόν, χωρίς έγγραφη». Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν ζήτηνε τίποτε καλύτερο από το να μπορέσουν να ζήσουν. Είναι εργατικοί, οικονομικοί και έξυπνοι. Κανείς τους δεν θα σκεφτεί να καταχρασθή το μικρόν ποσόν που θα τους δανείσωμε. Θα ή-δητε με πόση χαρά και θερπ-

φάνεια θα σπεύσουν να εξοφλήσουν το χρέος τους, μόλις θα είναι σε θέση να το κάμουν». Αποφασίστηκε, λοιπόν, να γίνει μία δοκιμή. Τα πρώτα κεφάλαια της Τραπέζης ήταν έκατό δολλάρια. Αυτό το ποσόν διετεθη για τη χορήγησι δανείων, που κυμαίνονταν μεταξύ δύο και πέντε δολλარიών.

Έτσι ιδρύθηκε η «Εβραϊκή Έταιρία έλευθέρου δανεισμού». Από τη μακρινή εκείνη ημέρα του Δεκεμβρίου του 1892, οποιοσδήποτε άνθρωπος μπορεί να παρουσιάσθι στα γραφεία της και να ζητήη να του χορηγηθί ένα δάνειον. Τα μόνα πράγματα που όφειλει ν' αποδείξη είναι ότι έφτασε πριν από λίγο καιρό ως μετανάστης στην Αμερική κι' ότι δεν έχει καμμία εργασία από όπου μπορεί να κερδίση χρήματα.

Αυτοί οι δυο όροι δειχνόναν καθαρά ποιοι ήταν οι σκοποί των ιδρυτών της Τραπέζης. Θέλησαν να βοηθήσουν εκείνους που πήγαιναν στην Αμερική, με το ζήλο και τον πόθο να φτιάσουν μία καινούργια ζωή κι' όχι ανθρώπους που είχαν εγκατασταθί από καιρό κι' είχαν άποψις στις επιχειρήσεις τους ή στην εργασία τους. Το καταστατικό όριζε ρητά: «Άξιοι εμπιστοσύνης είναι μόνον εκείνοι που φλέγονται από την επιθυμία να φτιάσουν μία καινούργια ζωή στο έδαφος των Ηνωμένων Πολιτειών. Εκείνοι που το επεχείρησαν και απέτυχαν ως απευθυνθούν άλλοι. Η «Εβραϊκή Έταιρία» δεν είναι φιλανθρωπική οργάνωσις, άλλ' επιχειρήσις που στριβέται στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια και που πιστεύει στην χωρίς καταναγκασμό έντιμότητά».

Στην αρχή, η «Εβραϊκή Έταιρία» έδινε δάνεια μόνον σε Έβραίους. Άλλα, με τον καιρό, άρχισε να δέχεται τις αιτήσεις και άλλων μεταναστών, αρκεί να παρουσιάζουν τις «έγγυήσεις», που αναφέραμε παραπάνω, να ήταν νεοφερμένοι, δηλαδή στις Ηνωμένες Πολιτείες και να μην είχαν εργασία.

Οι απώλειες της Τραπέζης λόγω μη εξοφλήσεως χρεών ανήλθον ως σήμερα μόνο σε 1/2%, πράγμα που δείχνει την προθυμία εκείνων που επωφεληθήσαν από τα δάνεια της να εξοφλήσουν τα χρέη τους. Πολλοί απ' αυτούς, που εξέλιχθησαν σε μεγάλους βιομηχάνους, επιχειρηματίες κλπ. έχουν κάμει κατά καιρούς σοδαρώτατες δωρεές στο ίδρυμα.

Η «Εβραϊκή Έταιρία» παρέχει σήμερα δάνεια μέχρι 500 δολλάρια. Ένα δεύτερο τμήμα της που λειτουργεί παράλληλα με το πρώτο παρέχει έμπορικά δάνεια, αλλά μόνον σε ανθρώπους που διετελέσαν «πελάτες» του πρώτου τμήματος, που δανεισθήκαν, δηλαδή, κάποιο μικρό ποσόν για ν' αρχίσουν τη ζωή τους και που κατάρθωναν να προοδεύσουν. Και στην περίπτωση αυτή επίσης δεν ζητείται καμμία έγγραφη από το δανειζόμενον. Η αρχή της Τραπέζης, όπως αναφέρεται στο παλιό της καταστατικό, είναι ότι ένας άνθρωπος που δανείζεται με έγγραφη δεν είναι πάντοτε πρόθυμος να εξοφλήση το χρέος του και, σε πολλές περιπτώσεις, προσπαθεί ν' αποσυγίη την εξόφλησί του, ενώ εκείνος που δανείζεται χωρίς έγγραφη δεν σκέφθηκε παρά πως ν' αποδείξη ότι ήταν άξιος της εμπιστοσύνης του δανειστού του προς το άτημά του.

Το φιλί του θανότου

Η μαρκησία ντε Γκοντερβίλ μās είχε φιλοξενήσει πολλές φορές στον πύργο της του Βαλμόρ, κοντά στο Φενάν. Και, κάθε φορά, δεν ξεχνούσε να μās δείξη μία βραεία δρύνη την πόρτα, που ήταν πάντα κλειστή και που ώδηνούσε στη βραεία πλευρά του πύργου.

Η έξουσία μου, μās έλεγε, σταματάει σ' αυτή την πόρτα. Από δω και πέρα, αρχίζει το βασίλειο των νεκρών. Δεν είχα ποτέ το θάρρος να τε έπισκεφθώ και σās συμβουλεύω να μην επιχειρήσετε να το κάμετε ούτε σεις. Φαίνεται πως τις νύχτες συμβαίνον περιέργα και τρομερά πράγματα πίσω απ' αυτή την πόρτα. Πρέπει να ξέρετε πως σ' αυτή την πτέρυγα βρίσκεται το περίφημο γαλάζιο δωμάτιο...

Πόσες φορές δεν την είχαμε παρακαλέσει να μās άφηγηθί την ιστορία αυτού του δωματίου; Εύρισκε πάντα κάποια πρόσφασι για να μην ικανοποιήση την παράκλησί μās. Το πρώι δεν ήταν η κατάλληλη ώρα για ν' ακούη κανείς θλιβερές και τραγικές ιστορίες. Πριν από το μεσημέρι κατέστρεφαν την όρεξι και μετά το φαί μπορούσαν να μās χαλάσουν το στομάχι. Όσο για το βράδυ, Θεός φυλάξοι! Η οικοδέσποινα φοβόταν μήπως δούμει εφιάλτες στον ύπνο μας. Για να μην πολυλογώ, κατάφερνε να μην μās λη ποτέ τίποτε. Κι' όπως καταλαβαίνετε, η περιέργειά μας μεγάλωνε όλοένα...

Άλλά, κείνο το βράδυ, είχαμε καταλάβει ότι η μαρκησία ντε Γκοντερβίλ ήταν έτοιμη να μās άφηγηθί την ιστορία του γαλάζιου δωματίου. Από τις τρεις πλευρές του άκουμπάει στην πλαγιά του βουνού. Κι' από την άλλη, στα βράχια της άκτης. Στην τελευταία αυτή πλευρά βρίσκεται το γαλάζιο δωμάτιο... Τα βράχια που αλώνονται κάτω απ' αυτή την πλευρά είναι τόσο απόκρημνα, που κι' ένα έρπετο ακόμη θα δυσκολευόταν να βρη το δρόμο του ανάμεσα σ' αυτά. Μ' άπλούστερα λόγια, ο πύργος ήταν πάντα άπρόσιτος απ' αυτή την πλευρά. Η μαρκησία Ραούλ δεν ήταν, ωστόσο, βέβαιος γι' αυτό. Κι' όπως βρισκόταν σε έχθρικές σχέσεις με τον κόμη ντε Μπρεσάλ, που είχε τον πύργο του στο Ένεδάλ, φοβό-

Μέτρα έπιεικείας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ GUERRELAVIGNE DAYDOY FILS ECOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Ανν. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 54 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΚΟΜΗΤΟΥ 60 ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΡΜΑΝΕΑΣ

ταν πάντα μία επίθεσι από το μέρος της θάλασσας.

» Οι άνθρωποι του τον καθησύχαζαν. Άλλή αμφιβολία τον βασάνιζε. Και να γιατί πήρε την απόφασι να το εξακριβώσιν.

» Ένας άλλος λόγος που τον έκανε να θέλν να εξασφαλισθ από αυτή την πλευρά ήταν πάλι, πριν από λίγο καιρό, είχε παντρευτή την όμορφη Βερτράνδη, που αγαπούσε από καιρό. Φοβόταν, λοιπόν, μήπως ο μισήτος έχθρος του επωφεληθ από καμιά απουσία του για να μη μέσα στον πυργο και να του κλέψν την αγαπημένη του σύζυγο.

» Ένα πρωί, λοιπόν, ο μαρκήσιος Ραούλ έφυγε από τον πυργο, λέγοντας πως θα πήγαίνε σε κυνήγι στο δάσος που απλωνόταν γύρω στον πυργο και πως πιθανόν να διανυχτέρευσ στο «Μάτι του Διαβόλου» έναν όχυρο μικρό πυργο, που βρισκόταν σε απόστασι μερικόν χιλιομέτρων, σε μία απόκρημνη τοποθεσία, απ' όπου δέσποζε πάνω σ' όλη την πεδιάδα που απλωνόταν από κάτω.

» Μά, στην πραγματικότητα, ο μαρκήσιος, κι οι δυο πιστοί του, που τον συνοδεύαν μπήκαν σε μία μικρή βάρκα και προχώρησαν σύρριζα στα βράχια, ώσπου έφτασαν κάτω από τη βόρεια πλευρά του πυργου.

» Εκεί κρύφθηκαν όλη την ημέρα και, μόνο όταν πρόβλε η σελήνη στον ουρανό — είχαν διαλέξει μία νύχτα που ήταν πανσέληνος — άρχισαν την επικίνδυνη αναρρίχασί τους, προχωρώντας από τρία διαφορετικά σημεία.

Είχαν εφοδιασθ από πριν με γερά σκαίνια και γάντζους. Έτσι η αναρρίχασί τους θα ήταν πιο εύκολη.

» Αλλ' ως τους άφησώμε στην προσπάθειά τους κι ως ξαναγυρίσωμε στον πυργο.

» Κόντευαν μεσάνυχτα. Η ήρεμία είχε απλωθ παντού κι η όμορφη Βερτράνδη είχε πέσει στο κρεβάτι της, μέσα στο γαλάζιο δωμάτιο.

» Το μυαλό της έτρεχε ακατάπαυστα στο Ραούλ. Τι ιδέα ήταν αυτή που του είχε έρθει να παη σε κυνήγι; Αν βρισκόταν κοντά της, θα χαιρόταν μαζί αυτή την όμορφη νύχτα, που η σελήνη έλουζε μέσα στο ασπένιο φως της.

» Βυθισμένη όπως ήταν στις ανεπιποληθείς της άκουσε ξαφνικά, ένα θόρυβο κάτω από το παράθυρό της και σε λίγο είδε ένα χέρι που έσπρωχνε τα παραθυροφυλλά. «Επειτα, ένας άνθρωπος πήδησε μέσα στο δωμάτιο...»

» Η Βερτράνδη είχε παγώσει από τον τρόμο της. Άλλα ξαναβρήκε άμεσως την ψυχραιμία της. Τι έπρεπε να κάνει; Αν φώναζε, για να καλέσθ σε βοήθεια, ο άγνωστος θα ριχνόταν πάνω της κι' όταν θάφταναν οι άνθρωποι της θάτον πιά πολύ άργά. «Όχι, οι φωνές δεν θα την έσωζαν. Αν τουλάχιστον μπορούσε να φτάσθ το βαρύ κρηπίδι, που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζακι πλάι στο κρεβάτι...»

Αυτό ήταν προτιμότερο... «Η Βερτράνδη άπλωσε σιγά το χέρι της κι ένοιωσε μία μεγάλη ανακούφισι όταν άγγιξε το κρηπίδι. Το κρατούσε τώρα. Ήταν, βέβαια, ένα πολύτιμο όπλο σε μία τέ-

τοια περίστασι.

» Έστρεψε τώρα ακίνητη, χωρίς ν' αφήν καθόλου από τα μάτια της τον άγνωστο. Δεν έβλεπε το πρόσωπό του. Άλλ' η φαντασία της του έδινε τρομερή όψη. Ο άνθρωπος αυτός προχωρούσε τώρα προς το μέρος της, πατώντας στις άκρες των ποδιών του, για να μην κάνει θόρυβο. Όταν έφτασε κοντά στο κρεβάτι, έσκυψε το κορμί του κι' η νεαρή γυναίκα ένοιωσε την αναπνοή του πάνω στο πρόσωπό της. Τα χείλη του άγγιζαν σχεδόν τα δικά της...

» Η Βερτράνδη δεν δίστασε πιά. Και, σηκώνοντας το κρηπίδι, χτύπησε μ' όλη της τη δύναμι τον άγνωστο στο κεφάλι... «Επειτα, όταν τον είδε να σωριάζεται κάτω, πήδησε από το κρεβάτι της, άνοιξε την πόρτα του δωματίου της κι' άρχισε να φωνάζει...

» Οι άνθρωποι που πυργού έτρεξαν άμεσως στο δωμάτιο της. Μερικοί απ' αυτούς είχαν φέρει φανάρια μαζί τους. Κι' η Βερτράνδη είδε στο φως τους πως ο άνθρωπος που είχε σκοτώσει ήταν ο άντρας της... Η δυστυχισμένη άφησε τότε μία μεγάλη κραυγή και σωριόστηκε λιποθυμή. Όταν συνήλθε απ' αυτή τη λιποθυμία, όλοι κατάλαβαν πως είχε χάσει το λογικό της.

» Την άλλη μέρα, δρέθηκαν πάνω στα βράχια της ακτής τα πτώματα των δυο εμπιστών του μαρκήσιου, που τον είχαν συνοδεύσει στην παράτολη προσπάθειά του. Ήταν εύκολα να καταλάβθ κανείς πως είχαν χάσει σε κάποια στιγμή την ισορροπία τους κι' είχαν σπασεί τα κόκκαλα τους πάνω στα βράχια. Ο μόνος που είχε φτασει στο τέρμα ήταν ο πυργός δεσπότης. Είχε καμει τη θλιβερή διαπίστωσι πως ο πυργός του δεν ήταν άτρωτος από το μέρος της θάλασσας.

Ενοιώδε ώσπου, μεγάλη περηφάνεια για το κατορθώμα του, σκέφτηκε τότε να καμει μία έκπληξι στη γυναίκα του, πηδώντας, ξαφνικά, μέσα στο δωμάτιο της. Άλλ' η ακίνησια της τον έκανε να υποθέσθ πως κοιμόταν και πλυσίσεσ αδύρδα στο κρεβάτι της, για να την ξυπνήσθ μ' ένα φιλι στο στομαχι, χωρίς να υποπτεύεσται πως ο θάνατος τον παράσκει εκεί...

» Η Βερτράνδη πέθανε τρελή, λίγ' έπειτα από λίγο καιρό... Άλλα τί λέω;... Πέθανε;... Μ' όλο που η ιστορία που σας άφηθήκα έγινε πριν από τέσσερες και πλέον αιώνες, η τραγική πυργόδεσποινα ζη πάντα μέσα στο γαλάζιο δωμάτιο. Και, κάθε φορά που είναι πανσέληνος, ο Ραούλ μπαίνει από το παράθυρο μέσα σ' αυτό για να δεχθ το θανατηφόρο χτύπημα με το κρηπίδι πάνω στο κεφάλι... Την ώρα εκείνη, οι δυο σύντροφοι του ξεφωνίζουν άγρια πάνω στα βράχια, γιατί, θεωρούν το μαρκήσιο υπεύθυνο για το θάνατό τους...»

Νομίζω πως κανείς από τους προσκαλεσμένους της μαρκήσιος δεν έκλεισε μάτι εκείνη τη νύχτα. Κι' από την άλλη μέρα, άρχισαν ένας - ένας ν' αφεύγουν, ξεχνώντας την ύπασχαι που της είχαν δώσει. Και δεν ντρέπομαι να πω πως δεν ήμουν ο τελευταίος που έφυγα...

ΡΑΥΜΟΝ ΝΤΕ ΣΕΝΕΛ

ΤΟ ΑΛΑΤΙ, ή βάσις της ζωής μας

Οι πολλαπλές χρήσεις του στη βιομηχανία, την ιατρική κλπ.

Όλοι ξέρουμε πόσο απαραίτητο είναι το αλάτι στην κουζίνα. Χωρίς αυτό δεν μπορούμε να φτιάσωμε κανένα φαγητό. Άλλα δεν περνάει ίσως από το μυαλό πολλών η σκέψις ότι χρησιμεύει και σε κάτι άλλο.

Κι' όμως, το αλάτι είναι ο κυρίαρχος της ζωής μας. Άν, μία μέρα, εξαφανιζόταν ολότελα από τη γη, η ζωή δεν θα σταματούσε, αλλ' ο ρυθμός θα άλλαζε στη στιγμή και πολλά πράγματα θα γίνονταν με τρόπο τελείως διαφορετικό από σήμερα, με την προϋπόθεσι, όμως, ότι θα καταρθώναμε ν' αναπληρώσωμε μ' άλλα μέσα την έλλειψι του. Γιατί, διαφορετικά, θάπρεπε να ξαναγυρίσωμε στην πρωτόγονη κατάστασι και ν' αταρνηθώμε όλες τις προόδους και τις ανέσεις μας.

Μη νομίζετε πως πρόκειται για υπερβολή. Το χλωριούχο νάτριο (αυτό είναι το επιστημονικό όνομα του αλατιού) και τα 34 παραγωγά του είναι στοιχεία απαραίτητα και σχεδόν αναγκατικά στα 62 βασικών βιομηχανιών. Γιατί, διαφορετικά, θάπρεπε να ξαναγυρίσωμε στην πρωτόγονη κατάστασι και ν' αταρνηθώμε όλες τις προόδους και τις ανέσεις μας. Μη νομίζετε πως πρόκειται για υπερβολή. Το χλωριούχο νάτριο (αυτό είναι το επιστημονικό όνομα του αλατιού) και τα 34 παραγωγά του είναι στοιχεία απαραίτητα και σχεδόν αναγκατικά στα 62 βασικών βιομηχανιών. Γιατί, διαφορετικά, θάπρεπε να ξαναγυρίσωμε στην πρωτόγονη κατάστασι και ν' αταρνηθώμε όλες τις προόδους και τις ανέσεις μας.

Όπως όλοι ξέρουμε, για να καθαρίσωμε το νερό που πίνουμε και να τ' απαλλάξωμε από τα μικρόβια που περιέχει — τα περισσότερα τουλάχιστον απ' αυτά — καταφεύγουμε στο χλώριο. Άλλα και το χλώριο είναι ένα από τα κυριότερα συστατικά του αλατιού.

Χωρίς το αλάτι, θα ήταν αδύνατη η κατεργασία των δερμάτων. Αυτό είναι που απαλύνει το δέρμα κι' επιτρέπει στο χρώμα να εισχωρήσθ μέσα στα κύτταρά του.

Άλλα το αλάτι δεν είναι λιγώτερο χρήσιμο στην ύαλουργία. Χωρίς το ανθρακικό νάτριο (την καλούμενη ανθρακική σόδα), που είναι ένα από τα παραγωγά του, τα ύαλουρικά εργοστάσια δεν θα μπορούσαν να παράγουν 22 ή 30 φιάλες στο λεπτό, όπως συμβαίνει σήμερα. Γιατί το υαλί θα έδρα-δυνε να άποχτήσθ την απαιτούμενη σκληρότητα κι' έτσι ο ρυθμός της παραγωγής θα μειωνόταν σε σημαντικό αριθμό.

Πόσοι οδηγοί αυτοκινήτων, λόγω υπερβολικής νευρικότητος, δεν κακομεταχειρίζονται το μοχλό των ταχυτήτων; Κι' ώστόσο, τα δόντια που έχει στη βάση του δεν σπάζουν. Αυτό συμβαίνει γιατί κάθε μεταλλικό έλασμα, που προορίζεται για τη μηχανή ενός αυτοκινήτου και ιδίως εκείνα που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή εξαρτημάτων εύπαθων ή υποκειμένων σε συνεχή φθορά έμβασπίζεσται προηγούμενως σε μία διάλυσι άλματος ή ενός των παραγώνων του.

Το αλάτι είναι επίσης απαραίτητο στη λειτουργία των εργοστασίων χαρτοποιίας, των σαπωνοποιείων, των κρηποποιείων κτλ. Αυτό, εξ άλλου, κάνει τα χρωματιστά ύφασματα να μην ξεβάφουν και επιτρέπει την διατήρησι πλείστον τροφών, όπως είναι τα ψάρια, τα κρατά, ώριμαμένα παραγωγά του γαλακτος (τυριά, βούτυρο κτλ.).

Άλλ' η χρησιμότης του αλατιού δεν είναι μικρότερη στο φυτικό βασίλειο. Αυτό κάνει τα δέντρα ν' αναπτύσσωνται, καταστρέφει τα παρασιτικά φυτά, που φυτρώνουν στις ρίζες τους και λυσιμεύει την ποιότητα των καρπών τους κι' απομακρύνει τα έντομα που απειλούν να τους βλάψουν.

Το αλάτι δεν είναι λιγώτερο χρήσιμο, στα ζώα και όλοι ξέρουμε πως οι αγελαδοτρόφοι το αναμειγνύουν μέσα στην τροφή που δίνουν στις αγελάδες τους.

Άλλα και στην Ιατρική επίσης το αλάτι παρέχει πολυτιμότερες υπηρεσίες. Ο τεχνητός φυσιολογικός όρρος π.χ. δεν είναι τίποτε άλλο από μία διάλυσι χλωριούχου νατρίου μέσα σε διυλισμένο νερό. Το αλάτι χρησιμοποιείται, εξ άλλου, στην παρασκευή της Ινσουλίνης. Είναι ακόμη άριστο αντισηπτικό της κοιλότητος του στόματος, εξαφανίζει διαλυόμενο μέσα σε ζεστό νερό τη φλόγωσι των ποδιών, έπειτα από μία κοπιαστική πορεία, δυναμώνει τα όστα κλπ.

Όπως βλέπετε, το αλάτι δεν νοστιμίζει μόνο τα φαγητά μας. Είναι επίσης ένα από τα βασικά κι' αναγκατικότερα στοιχεία της φυσιολογικής ζωής μας κι' ένας πολύτιμος παράγων ευημερίας και προόδου της ανθρωπότητος.

Τι βρίσκεται μέσα στο δέρμα μας

Έξετάζοντας στο μικροσκόπιο ένα κομμάτι ανθρώπινου δέρματος, όσον ένα γραμματόσημο, θα βρούμε σ' αυτό 3.000.000 περίπου κύτταρα, ένα μέτρο αίμοφόρων αγγείων, τέσσερα μέτρα νεύρων, 100 ιδρωτοποιούς αδένες, 15 αδένες σμηγματος 10 περίπου τρίχες, 25 νύερα άφης, 2 νύερα για την αίσθησι του ψυχους και 12 νύερα για την αίσθησι της ζέσθς. (Τα νύερα των δυο τελευταίων κατηγοριών είναι ευαίσθητα στα πρώτα μόνον από κρύο και τα δεύτερα μόνον στη ζέσθ και δεν φαίνεται να χρησιμεύουν σε τίποτε άλλο).

Η Αμερικανική Βιομηχανία Κρέατος δοεύει περισσότερα από 15.000.000 δολάρια το χρόνο για έρευνες τα εργαστήρια της, καθώς και σε διάφορα πανεπιστήμια, ιδρύματα και νοσοκομεία. Οι έρευνες αυτές έχουν δυο σκοπούς: πρώτον την καλλιτέρευσι του βασικού προϊόντος της βιομηχανίας, δηλαδή του κρέατος, και δεύτερον την εκμετάλλευσι των πολυαριθμών υποπροϊόντων της.

Πεντακόσιες περίπου εταιρείες κνσερβαρίσματος έχουν ιδρύσει το Αμερικανικό Ινστιτούτο Κρέατος, που ασχολείται μεταξύ των άλλων και με τα τεχνικά αυτά προβλήματα. Προσπαθεί π.χ. να περιορίσθ τη ζημία των επιχειρήσεων απ' το στραγγίσμα των χυμών του κρέατος που ελαττώνει το βάρος του κατά 4% (ποσοστό αρκετά σημαντικό, αν λάβουμε υπ' όψι ότι η Αμερικανική βιομηχανία κατεργάζεται και πουλάει 10.000.000 τόννους κρέατος το χρόνο). Φαίνεται δε ότι οι ειδικοί κατάρθωσαν ήδη να τη περιορίσουν στο ήμισυ, ρυθμίζοντας την ταχύτητα των ελαχίστων ρευμάτων έρεος που κυκλοφορούν μέσα στις αποθήκες του κρέατος, καθώς και την θερμοκρασία και την υγρασία του περιβάλλοντος. Έτσι, ώφελούνται συγχρόνως κι' οι καταναλωταί, γιατί το κρέας δεν χάνει πολύτιμες θρεπτικές ουσίες του.

Το ζήτημα του καθαρισμού της ποιότητος του κρέατος είναι κάτι το δύσκολο, που άσασχολεί πολύ τους ειδικούς επιστήμονες του Ινστιτούτου. Γινόναν πάντα με στοιχειώδεις μεθόδους: με την όψι του κρέατος και του λίπους, το γρά-

Το Κρέας

ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ

Εκατομμύρια δολάρια για επιστημονικές μελέτες

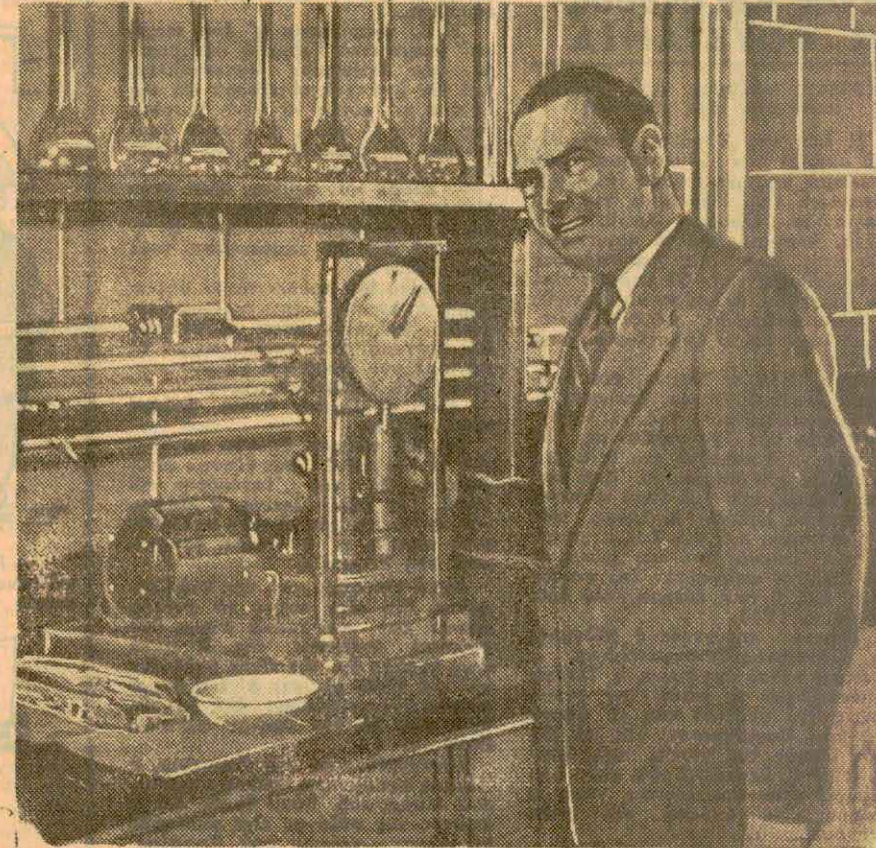
μα τους, τη σκληρότά τους στην αφή, κλπ. Συχνότατα όμως, ένα κρέας που κρίνεται μ' αυτό τον τρόπο ως άριστο, αποδεικνύεται στην πράξι άνοστώτατο και σκληρό σαν μετζασόλα! Γιατί; Αυτό είναι το πρόβλημα που άσασχολεί τους επιστήμονες. Και προσπαθούν να το λύσουν κατά διαφόρους τρόπους.

Σκοτώνουν π.χ. βόδια με ηλεκτροπληξία, για να εξακριβώσουν αν η περισσότερο ή λιγώτερη ηλεκτρική άγωγιμότης έχη κάποια σχέση με την ποιότητα του κρέατος. Έξετάζουν με το μικροσκόπιο δείγματα κρέατος, μετρούν τις μυϊκές ίνες, το μέγεθος της καμειάς και την ποσότητα του συνεκτικού υλικού που τις συνδέει μεταξύ τους. Κάνουν χημικές αναλύσεις και δοκιμές των ενζύμων του κρέατος. Πειραματίζονται μ' ένα μηχανήμα όμοιο με... μικρή καρμανιόλα, που καθορίζει τη σκληρότητα του κρέατος απ' την αντίστασι του σ' ένα μαχαίρι που εισχωρεί μέσα του σιγά - σιγά.

Συγχρόνως, μαγειρεύουν και τρώνε διαφορά δείγματα κρέατος, για να συγκρίνουν την τρυφερότητα και τη νοστιμάδα τους με τα άξετάσμενα των άλλων μετρήσεων και έξετάσεων. Έπλίζουν δε να δρουν έτσι ώρισμένους βασικούς κανόνες, που θα επιτρέπουν να διακρίνεται αλάθεια μεταξύ τους οι διάφορες ποιότητες του κρέατος.

Στο μεταξύ, εξακριβώνουν με τα πειράματά τους ότι δεν είναι αλήθεια το ότι το παραθρασμένο κρέας χάνει ένα μέρος της θρεπτικής αξίας του. Έπίσης ότι δεν υπάρχει διαφορά στην περιεκτικότητα σε πρωτείνες μεταξύ βωδινού άρνισιου και χοιρινού κρέατος.

Ένας απ' τους επιστήμονες του Ινστιτούτου, ο Δόκτωρ Σχβάιγκερ, προσπαθεί να βρη ποιά είναι η καταλληλότερη διαίτα για τα ζώα, ώστε να γίνη

Το μηχανήμα του Αμερικανικού Ινστιτούτου που καθορίζει τη σκληρότητα του κρέατος...

το μαλλί και το δέρμα ως τη ζωική άλδουμινη που χρησιμοποιήθηκε στον πρώτο πόλεμο για την κατασκευή άνεκτικών κοντραπλακέ για τα σκάφη των αεροπλάνων.

Με τις τρίχες απ' τ' αυτιά των βοείων γίνονται πινέλλα ζωγραφικής. Από άπανθρακωμένα κόκκαλα κατασκευάζεται μελάνι της Κίνας. Τα έντερα του προβάτου δίνουν χορδες για βιολιά και για ρακέτες του τένις. Απ' το λαρδί παρασκευάζονται κρέμες για το πρόσωπο κι' άλλα καλλυντικά. Απ' το χόνδρο της τραχείας των ζώων εξαγεται η «χονδροεΐνη», ένα φάρμακο κατά της ημικρανίας. Τα κόκκαλα αποτελούν πρώτη ύλη για βελόνες πλεξίματος, παραμανές, λαβές όμπρελλων, πινία σκακιού κλπ. Απ' τα λίπη και τη ζελατινή φτιάχνουν ζαχαρώδη, τσίχλες και πολλά άλλα προϊόντα. Το χοιρινό ζυγκι παρέχει μία χημική ουσία, που την προσθέτουν στο συνθετικό καουτσούκ, για να ελαττώνεται λιγώτερο με τη χρήση τα ελαστικά των αυτοκινήτων. Καθαρίζουμε τα δόντια μας με βουρτσάκια από τρίχες χοίρου. Οι ίδιες τρίχες χρησιμοποιούνται στις βιομηχανίες ως απορρονατικό υλικό. Ακαμνη κι' οι πέτρες που σχηματίζονται μέσα στη χολή των αγελάδων που πάσχουν από χολελιθίασι, αγοράζονται από Γιαπωνέζους έμπορους προς 250 δολάρια το κιλό και στέλνονται στην Κίνα. Εκεί τις καθαρίζουν, τις γυαλίζουν και τις φορούν σε κοσμήματα — γιατί μοιάζουν με κόκκινο ίασπι.

Τον τελευταίο καιρό, έχουν άποκτήσει έξαιρετική σπουδαιότητα δυο νέα και άνεκτικτα υποπροϊόντα της βιομηχανίας του κρέατος. Οι όρμονες «κορτιζόνη» και «ΑΧΤΗ» που εξαγονται από άδενες ζώων και χρησιμεύουν ως θαυματουργά φάρμακα κατά της αρθρίτιδος. Δυστυχώς, υπάρχουν σ' ελάχιστη ποσότητα, γιατί χρειάζονται οι αδένες 800.000 χοίρων για να συγκεντρωθ ένα κιλό ΑΧΤΗ. Για τη θεραπεία δε ενός αρθρικού με κορτιζόνη επί μία βδομάδα πρέπει να θυσιασθούν 100 βωδια.

"Ενας Καζανόβας ΜΕ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

Τέσσερις σύζυγοι που διεκδικούν την ίδια γυναίκα

Η ζωή της 'Ιλεάνας Ραντουλέσκο μοιάζει σαν μυθιστόρημα. Από το όνομά της μαντέψατε ίσως την καταγωγή της. Πρόκειται για μια Ρουμανίδα. Ομορφή; Χωρίς αμφιβολία. Φλογερή; Με το παραπάνω. Άστατη; Σαν τις περισσότερες πατριώτισσές της. Οι περιστάσεις την βοήθησαν, άλλωστε, να ξελιχθίσει έναν Καζανόβα με φουστάνια, χωρίς ίσως να το υποπτεύεται ούτε η ίδια.

Το 1938, η 'Ιλεάνα, που ήταν τότε είκοσιδύο χρόνων, ξεκίνησε από τη γενέθλιο πόλη της, το Τουργκοκ-Μουρ της Τρανσυλβανίας, για να πάει να επισκεφθεί μια θεία της που έμενε στο Μπρασσόβ. Εκεί λοιπόν, γνωρίστηκε με έναν πλούσιο έμπορο, το Στέφανο Μπέρκος, που την αγάπησε και την έκαμε γυναίκα του. Έπειτα από ένα χρόνο, οι δυο σύζυγοι απόκτησαν ένα παιδάκι κι η ζωή τους κύλησε πολύ ήρεμα ως το 1941.

Επειτα κηρύχθηκε ο πόλεμος. Κι ο Μπέρκος επιστρατεύθηκε.

Λίγον καιρό αργότερα, η 'Ιλεάνα έμπιστεύθηκε το παιδί της στους γονείς του συζύγου της κι έφυγε για το Βουκουρέστι, για να ιδεί τους δικούς της γονείς, που, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, είχαν καταφύγει στην προενόσια, γιατί ο πόλεμος είχε απλωθεί και στην Τρανσυλβανία.

Στην πραγματικότητα, η 'Ιλεάνα δεν πήγαινε να συναντήσει τους γονείς της, αλλά το φίλο της υπολογιστή του πυροβολικού Ντράγκον Λαζάρ. Είχαν γνωρίσει πριν από λίγο καιρό στα χειμερινά σπορ της Σινάια κι η φλογερή Ρουμανίδα έπωλεθη από την επιστροφή του συζύγου της για να τρέξει κοντά του.

Το ζευγάρι έζησε δυο ειδυλλιακές μήνες, στο Βουκουρέστι, ως πού, μια μέρα, ο Ντράγκον διατάχθηκε να φύγει για το μέτωπο.

Ο Θεός ξέρει αν θα ξαναγυρίσει ποτέ, είπε τότε στη φίλη του. Είσαί ό,τι αγαπώ πιο πολύ στον κόσμο κι η επιθυμία μου είναι να σε κάμω γυναίκα μου προτού φύγω.

Η 'Ιλεάνα δεν είπε όχι. Κι οι γάμοι τους έγιναν άμεσως.

Ο Ντράγκον, προτού φύγει, της αγόρασε μερικά κοσμήματα και της έκαμε μια συμβολαιογραφική πράξη, που της έδινε το δικαίωμα να εισπράττει το μισό του και να διαβέτη όπως ήθελε μια κατάθεσι που είχε στην τράπεζα.

Μόλις έφυγε ο Ντράγκον, η 'Ιλεάνα πήρε το τράινο και ξαναγύρισε στο Μπρασσόβ, όπου ξαναβρήκε το παιδί της και... τον πρώτο της σύζυγο, που είχε πάρει μια μικρή άδεια. Ο τελευταίος βρήκε πολύ φυσικό το ταξίδι που είχε κάνει η γυναίκα του για να πάει να ιδεί τους γονείς της.

Η άδεια του Μπέρκος έληξε πολύ γρήγορα κι ο άτυχο σύζυγος ξαναφύγε για το μέτωπο. Η 'Ιλεάνα, από τότε, άλλο μέρος, δεν άργησε

να ξαναπάει το τράινο για το Βουκουρέστι...

Εκεί, γνωρίστηκε με ένα νεαρό και γοητευτικό Γερμανό αξιωματικό, τον Φρέντριχ Μπερνχάλλερ, που την αγάπησε παράφορα και της ζήτησε κι αυτός να γίνει γυναίκα του. Αυτή τη φορά, η 'Ιλεάνα αποφάσισε να φανερώσει... ένα μέρος από την αλήθεια.

Είμαι παντρεμένη, είπε στον Μπερνχάλλερ. Ο άντρας μου βρίσκεται στο μέτωπο, αλλά κι αν ήταν εδώ δεν θα συμφωνούσε ποτέ στο διαζύγιο.

Αυτό δεν πρέπει να σε στενοχωρή, απάντησε ο έρωτευμένος Γερμανός. Φρόντισε μόνο να βγάλεις ένα πιστοποιητικό γεννήσεως με το πατρικό σου όνομα και θα παντρευτούμε στη γερμανική πρεσβεία.

Έτσι, η 'Ιλεάνα έγινε φράου Μπερνχάλλερ.

Οι δυο σύζυγοι έφυγαν κατόπιν για τη Γερμανία, όπου έζησαν ευτυχισμένοι ως τον Ιανουάριο του 1944. Την εποχή εκείνη, ο Μπερνχάλλερ διατάχθηκε να πάει στο ρωσικό μέτωπο κι η 'Ιλεάνα ξαναγύρισε στη Ρουμανία.

Κατά την παραμονή της στη Γερμανία, δεν είχε πάψει να στέλνει κάρτες και γράμματα στους δυο πρώτους συζύγους της. Σ' αυτά τους έγραφε ότι την είχαν συλλάβει και την είχαν κλείσει σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, αλλά ότι έλπισε πως θα την άφηναν σύντομα ελεύθερη.

Ξαναγυρίζοντας στη Ρουμανία, η 'Ιλεάνα σταμάτησε, πρώτα - πρώτα, στο Μπρασσόβ, όπου έμαθε ότι ο πρώτος της σύζυγος είχε συλληφθεί αιχμάλωτος «κάπου στη Ρωσία». Πήγε κατόπιν στο Βουκουρέστι, όπου ξαναβρήκε το Ντράγκον. Ο νεαρός αξιωματικός είχε χαλάσει τον κόσμο για να επιτύχει την... απελευθέρωσή της αγαπημένης του συζύγου. Ξαναβλέποντάς την, λοιπόν, σκέφτηκε, όπως ήταν φυσικό, ότι τα διαβήματά του είχαν φέρει αποτέλεσμα. Όσο για την 'Ιλεάνα, δεν είχε, βέβαια, λόγο για να τον βγάλει απ' αυτή την πλάνη.

Οι δυο «σύζυγοι» έζησαν μερικές βδομάδες μαζί. Έπειτα ο Ντράγκον ξαναφύγε για το μέτωπο, όπου, τον Ιούλιο του 1943, τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά. Ένα μήνα αργότερα, η Ρουμανία συνθηκολόγησε κι η 'Ιλεάνα δεν ξανακούσε να γίνεται λόγος γι' αυτόν.

Σε λίγο, άλλωστε, μπήκαν στο Βουκουρέστι οι Ρώσοι. Κι η 'Ιλεάνα πανηγύρισε μαζί τους τη νίκη εναντίον των Γερμανών... Έτσι, πρόσθεσε μερικές καινούργιες περιπέτειες στο ενεργητικό της.

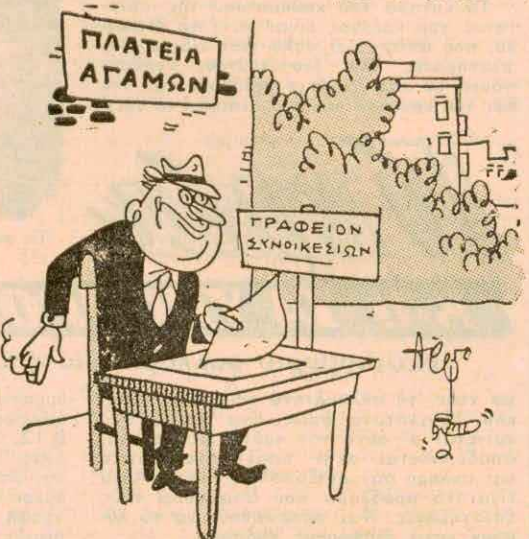
Έπειτα από κάμποσο καιρό, η φλογερή κι άστατη Ρουμανίδα, συνάντησε έναν παιδικό της φίλο, τον Άκωσ Μπέρνεσ, που κατείχε μια ανώτερη διοικητική θέση στην Τρανσυλβανία. Κι αυτός επίσης την αγάπησε και της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Η 'Ιλεάνα ούτε κι αυτή τη φορά είπε όχι.

Αλλά τα πράγματα ήρμησαν με τον καιρό κι ο ένας μετά τον άλλον οι τρεις πρώτοι σύζυγοι της 'Ιλεάνας ξαναγύρισαν στη Ρουμανία. Δεν έλειψε ούτε ο Μπερνχάλλερ, που είχε χαλάσει τον κόσμο για να του επιτρέψουν αυτό το ταξίδι.

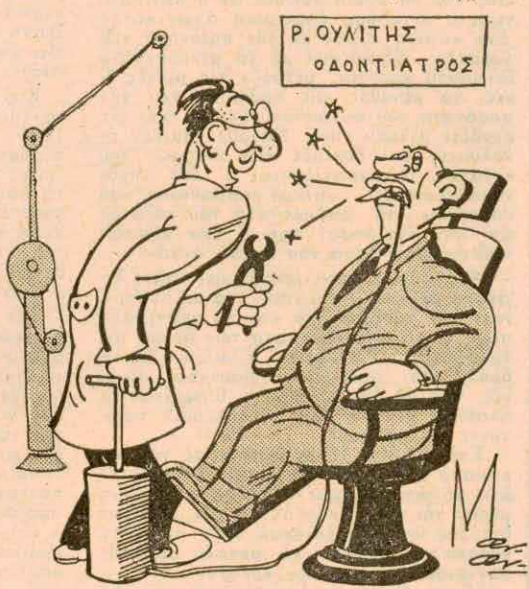
Το καταληκτικότερο ήταν πως κι οι τέσσερις της διεκδικούσαν ό καθένας για τον εαυτό του και την συγχωρούσαν προκαταβολικά για ό,τι είχε κάνει. Παιόν τάχα απ' όλους θα προτιμούσε η 'Ιλεάνα; Αλλά δεν πρόφτασε να πάρει καμιά απόφαση. Γιατί, στο μεταξύ, την έπιασαν και την έστειλαν στη φυλακή. Έτσι, τερατίστηκε η περιπετειώδης ιστορία της. Προς το παρόν τουλάχιστον...

— Πικρά παράπονα έχω με την Τροχαία, κύριε πόλιςμαν. Μία ώρα είναι που έχω ανέβει στο λεωφορείο κι ακόμα να ξεκινήσει! (Του Β. Χριστοδούλου)

— Έδω ασφαλώς θα κάνω... χρυσές δουλειές!... (Του 'Αρχέλαου)

Η... ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ! Ο δοντιολόγος: 'Επί τέλους! Θα το... πετάξουμε το ατίμο που μας παιδεύει!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

Η ΚΑΜΠΑΝΑ του παρελθοντος

Το καράβι έστριψε την άκρη του βράχου και στο βάθος φάνηκε η Σκόπελος με τ' απανωτά κατασκευασμένα σπίτια της.

Σε λίγο πλεύρισε κι ανάμεσα στους επιβάτες κατέβηκε μια ξανθομάλλη μαυροφορεμένη που κρατούσε ένα βαλιτσάκι στο χέρι της.

Έρριξε μια ματιά γύρω της, εκύτταξε την αντίκρουση πλαγιά του βουνού με τα κάτασπρα σκόρπια μοναστήρια, ανάστεναζε και ρώτησε κάποιον που στεκόταν πλάι της:

— Πού είναι το Μοναστήρι της Παναγίας;

— Ισία από δω, της είπε εκείνος. Μα είναι μακριά... Κάνε δυο ώρες δρόμο...

Τον ευχαρίστησε δειλά, κι αμίλητη πήρε δρόμο προς το μονοπάτι, ανάμεσα στα χτήματα.

Ο ήλιος ήταν ψηλά, μα η δροσούλα του βουνού την ανακούφιζε.

Ήταν παραμονή της Παναγίας και οι καλόγριες συγυρίζαν ακόμα την αυλή και τα κελλιά. 'Ός το βράδυ θα πλημμύριζε το Μοναστήρι από τους προσκυνητές για την ολονυχτία.

Κουρασμένη, ιδρωμένη η κοπέλλα με τα χρυσαφένια μαλλιά και τα γαλάζια μάτια, η μαυροφορεμένη Λενιώ που έρχονταν από πολύ μακριά στο όμορφο νησί, κάθισε όταν έφτασε στο πεζούλι της αυλής και είπε σε μια καλόγρια που ήρθε κοντά της:

— Θέλω να δω την 'Υουμένη! 'Η καλόγρια της έριξε μια περιεργή ματιά κι έφυγε από κοντά της για να της στείλει σε λίγο την 'Υουμένη. Εκείνη την κούταξε από μακριά με το γαλήνιο βλέμμα της και πλησιάζοντας τη ρώτησε:

— Τι θέλεις, κόρη μου;

Η μαυροφορεμένη νέα σηκώθηκε απότομα και με μια βιαστική κίνηση έβγαλε και της έδωσε ένα γράμμα.

Η 'Υουμένη πήρε το γράμμα και χωρίς να διαβάσει την επιγραφή το άνοιξε και διάβασε τα λίγα αυτά λόγια:

«Είναι η μικρή μου αδελφή, η Λενιώ... προστάτεψέ την».

ΧΡΗΣΤΟΣ»

Δίπλωσε πάλι μηχανικά το γράμμα με τα λευκά, κρινένια δαχτυλά της και κάθισε στο πεζούλι, σαν να τη βάρυναν οι ανάμνησεις, σαν να λυγισαν τα γόνατά της.

«Η Λενιώ!... Ο Χρήστος!... Είκοσι χρόνια πριν! Μία νύχτα στο πανηγύρι της Παναγίας! Σ' ένα μακριά χωριό της Κορινθίας! Πάνω σ' ένα βουνό γιόταζε το μοναστήρι και χτυπούσαν οι καμπάνες του έσπερινου...»

Ήταν κι' αυτή τότε νέα και ώχρυσαφένια μαλλιά. Τη λέγανε Μαρία.

Ο Χρήστος, ο λεβέντης του γωριού, καμάρωνε γιατί θάπαιρνε τη Μαρία, γυναίκα του, κι η Μαρία τον αγαπούσε κι' έπιανε νερό στ' όνομά του.

Είκοσι χρόνια πριν!... Η Λενιώ ήταν πέντε χρόνων κοριτσάκι τότε και το βαστούσε από το χέρι, γιατί ήταν η μικρή αδελφούλα του αρραβωνιαστικού της.

Είκοσι ολοκληρά χρόνια είχαν περάσει από τη νύχτα εκείνη του πανηγυριού, που γκρέμισαν όλα τα όνειρά της, όταν αντίκρουσε το Χρήστο, — χαλασμένο από το κρασί που έπιανε με τους φίλους του — γκαλιόνη ξεφονιάκη τη Χρύσω και να τη φιλά μπροστά στον κόσμο. Κι' έφυγε η Μαρία, ενώ οι καμπάνες χτυπούσαν πίσω της, θαρρείς πένθιμα για το θάνατο της αγάπης της!...

Έτρεχε για να μην ακούη τις καμπάνες. Χαθήκε από το χωριό, χάθηκε από τον κόσμο, ως που μία μέρα από χωριό σε πολιτεία έφτασε σε τούτο το νησί. Προτίμησε το Μοναστήρι της Παναγίας από το θάνατο και κλειστήκε σ' αυτό...

Ξαφνικά έπιασε τ' αυτιά της με τα δυο της χέρια. Η καμπάνα του μοναστηριού άρχισε να χτυπά, να χτυπά. Από μακριά έρχονταν οι πρώτοι προσκυνητές για το πανηγύρι της Παναγίας. Τινάχτηκε από τη θέση της, άρπαξε από το χέρι την κοπέλλα και της είπε με στοργή υπηρική:

— Πάμε, Λενιώ!

Η κοπέλλα έσφιξε το βαλιτσάκι και ακολούθησε την 'Υουμένη στο κελλί της.

— Υπόφερες πολύ, Λενιώ; τη ρώτησε χαϊδεύοντάς τη τα μαλλιά. Ήταν σκληρή η ζωή σου;

— Πολύ! Προσπάθησα να σώσω το Χρήστο μα, μα δεν τα κατάφερα. Από μικρό κοριτσάκι δεν θυμάμαι να έφυγα μία μέρα από το κρεβάτι μου. Πέθανε φυματικός!

Δεν είχα άλλον στον κόσμο! Οί συγγενείς μάς παράτησαν, τα χτήματα πουληθήκαν για να πληρωθούν οι γιατροί, τα φάρμακα, τα σανατόρια... Δεν το κατάρθωσα να τον σώσω. Πέθανε φισθυρίζοντας ένα όνομα: Μαρία!...

Και γυρίζοντας απότομα στην 'Υουμένη τη ρώτησε:

— Ποιά ήταν αυτή η Μαρία;

Η 'Υουμένη δεν απάντησε. Το πρόσωπό της χλώμιασε και τα χείλη της έτρεμαν. Η νέα συνέχισε:

— Θα την αγαπούσε πολύ αυτή τη Μαρία... γι' αυτό άρρωσθηκε και υπόφερε τόσα χρόνια. Έτσι δεν είναι; Θα πέθανε κι' αυτή!... Έτσι δεν είναι;

Η ήγουμένη την πήρε από το χέρι και γονάτισαν μπρος στην εικόνα της Παναγίας, ενώ τα μάτια της είχαν βουρκώσει από τα δάκρυα.

— Ας προσευχηθούμε, Λενιώ, για το Χρήστο, και... για τη Μαρία! της είπε.

Η Λενιώ άρχισε να προσευχεται με συγκίνηση, χωρίς να μαντεύει το δράμα της ήγουμένης. Τι να καταλάβαινε η άθωα μικρούλα από τέτοιους μεγάλους σπαραγμούς;

Η καμπάνα χτυπούσε αδιάκοπα. Έξω οι προσκυνητάι έφταναν χαρούμενοι...

Το προούλιο γέμισε από πλήθος, άντρες, γυναίκες, νέους και νέες, που κρατούσαν δέματα και λαμπάδες για την ολονυχτία.

Και μόνον μεί στο σκοτεινό κελλί ο θάνατος του παρελθοντος βάραινε καταθλιπτικά τις ψυχές των δύο γυναίκων, που προσευχόντουσαν η μία πλάι στην άλλη.

Για την εύτυχία του άντρώγου

Πώς θα φερθήτε στην πεθερά σας

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε πόσο ζωτική είναι για την εύτυχία του άντρώγου το να ταιριάζουν η ύψη με την πεθερά. Οι περισσότερες μητέρες νοιάζονται το γιο τους σαν κάτι δικό τους, ως που να παντρευτεί. Και δυσκολεύονται να καταλάβουν ότι τα νεύρα ανασταίνουν τα νεύρα κι' ότι είναι φυσικό να πάρει μια άλλη τη θέση τους στην καρδιά του παιδιού τους.

Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, άλλες το παίρνουν απόφαση, άλλες όμως, για να ικανοποιήσουν τον εγωισμό τους, δεν διστάζουν να κλονίσουν το σπιτικό του άντρώγου.

Εξ άλλου, κάθε μητέρα έχει το φυσικό και δικαιολογημένο φόβο ότι η κοπέλλα που αγάπησε ο γιός της, δεν είναι ικανή να τον κάμη απόλυτα εύτυχισμένο.

Ποιά συμπεριφορά πρέπει να κρατήσει λοιπόν η ύψη; Το σωστό είναι να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να κερδίσει τη φιλία της πεθεράς της. Να την αφήνει να της μιλά συχνά για το γιο της. Να μη της αναφέρει ποτέ τα λάθη του. Τα ξέρει καλά εκείνη, σαν μητέρα του, αλλά δεν της άρεσει να της τα υποδεικνύουν, γιατί το θεωρεί σαν κατηγορία εναντίον της.

Προσπαθήστε να δείχνετε σε κάθε περίπτωση στην πεθερά σας ότι είστε άξια να κάμετε εύτυχισμένο το γιο της κι' ότι δεν πρόκειται να τον παρασούρετε ποτέ σε οικονομικούς ή σε άλλους κινδύνους. Είναι το ασφαλέστερο μέσον για να αποκτήσετε τη φιλία της.

Μην την αποξενώνετε απ' το σπίτι σας. Αντίθετως, ζητάτε τη συμβουλή της για κάθε τι που αφορά το νοικοκυριό σας. Έχει άλλωστε περισσότερη πείρα από σας σ' αυτά τα πράγματα. Όταν όμως η ανάμιξη της υπερβή ώριμένα όρια, της δίνετε να το καταλάβει με τρόπο. Αν π. χ. έπιμενη να μάθει πώς εφοδεύετε τα εισοδήματά σας σεξ κι' ο άντρας σας, της λέτε ότι δεν μπορείτε ν' ανακατευθείτε, γιατί τα χρήματα του άντρός σας του ανήκουν, μια και προέρχονται απ' την εργασία του. Έπισως σε ζητήματα ανατροφής ή υγείας του παιδιού σας, επιβάλλεται να «πατήστε πόδι», και να δώσετε στην πεθερά σας να καταλάβει, ευγενικά πάντα, ότι έννοείτε να εφαρμόσετε τις δικές σας συγχρονισμένες αντιλήψεις, κι' όχι τις μεθόδους του παλαιού καιρού.

Προσκαλήτε κάπου - κάπου την πεθερά σας στις διασκεδάσεις σας, στο θέατρο, στον κινηματογράφο. Αν συναντήσετε δυσκολίες στις σχέσεις σας μαζί της, φερθήτε με τακτ και διπλωματία, αποφεύγοντας να μαλώνετε μαζί της για μικροπράγματα, αλλά κρατώντας στάση άκλόνητη στα σοβαρά ζητήματα.

Οι άλλοι συγγενείς — αδελφία, θείοι, κλπ. — έχουν συνήθως τα δικά τους σπίτια, τη δική τους ζωή και τα ενδιαφέροντά τους, κι' έτσι είναι σχεδόν βέβαιον ότι δεν πρόκειται να σας ενοχλήσουν.

Δεν επιτρέπεται πάντως να καλή ο ένας απ' τους δυο συζύγους τους δικούς του συγγενείς, αγνοώντας τους συγγενείς του άλλου. Το σπίτι ανήκει και στους δυο! Επομένως καθένας τους οφείλει να δέχεται με την ίδια προθυμία τα πρόσποια της οικογενείας του άλλου.

Η σύζυγος που προσπαθεί ν' αποξενώσει τον άντρα της απ' τους φίλους του, κάνει μια επικίνδυνη ανοησία. (Το ίδιο ισχύει, βέβαια, και για τον άντρα που ζηλεύει τις φιλικές σχέσεις της γυναίκας του). Κάθε άντρας νοιώθει την ανάγκη της συντροφιάς των φίλων του. Είναι λοιπόν αδικαιολογητή η γυναίκα που θυμώνει γιατί ο σύζυγός της πηγαίνει να βρει τους φίλους του μια ή δυο φορές τη βδομάδα. Θα τον στερήσει, βέβαια, αυτές τις ώρες, αλλά μ' αυτή τη μικρή θυσία θα στερεώσει την εύτυχία της.

Δεν μπορούμε να πούμε όμως το ίδιο και για τις φιλικές σχέσεις με το αντίθετο φύλο. Πρέπει ν' είναι πολύ ανεκτικός ο σύζυγος που θα παραδεχθεί μια φίλη της γυναίκας του με άλλον άντρα, και πολύ βολική η σύζυγος που δεν θα έχει αντίρρηση σ' ένα φιλικό δεσμό του άντρός της με άλλη γυναίκα. Γιατί οι καλές αυτές, όσο κι αν είναι άγιες, εξελίσσονται τις περισσότερες φορές σ' άλλου είδους δεσμούς. Αλλάστε, κι' αν ακόμη δεν συμβεί αυτό, προκαλούν πάντως τα σχόλια και το κουτσομπολιό του κόσμου εις βάρος του ενός ή του άλλου συζύγου.

Όσο κι αν εκτιμάτε τη φιλία ενός άνδρος, που δεν είναι συγχρόνως και φίλος του συζύγου σας, προτιμώτερο είναι να τον απομακρύνετε. Αλλιώς, εκείνος θ' αντιλήφθηκε ότι ο άντρας σας δεν τον συμπαθεί, θα το συζητήσει ίσως μαζί σας και θα δημιουργηθεί τότε μεταξύ σας ένα είδος συμμαχίας εναντίον του συζύγου σας — δηλαδή ένας ύπουλος κίνδυνος για την εύτυχία του σπιτιού σας.

ΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΙΟΛΟΣ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΑΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Θησαυρός

— Πώ!... Πώ... Ζαχαρία, έσπασε το κολλίε μου!...